

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUNO HEART

KING
of
STORMS
AND
FEATHERS

COURTS OF THE STAR FAE REALMS
BOOK ONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

I/NO II EART

KING
OF
STORMS
AND
FEATHERS

OceanofPDF.com

Fırtınalar ve Tüylar Kralı 1.

Kitap: Yıldız Fae Diyarı Mahkemeleri

Telif Hakkı © Juno Heart 2023

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: saintjupit3rgr4phic

Xena Fay'in karakter sanatı ciltsiz ve ciltli illüstrasyonu The Word

Faery tarafından düzenlenmiştir

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bunun tek istisnası, bir eleştiride kısa alıntılar yapabilen bir eleştirmendir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook: ISBN: 978-0-6456242-6-7

Ciltsiz: ISBN: 978-0-6456242-7-4

Özel Baskı Renkli Ciltli ISBN: 978-06456242-8-1

V230628

OceanofPDF.com

İçindekiler

Tanıtım Yazısı

İthaf Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Teşekkür Juno

Heart tarafından da

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Blurb

Yaldız pazarında bir kafeste uyandım ve adımı bile hatırlamıyorum.

Fırtınaların ve Tüylerin Fae Kralı beni satın aldığıında, toz ve altından sarayından kaçmaya, anılarımı geri almaya ve hayallerimi süsleyen evime, insanlığın çürüyen ormanlarındaki harabeler şehrine dönmeye yemin ediyorum.

gerçek.

Bu arada, Kral Arrowyn'in istediği gibi davranacağım - itaatkâr yeşil gözlü bir kuş, zincirlenmiş ve güçsüz, alaycı ve alıyorum.

Ama kaçıp kötülerin pençesine düştüğümde, Arrow itaatsiz ve en değerli varlığını geri almaya kararlı bir şekilde peşime düşüyor.

Fırtınalar ve Tüyler Kralı, yetişkinlere yönelik heyecan verici bir serinin ilk kitabı.

fantastik romantizm serisi, Yıldız Fae Diyarı Mahkemeleri. Düşman-sevgili geriliminden, güçlü bir insan kahramandan ve ahlaki değerlere sahip bir karakterden hoşlanan okurlar

*Onu kontrol etmek isteyen ama bunun yerine çaresizce onun büyüüne
kapılan Gri Fae Kralı bu kitaba bayılacak!*

Yazarın notu:

Bu seri karanlık öğeler içermektedir ve olgun okuyucular için uygundur.

Daha fazla bilgi için lütfen Juno Heart'ın web sitesini ziyaret
edin.

OceanofPDF.com

*Evden uzaklara savrulan kayıp yapraklar için.
Eğer ezildiyseniz ve kırıldıysanız, zamanınızı bekleyin ve gücünüzü
yeniden inşa edin... unutulmuş şey hatırlanacaktır.*

Zali O.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

KIZ

Rsert sesler beni uyandırdı. Parmaklarımı paslı demirlere doladım, gözlerimi kırptırdım ve şişmiş gözkapaklarımın arasından bakışlarımı odakladım.

Ağızma berbat bir tat geldi ve başım sanki bir haftadır baygınmışım gibi çarpmaya başladı.

Hangi cehennemdeydim?

Altımda kırmızı bir toz bulutu içinde duran, botları genişçe dikilmiş ve kollarını göğüslerinde kavuşturmuş üç kapüşonlu figüre bakarken güneş tenimi yakıyordu.

İnledim, alnımı parmaklıklara dayadım ve terli uzuvlarımı yeniden düzenledim. Alan çok küçüktü, kanla yapış yapıştı ve başka neler olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Soğuk bir dehşetle birlikte mide bulantısı üzerime çöktü; bir kafesin içinde sıkışıp kalmıştım.

"Onu dışarı çıkarın," dedi grubun ortasındaki uzun boylu, kukuletalı erkek, derin sesi kullanılmamaktan dolayı kaba geliyordu.

Bir tutam koyu altın sarısı saç omzunun önünden aşağı dökölüyordu ve kısmen açılmış pelerininin altından siyah bir gömlek ve çamurlu bir deri çıkıyordu. Ne zaman benim

Bakışlarım onun zayıf kalçalarından sarkan su kesesine takıldı, içimi bir özlem ürpertisi kapladı.

Elimde olsa, bir içki karşılığında kendi gözümü çıkarırdım.

"O mu?" diye sordu köle sahibi, kafesin içine uzanıp bileklerimi birbirine bağlayan zinciri çekiştirerek. "Ağır işlerde çalışmak için fazla sıksa."

Öfke kanımı kaynattı. Keşke ona tükürecek enerjim olsaydı.

Altın saçlı çenesini kaldırdı. "Eğer durum buysa, fiyatınız onun durumunu yansıtmalı. Bana ders vermek mi yoksa satış yapmak mı istiyorsun?"

Adam Fae'ydi, bundan emindim. Başka hiçbir tür böyle rahat bir kibirle konuşmazdı.

Burası neresiydi? Işık çok parlaktı, Dünya Diyarı olamayacak kadar sertti, bu da evden uzakta olduğum ve muhtemelen boku yediğim anlamına geliyordu. Safrayı yuttum ve derin nefesler alarak çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım.

Çelik titredi, kilitler tıkırdadı, sonra kölenin nasırlı parmakları beni kafesten sürükledi.

Hareket, içimi kemiren açlığı daha da artırdı ve giydiğim kirli gömlek omuzlarımdan daha da aşağı düştü. Öğle güneşinin ısırmasından ya da fae'lerin sert bakışlarından korunmamı sağlamıyordu.

Çıplak ayaklarıma -çürük et ve kötü iyileşen yaralardan oluşan bir karmaşa- göz kırptım ve bileklerimi yuvarladım. Başımı ovuştururken parmaklarım acı veren bir şişliğin üzerinden geçti ve bir küfür savurdum.

Yer eğildi ve ben yana doğru yattım. Sakallı köle sahibi beni sallayarak satışını mahvetmemem için uyardı. Üç fae beni incelemek için yaklaştığında, doğaüstü gözlerinin parıltısından uzaklaştım.

Altın saçlının gümüş bakışları parlaktı, çöl güneşinden daha acımasızdı. Sağ tarafındaki mavi saçlı ve mavi gözlü dişi fae, sanki daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şey görmemiş gibi bana dik dik baktı.

Uzun siyah saçları diğer erkeğin şurup kahverengisi gözlerine düşüyor, gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler kırışıyordu. Gülme çizgileri üçü arasında en nazik olanın o olduğunu gösteriyordu. Ama büyük olasılıkla kahkahalarının bedeli bir başkasının acısıydı.

Nerede ve hatta kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir tür olarak fae'ler hakkında önemli bir şey hatırladım. Onlar piçti. Her biri.

Köle efendisi yağlı bir başparmağıyla çatlak dudaklarımı ayırarak dişlerimi onların incelemesine sundu. Başımı kaldırdım ve uzun boylu, altın saçlı fae'ye -yönetici gibi görünen kişiye- dik dik baktım. O da gözünü kırpmadan gümüş bakışlarla bana baktı.

"Ne kadar?" diye sordu.

"On iki tüy," diye yanıtladı köle taciri.

Kara saçlı homurdandı. "On iki! Arrow, bu büyük bir soygun. Bu suç için boğazını kesmeliyiz."

"O yeni. Kim olduğumuzu bilmiyor," diye yanıtladı huysuz Ok. "Onun adı ne?"

"Listede yok," dedi köle taciri. "Ona istediğin ismi verebilirsin."

"Altın yiyici mi?" diye sordu fae.

Köle taciri omuz silkti. "Kim bilir. Ama insan olduğu için, büyük ihtimalle."

Altın rengi kaşları kalktı. "İşte ödemeye hazır olduğum miktar. İster al, ister alma." Ustaya avuç içim uzunluğunda üç altın telkari tüy verdi. "Onu bana ver. Acelem var."

Dirseğimin kıvrımında iltihaplanmış küçük bir yara kaşınıyordu. Kaşıldım ve köle taciri elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Onu aldığında giydiği kıyafetleri almak ister misin?"

"Hayır, sadece bana göster," dedi Arrow.

Köle taciri ortadan kayboldu, sonra küçük bir bohça taşıyarak geri döndü. Dokuma yünden yırtık bir tunik ve keten bir pantolon tutuyordu. Benim olsalar bile tanıyamazdım.

Arrow yırtık pırtık eşyalara baktı, dudakları tiksinti dolu bir ifadeyle sıkıştı. "Bu kıyafetler Işık Âlemi'nden değil. Onu nereden buldun?"

"Bir hafta önce geçtiğimde Gözyaşı Limanı rıhtımındaydı. Bir tüccar onu bir olukta baygın halde buldu, sonra da bir taverna sahibi onu bana gönderdi."

"Şanslı günündü o zaman. Saçının bir tarafını tıraş ettin mi?"

"Hayır. Böyleydi. Gördüğüm en garip şeydi."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı yeni sahibim.

Köle taciri mavi saçlı fae'ye bileklerimdeki kelepçelerin anahtarlarını verdi ve Arrow platforma çıkarak iri gövdesiyle beni sıkıştırdı. Bir gözdağı eylemi. "Bana adını söyle."

Adım... Çarpan başımı salladım.

Alemlerde benim adım neydi?

Bilmiyordum.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ve çizmelerine safra sıçratmamak için yutkundum.

"Bilmiyorum." Boğazımı temizleyerek omurgamı dikleştirdim. "Ve bilseydim bile *sana* söylemezdim."

Ağzının bir tarafı seğirdi. "Pekâlâ. Fikrini değiştireceksin. Bunu garanti ederim."

Yanıliyordu ama kendine olan güvenine hayran kaldım.

"Esen, ona su ver," dedi kadına, platformdan tozlu zemine adımını atıp kalabalık açık hava pazarını tararken.

Mavi kız kaşlarını çatarak kemerinden bir su tulumunu çıkardı ve dudaklarıma götürdü. Açgözlülükle içtim, sonra aramızdaki yere geri kustum. Beni merdivenlerden aşağı indirirken hırladı.

"Neredeyiz biz?" Tökezleyerek mırıldandım.

"Sessiz ol." Esen beni iterek harekete geçirdi. "Acele et."

Mağrur Ok gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra ilerledi. Kara Saçlı ona yetişmek için koştu ve Esen'i beni arkalarından çekmesi için bıraktı, gözeneklerinden sızan kızgınlık kokusu.

Burnumdan yavaşça nefes alıp enerjimi koruyarak kıyafetlerini inceledim. Siyah pelerinlerin altında sıkı deriler, altın tüylerle işlenmiş Arrow'lar. Sonra silahlarının yerlerini kontrol ettim; her yerde bıçaklar ve kılıçlar vardı, birçoğuna kolayca ulaşılabilirdi.

Kim olduğumu bilmiyordum ama bir bıçağı nasıl kullanacağımı bildiğimden emindim.

Bir taşa takılıp tökezlediğimde, anılar zihnime hücum etti; büyümüş bir orman, kabzasını avucumun içinde kavradığımda önümde parlayan bir kılıç ve bana gülümseyen yeşil gözlü bir rakip. Göğsüme korku yerine sıcaklık doldu.

Eve. Öyle olmalıydı.

Bakır renkli kapıların üzerinde asılı duran Farron Gilt Market tabelasına yaklaştık ve sol taraftaki bir tezgâhta bir altın satıcısı ile bir müşteri arasında kavga çıktı. İzlemek için toplanan kalabalık dikkatimizi dağıtmak için mükemmel bir ortam yarattı.

Ayağım takılıp düşmüş gibi yaptım, Esen'in çizmesinden bir bıçak kaptım, dış uyluğuna sapladım, sonra olabildiğince hızlı koştum, eğildim ve ter kokan bedenlerin arasından geçtim. Köle kafeslerinin ve teraziler, şişeler, kumaşlar ve altın tepsiler üzerine yığılmış ağız sulandırıcı yiyeceklerle dolu masaların yanından geçtim.

Arkamda yeni sahiplerimin bağırıışları yankılandı; kızın sesi hırçın,

kahverengi gözlünün sesi ise çılgıncaydı. Arrow'dan hiç ses duymadım ama

Bir orman yangını duvarı gibi üzerime geldiğini hissettim, acımasızdı, asla durmayacağını biliyordum.

Kaçarken ve koşarken hiç acı hissetmedim. Toz, boğazımı kaplayarak yukarı fırladı. Bir masanın altına kaydım, avuçlarım yere sürtünürken yanıyordu. Sonra üst üste yığılmış varillerin arasından sürünerek geçtim, gözlerim tavernaya benzeyen kumtaşı bir binaya sabitlenmişti.

Binanın yan tarafında bulunan ve bir mahzene çıktığını umduğum alçak ahşap kapıdan geçebilirim, hamamböcekleri ve sıçanların yanına sığınabilirdim. Zamanımı bekleyecek, sonra da gecenin karanlığında kaçacaktım.

Bundan sonra nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kaçmak kapana kısılmaktan daha iyiydi.

Nefes nefese, yaya trafiği işime yarayana kadar bekledim; ne çok ağır, ne de çok hafıftı, mahzen kapısına ulaşmak için yirmi adım kadar ilerlemek için mükemmeldi. Açıklığı buldum ve varillerin arasından fırladım, dişlerim kenetlenmişti ve koşarken yumruklarım, aralarındaki zincir şakırdarken olabildiğince sert pompalıyordu.

Neredeyse varmak *üzereydim*... Binanın köşesi bir kol boyu uzaktaydı. Beni öldürse bile başaracaktım. Sonra *bam!* Deri kaplı bir kas duvarına çarptım. Zalim parmaklar omuzlarımı kavradı. Yukarı baktım.

Siktiğimin *Arrow*'u.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, altın yiyici?"

Öfkeyle titreyerek burnumdan düzensiz nefesler aldım. "Ben altın yiyen biri değilim."

"Nereden biliyorsun? Hafızan yok sanıyordum. Köle taciri hafıza kaybı olduğunu söyledi."

"Tanıştığın her salağın söylediklerine inanır mısın?" diye sordum.

"Alışkanlık olarak değil ama serum emen bir insan yerine bir köleye inanmaya meyilliyim." Omuzlarıma ağır bir kol attı, yan tarafıma bir bıçak sapladı ve bizi pazar tabelasına doğru geri götürdü.

"Şimdiye kadar ölmediğime şaşırdım," dedim, beni neden hâlâ öldürmediğine şaşırarak.

"Gün içinde sizin gibilerle uğraşmak için daha çok saatimiz var."

Ona şaşkın bir bakış attım, bakışlarım kare çenesi ve güçlü çenesi boyunca kaydı.

"Şaşırmış gibi bakma, altın yiyici," dedi. "Senin yerinde olsaydım ben de kaçırdım. Ama seni uyarıyorum; bunu bir daha yaparsan, o pis boğazını kesmekte tereddüt etmem."

Yarı ölü bir köleyi ne amaçla kullandığını sormak istedim ama moralimi bozmamak için cevabı şimdilik bilmemenin en iyisi olacağına karar verdim.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu, derin sesi midemde alçak sesle titreşiyordu.

Konuşamayacak kadar yorgun olduğum için omuz silktim. Keşke bilseydim. Şu anda beynimi kurcalayan pek çok sorudan biriydi bu.

Ben kimdim? O boklu kafese nasıl girdim? Ve neden hatırlayamıyordum?

Pazardan çıktık ve bir avludan geçerek toprak lekeli atlara ve büyük, üstü kapalı bir arabaya doğru yürüdük, uzakta kırmızı bir dağ silsilesi görünüyordu ve ön planda altın tozu dönüyordu.

Acımasız gümüş gözler bana dikilmişti. "Farron, Işık Diyarı ile Güneş Diyarı'nın sınırında bir çöl pazarı kasabasıdır, eğer bu herhangi bir hafızayı gevşetmeye yardımcı olacaksa."

"Marketin adını daha önce duyduğumu hatırlamıyorum," dedim. "Beni nereye götürdüğünüzü söyleyin. Belki yeri bilirim."

"Bir esir için biraz otoriter değil misin? Şu yönde." Durarak dağları ve üzerlerinde kaynayan fırtına bulutlarını işaret etti. "Fırtınaların ve Tüylerin Işık Diyarı'ndaki Coridon Şehri."

"Hiç duymadım," diye yalan söyledim. Elbette çölün altın şehrini ve orada yaşayan ve beş diyardaki en değerli metanın acımasız kontrolünü elinde tutan fae'leri biliyordum.

Zalim vahşilerdi ve akla gelebilecek her türlü iğrenç heves ve arzuyu tatmin edecek kadar zengindiler.

Esen ve siyah saçlı fae'ye yaklaştık. Kollarını kavuşturmuş, kaşları çatık bir şekilde siyah, kir kaplı bir arabanın önünde duruyorlardı. Büyüklüğü ve sert kutu gibi hatlarıyla, hızlı seyahat ve savunma için tasarlanmış gibi görünüyordu. Dört kaslı at, etrafı çevreleyen toprağı eziyor, boğazı tıkayan, kırmızıya çalan tozdan daha fazlasını kaldırıyordu.

Koyu renk derisinin üzerinde, Esen'in uyluğunu saran bir bez bandaj vardı ama ağırlığı her iki ayağına eşit olarak yayılmış gibiydi. Çürük gururu dışında, açtığım bıçak yarısından pek acı çekiyor gibi görünmüyordu, ki bu utanç vericiydi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu erkek, gözleri sırtarak. Arrow beni kaşları çatık kıza doğru itti, sonra bıçağını kınına soktu.

"Şok edici fiziksel durumu göz önüne alındığında, bunun içinde şaşırtıcı miktarda yaşam kalmış. Uyandığında onu bir şeylerle beslediğinden emin ol Esen."

"Uyanmak mı? Ne demek istiyorsun?" Esen sordu.

Arrow yüzünü buruşturdu. "Bayılmak üzere."

Kukuleta omuzlarına doğru kayarak güçlü ve yakışıklı yüz hatlarını daha fazla ortaya çıkarmış, kulakları bıçak gibi kıvrılmış saçlarını ayırmıştı. Bir insanla karıştırılamayacak kadar güzeldi.

Bakmak, düşmanımın acımasız yüzünü hafızama kazımak istedim ama görüşüm bulanıklaştı ve yana doğru eğildim, karanlık beni yuttu.

Kendime geldiğimde, vagonun içinde yastıklı bir bankta oturuyordum ve Esen karşımda oturmuş, bacağına sıkıca sarılmış bandajla oynarken pencereden dışarı bakıyordu.

Önce bana, sonra da kalçasına baktı. "Merak etme insan, Fae'ler çabuk iyileşir."

"Teselli olacaksa," dedim, kötü bir şekilde sıyrılmış avuç içlerimi yukarı kaldırdım, zincir avuçlarımın arasında şingırdıyordu, "ellerim beni kesinlikle öldürüyor."

Esen homurdandı. "Güzel."

Dışarıdan gelen şingırtılar ve mırıldanan sesler bana Arrow ve diğer fae'lerin atlarına bindiklerini söylüyordu. Tekrar uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapattım ve kulaklarım işe yarar bilgiler için dikildi.

Arrow, deşifre edilemeyecek kadar alçak bir sesle şoföre talimatlar verdi. Sonra siyah saçlı olan, "Sence nereli?" diye sordu.

"Emin değilim, Raiden. Büyük ihtimalle Dünya Diyarı'ndan gelen bir altın avcısı. Muhtemelen insan şehirlerinin kalıntılarından gelen bir orman sakini."

Orman.

Görüntüler bana saldırdı; sarmaşıklar ve dökülmüş yapraklarla kaplı taş bir binanın kalıntıları. Ağaçlar etrafımda yükseliyor, nemli toprağın ve çürümenin karanlık, lezzetli kokusu duyularımla alay ediyordu.

Berrak bir rüyada, yemyeşil bir arazide yürüyordum, böceklerin sesi takip ettiğim çocuğun sözlerini bastırıyordu. Koyu, dalgalı saçları

kafasının etrafında yuvarlandı. Döndü ve omzunun üzerinden gülümsedi, parlak yeşil gözleri mizahla dolu bir şekilde bana bakıyordu.

Arabanın dışında, Raiden adlı fae, kibirli patronunun mırıldandığı bir şeye güldü.

Raiden, "Köle tacirinin bizim kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu," dedi.

"Onu daha da aptal yerine koy," diye homurdandı Arrow. "Döndüğümüzde yaldız pazarının ticaret anlaşmalarını kontrol edin. Geçerliliğini yitirmiş lisanslar bulursanız, satıcıları derhal kapatın."

Vagonun Esen'in tarafında bir gümbürtü duyuldu. Esen pencereyi açtığında Arrow altın başını pencereden içeri uzattı. "Dağların arasındaki alçak geçitten gidiyoruz," dedi. "Karanlık çökmeden dönmek istiyorum."

Esen inledi. "Mecbur muyuz? Fırtınalar çok rahatsız edici. Sihrimi bozuyor."

"Daha hızlı," dedi Arrow. "Enerjimi çok fazla tüketmeden onları kontrol etmek için elimden geleni yapacağım."

Esen'in alaycı bakışları üzerimde gezindi. "Storms bunu neden istediğini biliyor.

Böyle zayıf birini alırken ne düşünüyordun?"

Bir süre sessizlik oldu, sonra dedi ki, "Onu besle. Uyandı."

Gözlerim kapalıydı, kaslarım gevşek ve yumuşaktı, nefesim yavaş ve durgundu. Uyumadığımı nasıl anlayabilirdi?

"Peki," dedi. "Raiden benimle yer değiştirse nasıl hissederdin? Bu kız berbat kokuyor ve *onun* midesi benimkinden çok daha güçlü."

"Onu yakında nehre atacağız." Arrow tepinen atını dizginledi. "Sen bir asker misin yoksa narin bir hanımefendi mi?"

Esen içini çekti ve başının arkasını deri koltuğa çarparak geriye doğru düştü.

Araba sarsılarak hareket ederken, Arrow bana bir ayrılık bakışı fırlattı, bir toz bulutu gümüş atını yuttu.

Kirli elbisemi kalçalarımın üzerinde düzeltirken Esen'in yerdeki çantayı karıştırmasını ve içinden yassı ekmek, sert peynir ve sarı bir elma çıkarmasını izledim. Peyniri ve meyveyi dilimledi ve bana mumlu bir bez üzerinde bir porsiyon uzattı.

Tek kelime teşekkür etmeden, yemeği yarı aç bir kurt gibi yalayıp yuttum, sonra da parmaklarımdaki kırıntıları yaladım. "Başka var mı?" Karnım guruldayarak sordum.

"Daha sonra. Bir kerede çok fazla yersen yine hasta olursun."

Cevap olarak homurdandım. "Coridon'a vardığımızda bana ne yapacaksın?" Kirli saçlarımı omzumun üzerinden sürükledim, parmaklarımla taradım, sonra tek bir ip halinde ördüm.

"Coridon'a gideceğimizi sana düşündüren nedir?"

"Arrow öyle söyledi."

Bana ters ters baktı. "Ok mu?"

"Onun adı bu, değil mi?" Başımın kırpılmış sağ tarafını ovuşturdum, kısa saçlarım yumuşak ve kabarık bir şekilde uzuyordu. "Coridon'un fae'leri kölelerine ne yapar?"

Dudaklarını sert bir şekle sokarak pencereden dışarı, kırmızı ve altın sarısı toprakla halelenmiş dalgalı manzaraya baktı. "Çok fazla cıvıldaayan kuşların boğazları kesilir. Bu da senin yaşayabileceğin olası kaderlerden biri."

"Arzu edilen bir şey değil," diye cevap verdim.

Sonra çenemi kapatıp uyumasını bekledim, üzerindeki silahları inceleyip onu uyandırmadan hangisini çalabileceğime karar vermeyi planlıyordum.

Ama Esen dinlenmek yerine, mavi gözleri parlayarak ve avuçlarının arasında küçük şimşekler çaktırarak, dudaklarını kendini beğenmiş bir ifadeyle büzerek ona baktı.

Tüm dişi fae'ler gibi, bir kraliçenin vücuduna ve yüzüne sahipti, ancak ekşi doğası güzelliğini lekeledi, onu aşırı olgunlaşmış, rahatsız edici bir şeye dönüştürdü.

Bir süre sonra beklemekten vazgeçtim, gözlerimi kapattım ve ağrıyan kaslarımın gevşemesine izin verdim. En son ne zaman rahat bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum.

-Ya da hiç olsaydı.

Yine de, iki inkar edilemez şey dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum: İnsandım ve Fae'lerden nefret ediyordum. Özellikle de beni satın almakla kalmayıp kaçmayı başardıktan sonra yakalayan kendini beğenmiş Arrow'dan.

Üçü arasında hedef alacağım kişi oydu.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OK

F ya da çölde yaptığımız yolculuğun ilk birkaç saatinde Raiden'ın y a n ı m d a kara kara düşündüğünü hissettim. Auric Nehri'nin en geniş kısmına ulaştığımızda, vadi boyunca kuzeye, Aureen'e doğru akıyordu. Dağ geçidi, sonunda sessizliğini bozdu.

"Hangi fırtına lanetli delilik seni başka bir maden işçisi almaya itti? Yağmacıların gelecek aya kadar yeni bir parti vermesi gerekmiyor. Neden aşırı kalabalık hücrelerimize yarı aç bir insan ekleyelim?"

"Neden olmasın?" Omuz silkerek söyledim. "Karınlarına düzenli yemek girdikten sonra, daha önce açlık çekmiş olanlar en sıkı şekilde çalışma eğiliminde oluyorlar."

"Satış sırasında sana nasıl baktığını fark etmedin mi? Bir emri yerine getirmektense seni gözünden bıçaklamayı tercih ederdi."

Homurdandım. "Altın madenleri için mükemmel bir mizaç. Hatta birkaç haftadan daha uzun süre dayanabilir."

Raiden bana temkinli bir

bakış attı. "Ne?"

"Düşünmeden hareket etmek sana göre değil."

"Ve bu senin umurunda değil," diye cevap verdim, aygırımı Yanar'ı aptalın birinin yolun ortasına bıraktığı bir taşın etrafından dolaştırırken.

Arabanın tavanında bir gümbürtü duyuldu, ardından Esen'in kafası açık pencerede belirdi. "Arrow, çışı geldi."

Raiden, "Ona bekleyebileceğini söyle," diye cevap verdi.

"Benimle yer değiştirin, ona kendiniz söylersiniz," dedi Esen. "Nehir kıyısına yakın bir yerde dur," dedim şoföre, alçak çalılıkları tararken nehir boyunca.

Esen arabadan indi, zayıf bacaklı kızı da peşinden sürükledi. Çalılıkların arasında gözden kayboldular ve Raiden ile ben atlardan indik, sonra atları soğuttuk ve suladık.

Düzlüklerde altın toz girdapları oluşuyor, minik siyah kanatlı serçeler bunların içinde yuvarlanıyordu. Yolculuk hızlarına bakılırsa, bu küçük pislikler Coridon'a bizden saatler önce varacaklardı.

Suyun üzerine çömelip kesemi doldurdum, gözlerimi kısıarak Esen ve kızın kaybolduğu çalılara baktım. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

"Bir sorun var," dedim ayağa kalkıp gözlerimdeki tozu silerken.

Esen ortaya çıktı, parmakları alnına bastırılmıştı, parmaklarının arasından kan damlıyordu.

"Arrow, yemin ederim sadece bir saniyeliğine kafamı çevirdim ve lanet olası altın yiyici bana bir taşla vurdu."

Gök mavisi gözlerinde şiddet dolanıyordu. Esen yenilmeye dayanamıyordu.

Eğer kızı benden önce bulursa, hiç tereddüt etmeden öldürür.

"İkiniz de burada kalın," dedim, koşmaya başladım ve çalılar seyrelip dağların net bir görüntüsünü ortaya çıkarana kadar çalılıkların arasındaki ayak izlerini takip ettim.

Çaresiz bir altın yiyici nereye saklanır?

Araziyi taradım, duyularım yakındaki seslere uyum sağladı - vızıldayan böcekler, çöl farelerinin tırmalamaları, sonra altın kaktüs bitkilerinin arkasından gelen hızlı kalp atışları.

İşte avım oradaydı.

Kılıcımı çektim ve saklandığı yerden beş adım öteye kadar ilerledim. Bir dal çatırdadı ve insan fırlayıp koşmaya başladı; kolları havaya kalkmış, kahverengi saç örgüsü bir kırbaç gibi arkasında havayı kamçılıyordu. Şaşırtıcı derecede hızlıydı. Ama ne yazık ki onun için ben daha hızlıydım.

"Bundan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum," dedim onu arkadan yakalayıp tek bir yumuşak hareketle omzuma atarken.

"Bir daha kaçarsam boğazımı keseceğine söz vermiştin," diye homurdandı, zinciri bacaklarımın arkasına vuruyordu. "Belki de cesaretini sınıyorumdur."

"Öyle mi yaptım? Hatırlattığın için teşekkürler. Ama belki de ben bir şeyleri koalamayı gerçekten seviyorumdur ve sen de kendini canlı halinle ölü halinden daha ilginç hale getirmiştir."

Sessizce, kırılmamış bir at gibi bana doğru şahlandı. Arabaya doğru yürüdüm ve sonra onu nehrin kenarında ayaklarının üzerine kaydırdım.

Omuzlarını kavradım. "Bir daha kaçarsan, kafanı ezmek mi yoksa seni hayatta tutup aklını başına getirmek mi gerektiğine karar vermek zorunda kalacağım."

Botlarıma bakarken boğazı düğümlendi. "Bana bak."

Yeşil gözlerini kırpmadan itaat etti. "Anladın mı?"

Yanıt yok.

Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırıp diğer elimi boğazına doladım ve sıktım. "Beni test et ve öğren."

"Evet," diye tükürdü, gözleri öldürücü bir niyetle alev alev yanıyordu. "Senin ne kadar aşağılık bir zorba olduğunu çok iyi anlıyorum."

Serseri. Bir kahkaha attım. Keşke ne kadar yanıldığını bilseydi.

Daha önce hiç kimse benimle böylesine dizginlenemez bir nefretle konuşmamıştı. Onu öldürmeliydim ama bakışlarında beni duraksatan bir şey fark ederek tereddüt ettim. İçimden akan, intikam ihtiyacıyla yanan aynı buz gibi acı, onun damarlarını da soğutuyor ve ısıtıyordu.

Daralmış yeşil gözbebeklerinde yansıyan bu görüntüyü görmek büyüleyiciydi.

Raiden yanıma geldi. "Arrow, kızı bana ver. Ben ona göz kulak olurken-"

"Hayır," diye homurdandım, dikkatim o yaprak yeşili gözlere sabitlenmişti. "Yıkanma vaktin geldi, altın yiyici."

Parmaklarım vardiyasının boynuna takıldı. Basit bir çekişle giysi ikiye ayrıldı. Bir kolunu cılız vücudunun üzerinde çaprazladı, öğleden sonra güneşinin parıltısı altında titriyordu.

Dişlerini sıkarak zincirlenmiş ellerini kavuşturdu ve yüzüme doğru savurdu. Darbe inmeden önce bileklerini yakaladım ve Raiden kılıcını çekti.

Ona kuduz bir köpek gibi hırladı.

"Bırak onu," dedim, ileriye doğru yürüdüm ve onu nehir kıyısının en ucuna kadar geri geri gitmeye zorladım. "O bir şey değil," diye yalan söyledim.

Gerçek: O öldürmek için çok görkemli bir deliydi.

Başımı eğdim ve kulağına fısıldadım. "Temizlenme zamanı."

Küçük bir itiş ve nehre düşerek gözden kayboldu. Dört yavaş kalp atışından sonra hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Belki de aptal kafasını bir kayaya çarpmış ve bayılmıştı.

Nehrin kenarında çömelmiş, yüzeyi yakından izliyordum, kaslarım ateşlenmişti, suya atlayıp onu almaya hazırdım.

İki kalp atışı daha ve yüzeye çıktı, örgüsü göğüslerinin ortasından aşağı inen kaygan bir ip, zinciri kaldırdığı yumruklarının arasında gevşek bir kıvrımdı.

"Pisliği yıka," dedim. "Ya da ben gelip senin için yaparım."

Tek kelime etmeden boynuna kadar suyun altına daldı ve pürüzsüz bir taşla vücudunu ovmaya başladı.

Esen'in ayak sesleri arkamızdaki taşları tırmaladı. Bana dirsek attı ve sertçe iç çekti. "Fareyi boğmalısın," dedi kuru bir ot sapını çiğneyerek. "O bir bela. Yağmacılar onu öldürmeleri için kışkırtmadan önce fazla iş yapamayacaklar."

Esen'i görmezden gelerek insana baktım. "Çık dışarı."

Kız yavaşça ayağa kalktı. Çenesini kaldırdığında köşeli vücudunun üzerinden su akıyordu, Güneş Diyarı'ndaki bahar çimenleri kadar yeşil gözleri bana bakıyordu, gözünü kırpmadan ve meydan okurcasına.

Yavaş, dayanılmaz bir tempoyla nehirden çıktı. Bana doğru yürürken, zincir her kıvrımlı adımda kalçalarına çarpıyordu, bir kez bile başını çevirip bakmadı.

Gözlerindeki bakış, savaşa girmek için bir meydan okumadan başka bir şey değildi.

Bu kız ölmek istiyordu.

Önümde durdu, boğazını kolaylıkla parçalayabileceğim kadar yakındı ve vücudunu yavaşça değerlendirdim, sergilenen her şeyi inceledim.

Güneşte ısınmış insanın topraksı kokusu duyularımı okşadı ve içim anında daraldı. Öldürücü bir niyetle değil. Çok daha fazla bir şeyle

Tehlikeli.

Şehvet.

Öfkeyle pelerinimi çıkarıp omuzlarına sardım, böylece onun ıslak, çıplak ve kendimden nefret ettiğim kadar nefret eden görüntüsüne katlanmak zorunda kalmayacaktım. "Eğer o pelerini çıkarırsan, seni tekrar nehre atarım."

"Komutanınız kölelerine yaptığınız kötü muameleyi biliyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Öyle. Şimdi arabaya bin."

"Nasıl isterseniz, *Efendim*."

Zehirli bir büyü gibi tıslayarak söylediği sözlerin anlamı "*siktir* git, *göt* herif "e daha yakındı ama ne kılını *kıpırdattı* ne de emrime itaat etti. "Nasıl istersen, *köle*." Onu omzumun üzerinden atarak Sıska kışını tokatlama dürtüsüyle savaşıarak arabaya bindi.

Bacaklarının arkası ellerimin altında kayganlaşmıştı ve bu his beni sertleştirdi. Şok olmuş bir küfür savurup onu aracın içine fırlattım, bu sırada Esen bana sanki fazladan iki başım çıkmış gibi bakıyordu.

"Onunla birlikte arabaya binin," dedim çenemi insana doğru eğerek. Esen gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Storms, bugün herkesin nesi var böyle? Kendi kışınızı ne zaman kaşıyacağınızı söylemek zorunda mıyım? Ve onun sadece küçük bir insan olduğunu hatırlamaya çalışın. Başımıza ne kadar bela açabilir ki?"

"Görünüşe göre çok fazla," dedi Raiden atına binerken.

Diyarlardaki birçok dilden hiçbirini konuştuğunu duymadığım gümüş saçlı bir goblin olan arabacı, atların üzerindeki koltuğuna yerleşti.

Esen gemiye tırmanmaya hazırlanırken botunu basamağa vurdu, ağzının kenarlarında soğuk bir gülümseme titreşiyordu.

Kolundan tuttum. "Esen." Pelerininin başlığı geriye düştü. "Sana verdiği yaralar için o insanı cezalandırmak senin sorumluluğun değil. Bu benim görevim. Ve eğer beni bundan mahrum bırakırsan, bedelini ödersin. Bundan hiç şüphen olmasın."

Başını eğdi ve sonra kızın karşısına oturdu.

Pencereden bakınca kölenin öne doğru sıçradığını, ağzının konuyla ilgili fikir beyan etmek istercesine açıldığını gördüm. Başımı salladım ve parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz kalması için onu uyardım.

Herkes yüzüme bakmakla meşgulken ben derilerimi düzelttim, vücudumun dürtülerinin komaya girmesini istedim, ki bu üç yıl önce ailemin ölümünden beri neredeyse yok denecek kadar azdı.

Dağların üzerindeki en küçük fırtına bulutunun enerjisine bağlandım, gücünü içime çektim ve ardından insanın başının üzerindeki metal panele bir şimşek çaktırdım.

"Bir dahaki sefere kalbine nişan alacağım," dedim ve atıma binmek için döndüm.

Kız akıllıca davranarak dudaklarını kapattı. Bir gıcırtı daha çıkarsa, Coridon'un kapılarının başka bir dünyaya açılan altın kapılar gibi çöl kumundan yükseldiğini göremeden ölmüş olacaktı.

Aksanının rahatsız edici tonundan bıkmıştım. Kanının tatlı, iğrenç kokusundan. Ve en çok da o sinir bozucu insan yüzünün düz hatlarından.

Ama ne yazık ki, onun pervasız meydan okumalarından henüz bıkmamış gibiydim.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

KIZ

A Coridon Şehri'nin surları içindeki büyük bir ahır kompleksine girdiğimizde orak ay gökyüzünde asılı duruyordu.

Esen omzumu dürtükledikten sonra beni vagonun merdivenlerinden aşağı indirdi. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve yüksek bronz kirişlerin altında sallanan şamdanların ışığında yanıp sönen odanın parlak altın vurgularına göz kırptım.

Sıra sıra dizilmiş pırıl pırıl arabalar duvarları kaplayan oyuklara sıkışmıştı ve seyisler gölgelerden koşarak terden sırlanmış atlarımızla ilgileniyor, kısık seslerle birbirlerine talimatlar veriyorlardı.

Ben etrafıma ağzım açık bakarken, Esen bileklerimdeki zincirleri kontrol etti ve bu sırada yeni morluklar oluşturdu.

Sıcak havaya rağmen tüm vücudum titriyordu, son birkaç saatin, belki de günlerin ya da haftaların şoku sonunda beni yakalamıştı. Kemiksiz bir yığın halinde yere yığılmak istedim ama bunun yerine, bir çıplak ayağımı diğerinin önüne geçirdim ve fae'yi ahırdan dışarı kadar takip ettim.

Gök gürültüsü uzaktan homurdandı ve dağdan geçerken arabayı döven şiddetli şimşegi hatırlayarak ürperdim

şehirden çok uzakta değil.

Fırtınalardan korktuğumu sanmazdım ama Arrow'un büyüüne bağlı olan vahşi, dizginlenemez enerji beni tedirgin etmişti. Coridon'un altın kubbeleri ve kuleleri nihayet karanlığın içinden çıktığında rahatlamıştım.

Şimdiye kadar, Fırtınalar ve Tüylar Krallığı adının hakkını veriyordu. Ne kadar tahmin edilebilir.

Esen beni uzun palmiye ağaçlarının sıralandığı, gece yasemininin vanilya kokusunun havada yoğun bir şekilde hissedildiği bir dizi kapalı geçit boyunca sürüklerken fae hıyarının pelerini göğsüme sıkıca sardım.

Yeni sahibim Raiden'la birlikte önde yürüyordu, bilinmeyen bir hedefe doğru ilerlerken kaslı gövdesi ve kolları sergileniyordu. Benim yüzümden pelerini olmayan Raiden'ın yanık saçları, omuzlarını kaplayan altın zırh plakalarının üzerine gevşek dalgalar halinde düşüyordu.

Nehirde sıcak tenini tenime değdirişini, boğazımdaki elini ve elbisemi yırtıp beni suya attıktan sonra gözlerindeki değişken yanmayı hatırladıkça başım dönüyordu.

Onu düşünmeyi bırakabilmeyi diledim... onu. Ama boynuna kıvrılan, sol yanağını süsleyen kıvrımlı tüy kabartmalarının ve ona meydan okurken altın renginde parlayan kulaklarının uçlarının görüntüleri beni rahatsız ediyordu.

O zaman beni öldürmek istemişti. Muhtemelen hâlâ istiyordu ve komutanı izin verse öldürecekti.

Karanlığın içinde bir yerlerde bir çan çaldı ve görünmeyen kuşların çığlıkları havayı doldurdu. Kör edici bir ağrı şakaklarıma vurdu. Zihnimde patlayan görüntüler, bilincimi ay ışıyla aydınlanmış şehirde fae'lerle yaptığım yürüyüşten koparıp beni bir ormanın ortasına bıraktı.

Sağanak yağmur üzerime yağıyor, bıçağım sarkık yapraklar ve sık sarmaşıklar arasında bir yol açıyordu. Ben çocuğu takip etmeye çalışırken yeşil gözleri arkama baktı, çarpık sırtışı beni ilerlemeye teşvik ediyordu.

Yaldız pazarı kafesinden önceki hayatıma dair anılar... Öyle olmalıydılar.

"Acele et," dedi Esen kürek kemiğime sertçe vurarak ve beni sarsarak Coridon'a ve rahatsız edici şimdiki zamana.

İçimi nefret doldurdu. Ona, Arrow'a ve bugün erken saatlerde nehirden çıkarken utanç ve öfkeyle kıpkırmızı kesilmiş yüzümü bana dikmiş olan o lanet gümüş gözlerine karşı nefret.

Pisliğin tekiydi.

Eğer gücüm olsaydı, Esen'den bir bıçak alırdım ve Arrow'un korumasız boynuna saplardım, onu pişmanlık duymadan öldürürdüm. Zayıf ve aç olmama rağmen kaslarımda güç ve çeviklik anıları vardı. Ve o pazar kafesinde uyandığımdan beri ilk kez kötü bir insan olup olmadığımı merak ettim - öfke ve şiddete alışkın biri.

Belki de geçmiş hayatımda bir suikastçiydim.

Ya da halkıma ihanet etmiştim, her *kimlerse*.

Arabadayken Raiden'ın hafıza kaybının kalıcı değil, geçici bir durum olduğunu ve yakında bir gün her şeyi hatırlayacağımı söylediğini duymuştum. Ben de buna güveniyordum.

Bu arada, bir şekilde bu Ok'u tek bir darbeye öldürebilecek becerilere sahip olduğumu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Dövüşme yeteneğim emin olduğum tek şeydi. Acı çekmeye ya da vermeye yabancı değildim.

Esen kulağıma vurdu. "Acele et dedim."

Göz kapaklarımda ışık parladı ve tökezledim. Sonra karanlık beni yuttu ve tekrar geçmişte kapana kısıldım.

Tırnaklarım ahşap bir varilin içini çizirken tüm dünya sallandı ve sallandı. Dışarı çıkmak için boğazım yırtılırcasına bağırdım ama kimse bana yardım etmeye gelmedi. Bir geminin ambarında vahşi bir denizin üzerinde yolculuk ettiğimi hissediyordum.

Başımı salladım, sonra görüşüm değişti ve bir kamyonun arkasıdaydım, etrafım kadın ve erkeklerle dolu küçük kafeslerle çevriliydi, inlemeleri omurgamı diken diken ediyordu.

Esen beni itip daha hızlı yürümemi isterken düşüncelerim geçmişle bugün arasında gidip geliyordu. Parmaklarımı dış uyluğuma gömdüm ve imgelemleri geri getirmeye çalıştım, kim olduğumu ve bana kimin haksızlık ettiğini öğrenmek için hikâyemin başlangıcına geri sarmak istiyordum.

Arrow omzunun üzerinden bir bakış attı, gümüş rengi bakışları bir kez üzerimde gezindikten sonra geri dönüp iri yarı Raiden'la konuşmasına devam etti, ağzının zalimce kıvrılması hâlâ beni yavaşça öldürmeyi düşündüğünü gösteriyordu.

Saraya uzun bir avlunun sonundaki dar bir yan kapıdan girdik. Binanın içine girdikten sonra, altın yaldızlı aplikler ve şamdanlarla aydınlatılmış duvarlarda parıldayan ıssız koridorlar boyunca yürüdük.

Duvarlarda düzenli aralıklarla sıralanmış altın kafesler, altın ve siyah tüylerini hışırdatan ve boncuk gibi parlak kırmızı gözleriyle bize bakan kuzgun büyüklüğünde kuşlarla doluydu.

"Nedir bunlar?" Esen'e sordum.

"Kuşlar, tabii ki. Onlara auron kanara deniyor."

"Türlerinin adı bu mu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Esen bana ters ters baktı. "Tabii ki."

"Neden bu kadar çoklar?"

Kadın homurdandı. "Bu hiçbir şey değil. Krallığın bazı bölgelerinde, tüm sokaklar ve evler kafeslerle tıka basa dolu. Ama bu konuda endişelenme, insan. Gittiğin yerde *hiçbir şey* anlamana gerek yok."

Bir süre sonra koridorlar aşağıya, iyi hiçbir şeyin barındırılmadığı yer seviyesinin altına doğru yöneldi. Rutubetli zindanların görüntüleri, pislik, aşağılanma ve işkence sahneleri beni sardı.

Bir koridorun sonunda, altın aksanlı siyah zırhlar giymiş iki adam dar parmaklıklı kapıları koruyordu.

Bir muhafız öne çıktı, eğildi ve altın uçlu bir mızrakla bana doğru işaret etti. "Kralım," dedi, "onu nereye götürelim?"

Midem ayaklarıma kadar indi. Doğru mu duymuştum? Huysuz, tozla kaplı Arrow bir kral mıydı?

Zekice. Diyarlardaki en güçlü krallığın hükümdarını düşman edinmiştim. Ona baktım, onu bu yeni yüce rolde görmekte zorlanıyordum. Sanırım bu iş için yeterince kibirliydi.

Ama güçlü bir kral neden ülkeyi bir uçtan bir uca gezip tozlu yaldızlı bir pazarı işaretlenmemiş bir arabayla ziyaret etsin ve asi bir köle satın alsın?

"Onu maden hücrelerine götürün," dedi Esen.

"Hayır." Arrow ona ters ters baktı, sonra beni düşünmek için durakladı. "Onu Yerin Altına götürün ama test hücrelerine koyun. Bırakın Sayeeda onun neye uygun olduğuna karar versin. Eğer yanlış bir hareket yaparsa, boğazını kesin ve ölü ya da diri ateşlere atın."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, Arrow'un gözlerini kafasından kazımayı ne kadar çok istesem de, o andan itibaren en iyi davranışımı sergileyeceğime karar verdim.

Hayatta kalmalı ve ormana dönmeliydim, hayallerimdeki yeşil gözlü çocuğu bulmalıyım.

Esen'in çenesi gevşedi. Muhafız beni koruduğu süslü kapılardan geçirip küçük odaya soktu.

Tuhaflığı karşısında ağzım açık kaldı. "Bu da ne böyle?" Metal kapılar kapanırken ve diğer muhafız kör bir parmağını duvardaki altın bir düğmeye sokarken sordum.

"Bir asansör," dedi Arrow, oda aşağıya doğru inerken sırtışı bulanıklaşıyordu.

Önce irkildim, sonra dişlerimi sıkarak bunun onu son görüşüm olması için dua ettim.

Muhafız beni saraya girdiğimiz yerin yaklaşık iki kat aşağısındaki şaşırtıcı mekanizmanın dışına iterken, kapılar arkamızdan çınlayarak kapanırken aralıklı inlemeler ve manik kahkahalar uzaklarda yankılandı.

Yerin altında uzun ve karanlık bir tünel vardı, insanlar ve dağınık halde bulunan fae'ler tarafından işgal edilmiş aşırı kalabalık hücreler sıralanmıştı. Onların Işık Alemi fae'leri olup olmadıklarını ve eğer öyleyse, kendi insanları tarafından terk edilmek için ne gibi suçlar işlediklerini merak ettim.

Her hücrenin arkasına sabitlenmiş borulardan taş duvarlara su damlıyor ve derme çatma çeşmeler oluşturuyordu. Yıkanmamış bedenler, sidik ve bok kokusu öğürmemeye neden oluyordu ve eğer karnımda daha fazla yemek olsaydı, patlayarak gardiyanların botlarının üzerine düşerdi.

Beni yan hücrelerin önünden geçirdiler ve tünelin sonundaki en büyük hücrenin önünde durdular. Parmaklıkların arasından gözümü kısarak içerideki bir grup pejmürde insana baktım.

Yaklaşık yirmi kişiydiler; çoğu yere çömelmiş, birkaçı ayakta ve çıplak ayakları üzerinde sallanıyor, bir ya da ikisi de bedenlerini duvarlara dayamış uyuyordu.

Bu hücredeki koşullar diğerlerine göre biraz daha iyi görünüyordu, içeride daha az mahkum vardı ve çoğu daha iyi durumda görünüyordu.

Gardiyan kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Etrafımda döndüm ve parmaklıkları kavradım. "Lütfen, bekleyin..."

Anahtarlarını belindeki metal kemere asarak başını kaldırdı. "Kaçma şanssı için hizmetlerini mi sunacaksın, evcil hayvan? Hiç zahmet etme. Taşaklarımı kaybetmeye değmezsin."

"Neden diğer hücrelerden birinde değil de *bu* hücredeyim?"

Homurdandı, ayaklarımın dibindeki taş zemine tükürdü, sonra tünel boyunca geri yürüdü, onu Yer Altı'nın yukarısındaki ışık dolu koridorlara ve kafesteki auron kanara kuşlarının rahatsız edici gürültüsüne taşıyacak asansöre doğru ilerledi.

Bir şey omzumu dürttü ve parmaklıklardan uzaklaştım, zincirlenmiş yumruklarımı sıkıp kaldırdım, önümde duran adama saplamaya hazırdım.

İnsan erkek kıkırdadı ve neredeyse dişsiz bir gülümseme sergiledi. Yumruklarımı indirdim. Yeterince zararsız görünüyordu, zayıf ve açlıktan ölmüştü, kahverengi pantolonu kemikli kalçalarından sarkıyordu ve çıplak, çamura bulanmış kaburgalarının arasında derin çukurlar vardı.

"Güzel pelerin," dedi üzerime sarılı kumaşı parmaklayarak. "Nereden aldın bunu?"

"Çaldım," diye yalan söyledim.

"Kralın armasını taşıyor."

"Öyle mi?" Karanlıkta parıldayan işlemeli altın tüylere bakarak sordum.

"Nereden çaldın bunu?"

"Farron Yıldız Pazarı. Beni satın alan fae'den kaçarken yerde buldum."

"Tabii ki yaptın." Homurdandı. "Ve bu fae seni yakaladığında, onu senden almadı mı?"

Başımı salladım. "Gördüğünüz gibi, yapmadılar."

"İlginç bir hikaye. Ben Davy." Gri kaşları kalktı, adım söylemem için bir işaretti bu.

Hiçbir şey söylemedim.

"Ya sen?" diye sordu beklemekten yorulduğunda. Omuz silktim. "Hafızamı kaybettim."

"Kullanışlı." Avucunu arka duvara doğru salladı. "Susadıysan şurada su var."

Bir adam ve bir kadın su borusunun altına oturmuş, emzikteki bebekler gibi içiyorlardı, dudakları ve dişleri çarpışıyordu. Pek hijyenik görünmüyordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

Beni sol duvara doğru, gözlerini dikkatle kaçırın diğer mahkûmlardan uzağa çekti, bu bana garip geldi. Belki de Davy buradaki gösteriyi yönetiyordu ve taze et üzerinde ilk hak sahibiydi.

"Oturun. Bize akşam yemeğimizi vermeleri biraz zaman alacak."

Gözlerimi kapatarak yere uzandım ve pelerini dizlerime dolayarak göğsüme çektim. İçimi çektim. "Uzun zamandır mı buradasın? Burası da neresi? Bize ne yapacaklar?"

"Çok fazla soru var," dedi.

"Kendime ait hiçbir anım olmadığı için, sahip olduğum tek şey sorular." Davy homurdandı. "Hiç bir şey hatırlıyor musun?"

Tekrar omuz silktim. "Yıldız pazarında bir kafeste kilitli kalmak. Ondan önce, belki bir fiçıya hapsedilmiş bir okyanus yolculuğu ve ondan önce de bir

orman benim evim olmalı."

"Görünüşe göre sen Toz ve Taş Diyarı'ndan geliyorsun. Ben Buz Diyarı'ndan bir altın avcısıyım. Limandan limana altın taşıyan bir karaborsa operasyonu yürütürken yakalandım. Üç gündür buradayım."

"Bizi öldürecekler mi?"

"Onlar karar verene kadar olmaz. Benden önce bu hücreyi yöneten adam, sarayda çalışmak için uysal ve uygun köleleri seçtiklerini söyledi. Zinde ama sorunlu olanlar altın madenlerine gönderiliyor. En zayıfları ise doğrudan ateşe gidiyor."

Dudağımı ısırdım. "Ateş seçeneği ideal değil."

"Hayır. Bana bir baş belası gibi görünüyorsun. Bunu düzeltmek için çalışsan iyi olur."

Ona bakarak gülümsedim. "Kim karar veriyor?"

"Haftada bir kez ortaya çıkan Sayeeda adında altın arayıcısı bir elf. Kölelerden ve saray mutfağından sorumlu. Görünüşe göre, sarayda önemli biri ve krala yakın, onun yemeklerini ve her şeyini servis ediyor. Yarın seçimlerini yapacak."

Pelerinin üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırdım, altın sanki büyüyle aşılannmış gibi parlıyordu. "Altın arayıcı elf nedir?"

"Bilmiyor musun? Bir elf fae türü. Kanları madenleri besler, altın yetiştirir. Bir şekilde yukarıdaki kuşlarla bağlantıları var. Yine de bu bilginin sana bir faydası olmaz."

Yanılıyordu. Bilgi gücü ve istismar edilebilirdi. Elimden geldiğince bilgi toplamaya, zincirlerimden kurtulmaya ve şehirden ayrılmadan önce kralın kalbine bir bıçak saplamaya niyetliydim.

Davy cebini karıştırdı, sonra bana bir parça kuru ekmek uzattı.

Ekşi kokusundan dudağım kıvrıldı ama başımı sallayarak teşekkür ettim.
"Neden bana yardım ediyorsun? Buradaki diğer herkes senden korkuyor."

Sırıttı. "Sen hayatta kalanlardansın. Birbirimizin işine yarayabiliriz."

"Yeterince makul." Sert ekmeğin bir kenarını kemirdim, dişlerimin arasındaki kumları görmezden geldim.

Davy bana baktı, koyu renk gözleri çok net tanıdığım duygularla kayınıyordu - çaresizlik ve ne olursa olsun hayatta kalma kararlılığı.

"Dinle, eğer mutfağa gider ve itaatkâr bir köle gibi davranırsan, söylentilere göre şartların o kadar da kötü olmayacak. Hatta bir gün Coridon'dan bile çıkabilirsin."

Bir gün. Uzak, varsayımsal bir günü bekleyemezdim. Yakında olmalıydı.

Alnımı dizlerimin üzerine düşürdüğümde düşüncelerim uyuştı, yorgunluk sonunda beni alt etti.

Hayatta kal, diye tekrarladım kendime, mesajı etime kazımak için tırnaklarımı baldırlarıma geçirdim. *Hayatta kalmalısın.*

Fırtınalar ve Tüylar Krallığı'nın kurallarını öğrenecek ve hafızamın bir an önce geri gelmesi için dua edecektim. Kaçmak ve ormanda beni bekleyen yeşil gözlü çocuğa dönmek için onurumu feda edecektim.

Onun için hayatta kalmak
zorundaydım. Başka
seçeneğim yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

KIZ

En açık adaçayından en koyu zümrüte kadar yeşilin her tonu etrafımı sarmış ve beni kucaklamıştı. Ayaklarımın altındaki taş kalıntılar bile çürüyen yosun ve sarmaşıkların siyah-yeşil balçığıyla kaplıydı.

Sonra sesler beni içine çekti; yakındaki ağaçlardan gelen papağan sesleri, çalılıkların arasında hareket eden yaratıkların ve yılanların hışırtısı. Koşarken nemli sıcaklık kollarımı ve bacaklarımı kapladı, terden alnım boncuk boncuk oldu.

Ait olduğum yer burasıydı, ormanda, *onunla* birlikte.

Devasa bir ağaç gövdesinin etrafından dolanırken nefesim sert bir şekilde kesildi, sonra kollarının arasında kayarak durdum.

"Yakaladım seni küçük fidan," dedi kollarını bana dolayarak.

"Ash," diye mırıldandım, avucumu omzuna vurarak. "Bu aptal lakattan nefret ediyorum. Benden o kadar da uzun değilsin."

Yakışıklı yüzüne bir sırıtma yayıldı, yanağımı şefkatle çimdiklerken tanıdık yeşil gözleri kırıştı. Güldüm ve yüzü bulanıklaşıp farklı bir insanın yüz hatlarına dönüştü, ruh hali karardı. Gözlerimi kapattığımda, sıcak bir avuç içi uyluğumun içini gıdıkladı ve karnımı ısıttı.

Nasırlı parmakları daha yukarıları okşadı, zevk ve suçluluk duygusuyla kızarıırken içimdeki nemi çekti. Kaslarım vücuduna karşı eridi ve yüksek sesli bir iniltiyle başımı kaldırdım.

"Sen!" Fırtınalar ve Tüylar Kralı'nın gümüş bakışlarına bakarak söyledim. "Kes şunu."

"Sen bu kadar bariz bir şekilde zevk alırken ben neden alayım?" diye kulağıma doğru söylendi. "İnkâr etme, küçük insan. Kanıtlar parmaklarımı kaplıyor."

Başım sert bir ağaç gövdesine yaslandı, dudaklarımdan bir inilti daha döküldü. Nefesim kesildi, önce zevkten, sonra da vücuduma su sıçrayınca şoktan.

Çırpınarak uyandım ve Yer Altı hücresinin korkunç görüntüsüyle karşılaştım.

Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Parmaklıkların dışında bir muhafız boş bir kovayı kenara fırlattı. Yanında inanılmaz bir kadın duruyordu, vücudunun etrafında parıldayan altın aura karanlık yeraltı geçidini aydınlatıyordu. "Çek ellerini kızın üzerinden," dedi alçak bir sesle ve tartışmaya yer bırakmadı.

Başım, bir elinde sertleşmiş siki ve bacaklarımdan arasına soktuğu parmaklarıyla üzerime eğilmiş Davy'nin kamburlaşmış haline doğru döndü. Bileğini iki kez hızlıca pompaladı ve aramızdaki taş zemine sıvı fışkırdı.

Hırlayarak parmaklarımı boğazına doladım ve sertçe sıktım. Bir mızrağın altın ucu omzuma battı ve ellerimi saldırganımdan ayırdım. Mızrak indi ve sonra gardiyan hücrenin kilidini açtı.

"Kral Arrowyn'in ve onun Köle ve Baharat Hanımının bağlı hizmetkârı Sayeeda için sıraya girin," dedi ikinci bir muhafız, dikenli bir kırbacı ayak parmaklarımdan yanında yere vurarak.

Homurdanarak ayağına fırladım, utançtan ve Davy'nin soluk borusunu çıplak ellerimle ezme arzusundan boğuluyordum. Öfke başımı

döndürüyordu, dişlerimi sıktım ve ön sıranın sonunda onun yanında durdum.

Gardiyan ve Seyda mahkûmlar arasında ilerlerken, bakışlarımı önümdeki koridora ve hücrelerin parmaklıkları arasından uzanan, hiçbir şeye tutunamayan, sesleri Seyda'ya kendilerini yeniden değerlendirmesi için yalvaran ellere sabitledim.

Sonumun onların yanında olmamasını umuyordum.

Köle sahibi sakın bir ses tonuyla kararlarını veriyor, gözleri, dişleri ve uzuvları incelerken emirler yağdırıyor, sanki önemsiz, değersiz, hayvandan daha aşağı biriymişiz gibi bizi kaderimize terk ediyordu.

"Yangınlar. Mayınlar. Ateşler. Mayınlar," dedi yaklaşırken, giysisinden gelen ışık görüş alanımın kenarında altın bir parıltı oluşturuyordu.

Kaderimi ellerinde tutan bu fae'yi incelemek için can atıyordum ama kendimi koruma duygusu gözlerimi kaçırmama neden oldu, kaslarım dondu ve onun kararını bekledim.

Kaderi alevler içinde kalmak olan yaşlı bir kadın protesto çığlıkları attı ve muhafız geri çekilerek altın kemerli kırbacını büktü ve acımadan kadının vücuduna indirdi. Kadın acı dolu çığlıklarını yutmayı çabuk öğrendi.

Sonra Sayeeda'nın parıltısı, Davy'nin ağzını yanımda açarken yoğunlaştı. "Kollarını uzat," diye emretti. Adam kollarını uzattı ve kadın kollarını itti. "Madenler."

Sayeeda önüme çıkarken gölgeler onun dışındakileri yuttu. Önce kollarımı, sonra bacaklarımı test etti. O değerlendirmesini yaparken gözlerimi indirdim ve yavaşça nefes aldım.

Sert bir parmak alt dudağıma yapıştı. "Aç."

Çenemi gevşettim ve o da çenemi kaldırdı. Parıldayan güzellikteki dingin bir yüze yerleştirilmiş erimiş altın gözlere baktım. Keskin fae kulakları. Köşeli elmacık kemikleri. Ve vücudunu saran metalik kumaşlar, mükemmel bir

Teni ve omuzlarına doğru kıvrılan, cilalanmış altın iplikler gibi parıldayan, bağlanmamış saçlarıyla uyumlu.

Ne tür bir dünyada büyüleyici, ruhani bir yaratık böylesine korkunç bir konuma sahip olabilir?

Bir tahtta oturmalı. Işıltılı bir kürsüden şarkı söylemeli. Eğlendirmeli. Enamor. Cehennem gibi bir Fae hapishanesinde gardiyan ve yargıç olmak değil.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca gözlerimin içine baktı, sakince beni değerlendirdi. Merak kıvılcımının söndüğünü gördüm.

"Madenler," dedi ve muhafız beni geriye doğru itti, pelerinim hareketle birlikte yukarı doğru çırpındı.

Başını bana çevirdi. "Bekle. Pelerini nereden çaldın kızım?" "Çalınmadı.

Beni yaldız pazarından satın alan adam
Beni soyduktan sonra öfkeyle nehre attı."

Altın rengi bir kaş titredi. "Yemekler ve baharatlar hakkında bilginiz var mı?"

Başımı salladım, kalbim davul gibi çarpıyordu. Yemek pişirip pişiremeyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yeterince hızlı öğrenecektim.

"Ölüm pahasına bana itaat edeceğine yemin eder misin?" Arka dişlerim birbirine çarptı. "Evet."

"Bunun için mutfaklar," dedi gardiyana.

Muhafız beni sol duvara doğru yönlendirdi. Beklerken omuzlarım soğuk taşa sürtünürken nefesim kısa hırıltılarla çıktı, rahatlama kanımı ısıttı.

Sayeeda'nın işi bittiğinde bana sadece bir kadın daha katılmıştı, o da mutfaklara gönderilmişti ve geri kalan mahkûmlar kaderlerini beklemek üzere diğer yeraltı hücrelerine yönlendirilmişti.

"Kamyonlar onları almaya gelene kadar orada kalacaklar," diye fısıldadı orta yaşlı kadın ağzının kenarından, gümüş rengi siyah saçları buruşuk yüzünü perdeliyordu. "Madenlere yeni bir köle sevkiyatı yapılana kadar bir süre geçebilir."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Geçen yıl yakalanan bir kuzenim var, bir altın kaçakçısı, bir ay madenlerde çalıştıktan sonra bir tüccar onun Toz ve Taş Diyarı'nda saklı karaborsa şehirlerinden birine kaçmasına yardım etti."

"İnsan diyarı mı?" Sayeeda'nın tünel boyunca süzülerek sondaki asansöre doğru ilerleyişini izlerken sordum, görünüşe göre çirkin görevlerinden rahatsız olmamıştı.

"Evet, Dünya Diyarı. Benim adım Grendal-"

"Bu kadar konuşma yeter," diye bağırdı muhafız, kırbacını yere vurarak.

O ve başka bir asık suratlı gardiyan bizi hücreden çıkardılar, taş duvarın içine yerleştirilmiş bir kapıdan geçtik, sonra eğimli, klostrofobik bir geçitten geçtik ve ortasında dumanı tüten bir maden havuzu olan, meşalelerle aydınlatılmış bir mağaraya girdik.

Buharlı buhar burnumu kırıştırdı ve hapşırdım.

"Hijyene alerjiniz var, değil mi?" dedi en uzun boylu gardiyan, bizi suyun içine iterek.

Yüzeye çıktığımda, zincirimin beni boğmadığına şükrederken, omzuma bir sabun keki çarptı.

"Yıkan," diye bağırdı. "Ve paçavralarını dışarı at." "Ne demek istiyor?" Grendal'a bakarak söyledim.

İnce kahverengi bir tuniği başının üzerine kaldırdı. "Elbiselerini çıkar ve dışarı at. Sağır mısın sen?"

"Hayır, sadece onların önünde soyunmamayı tercih ederim," diye tısladım.

Güldü. "Fark etmediysen söyleyeyim, tercihlerinin artık bir önemi yok."

Kralın pelerini bir paçavra olmaktan çok uzaktı ama onu vücudumdan kaydırdım ve suyun kayalık kenarına bıraktım. Kısa boylu muhafız onu topladı ve arkadaşının görmesi için uzattı, kaşları siyah miğferlerinin siperliklerinin altında kayboluyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim sert sabunu cildime sürerken.

Muhafızlar köşede toplanmış, pelerini inceliyorlardı. Ayrıldıklarında beni şüpheyile izlediler ama başka sorularla rahatsız etmediler.

"Adın ne senin?" Grendal ona sabunu uzatırken sordu.

"Bilmiyorum. Hafızamı kaybettim."

"Bu nasıl oldu?"

Kollarımı kavuşturarak göğsümü muhafızların görüşünden sakladım. "Kafamda büyük bir şişlik var, sanırım sebebi bu olabilir."

Gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Bir isme ihtiyacın var. Parlak gözlerin için sana Yeşil diyeceğim."

Ben cevap veremedim muhafızlar bizi sürükleyerek dışarı çıkardılar, çıplak bedenlerimizden taşlara su damlıyordu.

Bir muhafız, "Bu iki cılız cadı dişilerin en güçlüleriye Sayeeda yardıma muhtaç olmalı," dedi.

Görünüşe göre yetersiz olan bedenime bakarak, Arrow'un pelerini mızraklı kolunun üzerine asmış olan fae bileğimden tuttu ve beni tünel boyunca yürüterek asansöre götürdü. Diğer muhafız Grendal'la birlikte arkamdan geldi.

Asansör bizi bir kat yukarı çıkardı, sonra altın ve daha fazla auron kanara kafesiyle kaplı daha geniş bir koridora çıktık. Grendal ve ben yan yana yürüdük.

Kafeslerin arasına yerleştirilmiş dar siyah kapıları geçerken bir gardiyan önde, bir gardiyan da arkada duruyordu.

"Hizmetçilerin odaları olmalı," dedi Grendal, durup kapılardan birindeki küçük dikdörtgen pencereden bakarak. "Mutfakta çalışırken yaşayacağımız yer."

"Acele edin," dedi bir muhafız, Grendal'ın omzunu iterek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Hey!" Grendal'ın kalkmasına yardım ederken ona kaşlarını çatmıştı. "Onu yaralamak daha hızlı hareket etmesini sağlamayacak."

Grendal dizini ovuşturdu ve muhafız alay etti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Sadece morarmış," dedi topallayarak.

"Bana yaslan." Kolumu beline doladım ve koridorda ilerlemeye devam ettik.

Birkaç fae hizmetkârı yanımızdan geçti, ince altın malzemeden yapılmış kolsuz, diz boyu tunikler giymiş erkek ve kadınlardı. Gözleri kısa bir süre üzerimizde gezindi, ama sanki koridorda çırılçıplak yürümek yerine onlar gibi giyinmişiz gibi yüzleri kayıtsız kaldı.

"Keşke şu lanet kuşlar çırpınmayı ve ciyaklamayı kesse," dedim baş ağrım şiddetlenerek.

"Yakında sakinleşirler," dedi. "Sadece aç olduklarında böyle davranırlar."

"O zaman neden kimse onları beslemiyor?"

"Gelecekler. Yıldırım dokumacılarını bekliyorlar."

"Kimi?"

"Fırtınaları çağıran ve gücü tuğla ve taştan, hatta altından çekeabilen, sonra da vücutlarından dışarı yönlendiren fae'ler. Auron'un yaptığı budur.

kanara yemek, dokumacılar tarafından yaratılan yıldırım. Gong sesi tüm şehirde duyulduğunda, bu onların beslenme pozisyonlarını aldıkları anlamına gelir."

Titreyerek kollarımı ovuşturdum. "Bunda iğrenç bir şey var. Bu kuşlar beni rahatsız ediyor."

Grendal güldü. "Belki onlar da seni sevmiyordur."

Koridorun başında gardiyanlar bizi siyah kapılardan birinden geçirip penceresiz, loş ışıklı, her duvarda kafam büyüklüğünde dört opak topun asılı olduğu bir odaya soktular. İçlerinde yıldırım gibi görünen çatallar titreşiyordu. Daha fazla Fırtına Mahkemesi büyüsü, diye tahmin ettim.

"Sayeeda birazdan ziyarete gelecek," dedi bir muhafız, Arrow'un pelerinini bir yatağın üzerine atarak. Kapıyı kapattı, sonra da kilitledi.

Grendal elini bir kürenin önünde salladı ve ışık kayboldu. Sırtıttı. Elini bir kez daha salladı ve küre aydınlandı. "Yıldırım büyüsü," dedi omzunun üzerinden.

"Nerelisin sen?" Odanın minimal mobilyalarını, iki dar yatağı ve tek bir gardırobu tararken sordum. Arka duvardaki bir kapının ardına gizlenmiş, sıhhi tesisatlı bir tuvalet ve kırmızımsı, parlak bakırdan yapılmış bir lavabo buldum.

"Altın koşucularının kampında yaşadım," dedi Grendal dizini ovuşturarak. "Diyarın kuzeyindeki dağlarda gizlenmiş insan kamplarından birinde. Pek de iyi saklanmamışlardı. Sürekli hareket halindeydik ve yakalanmamak için tüccarlar ve haydut fae'lerle anlaşmalar yapardık."

"Diziniz için tedaviye ihtiyacınız var mı?" Ben sordum.

Güldü. "Hayır. Sorun değil. Sempatı toplamak için rol yapıyordum." "Sinsice," diye karşılık verdim ona sırtıtarak.

Gardırobu açtığımda, salondaki hizmetkârların giydiklerine benzer bir sıra altın tuniğin bir çubuğa asılı olduğunu gördüm. Bir tanesini Grendal'a fırlattım,

Sonra bir diğerrinin içine girmeye çalıştım ama bileklerimdeki zincir bunu imkânsız kılıyordu.

"Teşhirci olmamayı tercih ederim," dedi sırtarak, "ama sanırım Sayeeda'nın yardımını beklememiz gerekecek."

O kafasını banyoya sokarken ben de yatağı denedim, yatağın rahatlığı ve üzerini örten yumuşak dokuma battaniyeler beni şaşırttı.

"Bana dürüstçe söyle, nereden geldiğin ve hatta kim olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığı gerçekten doğru mu?" Grendal sordu.

Başımı salladım.

İç çekerek diğer yatağa uzandı ve yatağı test etmek için kalçalarını zıplattı. "Seni daha önce hiç görmedim. Bu yüzden kuzeyden gelen bir altın avcısı olmadığınızı kesin olarak söyleyebilirim."

"Beni buraya getiren fae'lere kulak misafiri olduğumda, bahsettikleri şeylerin birçoğunu hatırladım. Sarayda şu ana kadar olan çoğu şey mantıklı, asansörler hariç, bu da muhtemelen basit bir hayat yaşadığımı, belki de bir ormanda yaşadığımı doğruluyor. Ancak fae'lerin söylediği hiçbir şey kayda değer bir anı uyandırmadı."

Bir nefes aldım ve yutkundum. Nedenini bilmiyordum ama Grendal'a beni Fırtına Kralı'nın kendisinin yaldız pazarından satın aldığını söylememem gerektiğini biliyordum. Bu noktada, bu küçük ayrıntıyı benden başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Ve tabii ki Raiden, Esen ve beni onunla birlikte gören birkaç muhafız.

Kapı açılarak eşikteki Seyide'yi ortaya çıkardı, yüzü vakur, altın bir maskeye dönüşmüştü. Sivri kulaklarının üzerine, küçük bir hayvanın -belki de kanatlı bir çöl sıçanı ya da yarasanın- omurlarından dökülmüş gibi kemikli çıkıntıları olan zarif kelepçeler takmıştı.

"Ayağa kalk." Sabırsız bir el hareketi yaptı.

Grendal'ın pazusuna altın bir bilezik takarak, "İkiniz de oldukça zeki görünüyorsunuz, bu yüzden bu gece yemek kaplarını oarak işe başlayacaksınız. Umarım bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirir ve aptalca bir şey yapmaya kalkışmazsınız."

"Elbette Sayeeda," dedi Grendal hafifçe eğilerek, ben önümdeki duvara bakarken.

"Ve sen," diye devam etti Sayeeda, kolumu bir bilezikle sararak, "eğer iznim olmadan gözünü bile kırparsan, senin için ateşler ya da daha kötüsü olacak."

Bileziğin iç dişleri etime batarken kolumu ovuşturdum, çok sayıda küçük iğneyle delinmiş gibi hissediyordum.

"Underfloor, bana bağlılık yemini ettin. Eğer söylediklerinde ciddiyisen, şimdi bunu kanıtlama zamanı. İkiniz de."

"Sana itaat edeceğime yemin ederim Sayeeda," dedim, kendimi onun altın bakışlarını tutmaya zorlayarak.

Grendal da aynı sözü verdikten sonra Sayeeda başıyla onayladı ve prangaları açıp bileklerimizdeki zincirleri çıkardı.

"Güzel. Ve eğer yeminlerinizi bozarsanız, şunu bilin ki... o bilezikler her gün doldurulur ve küçük dozlarda altın serumu salgılar, sizi zapturapt altında tutar, isterseniz bağımlısı olursunuz. Coridon'un duvarlarından kaçmanız durumunda, tedarikiniz kesilecek ve bedenleriniz altın için korkunç bir istek duyacak. Hoş bir kader değil, size söz veriyorum. Şimdi giyinin."

Farkına varmasıyla Grendal'ın gözleri büyüdü. Kapana kısılmıştı. İkimiz de kapana kısılmıştık.

Bileziğimin etrafındaki kırmızı deriyi kaşırken, etkilerini ne zaman hissetmeye başlayacağımı merak ediyordum. Etime gömüldüğündeki ilk acı dışında hiçbir şey hissetmedim. Hem de hiçbir şey.

Arrow'un pelerinini yatağımdan alırken Sayeeda'nın ağızı kıvrıldı, kumaştaki bir yırtığı sevgiyle inceledikten sonra kapıya doğru döndü. "Beni takip edin. Yapılacak çok iş var."

Tunikleri başımıza geçirdik ve aceleyle peşinden gittik.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

KIZ

"G ods, sıkıldım," dedi Grendal kirli tabakları yanımdaki lavaboya dökerken.

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," diye cevap verdim, sırtımı gererek ve Sayeeda'nın geldiğim gün yangınlara gönderdiği talihsiz köleleri düşünerek.

Oda arkadaşım omuz silkti ve beyaz badanalı mutfakın diğer tarafına geçerek büyük fırınlardan birini temizlemeye başladı.

Her gün aynıydı. Soyduk, dilimledik ve doğradık, sonra gecenin bir yarısı kaslarımız kasılmış ve ağrıyarak yataklarımıza düşmeden önce mutfakın temizlenmesine yardım ettik.

Dört gün boyunca itaatkâr bir hizmetçi rolünü oynadım ama giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordum. Hareketlerim mutfak kompleksi ve hizmetlilerin koridoruyla sınırlıydı, bu da şehrin düzeni ve güvenliği hakkında bilgi edinmemi zorlaştırıyordu.

Bunu telafi etmek için, yoluma çıkan herhangi bir saray çalışanıyla ne kadar kısa olursa olsun yaptığım her görüşmenin verimli geçmesini sağladım. I

Coridon Şehri'nin ve burada yaşayan fae'lerin resmini bir araya getirmeme yardımcı olabilecek her parçayı, her küçük ayrıntıyı topladım.

Kol kelepçesinin Grendal ve diğer hizmetkârlar üzerindeki etkisi - insanların sayıca Fae'lerden on kat fazla olduğu bir tür karışımı- beni büyüledi. Düzenli aralıklarla gözleri kayıyor, belli bir şeye güldükleri için hareketleri yavaşlıyordu.

Ancak serumun benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu ve ben de ona karşı bağışıklığım olduğunu düşündüm. Bu yüzden kendimi biraz aptal gibi hissederek, gün boyunca rastgele zamanlarda uzuvlarımı yavaşlattım ve bakışlarımı yumuşattım, ilacın arkadaşlarıma yaptıklarını taklit ettim.

Başka hizmetkârların bağışıklığı olup olmadığını ve bunun kimliğimin bir anahtarı olup olmadığını merak ettim. Yakından izlerdim. İnce sorular soracaktım. Ve eğer Coridon'da benim gibi başkaları da varsa, onları bulacaktım.

Her iki durumda da, hayatımın dokunulmazlığımı bir sır olarak saklamaya bağlı olduğundan emindim, özellikle de saray muhafızlarından. Siyah ve altın rengi zırhlarıyla koridorlarda dolaşıyorlardı; miğferlerindeki devasa altın tüyler, hizmetkâr kalabalığı içinde kolayca seçilmelerini sağlıyordu.

Uyanık olduğum her an, etrafıma çok dikkat ediyordum. Koridorda sık sık Coridon ile dağlar arasında gidip gelen, köleleri ve auron kanara tüyü torbalarını madenlere taşıyan kamyonların programlarını tartışan muhafızların yanından geçiyordum. Madencilerin bu tüylere ne için ihtiyacı olduğunu tahmin edemiyordum. Ama yakında öğrenmeyi planlıyordum.

Duygusuz Sayeeda'ya itaat ettiğimiz sürece gardiyanlar bizi rahatsız etmiyordu ve ben de onun en iyi davranan, en güvenilir hizmetkârı olmayı hedeflediğim için emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyordum. Ta ki uymayacağım gün gelene kadar.

Dört gün boyunca uyumaktan, çok çalışmaktan ve auron kanara'yı incelemek için her fırsatı değerlendirmekten başka bir şey yapmadım. Çünkü onları anlamakta güç olduğuna emindim.

Yıldırım dokumacılarının kuşları beslemesini izlemek bağımlılık yaratan bir işkenceydi. Onlar çalışırken hizmetkârların koridorunda oyalanmak için her türlü bahaneyi bulurdum; büyülu esintiler koridoru süpürüp saçlarımın arasından geçerken tenim karıncalanırdı.

Gözlerimi kapadım ve at sırtında seyahat ediyormuşum ya da rüzgarlı bir günde ormanda koşuyormuşum gibi davrandım ve birkaç çalıntı an için o zavallı, aptal kuşlar kadar tutsak olduğumu unuttum.

Kanara beslemeleri dışında, mutfak angarya işlerinden tek kaçışım, durup dururken bana çarpan aralıklı imgelerdi. Beyaz parıltılar, ardından titreyen renkler, orman manzaralarına ve çocuğun canlı yeşil gözlerine dönüşüyordu. Benimkilere çok benzeyen gözler.

Bu gece, yemek tencerelerini ovarken, çocuk ve orman hakkında öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım, her ayrıntıyı hafızama işledim. Nerede uyumuş olabileceğimizi, ne yediğimizi düşündüm ve birlikte sürdürdüğümüz mutlu hayatın resimlerini yeniden yaratmaya çalıştım.

Gördüklerimin gerçek olması ve hasarlı zihnimin bir mahkûm olarak yeni hayatımla başa çıkmama yardımcı olmak için uydurduğu bir şey olmaması için tanrılara dua ettim.

Bu fantezilere dalmak kalbimi acıtıyordu ama zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor ve çalışırken ağrıyan eklemlerimden ve kaslarımdan uzaklaşmamı sağlıyordu.

"Kızım," dedi Sayeeda, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Soba sırası ile mahzenlere inen kapı arasındaki yüksek bir tabureye oturmuş, bir giysiyi tamir ediyordu. Zarif kavisleri arasında

İğneyle, kucağındaki siyah ve altın rengi pelerini sanki bir giysi değil de en sevdiği evcil hayvanıymış gibi okşadı.

"Acele edin. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Evet, Sayeeda," dedim, tavayı daha hızlı ovarak.

Uyuşukluğum için hiçbir mazeret göstermedim, çünkü hiçbirinin gerekli olmadığını öğrenmiştim. Serum düzenli olarak dikkat kaybına neden oluyordu ve Sayeeda sık sık hizmetkârları şaşkınlıktan uyandırmak zorunda kalıyordu.

Sunucuların yemek sırasında mutfak ile Büyük Salon arasında yemek taşımak için kullandıkları merdiven boşluğundan yüksek sesli kahkahalar yükseldi. Bir an sonra bir hizmetçi çığlık attı ve çanak çömlek merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Bunu daha fazla kahkaha izledi ve sarhoş erkek sesleri mutfakta yankılandı.

Kral ve Raiden merdivenlerin dibinde belirdiğinde bezler ve süpürge sapları havada dondu, giysilerindeki sıvıyı fırçalıyor ve şarap içmiş aptallar gibi sırtıyorlardı. Ne kadar denesem de bakışlarımı onlardan ayıramadım. Ya da daha doğrusu *ondan*. Kibirli kraldan.

Yeraltına indiğim geceden beri yanımda sadece hizmetçiler ve muhafızlar vardı, bu yüzden Arrow ve arkadaşının gelişi şaşırtıcı bir olaydı ve bakan tek kişi ben değildim.

Sanki bir rüyadan uyanır gibi, iki hizmetçi kırık seramikleri süpürmek için öne atıldı ve Arrow ile Raiden sanki görünmezlermiş gibi etraflarından dolandılar.

Sebepsiz yere, odanın içinde salına salına ilerlerken, yanlarından geçerken bir lavabonun üzerinde çalışmamı görmezden gelip Sayeeda'nın önünde durduklarında kalbim küt küt atmaya başladı.

"Selamlar, Ari," dedi kral o derin, tüyler ürpertici sesiyle. "Pelerinim hazır mı?"

İlginç. Ona Ari diyordu, herkesin dediği gibi Sayeeda değil.
Belki de bu onun doğum adıydı.

Nadir görülen bir gülümsemeyle iğneyi ve altın ipliği kaldırarak ona yaptığı işi gösterdi. "Neredeyse oldu Kral Arrowyn, sadece birkaç yırtık kaldı. Bu akşam odanıza getireceğimi söylemiştim. Daha erken mi istiyorsunuz?"

Arrow bir omzunu onun yanındaki duvara yasladı. "Acelesi yok. Mineral banyosundan sağ çıkmasına sevindim. Bu akşamki yemek için seni tebrik etmeye geldim. Raiden yahninin özellikle lezzetli olduğunu düşündü, ben de katıldım."

Sayeeda ona tuhaf bir bakış attı, sanki mutfağı sık sık ziyaret edip yemeklere iltifat etmiyormuş gibi.

"Yemek için hiçbir övgü almıyorum," dedi. "Teşekkürlerinizi, eğer teşekkür etmekte ısrar ediyorsanız, evinden hatırladığı bir yemek olan arpa, sığır eti ve limon ile dereotu kombinasyonunu öneren yeni mutfak çalışanımıza borçlusunuz. Görünüşe göre."

Kralın gümüş bakışları üzerime dikildi ve durgun bir hareketle bedenimi taradı. "Bu kız mı?"

Sayeeda başını salladı. "Evet. En sevdiğin pelerini neredeyse mahveden pelerin."

Cadaloz. Beni öldürtmeye mi çalışıyordu? Muhafızın beni suya itmeden önce kralın pelerini üzerimden çıkarmayı unutması *benim* suçum değildi.

Raiden alaycı bir sırıtışla, "Belki de kral pis yaldızlı pazarları teftiş ederken en sevdiği kıyafetleri giymemeyi düşünebilir," dedi.

Arrow'un dudakları, altın şeritli kollarını geniş göğsünü kaplayan altın tüylü göğüs zırhının üzerinden geçirirken kıvrıldı. Gövdesinin geri kalanı çıplaktı ve onu kral olarak işaretleyen uykuda olan soluk kırmızı tüy gliflerini ortaya çıkarıyordu.

Kollarını çevreliyor ve kalçalarından aşağı sarkan koyu deri pantolonun altında kaybolmadan önce karnının üzerinden geçiyorlardı.

Bakışlarım sol yanağındaki tüye takıldı. Minik altın kıvılcımları güzel telkari deseni boyunca hareket ediyor, sanki benim incelemem altında canlanıyordu.

Grendal'a göre, eski bir kralın öldüğü gün, Işık Diyarı varisleri taçlarıyla birlikte gliflerini de miras alırlardı. Kan büyüsü, demişti, derideki işaretler yeni kralları günlerce, hatta daha uzun bir süre boyunca güçten düşüren acı verici bir süreci işaret ediyormuş.

Taç giydiği gün Arrow'un acı içinde kıvrandığını, Sayeeda'nın altın eliyle terden ıslanmış alnını sildiğini hayal ettim ve bakışlarımı onun sinir bozucu formundan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama sergilenen o bronz tenden başka bir yere bakmak neredeyse imkânsızdı.

Tanrı aşkına, o kraldı, bir saray eğlencesi değil. Neden makamına yakışır kıyafetler giyemiyordu? Ya da en azından birkaç tane daha giyemez miydi?

Midemde bir sıcaklık hissettim; bu his Fırtına Kralı'nın kaslı vücudunu ve dudaklarının çekici kıvrımlarını inceledikçe daha da arttı. Zihnim, geçmişte erkeklerle yaşamış olabileceğim herhangi bir cinsel deneyimi hatırlamak için çaresizce koşuşturdu.

Tek hatırlayabildiğim bir kısırak ile bir aygırın çiftleşmesine tanıklık ettiğim ve çiftleşme öncesinde havaya yayılan yoğun enerjiydi. Bu anı biraz büyüleyici olsa da, kendi çiftleşme maceralarımın sıklığı veya kalitesi hakkında bana gerçek bir fikir vermedi.

Eğer varsa bile.

Her iki durumda da, Fırtına Kralı'nın talihsiz erkeksi güzelliğine bir hayvan gibi tepki verdiği için vücuduma öfkeliydim.

Gözeneklerinden onu karşı konulmaz kılmak ve ona haksız sayıda potansiyel eş kazandırmak için tasarlanmış özel bir tür sihir sızmış olması gerektiğinden emindim. Ki bu hile yapmaktı.

Birisi hizmetkârların bana verdiği ismi söyledi: Gözlerimin renginden dolayı Yeşil.

"Özür dilerim," dedim Sayeeda'ya dönerek. "Ne dedin sen?" "Ben değil. Kral size bir soru sordu."

Lanet olsun. Bir nefes aldım ve onun esrarengiz bakışlarıyla karşılaştım.

"Yanılıyorsam düzeltin, ama bir zamanlar yediğiniz bir yemeği bir şekilde hatırladığınıza inanmamızı istiyorsunuz," dedi, "ama yaşadığınız şehrin adını hatırlayamıyorsunuz. Bu doğru mu? Bana garip geliyor."

Boğazım kurudu ve onu nemlendirmek için yutkundum. "Evet. Bu doğru." "Evinizin neye benzediğini tarif edebilir misiniz?"

Bakışlarımı indirdim ve başımı salladım.

Raiden homurdandı, bir inançsızlık sesiydi.

Kral hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının ağırlığının tıpkı Coridon'a dönüş yolculuğunda pelerininin yaptığı gibi etime sürtündüğünü hissettim.

İğne işini bitiren Sayidea ayağa kalktı ve kralın önünde eğilerek pelerini ona uzattı. Bana bakarken, giysiyi omuzlarına attı, kumaşını yüzüne yaklaştırdı ve kokulu bir çöl çiçeğiymiş gibi içine çekti.

Demek Sayeeda'sına karşı bir şeyler hissediyordu. Hiç şaşırmadım. Soğuk ve acımasız tavırlarına rağmen egzotik bir güzelliği vardı. Ama gerçekten de herkesin önünde dokunduğu pelerini koklamasına hiç gerek yoktu. Bu aşırı derecede rahatsız ediciydi ve boş midemi bulandırdı.

Telaşla gözlerimi kaçırdım ve temiz kapları üst üste koymaya, onları birbirine çarpmaya ve işi berbat etmeye odaklandım.

Arkamda ağır bir varlık yankılandı ve nasırlı parmaklar çenemi kavrayıp yüzümü çekiştirirken nefesim kesildi.

Gümüş gözler üzerimde kısıldı. "Nereden geldiğini hatırladığında, insan, bunu duymak istiyorum. Anladın mı?"

Çılgın kalp atışlarımı ve nefesindeki şarabın tatlı, baş döndürücü tadını görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım.

"Hepsi bu kadarsa, Kralım, işimize dönmeliyiz," dedi Sayeeda, onu sanki bir hizmetkâr mış gibi *kendi* alanından kovarak. "Her zamanki gibi, infüzyonunuzu gece yarısı odanıza getireceğim."

Kral benden uzaklaştı ve sonunda tekrar nefes alabildim.

Sayeeda'ya duyduğum saygı, kralla gece yarısı toplantıları yaptığı gerçeğini düşündüğümde yok oldu.

Tanrılar ona ne korkunç şeyler yaptırdığını biliyordu. O da benim gibi sahibinin kaprislerine göre yaşayan bir köleden başka bir şey değildi ve böylesine muhteşem, güçlü bir kadının nasıl olup da onun pençesine düştüğünü merak ediyordum.

Kral başını salladı, alnındaki altın tüyler parlıyordu. Sonra Raiden'la birlikte göbekli, kendinden memnun yırtıcılar gibi mutfak boyunca ilerleyerek çıkışa doğru yürüdüler.

Orada bulunan herkesin onlara kendileri kadar saygı duymadığını bilmiyorlardı.

Sersemlemiş bir halde siyah pelerinin Arrow'un baldırlarının arkasından geçişini izledim, göğüslerimin ve kalçalarımın morarmış teninde nasıl bir his uyandırdığını hatırladım. Ağırlığı klostrofobikti ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bunun benim hakkımda ne söylediğini düşünmekten nefret ediyordum. Muhtemelen, cezalandırılmaya aç biriydim. Beni köleleştiren adama ilgi duyan bir mazoşist. Kendim hakkında bunu öğrenmek en hafif tabirle mide bulandırıcı bir hayal kırıklığıydı.

"Yeşil," diye bağırdı Sayeeda. "Seni uyanık mı tutuyoruz?"

"Özür dilerim." Görevlerimle ilgilenmek yerine sevgilisini süzdüğüm için beni nasıl cezalandıracağını merak ederek esnememi avucumla kapattım.

Mutfağın diğer tarafında Grendal kahkahasını gizlemek için öksürdü.

Bir tencere yahniyi yan yatırdım ve artanları büyük bir kaba doldurdum. İçindekiler, işimiz bittikten sonra odalarımızda yediğimiz hizmetkârların akşam yemeği olacaktı. Karnım gürültüyle gurulduyordu. Öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim.

Birdenbire altın parmakları bileğimi kavradı ve Sayeeda kaşığı elimden kapıp bankın üzerine koydu. Sonra yanaklarımı kavradı ve yüzümü kendisiyle buluşturmak için çekiştirdi, sadece bir santim öteden gözlerimin içine baktı.

Nabzım hızlandı. Beni hipnotize etmeye mi çalışıyordu? Ya da beni anlaşılmaz altın arayıcı büyüsüyle öldürmeye mi? Dust onun ne tür bir güce sahip olduğunu bilmiyordu ama söylentilere göre istediği zaman ortadan kaybolabiliyordu ki bu bana oldukça kullanışlı gelmişti. Tam da şu anda kullanabilmeyi dilediğim bir beceri.

Bakışlarımı tezgahın üzerinde gezdirerek silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Elimi bir kepçeye doğru kaydırdım. İdeal değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Gözlerin," dedi ve dikkatimi tekrar ışıltılı dudaklarına yöneltti. "Saf yeşil değiller. İçinde altın kıvılcımları da var."

Harika bir haber, diye düşündüm kendi kendime; Sayeeda'nın elleri yüzümden uzaklaşırken bank kalçama batıyordu.

"Yarın, Green, bence akşam yemeğini Büyük Salon'da servis etmelisin." Yutkundum ve itiraz ettim. Kesinlikle beni öldürtmek istiyordu.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu. "Ben..."

Ben mahkemeye nasıl hizmet edeceğimi
bilmiyorum."

Öğrenmek de istemiyordum. Burası daha güvenliydi, benim gibilerle birlikte Yer Altı, hizmetkârların sır ve bilgi ticareti yaptığı ve üzerimizdeki gizemli fae'ler tarafından fark edilmediğimiz bir yer.

"Yeterince hızlı öğreneceksin," diye cevap verdi. "Şimdi acele et ve işçiler için yemek tepsilerini doldur. Grendal, onunla git."

"Düşünsenize, bizzat Fırtına Kralı tarafından ziyaret edildik," dedi oda arkadaşım, hizmetkârlar koridorunda bir el arabasını iterken. "Gerçekten de altınla kutsanmamış mıydık?"

Ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Pek sayılmaz," diye homurdandım her bir siyah kapının önündeki bölmeli tepsilere güveç ve ekmekleri yerleştirmeye başladığımızda.

Sayeeda'nın talimatıyla, muhafızlar daha uysal hizmetkârların odalarını kilitlemeden bıraktılar, böylece çalışmadığımız zamanlarda salon boyunca egzersiz yapmakta ve kafeslerindeki auron kanaraları ziyaret etmekte özgürdük. Mutfağın girişi her zaman korunurdu ve hizmetkârlar arasında uzun süren toplantılar çok hızlı bir şekilde dağıtıldı.

Yakında bir gün, itaatimin ödüllendirileceğini ve denetimli açık hava egzersizlerine izin verilen küçük hizmetli gruplarına katılabileceğimi umuyordum, o zaman şehrin düzenini ve görece kadar şanslı olduğum herhangi bir yer işaretini veya çıkışı hafızama kazıyacaktım.

Geçmişimle ilgili bilgiler çoğunlukla yok olmuştu ama öğrendiğim her yeni bilgi kafamın içinde, düzenli ve kolay erişilebilir bir şekilde duruyordu. Bu gece mutfakta Arrow'u görünce aptallaşmış olabilirdim ama tamamen aptal değildim.

El arabasını boşalttıktan sonra, odamıza dönüp akşam yemeğimizi yemek için sabırsızlanarak kapları yıkamak üzere mutfaka doğru acele ettik.

Mutfağın eşiğinde duran muhafıza ulaşmadan önce Grendal'a döndüm. "Kralı ilk gördüğümde ağır silahları vardı. Her tarafına gizlenmiş bıçaklar ve en az iki kılıç vardı. Bu gece vücudunda hiç silah görmedim. Sizce bunun sebebi sarayın çoğunlukla barışçıl olması mı?"

"Arrowyn'in fırtına büyüğü var." Kıs kıs güldü. "Ve göğüs zırhını görmedin mi? Her bir tüy, ölümcül dozda altın serumla dolu bir ok. Bir koparış. Vın, güm. Ve ölmüş olursun."

"Oh," dedim, gardiyanın gözlerini üzerimizde hissederek ve zaman kazanmak için arabanın tekerleklerini kontrol ediyormuş gibi yaparak. "O halde yarın gece Büyük Salon'da uslu dursam iyi olur."

Hızır bir gülümseme gri gözlerini kırıştırdı, sonra bir doz serum çarptı ve gözleri buğulandı. "Evet, Green, daha iyisini yapmalısın."

Yerleri silerken bulduğumuz üç hizmetkâr dışında mutfak boştu. İşimiz bittiğinde Grendal elimi tuttu ve beni orta koridor boyunca Büyük Salon'a çıkan merdivenlere doğru çekti.

"Geç oldu. Sayeeda kralla meşgul olmalı, bu da bize seni yarın akşama hazırlamak için mükemmel bir fırsat veriyor," dedi Grendal, serum kesinlikle karar vermesini engelliyordu.

"İyi düşünmüşsün," dedim, arkamızdan mutfağa muhafızların girmediğinden emin olmak için merdivenleri hızla çıkarken omzumun üzerinden kontrol ettim.

Merdivenlerin tepesindeki oymalı altın sütunun etrafına bakarken nefesim kesildi. Grendal'ın elini sıkarak yavaş bir nefes verdim. "Bu inanılmaz."

Büyük Salon, devasa mutfaktan en az beş kat daha büyüktü. Uzun yemek masalarının arasından görünen mermer zemin, yüzlerce şamdanın ışığı altında parlayan altın damarlarıyla karanlık bir nehir gibi akıyordu.

Çok sayıda sessiz hizmetkâr tekerlekli merdivenleri altlarından kaydırarak alevleri yavaşça söndürüyordu. Her gece salonu aydınlatmak ve karartmak için harcadıkları saatlere hayret ediyordum.

Fırtınalar ve Tüyer Sarayı'nın Büyük Salonu, dudak uçuklatan mimarisiyle zenginliğin, gücün ve büyüünün görkemli bir kanıtıydı.

Evimin neye benzediğini hatırlayamıyordum ama daha önce hiç bu kadar büyük ve gösterişli bir yere girmediğimden emindim.

Aç bakışlarım manzarayı yuttu. Yıldızların aydınlattığı teraslara açılan devasa kemerli kapılar odanın her iki yanında sıralanmıştı, altın çerçeveleri tüyer ve şimşeklerle kazınmıştı. Palmiye ağaçları ve diğer devasa yapraklı bitkiler oval salonun etrafında yükseliyordu. En büyük ikisi, dokuz şeffaf kristal basamakla ulaşılan siyah bir kürsüyü çevreliyordu ve üzerinde altın kanatlardan oluşan bir heykelle sarılmış tüyerden bir taht oturuyordu.

Grendal'ın tırnakları elime battı. "Tahta yakından bak," diye fısıldadı.

Gözlerim kürsünün karanlık ışığına uyum sağladı ve devasa kanatların arasında kambur duran bir figür ortaya çıktı. Erkek yüksek sesle bir iç çekti, sonra öne doğru eğildi, altın sarısı saçları sert, sinir bozucu güzellikteki yüz hatlarının etrafında yuvarlanarak midemin derinliklerinde alevler uyandırdı.

Arrow.

Elindeki kadehi yere fırlatıp ayağa kalkarken boynundaki tüyer çınladı. "Yeter!" diye gürledi ve hizmetkârlar merdivenlerden inerek kürsünün arkasındaki kapılardan salonu terk ettiler.

Kral birkaç dakika boyunca uzaklara baktı, güçlü kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu ama yumrukları sıkılıydı. Huzursuz ve sıkıntılı görünüyordu.

Gitmeliydim ama ayakkabılarımın tabanı yere yapışmış gibi hissediyordum ve kraldan başka bir yere bakamıyordum.

Kollarımı iki yana açıp tavana doğru uzanırken şiddetli titremeler vücudunu sarstı. Dışarıda gök gürledi ve pencerelere şimşekler çaktı. Güç içine akarken inledi, kör edici beyaz ışıktan oluşan bir aura uzun gövdesini kapladı.

Rüzgâr salon boyunca savruluyor, buluta benzeyen küçük şeffaf tüyler şamdanların etrafını süpürüyor ve son alevi de söndürüyordu.

Odanın üzerine karanlık çöktü ve kral ölmek üzere olan bir adam gibi inledi. Güneş ve ayın birleşimi gibi parlayarak, ellerinin üç hızlı hareketiyle fırtınayı göğsüne çekti, ardından kürsünün merdivenlerine yığıldı. Başını ellerinin arasına alıp deli gibi güldü, sesi rahatsız ediciydi.

Diyarlardaki en güçlü krallığın hükümdarı ne için mutsuz olabilir ki ?

Grendal beni merdivenlerden aşağı çekti ve mutfaktan geçip hizmetkârların salonuna koştuk. Nefes nefese durduk, yüzümü avuçlarının arasına alırken ikimiz de gülüyorduk.

"Tanrım. Bu başka bir şeydi. Bu..." Kanında serum yükselirken sözleri kesildi, gözlerini sütlü bir pus kapladı.

"Sanırım aradığınız kelime dehşet verici," dedim ellerini yüzümden iterek. "Onun gücü inanılmaz derecede yıkıcı. Hiçbir fikrim yoktu."

"O Fırtınalar ve Tüyler Kralı. Onun sihrinin ne yapmasını bekliyordunuz? Krallığın bahçelerini sulamasını ve tavukları büyük bir hızla yolmasını mı? Yarın salonda dikkatli olsan iyi olur. Onun dikkatini çekecek bir şey yapma."

Omzunun üzerinden kafeslerindeki zavallı auron kanaralara bakarken başımın yan tarafını kaşıdım ve odağımın bir doz serum gibi yumuşamasına izin verdim

beni de vurmuştu.

"Merak etme, Grendal. Kralın asla göremeyeceği en iyi akşam yemeği sunucusu olacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

OK

"Madenleri ziyaret etmenin zamanı geldi," dedi Raiden'ın babası Stormur, yüksek masada yanımdaki koltuğundan.

Stormur babamın güvenilir Yüksek Danışmanı olmuştu ve şimdi de benim danışmanım olarak görev yapıyor. Fae bilge, adil ve fikirlerinde son derece ölçülüydü.

O konuştuğunda, dinlemek benim için en iyisiydi. Eğer bir tavsiye verirse, bunu dikkate almam gerektiğini biliyordum. Ama ne zaman Auryinnia Madenleri'nden bahsetse, kulaklarım aniden bozuldu.

"Auryinnia'daki görevlerinize devam etmemeniz için mantıklı bir neden yok," diye devam etti. "Olayın üzerinden yeterince zaman geçti ve şimdi Yağmacılar ile krallığınız arasındaki anlaşmalara uymalısınız."

Dalgınca başımı salladım ve salonda yaşanan kaosu incelerken dikkatimi onun çatık kaşlarından ayırdım. Mum ışığıyla aydınlanan saray mensuplarım, diyarlardaki en müreffeh krallıkta ikamet etme şanslarının tadını çıkararak yediler, içtiler, şarkı söylediler ve neşeyle birbirlerini okşayıp dövüştüler.

Atalarım binlerce yıl boyunca kan ve ter içinde kargaşadan bir düzen yarattılar. Dört fae diyarı arasında barışı tesis ettiler ve sadece vazgeçilmez reaver elflerine fayda sağlamakla kalmayıp altın ticaretini de düzenleyen bir sistem oluşturdular.

Elbette, Işık Diyarı fae'leri elflere auron kanara tüyü tedarikini kontrol ettiğinden, diyarlardaki altın ve tüm zenginlikleri de kontrol ediyorduk. Krallığım için son derece tesadüfi bir yan fayda.

Sarayımın eğlenmesini izlemek beni çok memnun ediyordu. Bırakın dans etsinler, dövüşsünler ve salonumun zemininde birbirlerini anlamsızca becersinler. Bir yanımda Stormur'a çenesini kapamasını, böylece kürsüden atlayıp onlara katılabileceğimi söylemeyi arzuluyordu. Bunun yerine, yaldızlı sandalyemde oturdum ve danışmanımın diplomatik görevlerimi ihmal ettiğim için beni azarlamasına izin verdim.

Şarabımdan yavaşça bir yudum aldım. "Kral olarak, beni son derece memnun etmeyen hiçbir şeyi yapmam gerekmediğini sanıyordum."

"Baban kesinlikle bu ilkeye göre yönetiyordu," dedi Stormur. "Farklı türde bir kral olmak istediğin izlenimine kapılmıştım."

Stormur haklıydı. Kral Darian'ı sevmiştim ama ondan ya da Coridon'u yönetme şeklinden pek *hoşlanmamıştım*. İyi bir baba, zaman zaman sadık bir koca, sık sık fahişelere tecavüz eden biriydi ama büyük bir krallığı gerekli disiplinle yönetmek için fazla bencildi.

Disiplin benim uzmanlık alanımdı, ailem öldükten sonra gelişen bir tutkuydu. Her türlü kontrol beni iyi hissettiriyordu. Beni daha güçlü yapıyordu. Ve bunu başkaları üzerinde kullanmaktan özellikle hoşlanıyordum.

"Arrow," diye yaklaştı Stormur, koyu renk bukleleri alnında boncuklanan tere yapışmıştı. "Kazadan bu yana ilk ziyaretin rahatsız edici olacak-"

"Kaza mı?" Kadehimi masaya vurdum ve Stormur'un yanında oturan karısı Ildri kaşığını sülün yahnisine düşürdü. "Ailemin başına gelenler kaderin bir cilvesi ya da talihsiz koşulların bir araya gelmesi değildi. Hesaplanmış bir saldırıydı. Olayın gerçekleştiği gün dağı ve içindeki tüm altını havaya uçurmalıydım."

Arabalarının patlaması, bedenlerinden geriye kalanların görüntüsü, kemik ve kandan başka bir şey olmaması, bu sesler ve görüntüler rüyalarımın girdi ve günlerime musallat oldu.

Üç yıl önce, kalbimin üç kez atması için gereken sürede -babam, annem, ağabeyim ve kız kardeşim- değer verdiğim herkes öldürüldü, hayatımdan çıkarıldı ve beni sonsuza dek değiştirdi. Beni bugün olduğum adama dönüştürdü - kalbi olmayan bir kral. Bir daha hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevecek kadar zayıf ve aptal olmayacak bir fae.

Çünkü aşk gerçekten de zayıflıkların en kötüsü, en sinsisiydi. "Unutma," dedi Stormur, kolumu kavrayarak, "annen ve baban O gün işaretlenmemiş bir arabada. Altın yağmacıları değerli bir yük taşıdığını düşündüler. Ve bundan sorumlu olan insanlar cezalandırıldı. Oldukça ağır bir şekilde."

Evet, gerçekten de öyleydiler. Çok iyi hatırlıyordum; içimde dolaşan fırtınanın gücünü ve kemiklerini yakıp kavuran yanık et kokusunu. Günler sonra, bu koku hala burnumda, tenimdeydi ve ben hayatta kaldığım ve ailem hayatta kalmadığı için bana bulaşan suçluluk duygusu kadar yok edilmesi zordu.

"Baban o gün benim tavsiyeme karşı geldi ve sen, Arrow, benzer bir kaderden kaçınmak için asla yapmayacağına yemin ettin. Öfke ve suçluluk tacı giymek sana hizmet etmez."

Derin bir yudum aldım. "Ama sorumsuz bir evlat olarak onlara katılmamayı seçtim ve bunun yerine Raiden'la birlikte alayın en arkasında yer aldım. Belki de onlarla birlikte olsaydım-"

"Hayır," diye bağırdı Stormur. "Yapamazdın."

Ildri uzun kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve yemeğine konsantre oldu, akıllıca davranarak bu konuda fikrini söylemedi. Ailemin ölümünü takip eden karanlık günlerde beni teselli etmeye çalıştığı her seferinde onu yakıp kavurduğu için öfkemi uyandırmaktan korkuyordu.

Sol tarafımda oturan oğlu Raiden, babasının söylediklerini pekiştirmek için daha da yaklaştı ve krallığımız ile Güneş Diyarı arasındaki sınır boyunca ilerleyen ve madenlere yapılacak saldırılar için insan toplayan altın yağmacılarının son zamanlarda görüldüğüne dair hikâyeler anlattı.

"Arrow," dedi Raiden, "eğer kısa bir süreliğine de olsa madenlerde yüzünü gösterirsen, insanlara yardım edip altınlarını çalmayı planlayan tüm reaver elfleri bu planlarını tekrar düşüneceklerdir."

Bana yakın olanlar, korkunç anılarla yüzleşmekten korktuğum için Auryinnia Madenlerinden çekildiğimi düşündüler. Korkum konusunda haklıydılar ama yanlış bir nedenden dolayı.

Dağın ağzını çevreleyen devasa altın sütunları gördüğümde, altın avcılarının aileme yaptığını yapıp madeni ve içindeki her elfi ve köleyi toza çevireceğimden, krallığımızın zenginliğinin, gücünün ve diyarlar üzerindeki üstünlüğünün kaynağını tek başıma yok edeceğimden endişelendim. Yapılacak aptalca bir şeydi.

Raiden'a omuz silktim. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Haklısın. Benim varlığım altın avcılarını caydırır. Bu benim görevim ve geri dönmeliyim. Dönmem gerektiğini biliyorum ve döneceğim... dönebileceğimden emin olduğumda

öfkemi kontrol edebilirim. Bu arada, sınırda devriye gezmeleri için askerler göndereceğiz ve baskıncıları gördükleri yerde öldürmelerini emredeceğiz. Hatta bazı partilere kendimiz liderlik edeceğiz. Av eğlenceli olacak, sence de öyle değil mi?" Odak noktasını değiştirmeye çalışarak sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak omzumu sıvazladı, şimdilik tatmin olmuştu. "Yorgun görünüyorsun," dedi başını aşağıdaki saraylılara doğru eğerek. "Değişiklik olsun diye biraz eğlenmeli ve Esen'in yolundan gitmelisin."

"Son baktığımda kral bendim, sen değil. Emirleri benim vermem gerekmez mi?"

Salonu tararken Esen'in mavi kafasını eğlenenlerin arasında buldum ve güldüm. Sakallı bir ateş iblisi onu kucağına çekmiş, üzüm yediriyor ve yerken boynunu emiyordu.

Raiden'a sııttım. "Sanırım o iblisin kucağına rahatça sığamayacak kadar büyüğüm."

Raiden güldü. Zevklerimin kıvrımlı, itaatkâr dişi fae'lerden yana olduğunu biliyordu. En azından ailem ölmeden önce durum böyleydi. Son zamanlarda, ateş iblisi olsun ya da olmasın herhangi biriyle yatmaya pek ilgi duymuyordum.

Sayeeda salonda belirdi ve Raiden'ın dikkati ona doğru kaydı. Ona yakın olmak için duyduğu özlem, elimdeki tüy gliflerini tutuşturan ve onları koyu kırmızıdan parlayan altına dönüştüren yoğun bir enerjiydi.

Raiden'ı kovup ona katılmasına izin vermeliydim. Ama yapmadım. Yine şu lanet kontrol sorunları.

Kalabalığı inceledim, sade altın rengi tunikleriyle hizmetkârları gözden geçirdim, dikkatim bir kızın saç bandından kaçan ve gonca bir ağzın kenarlarını çerçeveleyen siyah saçlara geri döndü.

Hizmetçinin vücudu kıvrak ve derli toplu, hareketleri kendinden emin ve bilinçliydi.

açlık ve istismar.

Farron Gilt Market'ten satın aldığım köleydi. Hiçbir anısı olmadığını iddia eden kız. Onu pazardan kaçmaya çalışırken yakaladığım anda öldürmem gereken insan.

Reflekslerim keskinleşti, avını gören bir çöl panteriymişim gibi kaslarım saldırmaya hazırlandı. Bu kızı binlerce kişilik bir kalabalığın içinden, parlak yeşil gözlerinde yanan sınırsız nefretle ayırabilirdim. Bu duyguyu çok iyi tanıyordum, çünkü aynadaki yansımamı her yakaladığımda kendi bakışlarımda da görüyordum.

Dün gece, Büyük Salon'da, onu ve başka bir hizmetkârı mutfaktan beni izlerken gördüm. Gücümün kudretine ve onu kullanmak için ödediğim yüksek bedele tanık olmuşlardı - tükenmişlik ve korkunç bir zayıflık. Gücüm eninde sonunda dinlenerek, olumlu duygularla dolup taşarak ya da dikkatli bir doz altın serumu alarak yenileniyordu.

Bunlardan ikisi bana kolay gelmiyordu ve üçüncüsü dozu yanlış değerlendirirsem ölümcül olabilirdi.

Sarayımı ziyaret eden Güneş Sarayı elçisi çatalını bıraktı ve şarap kadehini doldururken avucunu isimsiz kızın kalçasında gezdirdi. Parmaklarım kadehimin etrafında kenetlendi. O lanet ellerini mülkümden çekse iyi olur.

"Ari," diye bağırdım, aynı anda kız çatalı kaptı ve sanki elçinin boynuna vurmaya hazırmış gibi geri çekti.

Yakınımda duran Sayeeda'mın kafası havaya kalktı ve birkaç dakika içinde yanımda belirdi. Çenemi aşağıdaki kargaşaya çevirdim. Elçi hizmetkârın bileğini yakalamış ve çatalın boğazına saplanmasını tam zamanında engellemişti.

Onu öldürmeyi arzuluyordum ama Güneş Sarayı ve güçlü ateş büyücüleriyle olan barış anlaşmasını bozmayı göze alamazdım. Bu yüzden, kafasını koparmak için merdivenlerden aşağı inmek yerine, büyük zorluklarla, şiddetli dürtülerimi yuttum ve Ari'yi yaklaştırmaya çağırdım.

"Elçiye özürlerimi iletin. Ona yarın, değerli köleme gösterdiği merhamete teşekkür olarak krallığımdan ücretsiz olarak fazladan bir sandık altınla ayrılacağını söyleyin."

Altın rengi gözleri titredi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Peki ya insan?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim."

Başını salladı ve sonra aceleyle talimatlarımı yerine getirdi.

Elçinin çatık kaşlı öfkesi, Ari ona mesajımı iletir iletmez dağıldı. En iyi şarabımı yudumlamaya ve yemeğimi tıkmaya devam etti, ülkesine son derece değerli bir nimetle döneceğinden memnundu.

Ari'nin işaretiyle gölgelerden bir muhafız çıktı, insanı kolundan yakaladı ve mutfağa geri götürdü. Yeterince kolay gitti, omurgası ve omuzları sert, yüz hatları boş bir maske gibiydi ve nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak ettim.

Pervasız ve vahşi eyleminden sonra, acı dolu bir ölümün yakın olduğundan korktuğu kesindi.

Adı ya da doğum yeri bilinmeyen bu gizemli insan zorlu biriydi. Onu kırmak basit bir iş olmayacaktı. Onu öldürebilirdim. Onu öldürmeliydim. Ama onu hayatta tutmak daha eğlenceli, hatta *heyecan* vericiydi.

Neden? Kendime sormaya cesaret edemedim.

Kral olarak Sayeeda önce bana hizmet ederdi ve sarayın geri kalanından her zaman bir yemek öndeydim. Yakında, Ari güzel kokulu bir kase safran getirecekti.

ve gül yapraklı pudingi masama getirirken, altın dudaklarında sadece bana ayırdığı gülümsemesi ısıltı ısıltı parlıyordu.

Yanıma döndüğünde tatlı tepsisi getirmemişti ve kaşları ç a t ı k t ı .

Yakınına eğildi ve alçak bir sesle konuştu. "İnsanı nasıl cezalandırmalıyım Kral Arrowyn? Bu gece onun için ateşler mi yanacak?"

"Hayır, o değil. Getirmeyi ihmal ettiğin tatlıyı servis etmesini istiyorum." "*Sana* hizmet etmesini mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet, benim. Başka kime ait olabilir?"

"Şimdi mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ama tehlikeli olduğunu gösterdi."

Yüzümü ovuşturarak sırtıttığımı gizledim. "Onu yenebileceğimden şüphe mi ediyorsun?" "Hayır, Kralım."

"*Benim kralım* olma. Sadece yapıldığını gör. Kızı bana getirin. Ve acele et, eğer istersen."

"Evet, Kral Arrowyn." Ari eğildi, sonra aceleyle uzaklaştı.

"Enerjin azaldığında genellikle bu kadar merhametli olmazsın," dedi Raiden, dalgın bir şekilde tabağındaki yemeği sıyırarak.

"Ve genellikle akşam yemeğinde beni babanın bıçak hokkabazlığı takıntısıyla ilgili eğlenceli hikayelerle oyalıyorsun."

Raiden Stormur'a baktı ve homurdandı. "Anlaşıldı. Pudinginizi servis ederken gözünüze bir kaşık sokmaya çalışırsa diye insanı yakından izleyeceğim."

"Başka bir yerde meşgul olmanı tercih ederdim. Git ve Ari'ye madenlerden gelen son yazışmaları sor. Halkından gelen son haberleri duymak isterim. Ama sana ihtiyaç duyulma ihtimaline karşı salondan ayrılma."

Sayeeda'nın adını duyunca Raiden ayağa fırladı, mutfağa doğru koşmadan önce eğilirken tabaklar masanın üzerinde tıkırdıyordu. Sırıtişımı şarap kadehimin arkasına sakladım ve bir yudum daha aldım.

En eski dostum, bağlı altın kundakçı elfime olan aşkının, kendisi hariç saraydaki her bir varlık için açık olduğunu fark etmedi - bu aşk tarafından tüketilen çok fae.

Parmaklarımı masaya vurarak Ari'nin isimsiz kızı ateşlere atma önerisini düşündüm. İnsan olarak doğma talihsizliği yüzünden hak ettiği kader buydu.

Onun türünden tutkuyla nefret ederdim. Çoğu altın peşinde koşan, serum bağımlısı aptallardı, kaderlerinde hizmetimde köleleştirilmek ya da Amon Kapıları'nın büyük yangınlarında ölmek vardı.

Eğer insanların açgözlülüğü ve bağımlılığı olmasaydı, ailem hayatta olacaktı ve ben de *Prens Arrowyn* olacaktım, yirmi yedi yaşında, ölmüş kardeşim Karl'n'a ait olması gereken yaldızlı bir acı tahtına bağlanmış acılı bir kral değil.

Bu insan kız, Sayeeda'ma ettiği yemine leke sürmüştü ve başka bir Yıldız Diyarı Sarayından gelen bir elçiyi tehdit etmişti. Çoktan ölmüş olmalıydı ama onun ışıltılı bakışlarında kendi içimdeki şeytanların yansımasını görme zevkinden vazgeçemezdim. En azından henüz değil.

Cezayı hak ediyordu; isyankâr gözlerinin derinliklerinden fışkıran fae türüne, *bana* duyduğu nefreti haklı çıkarmak için örnek acı ve işkenceyi.

Gliflerim karıncalandı ve kız koridorun kenarları boyunca ilerlerken başımı kaldırdım, adımları telaşsızdı ve orman yeşili bakışları taşıdığı kâseye sabitlenmişti. O gözler, bu kölenin doğasının tam zıttı olan rahatlatıcı bir renkteydi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Elleri sabit, dumanı tüten kâseyi masanın üzerine koyarken sordum.

"Üzgünüm," diyerek sorumu duymazdan geldi ve gitmek için geri adım attı.

Bileğinden tuttum, gövdesi kucağımın üzerinde durana, ağırlığı tek bacağının üzerinde dengelenene kadar onu çektim. "Sana ne diyorlar Underfloor?"

"Yeşil, lordum, dün gece mutfakta Sayeeda'nın beni çağırdığını duyduğunuz gibi."

Şimdi bile sözleri ince bir azarlama gibiydi, sanki daha fazla dikkat etmeliymişim ve adını hatırlamalıymışım gibi.

"Ben senin için Kral Arrowyn'im."

"Evet, Kral Arrowyn," diye tekrarladı donuk bir sesle.

Serum onu etkiledi ve gözlerindeki meydan okumayı söndürdü, ki bu talihsiz bir durumdu. Hizmetkârları golem benzeri yaratıklara dönüştürdü. İnsansı şekillere sokulan ve efendilerinin kaprislerine hizmet etmek için kara büyüyle hayata döndürülen cansız kil yığınları. *Onun* durumunda bu efendinin ben olacağımı fark ederek sırtıtmamak için kendimi zor tuttum ve *onun* akli başında olmasını ve bana karşı gelebilmesini tercih ederdim.

"Hâlâ doğum adını hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ama söyleseydim bile beni köleleştiren adama zor söyledim."

Kaşlarım kalktı ama hiçbir şey söylemedim, o altın tüylerden oluşan göğüs zırhıma bakarken ben de onu yavaşça inceledim. İnatçı çenesini başparmağımla parmağımın arasına aldım, dudaklarını ayırdım ve ilk kez köle tacirinin kafesinde fark ettiğim ön dişlerindeki boşluğu ortaya çıkardım. O zamanlar onu hayatta tutan tek şey kin ve öfkeydi.

Böyle asi bir yaratığı evcilleştirmek ne büyük bir zafer olurdu.

"Bu akşamki suçunuzun cezası olarak ayak bilekleriniz kelepçelenecek," diye bilgilendirdim onu. "Zincir güzel bir çan sesi çıkaracak, sence de öyle

değil mi?"

Bakışlarımla buluştu. Gözleri parladı, rengi yeni yapraklar kadar berrak ve parlaktı.

Yanağını okşadım. "Ufak tefeksin, tenin yumuşak ve uysal değil ama yeşil gözlerin beni memnun ediyor."

"O zaman bana bıçağını ver," dedi, "bir tane kesip pudingine ekleyeyim."

"Şunu bil ki," diye hırladım, yüzü kızarana kadar boğazını sıktım. "Eğer kendine zarar verirsen, servetimi harcar, gücümün son kalıntılarını kullanır, yaşayan akrabalarını avlar ve onları şimşekle yavaş bir şişte pişiririm." Tutuşumu gevşettim. "Bu ölmek için hoş bir yol değil. Anlıyor musun?"

"Evet, *Kral Arrowyn*," dedi sonunda sesi titreyerek.

Boğazımda bir kıkırdama gümbürdedi. Bu kız beni eğlendiriyordu. Elim boğazından göğsüne doğru kayarak köprücük kemiğinin üzerindeki sıcak deriye bastırdı. "Rüzgârda savrulan bir ot gibi titriyorsun. Sen bir hiçsin, fırtınaların savurduğu bir yapraksın, rüzgârın zevki için kullanılıyor ve istismar ediliyorsun. Şu andan itibaren, Yaprak olarak bilineceksin. İşte... Sana Yeşil'den daha iyi bir isim verdim. Buna cevap verdiğinden emin ol."

"Evet, *Kral Arrowyn*," dedi tekrar ve eğer bakışlar öldürebilseydi, salonumun altın damarlı mermerinin üzerinde kömürleşmiş bir kemik ve kül yığını olurdu.

"Sayeeda'ya söyleyin, ben cezanızı düşünürken odanıza dönmenizi istiyorum."

Onu tekrar ayağa kaldırdım. Tökezledi, sonra eğildi ve geri çekilerek kürsü basamaklarından aşağıya indi.

Yanımda Stormur güldü. "Rüya mı görüyorum? Bir insan salonunuzda böyle bir suç işliyor ve öylece yürüyüp gidiyor mu? Pazardan döndüğünden beri kendinde değilsin Arrowyn."

İtiraz edemezdım. Yüksek Danışmanım haklıydı. Omuz silkerek bir muhafızı çağırdım ve Ari'ye kıza verdiğim mesajın aynısını iletmesini söyledim, eğer iletmeyi reddederse diye.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim, kalktım ve en sevdiğim tatlıya dokunmadan bıraktım. "Konsey, altın yağmacılarıyla başa çıkma planını görüşmek üzere sabah toplanacak."

"Kralım," dedi Stormur ve Ildri, ben kürsüden ayrılırken ayağa kalkıp eğilerek.

Ben koridorda ilerlerken, Raiden ve Esen bir grup muhafızla yaptıkları konuşmadan sıyrılıp benimle aynı hizaya geldiler.

Her zamanki çıkış yolumdan gitmek yerine, kiler merdivenlerinden inen Ari'ye başımı sallayarak mutfaktan geçtim.

Mutfaktan hizmetkârların salonuna çıktım, en uçta bir hareket gözüme çarptı. Kısmen bir auron kanara kafesinin arkasına gizlenmiş üç muhafız boğuşuyordu. İçimden bir ses bunun şakadan öte bir şey olduğunu söylüyordu.

Koridorda birkaç adım daha atınca birine saldırdıklarını gördüm. Aklımdan Raiden'ın ilgilenmesine izin vermek geçti ve durdum, geri dönmek üzereydim. Sonra bir çift yeşil göz parladı, bir muhafızın omuz zırhının üzerinden odaklanmadan bakıyordu.

Görünüşüne bakılırsa şok durumuna gerilemiş olan insanıma saldırıyorlardı. Salondaki itaatsizliğinin onu oyunları için adil bir hedef haline getirdiğini düşünüyorlarsa, daha fazla yanılamazlardı.

"Arrow, bekle," dedi Raiden, koluma uzanarak.

Onu ittim. "Bu işe karışma."

İlerleyip muhafızları insanın üzerinden fırlattığımda, bedenleri üç tatmin edici çıtırtıyla karşı duvara çarparken, fırtınanın keskin kokusu havaya karıştı.

"Gidin," diye bağırdım. "Yerin altında beni bekle ve sakın kıpırdama."

Yürüeyilen iki kişi gübre böcekleri gibi kaçıştılar. Kız duvardan aşığı kaydı, vücudu yara bere içindeydi ve kanıyordu, yırtık altın rengi tuniğı göğüslerinde tırnak izlerini ortaya çıkarıyordu.

"Sana saldırdılar mı?" Mavi şimşekler kollarımı ve bacaklarımı sararken sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"İçine. Vücuduna girdiler mi?" Tek cevabı yavaşça başını sallamak oldu.

"Esen, Ari'ye artık Yaprak olarak bilinen kızın benim hizmetimde olduğunu bildir. O bana ait ve ben istediğim sürece odamda kalacak. Zincirlenecek ve sadece bana hizmet edecek. Ayrıca Ari'ye kızın yaralarına bakılması gerektiğini ve merhemleri benim köşküme getirmesini söyle."

Esen ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ciddi olamazsın?"

"Ve beni sorgulamak niyetinde olamazsın. Ya dilini tut ya da kaybet."

Bir öfke çılgılığı atarak topuğunun üzerinde döndü ve talimatlarımı takip etti.

"Raiden, kızı odama götür. Ben de hemen geliyorum."

Yerdeki muhafıza başını sallayarak, "Bunu kaldırayım mı?" dedi.

"Hayır. Onunla ben ilgilenirim."

Ağzını sert bir çizgiyle kapatan Raiden eğildi, şüphesiz kesin bir doğrulukla tahmin edebildiğim soru akışını engellemek için dilini ısırıyordu.

Aklımı mı kaçırmıştım?

Muhtemelen.

Bir insan oda kölesine ne ihtiyacım vardı? Kesinlikle hiç.

Ve son olarak... neden?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama bir daha asla başka bir erkek ona dokunmayacaktı. Bundan emin
o. olurum.

Raiden onu ayağa kaldırırken kız, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim

onları durdurduğunuz için..." Ürperdi, kelimeleri uçup gitti.

"Teşekkürlerini bu kadar hızlı sunmasan iyi olur, küçük Yaprak. Beni zor
bir usta olarak bulabilirsin."

Raiden onu asansöre doğru yönlendirirken omzunun üzerinden bana bir
bakış fırlattı, gözleri şokla irileşmişti. Savunmasız görünüyordu. Masum.
Ama acı dolu kalbinin onu başka bir isyan eylemine itmesi an meselesiydi.

Ama gerçek şu ki, bundan sonra ne yaparsa yapsın, bu oyalanmayı
memnuniyetle karşılayacaktım.

Eğilerek gardiyanı kollarının altından kavradım ve omzuma attım, sonra
da köle hücrelerine giden merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

İhtiyacım olan dinlenmeyi bulmam biraz zaman alacaktı.

Bölüm 7

YAPRAK

Raiden beni iki kat merdiven çıkardıktan sonra sarayın üçüncü katındaki bir salonun köşesine sıkışmış bir asansöre soktu.

Daha önce hiç gitmediğim bir yer.

Kapılar yedinci katta sürgüyle açıldı. İyi korunan bir koridora girdiğimizde, bunun bizi sarayın yedi altın kubbesinden en yüksek olanına götürüp götürmeyeceğini merak ettim. Coridon'a vardığım gece arabadan gördüklerime.

Oyma altından sarmal bir mucize olan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımızda, ağzı sıkı Raiden'a döndüm. "Kral en yüksek kulede mi yaşıyor?"

Raiden başını salladı, kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

Raiden'ın titrediğimi hissetmemesini umarak, "Elbette biliyor," dedim. "Arrow benimle ne yapmak istiyor?"

Koyu renk gözlerini bana dikti. "Kralla ilk isimlerinle konuşuyorsun, değil mi?"

Onun sorusunu görmezden geldim ve kendi sorumu sordum. "Bu gece beni öldürecek mi?" Raiden'ın botlarının basamaklarda çıkardığı gümbürtü tek cevabım oldu.

"Hadi ama. Bana bir ipucu ver. İşkenceye hazırlanmalı mıyım? Bir kan yığını içinde atan bir kalpten başka bir şey olmayana kadar her gün vücudumdan bir parça koparacağı yavaş bir ölüme mi?"

"Ve insanların bize korkunç fikirli fae dediğini düşünmek. Sessiz ol yoksa kralın işine kendim başlar ve dilini keserim."

Sanırım bu sorunun cevabıydı. Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetledim.

Som altından ve beyaz mermerden merdivenleri sırayla çıkarken Raiden hafif bir adım attı. Belki çürüklerimi düşünerek, belki de düşünmeyerek. Sonra kralın dairesinin alt katındaki bir fuayeye vardık.

Arrow'un evi, yükselen altın sütunlarla desteklenmiş, siyah-beyaz mermerden üç dairesel kat boyunca uzanıyordu. Minik palmiye yaprakları ve kralın çok sevdiği tüylerden oluşan oymalar ve gravürler çoğu yüzeyi süslüyordu. Raiden'ın elini sıktım ve her şeyi içime çekerek topuklarımın üzerinde döndüm.

Gece esintisi tavandan tabana pencerelerin önündeki tül gibi kumaşları dalgalandırıyordu. Bu büyük yükseklikten Coridon'un ve ötesindeki çölün ışıklarının döndüğüm her yönde parıldadığını görebiliyordum. Neredeyse hiç duvar yoktu ve sonuç olarak ay ışığı daireyi soğuk gümüş tonlarında yıkıyordu.

En alt katta mermerde derin ve dolambaçlı bir kanal boyunca akan bir nehir bulunuyordu. Palmiye ağaçları, kayalar, alçak kanepeler ve masalardan oluşan gruplar etrafı çevreliyor ve lüks bir inziva hissi yaratıyordu. Arrow'un sığınağı, sarayın karmaşasından uzakta.

Altın girdaplarla süslü kral asansörü, ikinci kata çıkan merdivenlerin karşısında duruyordu. Ve tabii ki birkaç auron kanara kafesi, yukarıdaki oturma odasına benzeyen kemerler arasında parıldıyordu.

"İnanılmaz," dedim nehrin kenarında yürürken. Sonuna kadar takip ettim, su bir pencereden akarak büyük bir nehre dökülüyordu.

Sarayın dış duvarı boyunca uzanan dikdörtgen bir havuz.

Avuçlarımı pervaza dayayarak başımı pencereden dışarı çıkardım ve sıvı yıldızlar gibi parlayarak yanımdan akıp giden suyun tenimi serinletmesine izin verdim.

"Atlamanızı tavsiye etmem," dedi arkamdaki Raiden. "Kaldırıma sıçramadan ölürsün."

"Büyük olasılıkla," diye kabul ettim, sonra ağırlığımı pencereyi destekleyen sütundan kaldırdım ve ona doğru döndüm. "Bu çok güzel."

"Fırsatınız varken tadını çıkarın. Nehir odasında fazla zaman geçireceğinden şüpheliyim." Kolumdan tuttu ve beni bir kat daha yukarı çıkardı.

Mücevher tonlarında minderler ve kilimlerle kaplı rahat uzanma mobilyaları ikinci kattaki oturma odasını süslüyordu. Yaldızlı olabilecek her şey yapılmıştı ve şimdi ay ışığında parıldıyor, devasa kemerli pencerelerden manzaranın tadını çıkarmak için ideal yerlere yerleştirilmişti.

"Bunlar ilginizi çekmesi gereken odalar." Raiden, açık bir platformu oturma odasının uzak tarafına bağlayan dar, duvarsız taş köprüyü işaret etti.

Platformun tonozlu, kubbeli tavanını daha yüksek altın sütunlar tutuyordu. Ve dairesel odanın her tarafı Raiden'in tarif etmekten zevk aldığı korkunç ölüme doğru alçalıyordu.

Şehrin tepesine tünemiş, özenle hazırlanmış yaldızlı bir kafes gibi görünüyordu - kaçmanın tek bir yolu olan güzel bir ölüm tuzağı. Fırtına Kralı'nın odalarından ve muhafızlarının yanından geçmek.

Raiden beni pavyona doğru götürürken, kiremitli zeminin ortasına vidalanmış uzun bir altın zincir fark ettim. Bu güzel kafes benim yeni ikametgahım olmak üzereydi. Ama uzun mu yoksa kısa süreli bir konaklama mı ummalıydım, karar veremiyordum.

Raiden beni dar geçitten pavyona doğru yönlendirirken uzuvlarım hem yorgunluktan hem de artan korkudan titriyordu. Avucunu omzuma koyarak beni yere oturttu, ayak bileklerime ince, altın prangalar sardı ve beni yerime kilitledi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım ve ona baktım. "Arkadaşın bunu sık sık yapar mı?"

"Ne yapmak?"

"Odasındaki köleleri zincirleyin."

"Sadece can sıkıcı olanlar." Kahverengi gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi, kuru bir mizah parladı.

Zinciri ayak bileklerimin arasında salladım. "Arrow'un herkesi sinir bozucu bulduğunu düşündüm. Buranın daha kalabalık olmamasına şaşırdım."

"Bir de cumartesi gecesi görmelisin," diye cevap verdi geri çekilip siyah saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak. Tüm fae'ler gibi yüzü doğal olmayan bir şekilde yakışıklıydı ve sırtışı kibirle kazanmıştı. Dudağının kenarını çiğniyor ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibiydi.

"Eski kral bu köşkü hoş olmayan amaçlar için inşa ettirdi ve sık sık kullandı. Oğlunun daha rafine zevkleri ve oldukça farklı bir mizacı var. Kendine hakim ol Yaprak, böylece hayatta kalabilirsin."

"Bu benim adım değil."

"Artık öyle. Buna cevap vermeyi öğrensen iyi olur."

Raiden'ın omuzlarının üzerinde parlayan bir ışık gözlerimi yukarıdaki kata, kralın dairesinin en üst katına çekti. Sertçe nefes aldım.

Yatak odasının zemininin ön kısmı büyük bir hilal şeklinde kesilmişti. Bir çift beyaz merdiven, benim hapishanemin bağlı olduğu kat olan oturma odasının her iki yanından geçerek kralın yatak odasına doğru zarifçe kıvrılıyordu.

Oturduğum yerden, Fırtına Kralı'nın devasa siyah ve altın yatağını mükemmel bir şekilde görebiliyordum ve oradan, altında zincirlenmiş ve çaresiz bir şekilde duran beni mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Beni muhtemelen izleyemeyeceği tek yer birinci kattaki nehir odasıydı. Ama Raiden'in da uyardığı gibi, muhtemelen orada fazla zaman geçiremeyecektim.

Yeni gerçekliğim göğsümün etrafını altın bir şerit gibi sararak ciğerlerimdeki nefesi sıkarken mide bulantısı üzerime hücum etti. Tıpkı zavallı auron kanara gibiydim, güzel bir kafese hapsolmuştum, hayatım dikkat çekmek için gürültü yapmaya ve birinin beni beslemeyi hatırlamasını ummaya indirgenmişti.

Zincirlerden kurtulmanın ve muhafızları geçmenin tek yolu yardım almaktı. Yeterince uzun süre hayatta kalırsam, belki Raiden ya da kralın odalarına giren bir hizmetçi sonunda bana acırdı. Pek olası değildi ama muhtemelen buradan çıkıp eve dönmek için tek seçeneğim buydu. Ev her neresiyse.

Merdivenlerde terlikler fısıldadı, ardından Sayeeda, içinde küçük seramik kavanozlar ve bir tas su bulunan bir tepsi taşıyarak sahanlıkta belirdi. O yaklaşırken Raiden'in nefes alış verişi gözle görülür biçimde hızlandı. Geriye, benden uzağa doğru adım attı ve boğazını temizledi.

İlginç. Kralın muhafızı kendi Sayeeda'sının olmasını diledi.

Sayeeda, Raiden'a bakmadan ayağa kalkmamı işaret etti. Nazik bir dokunuşla, pislik muhafızların verdiği hasarı inceledi, ardından keskin bitki suyuyla çiziklerimi temizledi ve yumuşak bir havluyla cildimi kuruladı.

Yaralarım krem sürerken altın rengi gözleri benimkilere bakıyordu. Dirseğimin kıvrımına, iğne izinin kabuk bağladığı yere dokundu. "Serum enjekte ediyor musun?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Hiç böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

"Sana inanıyorum. Gözleriniz bir bağımlı olamayacak kadar berrak. Ama sana bir şey enjekte edilmiş."

Gözlerimi kısarak ize baktım. "Böcek ısırığı olabilir."

"Hayır," diye yanıtladı başparmağıyla bastırarak. "Bu bir iğne tarafından yapıldı." Yanaklarımı avuçlarının arasında tutarak yüzümü önce sola, sonra sağa çevirdi. "Nerelisin Yaprak?"

Yeni ismimi söylerken sesi alçaldı, sanki yüksek sesle söylemek onu rahatsız etmiş gibiydi. Belki de kralın bu ismi seçmesini kıskanıyordu.

"Ortak dili yeterince iyi konuşuyorsun ama orman gözlerin kurnazlığını sandığın kadar iyi saklamıyor. Altın peşinde koşan bir kabileden geldiğinden şüpheliyim. Kökenlerin hakkında sakladığın her neyse bana güvenirsen, belki sana yardım edebilirim."

Bunu bir başkasında fark etmek için kurnaz olmak gerekirdi ve tüm fae'ler arasında elfler en kurnaz olanları olarak bilinirdi. Sayeeda sadece güvenilmez değil, aynı zamanda tehlikeliydi.

"Size daha önce de söylediğim gibi, evimi hatırlamıyorum. Kafamdaki şişlik ve kolumdaki iğne izi, birinin anılarımı başarıyla çaldığını gösteriyor."

Yanağımı okşadı ve beni serbest bıraktı. "Unutulan şey hatırlanacak. Bundan emin olacağız." Kavanozların kapaklarını yerleştirdi. "Kralın sana verdiği isim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu bir hediye sayılmaz," diye cevap verdim.

Ellerini bir beze sildikten sonra kavanozları tepsiye yerleştirirken Sayeeda'nın parıldayan dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu göreceğiz." Belinden altın bir şal çözdü ve onu uzattı. "Gece esintisi serin. Buna ihtiyacın olacak."

Y n  alı g  s me sararak kabul ettim. "Merhametiniz i in te ekk r ederim."

"Bu ak am yaptığınız  ey, e er efendim isterse  l mle cezalandırılabilir bir su tu. İhtiyacınız olan benim merhametim de il."

Onun kurnaz bakışlarıyla kar ıla tı ımda, bir doz serumdan etkilenmi  gibi davranarak oda ımın yumu amasına izin verdim.

Sayeeda tepsisini topladı ve Raiden'a kralın ilacını  oktan i ti ine dair bir  eyler mırıldandı. Sonra ta  k pr den ge tiler ve kralın dairesini sa daki merdivenlerden terk ettiler.

Sıkılı yumruklarımı a arak Sayeeda'nın  alını omuzlarıma sardım ve zincirim gerilene kadar ilerledim, b ylece k  k n  evresinde kolaylıkla y r yebilece imi ke fettim.

En azından  aresiz kalırsam kendimi u urumdan a a ı atıp  lene kadar bileklerimden asılabilir ya da zinciri boynuma dolayıp ci erlerimdeki son nefesi de bo abilirdim.

Bir s tuna yaslanıp yere do ru kayarken kaba ta lar tenimi rendeledi. Dizlerimi g  s me do ru kıvrıp gece manzarasını incelerken esinti sa larımların arasından s z lerek sinirlerimi yatı tırdı.

Yıldızlar  ivit mavisi g ky z nde, a a ıdaki  ehir ışıklarından daha parlak bir  ekilde parlıyordu. Hilal  eklindeki ay uzaktaki karanlık da  silsilesini aydınlatıyor, fırtına bulutları  zerlerinde g rl yordu.

Kral ve ekibi gelmeseydi o muhafızlar bu gece beni  ld rebilirdi. Arrowyn hayatımı ya da en azından erdemimi kurtardı - tabii h l  sahipsem. Yıldız pazarındaki k le tacirleri ben baygınken bana her  eyi yapabilirlerdi.

Ayrıca halkımın geleneklerinden de habersizdim. Bedenlerimiz konusunda  ekingen miydik yoksa  zg r m yd k?

Ne kadar çabalasam da ateşli öpüşmeler ya da okşamalarla ilgili hiçbir anı hatırlamıyordum. Ama geceleri hizmetçilerin salonunda insanlar sevgililerinin odalarına gizlice girerlerdi ve çıkardıkları sesleri tahrik edici ve eğlenceli bulurdum.

Ve bu gece salonda, fae dillerinin dudaklarda gezindiğini ve boyalı ağızların içine girdiğini görmüştüm. Eller göğüsleri okşadı ve erkeklerin kucaklarında şişkinlikler yükseldi. Şok olmak yerine, pantolonlarının altında neler olduğunu görmek için meraklanmışım. Yani en azından, bunun iffetli biri olmadığını anlamına geldiğini tahmin ediyordum.

Ama daha sonra, koridorda, gardiyanların acımasız parmakları ve kalçaları bana doğru hareket ettiğinde, gülmüş ve şakalaşmışlardı, oyunlarının tadını çıkarıyorlardı, ekşi nefesleri içimde korku ve iğrenme dallarını sarmalıyordu.

Hiç zevk
almamıştım. Sadece
acı.

Ve eğer kralın aklında bu gece için daha fazlası varsa, o zaman beni kurtarmaya zahmet etmemiş olmasını dilerdim.

Ayın gökyüzündeki konumuna bakarak yaklaşık bir saat geçtiğini tahmin ediyordum ki merdivenlerden gelen bot seslerini duydum. Sesler yükseldi, sonra altın tüylerden bir taç belirdi ve ardından kralın uzun boyu görüldü. Korku omurgamı titretti.

Arrowyn gelmişti.

Parmaklarını şıklattı ve hizmetkârların salonundakilere benzer şimşek küreleri yaşam alanına sıcak bir ışık yaydı. Ölümçül tüylerden oluşan göğüs zırhını çıkararak ilerlerken bakışları bana takıldı ve yüzünde nahoş bir gülümseme belirdi.

"Ah, küçük Yaprak. Yeni evini nasıl buldun? Muhteşem bir manzara, değil mi?"

Ona kükrememek için tırnaklarımı kalçamın yan tarafına geçirdim. Hayatta kalmak için uysal ve itaatkâr olmam gerekiyordu ama ondan o kadar nefret ediyordum ki bunu başarabileceğimden emin değildim.

Dar yaya köprüsünden göğsü çıplak ama aptal tacı hâlâ alnında parlayarak geçti, sonra köşkün ortasında durdu. Ayaklarını genişçe açarak kollarını kavuşturdu ve beni inceledi.

"Bu zincirler sana çok yakışmış," diye gürledi, bir kol mesafesinde durana kadar ilerledi.

"Ve sen de iyi görünüyorsun," dedim. "Seni göğüs plakasız, silahsız tercih ederim."

Geniş omuzları aldığı her derin nefesle birlikte hareket etti. "Savunmasız sayılmam, insan. Tuniğinin altında ne gibi tehlikeli numaralar saklıyorsun?"

"Hiç," diye fısıldadım.

Elini uzattı ve irkildim. Sıcak parmakları şalı köprücük kemiklerimin arasındaki çentiğe sürttü. "Ari çok yumuşak kalpli," diye mırıldandı.

Sayeeda yumuşak kalpli miydi? Bu tartışılırdı. Yaldızlı kölesi, ödül avını koruyan aç bir dişi aslan kadar nazikti. Gülümsedim, bu senaryoda et parçasının tepemde kaşlarını çatan kralın ta kendisi olacağını fark ettim.

Yaklaştı ve yüzüme doğru iç çekti, sağ eli boğazımı sararak beni hafifçe boğdu. Sandal ağacı, tarçın ve şarap kokusu zihnimi bulandırıyor, dengemi bozan bir kombinasyon olarak beni sallıyordu.

Göğsünü ve ağır kaslı kollarını saran karmaşık tüy glifleri, akan lav gibi altın renginde parlayarak canlandı. Bu fenomeni fark ettiyse de görünür bir tepki vermedi. Parlayan gümüş gözlerimi izledi

Boştaki elinin başparmağıyla dudaklarımı araladı. Ön dişlerimdeki boşluğu ovuşturdu, görünüşe göre bundan büyülenmişti.

"Fae'lerin böyle tuhaf kusurları yoktur," diye düşündü.

Isırdığını ve kanlı başparmağının ucunu fayanslarınzerine tkrdğn hayal ederken kalbim kt küt atıyordu.

Göğsünde karanlık bir kıkırdama gürledi. "Düşüncelerini sanki sen söylemişsin gibi net görüyorum. Beni ısıırırsan seni uğurumdan aşağı atar ve bütün gece ayak bileklerinden asılı bırakırım, boğulurken beyninde kan toplanır. Ben uyanmadanlmş olursun."

Acımasız piçin bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Birbirimize bakarken, bedenlerimiz arasındaki boşlukta yoğun bir enerji çatırdadı. Tenim farklı bir farkındalıkla karıncalanırken, karnımda yanan ısı beni kendimden iğrendirdi.

Sertęe soluduğunda yanaklarım alev aldı, dokunuşuna verdiğim tepki karşısında sırttı. Temel ve iğgdseldi, tıpkı bir hayvanınki gibiydi.

Elini kalęama indirdi ve tuniğiminzerinden hafifęe okşadı. "İnsanlardan nefret ediyorum," dedi.

"O zaman bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun merak ediyorum?"

Mükemmel kavisli ağzı alaycı bir şekilde kalktı. "Sizin ırkınız zayıf, ağgzl ve dar görüşlü. Sizler arzularınızı elde etmek için herkesi ve her şeyi yok etmeye hazırsınız... yiyecek, altın, kontrol. Amağlarınıza ulaştığınız sürece umurunuzda değil."

"Sen farklı mısın?" Ben sordum. "Gücünüzü korumak, krallığınızı ve ailenizi korumak için ne yapardınız?"

Sert bir nefes vererek sözlerimden geri çekildi. "Ailem hakkında konuşma."

"Neden olmasın?" Raiden'ın bana Arrow'un babası hakkında anlattıklarını hatırladım. "Arzularının peşinden giderken hiç acımasız olmadılar mı? Hiçbir fae birbirine benzemediği gibi, tüm insanlar da birkaçının eylemleriyle lekelenmemeli. Ben sana zarar verenlerle aynı değilim."

Göğsünün derinliklerinden acı dolu bir inilti yükseldi, sonra beni geriye doğru itti ve pavyonun kenarlarında volta atmaya başladı. Onu görüş alanımda tutmak için topuklarımın üzerinde döndüm.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne atıldı ve çenemi kavrayarak yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Bu geceki günahın için seni nasıl cezalandıracağımı düşünüyorsun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Önce bana tecavüz edeceksin." Korkumu bir buz tabakasının ardına hapsederek bakışlarımı buza boyadım.

"Yanılıyorsun, küçük Yaprak." Başımı başka yöne çevirmeye çalıştım, ama onu sıkıca yerinde tuttu. "Bazı fae'ler horoz duruşlarını korumak için bir başkasının korkusuna ve acısına ihtiyaç duyar. Ama ben öyle değilim. Benim zevklerim tam tersi yönde ilerler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dokunuşum için yalvardığımı duymayı tercih ederim demek."

Şok olmuş bir kahkaha attım. "Beni sonsuza dek burada tutarsan bunu asla duyamazsın."

"Göreceğiz, titreyen yaprağım."

Eli boğazımı bırakıp karnımın üzerinde gezinirken yutkundum. Parmak uçları pelvisimin üzerinde durdu ve dokunuşunun altında sıcaklık patladı.

Elinin aşağıya inmesini engellemek için bileğini kavradım. "Bana saldıran muhafızlara ne oldu?"

Nefesi tenimde rahatsız edici bir his yaratarak hırıltılı bir hal aldı. "Bilinci yerinde olan çifti canlı canlı yaktım ve diğerinin sikini bıçağımla çıkardım. Ne zaman

Uyandığında, ki hemen uyandı, boğazına tıktım. Onun ölmesi biraz zaman aldı."

Omurgamda bir ürperti belirdi. "Neden başka bir varlığa karşı böyle bir vahşet uygulayasın? Bu kadar acı çektirmek?"

"Kimse benim olana izinsiz dokunamaz."

Bir an sessizlik içinde göz kırptım, kibri ve sıradan zalimlik kapasitesi karşısında hayrete düşmüştüm.

"Ama ben senin değilim. Bunun doğru olması için hayatımı sana bir aşk ya da derin bir dostluk eylemiyle vermem gerekir. Şunu bil ki Fırtına Kralı, kendimi asla isteyerek sana vermeyeceğim."

"Asla uzun bir zaman değil. Zamanla bunu yapacağınızı tahmin ediyorum."

Başımı salladım ve avuç içi değişti, parmakları saray hizmetkârlarının giydiği standart sıkı dokunmuş iç çamaşırına daldı. Uzun bir parmağı içimdeki utanç verici nemde bir kez süzöldükten sonra parmağını dışarı kaydırды ve dilinin üzerinde gezdirerek beni tattı.

"Çok güzel. Bir insan için. Kafesinde iyi uykular, benim meydan okuyan kuşum," dedi ve uzaklaştı. "Acı öfkeni daha lezzetli bir şeye dönüştürmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne?" Kekeledim. "Gidiyor musun?"

"İnsan benzeri bir uykuyla tartışmaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

"Umarım kabuslar bütün gece peşini bırakmaz," diye cevap verdim, hemen ardından dilimi ısıırıp koparmak istedim.

Öfkemi dizginleyemezsem, kendime hakim olamayışım yakında beni öldürtecekti. Korku çoğu akli başında insanın sinmesine ve temkinli davranmasına neden olurdu. Ama ben öyle görünmüyordum. Bu ne anlama geliyordu? Ben deli miydim? Ölmek mi istiyordum?

Pervasız cesaretim, silah bilgim ve onları kullanma hevesimle, eve döndüğümde bir tür asker olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Kral öne atıldı ve omuzlarımdaki şalı yırttı. "Bunu hak etmiyorsun. Kemikli kığın dursa bile umurunda değil."

"Dayaktan nasıl kurtuldum bilmiyorum," diye mırıldandım kendi kendime usulca, o yaya köprüsünden oturma odasına doğru sallana sallana ilerlerken.

"Ben de öyle. Ama korumalarım sana çoktan zarar verdiğine ve kendimi zorlayamayacak kadar yorgun olduğuma göre, bunun bir ilgisi olabilir," diye alay etti. "Ama yarın başka bir gün. Her şey mümkün. Senin o zincirlerden kurtulman dışında her şey."

Kral merdivenlerden yatak odasına doğru ilerlerken, ben yere çöktüm, o da giysilerini çıkardı, çıkarırken düşürdü - iki altın kol kelepçesi, metal çivili bir kemer ve sonra siyah deri pantolonu.

Pavyonun ortasında yanıma kıvrılmış, yatağın önünde duran, glifleri donuk bronz renginde parlayarak vücudunu aydınlatan Arrow'un ay ışığındaki dış hatlarına baktım.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerek ağrıyan, boş mideme sarıldım. "Acıktım," dedim kemerlerin ötesindeki yıldızlarla dolu gökyüzüne.

"Kimin suçu bu?" dedi kralın yatak örtüsünün altındaki karanlık yumru. "Duyamadığın bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Ve o donuk insan beyninde birazcık mantık olsaydı, bu akşam neden kimsenin sana yemek vermediğini anlardın."

"Yemek temel bir haktır, mahkûmlar için bile," diye karşılık verdim, bıçaklamaya çalıştığım Sun elçisini ve kalçamı sıkıp avucunu aşağı indirirken burun deliklerinin nasıl alevlendiğini düşündüm.

"Bu âlemde ya da *herhangi bir* âlemde var olmanız tamamen benim takdirime bağlıdır," dedi yataktaki yumru. "Güneş elçisini öldürmeye çalıştığın anda, her türlü *hakkın* yok oldu."

"Onu öldürmeye çalışmıyordum, sadece ölümcül şekilde yaralayacaktım."

Arrow güldü ve içimi soğuk bir ürperti kapladı. "İyi geceler, Kral Arrowyn," dedim, ses tonumda alaycı bir ifade vardı.

Sadece tek bir auron kanara kuşunun kanat çırpışı bana cevap verdi.

Daha sıkı bir topun içine kıvrılırken, kafamdaki büyük şişliği bana kimin vermiş olabileceğini düşündüm. Bana bilinmeyen bir ilaç enjekte edenle aynı kişi miydi? Ve neden anılarımı çalmak istiyorlardı?

Ormandaki yeşil gözlü çocuğu düşündüm ve titreyen uzuvlarıma sıcaklık doldu. Geriye dönüşlerimde gördüğüm yemyeşil manzarayla bağlantılı hiçbir kötülük, hiçbir kötü duygu hissetmedim. Orman evimdi, arkadaşlarımla ve ailemin dönüşümü beklediği güvenli bir yerdi. Bundan emindim.

Bu sevgili evi bulmak için pavyonda hayatta kalmam gerekiyordu. Yiyecek kazanmalı, güçlenmeli ve beni bu zincirlerden kurtarmaya yardım edecek bir müttefik edinmeliydim.

Yedinci kez karnım guruldadığında, kral bana ne yaparsa yapsın ya da ne *yaptırırsa yaptırın*, buna soğukkanlılıkla katlanacağıma karar verdim.

Belki o zaman beni beslerdi.

Bölüm 8

YAPRAK

MÇalıların arasından geçerken ayaklarım yanıyordu, altlarında dallar ve dallar kırılıyordu. Güneş ağaç gövdeleri arasında parlıyordu ve sarmaşıklar. Ayak parmaklarımın arasındaki küçük kesikler kanıyordu ama ormandaki en büyük harabeye, bir zamanların görkemli sarayının yıkık duvarlarına ulaşana kadar koşmaya devam ettim.

Kalbim çarpıyor ve bacaklarım ağrıyordu ama çocuk beni kovalarken neşeyle gülüyordum. Yosun kaplı duvarlar gözüme çarptı ve kollarımı daha da sıkarak arkasına saklanmayı planladığım alçak bir çıkıntıya doğru sıçradım. Bir sarmaşık bileğimi sardı ve acı dolu bir çığlığı yutmak için dudaklarımı ısırarak güm diye yere düştüm.

Üç kalp atışı içinde, yeşil gözlü çocuk üzerime indi ve ben yuvarlanırken beni gıdıkladı. "Yakaladım seni, Fidan," dedi. "Hâlâ senden hızlı olduğumu biliyordum."

"Ayağım takıldığı için beni yakaladın. Her zaman senden daha hızlı olacağım Ash. Bundan emin olmayı planlıyorum."

"Oh, ve bunu bilmiyor muyum," diye cevap verdi, sırıtışı alaycıydı. "Ama merak etme.

Unutulmuş olan hatırlanacaktır."

Bu sözler içime korku saldı. Korkumu üzerimden attım ve ona gülümsedim.

Güneş koyu kahverengi saçlarında parlıyordu ve kalın bir tutamı benimki gibi yuvarlak olan kulağının arkasına sıkıştırdım. Arrow'un ki gibi keskin değil.

"Çok ağırsın," diye yakındım. "Sırtım ağrıyor. İn üstümden!"

"Ben senin üzerinde değilim," dedi Sayeeda'nın yumuşak sesi, beni bir başka canlı ev rüyasından uyandırarak. O gevezelik ederken gözlerimi kapalı tuttum. "Sırtın ağrıyor çünkü sert taşların üzerinde uyudun." Parmağını topuğuma soktu. "Ve öğle güneşi ayaklarını yakmış."

"Şimdiden öğlen mi oldu?" Oturduğum yerden kalktım ve pavyonun kemerlerinin altındaki şehre baktım. Aşağıda çok sayıda fae dolaşüyor, bordo, bronz ve altın rengi giysileri işlerine koştururken arkalarında dalgalanıyordu.

"Görüyorum ki geceyi bir şekilde atlatmışsın," dedi ve keşke atlatmasaydım mı diye düşündüm.

Eğer sokaklardaki fae'lerden herhangi biri başını kaldırıp bakarsa, beni muhteşem mermer ve altın hapisanemde görecekti. Ufacık görünürdüm, gerçek bir kadından çok bir kadın oymasına benzerdim, ama hareket ettiğimde söylentilerin doğru olduğunu anarlardı. Kral Arrowyn'in köle kızı başka bir günü görecektik kadar yaşadı.

Omuzlarımı yuvarlayarak, savaş meydanlarında birbirlerini parçalayan kanatlı fae'lerin mozaik çini sahneleriyle kaplı kubbeli tavana bakmak gibi bir hata yaptım. Rahatlatıcı bir manzara değildi.

Sayeeda'nın şalını göğsüme bastırırken ayak bileğimdeki zincir takırdadı. Dün gece Arrow şalını benden kopardığı halde nasıl hâlâ bendeydi?

Kralın özenle yapılmış yatağına baktım, sonra dairenin görünür alanlarını taradım. Görünürde ok yoktu. Sayeeda daha önce kral için sabah ayinini

yapmaya geldiğinde bana acımış olmalıydı. Her ne kadar tatsız eylemler içeriyor olsalar da, umarım bunlara şahit olmak zorunda kalmam.

Ayađım sert bir Őeye sűrtűndű; fayansların ortasına yerleűtirilmiű, yaklaűık elim bűyűklűğűnde bir gider. Midem bulandı.

"Bunun için olduđunu mu dűűűnűyorum?" Kanalizasyonun űzerine űmelme dűűűncesinden utanarak sordum.

"Evet, diđer űeylerin yanı sıra. Oda hizmetlileri için temizliđi kolaylaűtırıyor, ancak sizi gűtűrmem uygun olduđunda birinci kattaki banyoyu kullanmanız için size bolca fırsat verilecektir. Diđer zamanlarda gideri kullanmaktan çekinmeyin."

Burnum kırıűtı, sonra yerdeki kahvaltı tepsisini gűrdűm, Sayeeda kapađı kaldırdıđında ađzım sulandı. "Bu benim için mi?"

Yavaűa baűını salladı, kirpikleri parlıyordu. "Yemeden űnce bir űeyi dűűűnmeni istiyorum. Bu rűzgârlı kafeste yaűamak, ateűler içinde űlmekten çok daha iyi bir kader. Ve eđer bir kűle efendisine iyi hizmet ederse, hayatı bűyűk űlűde iyileűir. űunu unutmayın. Gemiűi deđiűtiremezsiniz ama űu andan itibaren űűzlerinizi ve eylemlerinizi daha dikkatli űemenizi űneririm."

Altın uçlu uzun parmaklar tepsiyi yaklaűtırdı ve zengin koku beni kendimden geçirirken tűkűrűk ađzımı tekrar doldurdu. Baűımı eđip bir yalađın űzerindeki domuz gibi yememek için dizlerimi gűđsűme çektim.

"Bana Sayeeda dediđinizde, odađım kűle hűcrelerine geri çekiliyor, sık sık dűűűnmek istediđim bir yer deđil. Eđer űnűműzdeki birkaç gűn hayatta kalırsan, birbirimizi epeyce gűreceđiz. Bu yűzden bana kralın yaptıđı gibi Ari demelisin."

űokumu gizlemek için çenemi indirdim ve koyu renk saçlarımın yűzűme dűűmesine izin vererek ayak parmađımın yanındaki parlak tűy űeklindeki taűa odaklandım. Yűce ve kudretli Sayeeda űzel ismini *benimle* paylaűmayı uygun gűrműűtű - gűzden dűűműű *bir* insan

Geceyi bile çıkaramayacak bir köle. Neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışırken düşüncelerim hızlandı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme sunduğumda altın rengi gözleri beni inceledi, ama yüzü vurdumduymaz bir maske olarak kaldı.

Midem guruldadı ve parlak mavi seramik bir tabağa dizilmiş kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurtaları işaret ettim. "Başlayabilir miyim?"

"Tabii ki."

Bir yumurtayı ısırđım, güzel Sayeeda'yı incelerken kabuğunu çıtırdattım. Gözbebekleri bile metalik bir renkle parlıyordu, kirpikleri ve kaşları minik altın külçeleriyle süslenmişti, sanki canlı bir varlıktan çok bir heykel gibiydi.

Genç görünmesine rağmen, kundakçı elfler ebedi bir türdü, bu yüzden yüzlerce hatta binlerce yaşında olabilirdi.

Ari kaşlarını çatarak diğeri yumurtayı da soydu ve usta bir aşçının maharetli hareketleriyle ekmeğın üzerinde ezdi. Belki de Fırtına Sarayı'nın Köle ve Baharat Hanımefendisi olmadan önceki mesleğı buydu.

Tereyağı ve dereotu dilimin üzerinde erirken inleyerek tostı kısa sürede bitirdim, ısıkları arasında zar zor çiğniyordum, Sayeeda yerken beni çok yakından izliyordu.

"Bu beklediğim çürük sebze yığınınđan çok daha güzel," dedim dudaklarımdaki son kırıntıları yalayarak.

"Evet, her şey düşünöldüğünde, çok şanslısınız."

Hâlâ kalçalarının üzerinde çömelmiş bir şekilde bir fincana uzandı, toprak bir kavanozdan su doldurdu ve titreyen ellerime uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim, sonunda terbiyemi hatırlayarak.

Soğuk sıvıyı yudumladım, sonra çenemdeki suyu sildim ve bardağı tepsiye koydum. "Fırtınalar ve Tüyleri Sarayı'nda mı doğdunuz?"

"Hayır. Kundakçı elfler Fırtına Avlusu'nda kendi *tercihleriyle* yaşamıyorlar," dedi, sesi sıcak ama ifadesi soğuktu.

İlginç.

Onun Arrow'a yaltaklandığını gören biri, onun krallığında acı çekerek yaşadığına inanmakta zorlanırdı. Ona tapıyor gibi görünüyordu ama belki de davranışları sadece daha önce bahsettiği, bir kölenin iyi davranışlarının onlara daha iyi bir hayat sağladığını örnek alıyordu.

Nasıl olup da kralın sarayda yüksek rütbeli bir hizmetkârı olduğunu sormak istiyordum ama şimdilik fazla meraklı olmamak gerektiğini düşündüm.

Dirseğimdeki kabuğu kaşıyarak daha tarafsız bir soru cümlesi aradım. "Aslen altın madenlerinden misin?"

"Bu seni ilgilendirmez." Tek bir hareketle terlikli ayaklarının üzerine kalktı, sonra eğilip tepsiyi topladı, sürahiyi ve bardağı yanımdaki fayansların üzerine bıraktı.

Onları işaret ettim. "Bunları kırıp parçalarını bileklerimi kesmek için kullanacağımdan endişelenmiyor musun?"

Yüzünde beliren gülümseme hiç de hoş değildi. "İsterseniz deneyebilirsiniz. Ama ölümünüz yavaş ve üzücü olur."

Ayağa kalkmama yardım ettikten sonra sıyrıklarımı ve çürüklerimi inceledi. "Bunlar için daha fazla merhem gerekiyor ama yıkanmadan olmaz."

Dikkatini çekmek için bileğine dokundum. "Grendal iyi mi?"

"Arkadaşınızın yeni bir oda arkadaşı var ve ikisi de itaatkâr hizmetkârlar oldukları için her şey yolunda."

Ari ayak bileğimdeki pranganın zincirini çözdü ve boynumdaki sade altın tasmaya bağladı. Yapabileceği çeşitli yolları açıkladı

iki elimi birbirine bağlayarak, ellerimi ayaklarıma bağlayarak ve bu şekilde devam ederek beni zapt etmek için zinciri kullandı.

Zincirin ucundan bir çubuk geçirdi ve beni ölüm tuzağı taş geçitten oturma odasına götürmek için kullandı. "Yanımda yrmeni tercih ederim," dedi sanki zihnime girmiş ve zinciri ince boynuna dolamak ve onu boğmak için gereken kısa, keskin hareketleri hesapladığımı duymuş gibi.

Yanına yaklaştığımda kaşlarını kaldırarak kalçasının iki yanında asılı duran bıçakları metalik elbisesiyle okşadı. Esen'in ona silah kullanma becerilerimden bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

İ ektim. Sayeeda'yı öldürmenin bir anlamı yoktu. Eğer bu lanet daireden ve şehirden yakalanmadan kaçmak ve sonra da bir şekilde doğru yöne doğru kaçmak istiyorsam, kesinlikle onun yardımına ihtiyacım olacaktı. Ve eğer ondan bilgi sızdırabilirsem, zaman içinde yararlı bir bilgi kaynağı olabilirdi.

Auron kanara kafeslerinin önünden geçip merdivenlerden nehir odasına inerken şeffaf perdeler hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Nehri geçtik ve mermerden yükseltilmiş bir platformun üzerindeki bir n odaya çıkan bir başka beyaz merdiven dizisine çıktık.

Girdiğimiz küçük banyo penceresizdi ve bir tuvalet, bakır bir küvet ve duvarların etrafında yarım daire şeklinde kıvrılan uzun bir lavabo içeriyordu.

Ari küvetin üzerindeki muslukları çevirdi ve musluklardan temiz su fişkırdı. Banyo dolarken tuvaleti kullanmamı işaret etti, odadan çıkmayı ve beni yalnız bırakmayı reddetti. Bana söyleneni yaptım, sonra ayağa kalktım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bana öyle bakma. Güven kazanılmalıdır," dedi ben küvete tırmanıp boğazıma kadar tatlı kokulu suya gömülürken. "Şu anda, Yaprak, telafi etmen gereken çok şey var."

Yıkanıp temiz bir altın tunik giydikten sonra, zincirimi nehrin aktığı pencerenin altındaki zeminde bir halkaya bağladı. Odayı toplarken, pervaza oturmama ve suyun eğimli mermerin üzerinden aşağıdaki şehir havuzuna akmasını izlememe izin verdi.

"Birçok görevin var," dedim ona. "Kralın temizlikçisi, yemek sunucusu ve köle efendisi. Neden diğer hizmetkârlar daha küçük görevleri yerine getirmiyor?"

Bir kanepenin üzerindeki minderleri düzenlerken homurdandı. "Çünkü bunları yapmamı istiyor. Ayrıca, her şey ilk görüldüğü gibi değildir."

Bu hafif şifreli ifadeye itiraz edemezdim, bu yüzden dikkatimi aşağıdaki havuza çevirdim. Birkaç metre genişliğinde görünüyordu ve pazar bölgesinin daha sakin bir bölümünden akıyordu. Karşısında, bir insanın sokaktan görülmeden arkasına saklanabileceği yükseklikte kalın çalılarla kaplı bir sur vardı.

Eşikten suya düşüş oldukça fazlaydı ve havuzun ne kadar derin olduğunu merak ettim. Raiden muhtemelen haklıydı; düşüş ölümcül olabilirdi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve görüşüm tünelleşti, zihnimin kenarlarında görüntüler titreşti, yeşil gözlü çocuğu ormanda kovaladığım anılar.

Bu sefer bir dereyi sonuna kadar takip ettik. Dere, ağaçların ve uzaktaki sıradağların oluşturduğu dalgalı bir manzaraya bakan bir uçurumun üzerinden dökülüyordu. Altımızda bir şelale gürleyerek nehre dökülüyordu.

Yüksek sesle bağırarak, çocuk ve ben kenardan atlادık, kollarımız inişimizi sabitlemek için kanat gibi açıldı. Rüzgârın hızla geçtiğini hissettim, özgürlük

kanımda cızırdıyordu. Canlıydım ve bir kuş gibi uçuyordum.

Bu bir rüya değil, gerçek bir olayın anısıydı. Çocukla düzenli olarak yaptığımızdan emin olduğum bir şeydi. Eğlenceli bir oyun. Tekrar tekrar hayatta kaldığımız bir şey.

Kralın şelalesini ve onun aktığı şehir havuzunu yeni bir amaçla incelerken umut kaburgalarımın çarpıyordu. Yapmam gereken şey acı verecek kadar açıktı.

Ne olursa olsun, Sayeeda'nın dostluğunu değilse bile güvenini kazanmalıydım ki bir gün beni tam da bu pozisyonda otururken yalnız ve zincirsiz bırakabilsin.

Auron kanara'nın ani çılgın çırpınışları düşüncelerimi bozdu. "Onları besleyip şu korkunç sesi kesemez misin Ari?"

"Altın avcıları beslendikleri yıldırım çağırılmazlar, bu yüzden biz elflerin Işık Diyarı fae'lerine ihtiyacımız var."

"Tam olarak ne için?" Ben sordum.

"Fırtınaları kontrol edemiyoruz, şimşeklerden yararlanamıyoruz ama yine de hayatta kalmak için auron kanaraların tüylerini yemek zorundayız. Damarlarımızdan altın akar, onu toprağa ve nehirlerle geri veririz. Elemental büyümüz, Auryinnia Dağı'nın altında yatan ve her zaman yenilenen altını yaratır. Onu çıkarır ve fae diyarlarının hükümdarlarına satarız."

"Ve ayrıca karaborsacılara da," diye ekledim.

"Bu doğru. Bazı kundakçı elfler altın yağmacılarıyla çalışır ve insanların topraklar boyunca altın sevkiyatlarını engellemesini sağlayan bilgileri takas eder. Ancak pek çok elf böyle bir risk almaya istekli değil. Tahmin edebileceğiniz gibi, yakalandıklarında cezaları çok ağır oluyor."

Ari parmaklarını kafeslerin üzerinde gezdirirken mırıldandı ve kuşlar sanki onun şarkısını dinliyormuş gibi sustular. Nilüferler nehrin yumuşak akıntılarında sürükleniyordu.

Odanın uzak tarafında, suyun Arrow'un dairesine girdiği yerde, yokuş yukarı akarken doğaya meydan okuyor, üzerinde oturduğum şelale penceresine yaklaştıkça güçleniyordu.

"Nehir nasıl çalışıyor?" diye sordum.

"Makine ve büyü'nün bir kombinasyonu. Eğer uslu durursan, yarın nehir odasını toplamak için döndüğümde bana eşlik edebilir ve tekrar şelalenin tadını çıkarabilirsin. Seni rahatlattığını görebiliyorum."

"Teşekkür ederim. Eğer hâlâ hayattaysam, çok isterim," dedim. "Ari, eğer elçiye yaptığım şey o kadar kötüyse, neden kral beni öldürmedi ya da en azından anlamsız bir şekilde dövmedi?"

"Eminim aklında daha yaratıcı cezalar vardır, Leaf."

Ari yanıma geldi, boynundan bir anahtar çıkardı ve yerdeki zincirimin kilidini açtı. Esintiye karşı koyarak altın rengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini bana dikti. "Serumla nasıl başa çıkıyorsun?"

Kahretsin. Uyuşturucu etkisi altındaymışım gibi davranmayı unutmuşum.

"Sorun yok," dedim. "Dün gecedan beri o kadar güçlü görünmüyor. Muhtemelen gardiyanların bana verdiği yaraların acısını dindirdiği içindir."

"Belki," dedi, ikna olmuş görünmüyordu.

Oturma odasına çıkan kıvrımlı merdivenleri çıktık, ama beni köşke geri götürmeden önce bir dolabın önünde durdu ve giysileri karıştırarak parlak kumaşlar çıkardı.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi ve onları uzattı. "Bunu giy."

"Ne fikri?"

"Sadece sana söyleneni yap."

Onları aldım ve zincirimin ucunu tuniğimin altına sıkıştırdı, böylece ben üstümü değiştirirken yoluma çıkmayacaktı. Bir an için hayal ettim

Onu zincirle boğarken, altın rengi gözleri, içindeki hayat çekildikçe şişiyordu.

Suçluluk duygusu yanaklarımı ısıttı. Sayeeda da en az benim kadar Fırtına Mahkemesi'nin tutsağıydı.

"Nedir bu?" Birbirine bağlı malzeme parçalarını ellerimin arasında gererek sordum.

"Yeni kıyafetler. Kral Arrowyn'in merhametli yanını ortaya çıkaracağını umduğum bir şey. Düşündüğünüzün aksine, öyle bir yanı var. Babası tüm oda kölelerine böyle çekici kıyafetler giydirirdi."

Muhtemelen Sayeeda Arrow'un ihtiyaçlarını defalarca karşılamıştı, bu yüzden onu neyin heyecanlandırıldığını biliyor olmalıydı. Toz yüzünden, bana sahip olan fae'yi tahrik etmek için bir gece bile harcamaktansa madenlerde çalışmayı tercih ederdim. Ama yine de, bir kaçış planı yapmak için zaman kazanmak istiyorsam, başka ne seçeneğim vardı ki? Kralın fahişesi olmak zorundaydım.

Tuniğimi çıkardıktan sonra, karnımın üzerinden geçip belime dolanmadan önce sadece göğüslerimi örten malzemeyi çekiştirmeme yardım etti. Birbirine bağlı diğer parçalar minik pantolonlar oluşturdu, tüm kıyafet göz alıcı bir iç çamaşırından biraz daha fazlasıydı.

Ari kesiklerime ve yaralarımın merhem sürdü, sonra da zincirimi köşkün ortasındaki halkaya taktı. Kralın bugün odasına dönüp dönmeyeceğini sorduğumda, bilmediğini ve kralın kendisine beni beslemesi ve yaralarımın ilgilenmesi talimatını verdiğini söyledi, başka bir şey söylemedi.

O gittikten sonra zinciri ve halkayı inceledim, güçlerini test etmek için çekiştirdim ve büküm. Köşkün çevresini dolaştım, şehri ve ötesindeki manzarayı inceledim, her ikisini de hafızama kazıdım. Pişmiş toprak ve altınla kaplanmış ve döşenmiş bir şehir ve kuzeydeki Auryinnia Sıradağları. Keşke Coridon'un çıkışlarının bunlara göre nerede olduğunu bilseydim.

Bir kez daha zinciri boynuma dolamayı ve güzel hapishanemin kenarından atlamayı düşündüm, ama ıstırabıma son vermek için çok inatçıydım ve kimliğimin gizemini çözmek için çaresizdim.

Aşağıda çöl sarısı giymiş bir fae tüccarı başını kaldırdı ve beni daha iyi görebilmek için gözlerini kapattı. El salladım, ama bakışlarını kaçırdı ve sanki benimle etkileşime giremeyecek kadar korkmuş gibi aceleyle cadde boyunca ilerledi.

İç çekerek, egzersiz yapmak ve gücümü artırmak için zincirimi ve köşkün sütunlarını kullanmaya karar verdim. Yerimde koştum ve sonra vücut ağırlığımı kullanarak kollarımı, bacaklarımı ve karın kaslarımı çalıştırdım, bunu her gün birkaç kez yapacağıma yemin ettim, böylece kaçma fırsatı geldiğinde güçlü ve hazırlıklı olacaktım.

Kafesteki bir insan zaman geçirmek için başka ne yapabilir?

Büyüleyici ve rahatsız edici auron kanara gibi çırpacak kanatlarım ya da Grendal gibi fırçalayacak tencere ve tavalarım yoktu.

Tek yapabildiğim Arrow'un verdiği cezalara katlanırken, bir gün onu yenme kararlılığımı gizlemekti.

Bölüm 9

YAPRAK

O Yıkık dökük bir taş kürsüde, yakışıklı ve yaşlı bir adam kılıcını kınına sokarken, yanındaki yeşil gözlü kadın ona gülümsüyordu. Yıkık binanın duvarlarından trompet şeklindeki çiçek yığınları dökülüyordu. Güneş ışığı, yüksek ağaçların arasından süzülerek kadının kumral saçlarını aydınlatıyor ve Adamın koyu renk sakalındaki gümüş benekleri.

Yeşil gözlü çocuk ve ben onların altında, bir orman açıklığında, yıpranmış dövüş derileri giymiş olarak duruyorduk. Bu kez sadece rüya gördüğümün farkındaydım - Fırtına Mahkemesi'nde kafese kapatılmış ve geçmiş hayatımın anılarında kaybolmuş bir halde uyuyordum. Rüyamda, kadın ellerini çırparken ve adam belli belirsiz cesaretlendirici sözler söylerken göğsümde gurur kabarıyor, kahkahalar içimi ısıtıyordu onun sesi.

Ağır kılıcımı başımın üzerine kaldırdım, kaslarım gerildi, sonra kendi kılıcını kaldıran ve saldırımı kafa kafaya karşılayan çocuğa doğru koştum.

Nefes nefese kalışını bir ölçü olarak kullanarak, hamlelerimi, kıvrımlarımı ve vuruşlarımı nefes alışının kesik kesik ritmine göre ayarladım. Ağzımı sıkıca kapatarak burnumdan hafifçe nefes aldım ve kalp

atışlarımı kontrol ettim.

Açıklığın etrafında döndük, hızla ileri ve geri hamleler yaptık. Doğru pozisyona geçtiğinde kılıcımı kaldırdım ve onu saldırmaya davet ettim, kılıcını havada bloke ettim, sonra hayalarına hızlı bir tekme attım. Acı dolu bir homurtuyla, toparlanıp silahını tekrar kaldırmadan önce tökezledi.

Birkaç hızlı hareketle kılıcım boynunun yan tarafını öptü ve başını omuzlarından ayırmaya hazırlandı. Üstümüzdeki adam ve kadın tezahürat yaptı.

"Aferin," dedi yeşil gözleri parlayarak.

"Ve *yine* kazandın," dedi çocuk, beni tek koluyla kucaklayarak, işlemeli koluyla alnındaki teri silerken gülümsemesi büyüleyiciydi. "Tebrik ederim. Hırçınlığın takdire şayan."

"Ben kötü niyetli değilim," diye cevap verdim. "Kararlıyım. Sen başarılı bir dövüşçüsün ama tembelsin ve benim kadar sık antrenman yapmıyorsun."

"Merak etme kardeşim. Bir gün bunu düzeltmeyi ve sana sürpriz yapmayı hedefliyorum." Şakacı bir şekilde omzunu ittim. "Nefesimi tutmayacağım."

Kardeşim, çocuk beni aramıştı.

O benim sevgilim ya da arkadaşım değildi. Ama *kardeşimdi*.

Yıkıntıların arasında gülümseyerek duran çift bizim ailemizdi. Öyle olmalıydılar.

"Gelin," dedi adam, güçlü bir kolla bizi öne doğru çağırarak. "Van şimdiye kadar dönmüştür. Hadi eve gidelim."

Van mı? Van kimdi?

Kardeşim konuşmak için ağzını açtı ama o daha konuşmadan çıplak ayağıma keskin bir acı saplandı ve ovmak için eğildim. Sonra yanağıma bir şey çarptı.

"Uyan," dedi tanıdık bir ses. "Günün ortasındayız. Neden yine uyuyorsun?"

"Ne?" Yerimden sıçradım ve Sayeeda'nın yanımda çömelmiş, ayağımın yanında duran tahta çatalı gördüm. "Beni onunla mı dürttün?"

Altın dişlerini göstererek gülümsedi. "Birkaç kez."

Pavyonun kör edici ışığında gözlerimi kısıtım. Avuçlarımın altındaki fayanslar sıcaktı ve tuzağa yakalanmış bir çöl faresi kadar susamıştım. Aşağıdaki sokaklardan gelen sesler, kaldırım taşlarının üzerinde gıcırdayan araba tekerlekleri, konuşma parçaları, kahkahalar ve bir cinayet türküsü söyleyen birinin kederli notaları yukarı süzülüyordu.

"Bugün günlerden ne?" Ben sordum.

"Kral'ın dairesinde ikinci günün. Coridon'daki sekizinci günün. Ve şehirdeki çoğu fae için öğle yemeği vakti, ama... eğer uyumayı tercih ediyorsanız, o zaman bu yemek tepsisini memnuniyetle mutfağa geri götüreceğim."

"Kölelerin ve Baharatların Sahibesi'nden nadir bir şaka," dedim, uzattığı su bardağını alıp süzerken.

Ari ilk başta ne kadar soğuk görünse de, o zamandan beri kuru bir mizaha sahip olduğunu öğrenmiştim, doğrudanlığı içinde kesici, ama yine de bir mizah anlayışı.

"Kralınıza köleliğimin sadece ikinci günü, öyle mi?" Kollarımı gerdim ve boynumdaki bükülmeleri yuvarladım, kanımda hafif bir dehşet kaynarken sakın bir güven taklidi yaptım. "Sanki sonsuza dek buradaymışım gibi geliyor."

"Evet. Kesinlikle öyle." Ari başını önümdeki yere doğru eğdi. Taze pişmiş, yeşilliklerle doldurulmuş ekmekler ve sulu et şeritleri yemek tepsisinden bana göz kırpyordu. Midem onaylarcasına inledi.

Bugün Sayeeda rahat görünüyordu, kirli ve saygısız bir köleye bakmaktan rahatsız olmamıştı ama sanırım Yer Altında insanların en kötü hallerini görmeye alışkındı. Bronz bir saç bandı uzun altın saçlarını gözlerinden uzak tutuyor, sonra da gevşek bukleler halinde omuzlarına ısıltılı bir pelerin gibi düşüyordu.

"Kralınız ortadan kaybolmuş gibi görünüyor," dedim büyük bir lokma ekmeğin etrafında. "Dün gece yatağında uyumadı."

"Meşgul," diye yanıtladı

Ari. "Ne yapmakla?"

İç çekti. "Onu sorduğunu söyleyeyim mi?" "Hayır. Lütfen bunu yapma."

Bininci kez, Güneş Diyarı elçisine saldırdığım için kralın beni cezalandırmak için neden acele etmediğini merak ettim. Ari'nin fikrini sormak için ağzımı açtım ama sonra şükretmeye karar vererek kapattım.

Ellerimi bir beze silerek, karnımın doymasının verdiği mutluluğun tadını çıkarmak için bir an durdum, uzaktaki dağların üzerinde süzülen bir kartalı izlerken rüyamın parçaları zihnimden süzülüyordu.

Köşkün kenarında uçuşan üç yanardöner, altın uçlu siyah tüy dikkatimi çekti. Auron kanaraların tüylerine oldukça benziyorlardı ama çok daha büyüklerdi.

Çenemi onlara doğru eğdim. "Bu sabah kuşlardan biri kaçtı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Ari, tüyleri toplamak için ayağa kalktı ve onları dokuma bir kayışla vücuduna asılı keseye yerleştirdi.

"Ne tür bir kuş onları geride bıraktı?"

Gözlerini kısarak dağlara baktı ve beni görmezden geldi, sonra başını o tuhaf elf tarzıyla eğerek beni inceledi. "Yine rüya görüyordun."

"Evet, evimden."

"Bana anlatacak mısın?"

İsteğini düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Onun yardımını kazanmak için önce arkadaşlığına ihtiyacım vardı. Hayallerimin bir kısmını paylaşmak, tüm iyi ilişkilerin temeli olan güveni inşa edecekti. Ve bir başka yararı daha vardı: Belki de Ari halkımı tanıyordu.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Rüyalarımda genellikle bir ormanda yeşil gözlü bir çocukla birlikte oluyorum. Bugün onun kardeşim olduğunu öğrendim. Ailem de oradaydı. Ari, bunlar geri dönmem gereken insanlar, benim için endişelenecek insanlar."

"Onların ailen olduğuna seni inandıran neydi?" diye sordu.

"Çocuk bana kardeşim dedi."

Daha yakına eğildi. "Eğer bu rüyada biri senin adını söylediye, bana söylemeni tavsiye ederim. Kim olduğunu bulmama yardım edecektir."

"Çocuk bazen bana Sapling diyor, beni kızdırmak için." "Peki onun adı ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ona Ash derdim," dedim, gerçek isminden çok bir lakap gibi hissettirdiğini paylaşmadan.

"Toprak Âleminden Fidan ve Kül hakkında araştırma yapacağım. Fırtına Mahkemesi'nden önceki hayatınızdan hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı? Bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

"Sadece ormanda oynadım ve orada eğitim aldım." "Silah eğitimi mi aldınız?" Ari sordu.

"Evet, kılıçlarla." Sessizce, aptal ağzıma lanet ettim. Sayeeda'nın beni tehlikeli, günün her anı izlenmesi gereken biri olarak görmesini istemiyordum.

Zayıf olduğumu düşünmesine ihtiyacım vardı, böylece beni zincirsiz ve gözetimsiz bırakacaktı, umarım nehir odasında.

"Bu rüyalarda sadece bir kardeşin mi vardı?"

"Evet." Parlak yemek tepsilerinde bana yansıyan yüzün Ash'inkine ne kadar benzediğini ve onun benim ikizim olabileceğini düşündüğümü ona söylemedim. Bu bilgiyi şimdilik kendime saklayacaktım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmakları çenemi kavradı ve yüzümü yaklaştırıp gözlerimi incelerken sıkıca kavradı. Odaklanmamı yumuşattım ve serum bağımlısı bir hizmetkârın sersemliğini etkilemeyi bir kez daha unuttuğum için kendimi tekmeledim.

Sayeeda'nın gözleri benimkilere dikildiğinde auron kanaralar kafeslerinde çılgılık attılar. Beni serbest bıraktı, sonra kesesinden üç ince altın varak şeridi çıkardı.

"Ye şunları," dedi, şeritleri mükemmel bir lokmaya dönüştürerek.

"Neden? Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

"Ye yoksa cezayı başlatmak için onu buraya çağırırım."

Onu.

Hangi *adamı* kastettiğini çok iyi biliyordum.

Dilimi dışarı uzattım ve altın erirken beni dikkatle izledi. Kalp atışlarımı saydım, etkilerini hissetmeyi bekledim, avuçlarım korkudan nemliydi. Bir an için uyuşturulmuş gibi davranmayı düşündüm ama bu kadar yüksek bir dozun belirtilerinin ne olduğundan emin değildim.

Ari'nin vurdumduymaz maskesi titredi ama hiçbir yorum yapmadı, sadece eğilip bileziğimi inceledi ve minik dişlerinin hâlâ derime doğru şekilde gömülü olduğundan emin oldu.

Altın insanlar için son derece bağımlılık yapıcı bir maddeydi ve onu yemek en güçlü etkiye sahipti. Grendal, ilk başta kullanıcılara kendilerini güçlü hissettirdiğini ve onlara içgörülü vizyonlar verdiğini söyledi. Ancak bir süre sonra bu hayaller, altın yiyenin inandığı ve daha da kötüsü harekete geçtiği, kendi kendini şımartan fantezilere dönüşüyordu.

Zihnimde, Sayeeda'yı üç yaprak altın yutmanın üzerimde neden hiçbir etkisi olmadığı konusunda çok fazla düşünmekten alıkoymak için sorabileceğim soruların bir listesini gözden geçirdim. Aslında bu benim de üzerinde çok düşündüğüm bir konuydu.

"Yemeklerimi daha düşük rütbeli bir hizmetkârın servis etmesi gerekmez mi?" Sorumu duymazdan gelerek, "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Sayeeda'ya yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Keskin bakışlarının derimi ve kemiğimi delip ruhuma işlediğinden, her sinsi kaçış düşüncemi ortaya çıkardığından neredeyse emindim. "Evet," dedim. "Her şey düşünüldüğünde gayet iyi."

"Bu... alışılmadık bir şey." Ari ayağa kalktı ve oturma odasına giden taş yürüyüş yoluna doğru süzüldü.

Başımın yan tarafını kaşıdım. "Ari, saçımı tıraş etme şansın var mı?"

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Tıraş edilmesini mi istiyorsun?" "Hepsini değil. Sadece kısa tarafı."

Dondu kaldı, ifadesi okunamıyordu. "İzin alabileceğimden şüpheliyim. İtaatsiz köleler kibirlerini tatmin etmeyi umamazlar."

Bunun bir gösteriş değil, rahatlık meselesi olduğunu düşünerek, göğsümde ağırlaşan hayal kırıklığıyla hiçbir şey söylemedim.

"Ben bu akşam dönene kadar uslu dur," dedi Ari, sonra da topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Öğleden sonrayı geçirmek için, kaslarım titreyene kadar egzersiz yaptım, sonra köşkün kenarına oturdum ve aşağıdaki sokaklarda hareket eden fae'leri izledim. Meditasyon yaptım, evim hakkında daha fazla bilgi edinmek için ormanın görüntülerini ortaya çıkarmaya çalıştım, ama sadece daha önce gördüğüm görüntüleri çağırarak hayal kırıklığına uğradım.

Nihayet gece çöktüğünde, sokak satıcılarından sarımsak ve baharat kokuları yükseldi ve Ari akşam yemeğimle geri döndü. Yemeğimi yedikten sonra bana gecikmiş bir tuvalet ziyaretinde eşlik etti.

O gittikten kısa bir süre sonra şehrin gongları çaldı ve fırtına sahipleri auron kanara'yı beslemek için oturma odasına doluştu. Gök gürültüsü pavyonun çatısını ve zeminini titretti, titreşimler omurgamda aşağı yukarı dolaştı ve tenimi karıncalandırdı.

Dizlerimi göğsüme çektim ve şimşeğin gökyüzünde zikzaklar çizdikten sonra siluet halindeki üç fae'ye çarpmasını izledim. Fırtına enerjisini kuşların açık gagalarına yönlendirirken parmaklarından dumanlar çıkıyordu.

Yarım saat geçtikten sonra dokumacılar gitti ve ben de tüylerini kabartıp gece uykusuna yatan memnun kuşlarla baş başa kaldım.

Karanlıkta yıldızlara bakarken orman evimi hayal ettim ve rüyalarımnda ve imgelemlerimde söylenen her kelimeyi yeniden yaşadım, ebeveynlerimin yüzlerindeki gülme çizgilerini, kardeşimin geniş sırtısını hatırladım.

Sonunda uykulu hissetmeye başladığımda, aşağıdaki merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu, her bir gümbürtü kalbimin teklemesine neden oldu.

Kral yoldaydı.

Sakin ol, dedim kendime, yumruklarımı ve dişlerimi gevşetmeye zorlayarak.

Ne yaparsa yapsın, sadece nefes al ve hayatta kal, diye kendi kendime söylendim.

Yeterince basit olmalı.

Karanlık bir gölge, köşkümün bağlı olduğu oturma odasında ilerledi. Kemerli pencerelerin arasından süzülen ay ışığı şeritleri Arrow'un sert yüz ifadesini aydınlatıyordu. Giysiler yere düşerken yumuşak gümbürtüler ve cınlamalar çıkardı. Sonra yürüyüş yolu boyunca bana doğru ilerledi, tüyden göğüs zırhı karanlık bir şekilde parlıyordu.

Gecenin beni yutmasını dileyerek ve geri dönmesi, adımlarını geri çekmesi ve yatak odasına kadar yürümesi için dua ederek pavyonun uzak kenarına doğru kaçtım.

Ama birden önümde belirdi, kocaman bir gölge, eli beni yakalamak için uzandı. İrkildim ve çığlık atmamak için dudağımı ısırdım.

"Küçük Yaprak," dedi beni boğazımdan tutup ayağa kaldırırken. "Güzel hapishanenin tadını çıkarıyor musun?"

Öksürürken zincirime takılıp düştüm. Beni omuzlarımdan tutup kaldırdı ve bir sütuna yasladı, göğüs zırhındaki altın tüyler tenime batarken sert vücudu bedenime baskı yapıyordu.

Çenemi tutarak, uğursuz gümüş gözlere bakana kadar çenemi kaldırdı. "Eee? Cevap ver bana."

Hapishanemden en az senden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum, diye düşündüm, kelimeleri bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim.

Yüksek sesle, "Sayeeda'nın benimle ilgilenmesine izin verdiğiniz için minnettarım. Verdiği yemekler için ve bana zarar vermediğiniz için minnettarım."

"Henüz," diye homurdandı.

Çekingeng görünmek ama aynı zamanda içimde kaynayan öfkeyi gizlemek için başımı eğdim.

"İyi görünüyorsun," dedi, yüzümü iki yana çevirip inceledi. "Yıldız ışığında bile gözlerin sağlıklı parlıyor." Eli boğazımdan aşağıya, göğsüm ve karnım boyunca kayarak kalçamda durdu. "Henüz salonumda işlediğin suç için cezalandırılmadın. Bunu nasıl düzeltebiliriz?" diye mırıldandı.

Nabzım hızla atıyor, nefesim dehşet içinde kesik kesik çıkıyordu.

Ağırlığını kaydırıp göğüs plakasından altın bir tüy kopardığında taş sütun omzuma sürtündü. Nefesim kesildi, ses yankılandı

durgun gece havasında.

Kıkırdadı. "Bunların ne işe yaradığını biliyor musun?" Başımı salladım.

"Anlat o zaman."

"Onlar... zehirlidir."

"Evet. Bir iğne ve ölmüş olursun."

Serumun üzerimde hiçbir etkisi olmadığından, bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Puşt demişken, dünyanın en iğrenç puştuna, yani yüzüne bakıyordum.

Tüyün sivri ucu yanağımda gezindi, Arrow'un parmakları tüyü etime sıkıca bastırdı ama kan çekecek kadar sert değildi.

Yüzü daha da yaklaştı, ılık nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi ve ağırlığı yer değiştirdikçe kalçaları içime gömüldü, sertliği karnımda tenimi ürperten bir ısı şokuna dönüştü.

Boğazından bir inilti yükseldi ve içime dolan ateş kaslarımı eritti.

Korku ya da buna benzer bir şey -belki de daha zayıf bir varlık üzerinde kontrol uygulamak

-Fırtına Kralı'nı heyecanlandırmış gibi görünüyordu. Ve daha da kötüsü, heyecanı korkunç bir etki yarattı, içimdeki karanlık bir şeyi uyandırdı. Onun dokunuşundan gerçekten zevk alan ve arzulayan hastalıklı bir şey.

Titreyerek kollarını kavradım ve tenindeki glif desenleri dokunuşumun altında canlandı. "Kral Arrowyn." Zehirli tüy yanağımla, dudaklarımı ve sonra boğazımı sıyrırken kabaca nefes aldım.

Dikkati ağızımdan gözlerime kayd, yanıtımı kontrol etti. "Yap şunu," dedim. "Etimi del. Öldür beni şimdi. Kaybedecek neyim var ki? Ne kaybedeceğim?"

Sayeeda'nın yarın akşam yemeğinde servis edebileceği tereyağı soslu köfte?

Sert fayansların üzerinde uyurken kazandığım çürüklerin üzerine senin yumruklarından daha fazla çürük mü? Ölüm beni korkutmuyor. Peki ya acı? Muhtemelen dayanabilirim."

"Düşüncesizce konuşuyorsun," dedi biraz geriye kayarak, bedenlerimiz arasındaki boşlukta hava serindi.

"Hayır, ben doğruyu söylüyorum. Size sunmaya hazır olduğum tek hediye bu. Saray mensuplarınızdan herhangi biri aynısını yapabilir mi?"

Elini yanına indirdi, tüyü yumruğuna sıkıştırdı. "Evet. Ari, Raiden ve Stormur benimle her zaman doğruyu konuşurlar. Ve şimdi de sen," dedi.

"Yani ben dahil sadece dört kişiyiz."

Yakışıklı yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Belki de kendini bir hikâye yaratıcısı olarak görüyorsun? Hayatın karşılığında masallar takas etmeyi umuyorsan, sarayımın yetenekli masal dokumacılarıyla dolu olduğunu söylememe izin ver. Ama senden istediğim değerli bir şey var."

"Ne?" Fısıldadım.

"Etinizi süründüren ve kalbinizi çarptıran şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum." "Sorma ihtiyacı duymana şaşırdım. Öyle," dedim kısık sesle.

"Beni korkutuyorsun." Başını eğdi ve burnunu boynumda gezdirerek yavaşça içine çekti.

Nefesim kesildi.

Kral dondu kaldı, yüzü saçlarıma yapıştı, eli tekrar boğazımı sardı. Sonra geri çekildi ve bana baktı.

"Söylediklerin doğru. Korku kokuyorsun. Ve sen acıdan korkmuyorsun." Dizlerini büküp kalçalarını içime bastırırken dudakları dudaklarıma değdi. "Ama buna nasıl tepki vereceğinden korkuyorsun."

Uzun ve sert boyu pantolonumun nemli kumaşının arasından kayıyordu. "Lütfen..." Yalvardım. "Bunu istemiyorum."

"Ve şimdi doğruyu söyleyen yalancı oldu. Arzu kokuyorsun. Kendinden korkuyorsun."

"Hayır..." İnkâr ettim.

Elimi tutarak avuç içimi karnıma doğru yönlendirdi, parmaklarımı kumaşın altından kalça kemiklerime, oradan da aşağıya doğru itti. "Yalanının kanıtını hisset, Yaprak. Vücudunun sana nasıl ihanet ettiğini hisset."

Merdivenlere bakarken kafatasım pürüzlü mermere çarptı, bir dolgu sesi dikkatimi çekti.

Sonra Sayeeda'nın yumuşak sesi odanın içinde süzülerek Arrowyn'in karanlık büyüünü bozdu. "Kralım," dedi.

Bir küfür mırıldanarak benden uzaklaştı ve ben de utancımдан yanaklarım yanarken elimi pantolonumdan çıkardım.

"Evet, Ari, ne oldu?" Arrow sakince söyledi. "İlacını getirdim."

Homurdandı. "Tabii ki. İçeri gel."

Bakışlarını kaçırarak Ari oturma odasının merdivenlerini tırmandı, tepsisini benim köşkünün önünden geçirdi, sonra da Arrow'un yatak odasına çıktı.

Nefesi kulağımı gıdıklarken yakınımaya eğildi. "Seni en çok neyin korkuttuğunu açıkladığın için teşekkür ederim." Demek istediğini vurgulamak için ateşli bakışları göbeğime indi. "Güneşlenirken ve tereyağlı köfte yerken fazla rahatlama. Cezan yarın başlıyor."

Yere kaydım ve Sayeeda'nın şalının altına kıvrıldım, utancıma tanık olmaması için dua ettim. Ne kadar aptalmışım, dizlerimin bağı çözüldü, bedenim beni kafese kapatan adam için ağladı.

Bacaklarım fayansların üzerinde kayıyor, kalçalarım ağrıyordu. Ari ve kralın birbirlerine mırıldandıkları sesleri bastırabilmeyi dileyerek inledim.

Sayeeda'nın silueti Arrow'un yatağının yanında bir mum yaktı, sonra sanki hasta bir çocukmuş ya da daha kötüsü sevgilisiymiş gibi dudaklarının arasına sevgiyle bir tentür kaşıkladı.

Dozlar arasında sesi gürledi. Fısıltılarla onu yatıştırdı, sonra da yıpranmış sinirlerimi yatıştıran yumuşak bir şarkı mırıldandı.

Avuçlarını vücudunda gezdirip gezdirmediğini ve tüy gliflerinin daha önce bana yaptıkları gibi parlayıp parlamadığını merak ettim.

Gece şahinleri uzaktan birbirlerine seslenirken, Ari'nin altın dudakları kralın göğsüne, karnına ve bana karşı nabzını hissettiğim sert çubuğa öpücükler konduruyor muydu?

Kulaklarımı ne kadar zorlarsam zorlayayım, hiçbir tutku sesi duymadım, sadece fısıldanan kelimeler ve bir noktada Sayeeda'nın boğuk kahkahasının nadir sesini duydum. Tam hiç uykuya dalamayacağımı düşünürken, Ari'nin ninnisi yeniden başladı ama bu sefer sözleri anlamadığım kunduz dilinde söylüyordu.

Kulağa çok güzel geliyordu. Sonuna kadar dinlemek istedim ama göz kapaklarım ağırlaştı ve çok geçmeden çevrem soğuk çölden hayallerimdeki nemli ormana dönüştü.

Şaşırtıcı derecede dinlendirici bir uykudan sonra pembe ve turuncu renklerle bezenmiş bir gökyüzüne uyandım ve oturur pozisyona geçtim.

Kral yatağından çoktan kalkmıştı ve ben sert fayansların üzerinde yatmak yerine, geniş minderlerden yapılmış bir şiltenin üzerindeydim, vücudum en yumuşak alnarah keçi yününden kalın bir battaniyeyle örtülüydü.

Battaniyeyi okşayıp yeni konforuma hayret ederken, kendime Ari'yi bir dahaki görüşümde nezaketi için teşekkür etmem gerektiğini hatırlattım. Sayeeda kral için aptal olabilirdi, bu sevimsiz bir özellikti ama taktığı soğuk maskenin düşündürdüğü kadar da kaba biri değildi.

Kendinden memnun Ok başka bir meseleydi, esirleriyle eğlenmek için alay eden ve onları istismar eden sıradan zalim bir efendiden çok daha tehlikeliydi.

Fırtına Kralı sıcak dokunuşuyla, vücudunun sertliğiyle saldırıyor, onu arzulamamı sağlıyordu ve bu tür silahlara karşı savunmasız olduğumu bilmek bana acı veriyordu.

Saldırılarına karşı uyanık kalmalı ve ona direnmek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

OK

"A Aç mısın?" Çorba kasemden başımı kaldırarak sordum. Ben odamdaki yemek masasında otururken insan yanımda duruyordu, doğasıyla savaşıırken ve öfkeyle saldırmamaya çalışırken aramızdaki hava çatırdıyordu.

Onu kışkırtmak hızla en sevdiğim eğlence biçimi haline geliyordu.

"Bu sabah kahvaltımı benden esirgedin," dedi. "Yani, evet, tabii ki açım."

"Evet, Kral Arrowyn uygun bir cevap olurdu."

"Evet, Kral Arrowyn," dedi, beni bir kaşıkla bıçaklamak için duyduğu özlemi gizleyemeyen donuk bir tonda sözlerimi tekrarlayarak.

Mercimek çorbasının nefis kokusu kasemden buharlı bir şekilde yükseliyor ve muhtemelen ona işkence ediyordu. İyi oldu. Kızın küstahlığının cezasını çekmesinin zamanı gelmişti.

Kasenin üzerine eğildim ve kokladım. "Nane mükemmel, ama kimyon biraz fazla güçlü," dedim, aşağı doğru kıvrılmış ağzına bakarak. "Ve ben yaptım

kahvaltınızı esirgemeyeceğim. Ari meşguldü ve ben de kahvaltıyı başkasının getirmesini ayarlamayı unuttum."

Yanıt olarak hiçbir şey söylemedi.

"Ben yemek yerken önümde yere otur." Masanın karşısındaki minderi işaret ettim.

Ağırlığını bir çıplak bottan diğerine kaydırды. "Neden?"

"Çünkü sana bakmak istiyorum."

Kaşığımı elime aldım ve "Eğer itaat etmezsen, çorbadan vazgeçerim ve onun yerine öğle yemeğinde seni yerim" dedim.

Şimşek gibi hızlıydı, masanın önünde yere oturdu, bacak bacak üstüne attı ve gözleri zümrüt alevler gibi parlayarak kollarımdaki ve karnımdaki gliflerin üzerinde gezindi. Hava nemliydi, bu yüzden sadece bol bir ipek pantolon ve tüyden göğüs zırhımı giymiştim.

"Daha önce hiç yarı çıplak bir erkek görmedin mi?" Yemek yerken sırtarak sordum.

Ben onu inceledim, o da yere baktı.

Kaba kesilmiş, kakao çekirdeği rengindeki kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Sağ tarafı daha kısaydı ve geniş elmacık kemiklerini, huysuz bir ağız ve kedi yeşili gözleri çerçevesliyordu. İlk bakışta kalp şeklindeki yüzü için fazla büyük görünen bu gözler, aslında onun kırılğan insan güzelliğini on kat artırıyordu.

Başlangıçta, kızın görünüşü gözlemcileri onun tatlı bir doğaya sahip olduğu konusunda aldattı. Ancak daha yakından bakıp zayıf, sıkı kasları ve ateşli bakışları fark ettiklerinde, akıllı olanlar onun bir sorun olduğunu anladılar. Disipline ve güçlü bir efendiye ihtiyacı olan bir köle. Onu evcilleştirecek benim gibi birine.

Aklımda sorular dönüp duruyordu.

Yaldız pazarındaki kafeste uyanmadan önceki son anılarının ne olduğunu bilmek istiyordum. Ve doğduğu ismi hatırlayıp hatırlamadığını. Ama hiçbir şey söylemedim, onun yerine auron kanaranın gürültüsünden ve aşağıdaki zeminde fokurdayan nehirden daha yüksek olan hızlı kalp atışlarını dinledim.

Öğle yemeğimi yerken açlığın yerini merakın yakıcılığı aldı.

Elimle bir fiske vurarak kalkmasını işaret ettim. "Buraya gel." Tereddüt ederek minderin üzerinde kaydı.

"Buraya gel dedim. Şimdi."

Yavaşça ayağa kalktı ve yanıma doğru yürüdü. Kasemin yanındaki bazlama ekmeğine başımı salladım. "Ekmeği çorbaya batır ve bana yedir."

"Ne?" Ağzı açık kaldı ve ön dişlerindeki baştan çıkarıcı boşluk ortaya çıktı. "Neden?"

"Çünkü bu beni eğlendirecek. Dediğimi yapmak için çok beklersen, bu gece Büyük Salon'da bana hizmet edersin ve tüm saray beni beslemeni izleyebilir."

Elleri titreyerek ekmeği zengin sosun içinde gezdirdi, sonra ağzımın önünde tuttu. Acele etmeden elinden yedim, sonra parmaklarındaki suyu yaladım. Dilimin ilk dokunuşunda geri çekildi. Gözlerimi kısarak uyardım, dudaklarımı parmaklarına doladım ve tekrar emerek etini yaladım.

Dişlerimi parmaklarında hafifçe gezdirdikten sonra onları ağzımdan çıkardım ve masanın üzerindeki bez peçeteyi işaret ettim. "Yaptığın pisliği temizle."

Elini kıyafetlerine sildi ve kucağıma sıçrayan çorbaya baktı, tırnaklarını kalçasının dış tarafına geçirdi, köşeye sıkıştığında yaptığı bir şey olduğunu fark etmiştim, bakışları boş ve mesafeli kaldı.

Kollarımı kavuşturup bir sonraki hamlesini beklerken nabzım hızlandı. Kaseyi kaldırıp çorbanın geri kalanını kucağıma döktü.

Bir hırıltıyla bileğini yakaladım. "Bu hiç hoş değildi, değil mi?"

Geriye doğru tökezledi, iri gözlerle bana bakıyordu ve gözeneklerinden korku kokusu yayılıyordu. İçimde bir ateş yandı. Onu omzuma atıp yatak odama taşımamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekti.

Yavaşça kucağımdaki çorbayı sildim ve peçeteyi masanın üzerine bıraktım. enem hâlâ aşağı doğru eğikken ona baktım. "Koş," diye fısıldadım.

Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı, nehir odasına doğru kaçtı. Ayaklarının arasında sürüklenen zincir ilerlemesini zar zor engelliyordu. Kısaltılmasını emretmeliydim, ama gerçek şu ki uzuvlarını serbest ve vücudunu hareketli görmek hoşuma gidiyordu. Yakalaması daha da eğlenceliydi.

Ayağa fırladığımda sandalyem yere çarptı, avcı iğdlerim hızlı ve acımasız bir kovalamaca için kkryordu. Ama damarlarımda ateşlenen gücü bastırdım ve bunun yerine yavaşça merdivenlerden aşağı indim.

Güneş ışığı nehri çevreleyen kayaların ve bitkilerin üzerinden süzülüyordu. Auron kanara'nın yumuşak tş, aşağıdaki caddeden gelen trafik sesleri ve suyun hafifçe akması dışında her şey sessizdi.

Suyun kenarında durdum, duruşumu genişlettim ve kızın kesik kesik kalp atışlarını dinleyerek odayı taradım.

Bulutlar dağlardan ayrılıp kubbe tepeli daireme doğru hızla ilerlerken hava cızırdadı, yükselen duygularım tarafından çağrıldı.

"şimdi olmaz," diye mırıldandım, fırtınanın kopmasını engellemek için odağımı değiştirdim. Elementler itaat etti, bulutlar geri çekildi ve ben de dikkatimi tekrar kıza yönelttim. "Neredesin, küçük Yaprak?"

Geniş yaprakları kenara iterek, bitki örtüsünün içinde sinsice ilerledim, avımı avladım, onunla alay ettim ve oyunun tadını çıkardım. Derin nefes aldım, kokusunu arıyordum. Evet, buldum. Onu buldum. Nehrin diğerk tarafındaki kalın eğrelti otlarının arkasında saklanıyordu. Zafer göğsümde kabardı.

"Nereye saklanırsan saklan, seni her zaman bulacağım," diye hatırlattım ona.

Alçak yaya köprüsünü geçerken, adımlarımı yumuşatmaya zahmet etmeden yaklaştığımı duyduğundan emin oldum. Yapraklar hışırdağı, sonra bahçeden fırladı ve nehre atladı. Diğerk tarafa sıçradı, tırmandı, sonra köprünün üzerinden banyonun bulunduğuk çıkıntıya doğru koştı.

Koşmaya başladım ve onu eşikte yakaladım. "Orada saklanacak bir yer yok," dedim, kollarımı beline doladım, sonra onu omzumun üzerinden salladım.

Bir elimle kışını sıkıca kavradım, yanından geçerken büfenin üzerindeki tabaktan bir salkım üzüm aldım. Altın çölün açık kemerleri arasından görünen bir palmiye ağacının altındaki kanepeye yerleştirdim ve omuzlarımın minder yığınınak gömülmesine izin verdim. Yaprak'ı belime sarılana kadar öne doğru sürükledim, sııttım, sonra zümleri göğsüme yerleştirdim.

Benim onun bana bakmasını sağlamayı amaçladığımı gibi o da onlara açlıkla baktı.

"Kıpırdama," dedim, ırpındığında kalçalarını kavradım, ayak bilekleri arasındak zincir bacaklarımda serinliyordu. "Kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yok. Ne zaman öğreneceksin?"

Ofladı, bir kez daha kıpırdandı, vücudunun sıcak merkezi mideme karşı enfes bir işkenceydi. Nefesi kesilmişti, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Açlıktan zayıf düşmüş olmalısın. Acıyor mu?" Gülmsemecek çalışarak sordum.

"Sanki umurundaymış gibi. Sen kralsın. Hayatın boyunca bir saatten fazla aç ve susuz kalmamışsındır herhalde. Ama ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Pek minnettar *görünmüyordu*.

Ve yanıliyordu. Çocukken, tüm Işık Sarayı fae'leri savaşçı olarak eğitilirdi ve hiçbir krallığımızın prensleri ve prensesleri kadar yoksunluk çekmezdi. Kraliyetin varlıkları olmak ve ailemizin hüküm sürmesine yardımcı olmak için güçlü olmalıydık, asla zayıf olmamalıydık ve en zorlu koşullarda hayatta kalabilmeliydik.

Salkımdan iki üzüm kopardım ve yavaşça yedim. Diliyle dudaklarını ıslatarak ağzıma baktı. "Sen iyi olduğuna göre, sanırım onları ben yiyeceğim."

"Açım," diye itiraf etti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bir tane ister misin?" "Sadece beni onunla boğmayacağına söz verersen."

Bu kız hiçbir şey için dilini tutamazdı. Bir gün, bu onun ölümü olacaktı.

"Basit bir soruydu," diye yanıtladım.

"Evet, bana vermek istediğiniz kadar üzüm istiyorum... lütfen, Kral Arrowyn."

"O zaman onları alacaksın." İki üzümü dudaklarımın önünde tuttum.

"Onları benden almaya çalışabilirsin."

Parmaklarını kaldırırken burun delikleri alevlendi. "Hayır. Ağzını kullanmalısın."

"Benim... *ağzım* mı?"

"Evet, bir tanesine sahip olduğunuzu görebiliyorum." Üzümleri dilimin üzerine yerleştirdim.

Tırnaklarını kalçasına geçirdi ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerimi kırptım ve ağzı benimkinin üzerine bastırdı, dudakları beceriksizce bir üzüm

arıyordu. Onun

Dilim çok hevesle itti ve bir tanesi boğazımdan aşağı kaydı. Meyve ve kahkahayla boğulurken, damarlarımda ateş cızırdadı. Gliflerim yandı ve zaten sert olan sikim mermere dönüştü.

Gümbür gümbür atan kalbini avuçladım. "Bekle. Tekniğini geliştirmen gerek.

Acele etmeyin. Acele etmeyin. Isırmayacağıma söz veriyorum."

Belli ki bana aynı şeyi vaat edememişti. Gözleri benden bir parça koparma arzusuyla parladı.

"İşte... bırak yerçekimi yardım etsin." Gövdemi minderlerin üzerinde kaydırarak vücudumun açısını değiştirdim. "Tekrar dene."

Ağızma iki üzüm daha yerleştirdim. Bu sefer daha iyi erişebilmek için başını eğdi, dudakları ve dili arıyordu. Onları çıkarması biraz zaman aldı.

"Biraz daha," dedi yuttuktan sonra, yanakları kızarmış ve nefesi sertleşmişti.

"Tekniğin hâlâ yetersiz," dedim. "Böyle giderse karnını doyurmak bütün gün sürecek. Ama ben merhametsiz değilim. Bir bedel karşılığında, onları ağzına ben koyacağım. Her iki üzüm için bir öpücük fazlasıyla adil görünüyor." Kabadayılığımın altında, kanımda sıcak bir utanç kaynıyordu. Onu neden bu kadar çok öpmek istediğimi bilmiyordum ama istiyordum.

Belki de sonuçta babam gibi olduğum için kendimi cezalandırmak için -
kölesini arzulayan bir kral. A
lanet olası *insan köle*.

Bu bir zayıflıktı, korkunç bir karakter kusuruydu. Ama Leaf'in gözlerindeki her meydan okuma beni alevlendirmekten asla geri durmazken bunu nasıl ortadan kaldırılabildim?

Belini sıktım. "Kabul ediyor musun?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı.

Avuçlarımla yanaklarını kavrayarak ağzını kendime çektim, teslim olup bana açıldığında inledim, dilim onunkini arıyordu.

Ağzının yumuşak kadifesini tattığımda ateş tenimi yaladı, dişlerim hafifçe sıyırdı ve şehvet yükseldi, beynimi karıştırdı. Daha fazlası için eğildiğinde onu geri ittim.

"Al... yiyebilirsin," dedim ve dilinin üzerine iki dolgun üzüm yerleştirdim.

İçini çekti ve son lokmayı yutarken, daha fazlası için aç bir şekilde kendini bana doğru fırlattı. Şaşırtıcı derecede güçlü parmakları omuzlarıma saplandı ve onu sırt üstü yatırıp tek bir vahşi hamleyle sıcak bedenine girmemek için tüm irademi kullandım.

İlk başta hareketleri beceriksizceydi, sanki daha önce hiç öpüşmemiş ya da nasıl yapılacağını unutmuş gibiydi. Ama hızlı öğrenen biriydi ve kısa sürede, elemental büyüm serbest kalmak için savaşıırken tenimdeki glifler yandı. İnsanın hissi, kokusu ve tadı bir insan için altın serumdan daha uyuşturucuydu.

Öpüşürken boğazından yumuşak inilti gelir, yemek ihtiyacının yerini arzu alıyordu. O anda umursadığım son şey onu cezalandırmaktı.

Parmaklarım karnındaki nemi okşayana kadar elim karnından aşağı kayarken dudaklarım onunla alay etti. Nemli pantolonunu yana kaydırdım ve kadifemsi kıvrımlarını bakımlarıma maruz bıraktım.

Başımı kaldırıp vücudunu çılgına çevirişimi izlemeyi düşündüm ama öpüşmemizi bozmayı reddettim ve onu büyüleyen büyüü bozmak istemedim. İnlemesini durdurmak istemedim. Hayır. Tek istediğim onun içine gömülmek, onu daha yükseğe çıkarmaktı. Her şeyi almak.

Sonra kalçaları titremeye başladı. Umutsuz inlemeler arasında nefesi kesildi ve ellerimin teninde gezinmesini izlemekten kendimi alamadım. "İşte böyle," diye inledim. "Aferin kızıma. Bırak kendini. Benim için gel."

Kabaca, iki parmağımı içine soktum ve nefesi kesildi, gözleri açıldı ve kalçaları daha sert titredi. Kalçaları bana doğru dönüyordu. Çok yakındı. Çok yakındı.

Üzerimde dizlerinin üzerine yükseldiğinde, dokunuşumu yumuşattım ve onu serbest bırakmaya ikna ettim. "Bırak," diye ısrar ettim.

"Yapamam." Başını salladı. "Dur," diye emretti, sanki *ben* köleymişim ve yetki ondaymış gibi.

Elim dondu, sikim onun sıcaklığına doğru gerildi. "Neden?"

"Korkmuyor musun..."-soluğunu tuttu-"değerli Seyide'nin altın bir hayalet gibi ortaya çıkıp seni bir hizmetçiyi kirletirken yakalamasından?"

"Neden umursayayım ki? Ari benim en kötü halimi sayısız kez gördü." Sırıttım, bir avucumu göğüs kafesi boyunca göğüslerinin olgun tümsekleri arasında gezdirirken vücudunun parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissettim. "Ayrıca, ona daha sonraya kadar ziyaret etmemesini söyledim."

"Sevgilinin seni bir başkasına dokunurken görmesini istemediğin için mi?" diye sordu, sesi tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla pürüzlüydü.

Parmaklarımı onun sıcaklığından çektim ve ellerimi kalçalarına koyarak onu yerinde tuttum.

Şaşkınlık yüz hatlarında dans ediyordu ve bir an için beni de rahatsız etti. Ari'nin sevgilim olduğunu mu düşünüyordu?

"Kıskançlığa gerek yok," dedim, gurura benzer ama bin kat daha güçlü garip bir his göğsümde kabarıyordu. "Tek arzuladığım sensin. Eğer beni daha önce öptüğün gibi öpersen, istediğin kadar üzüm ve şuradaki tabaktaki her meyveyi yiyebilirsin." Başparmağımı pencerelerin yanındaki alçak masaya doğru uzattım.

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Öyle olsun," dedim.

Ari'nin yakında ona yemek getireceğini söylemek için iyi bir zaman olabilirdi ama dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yarın," dedim çenemdeki kirli sakalı kaşıyarak, "sanırım seni yemek sandalyeme zincirleyeceğim."

"Bir kızın dikkatini çekebilmenin tek yolu bu mu, Kral Arrowyn?"

Güldüm. "Dikkatini çekmenin pek çok yolu var Yaprak."

"İstediğinizi elde etmek için kaba kuvvete başvurmak bir karakter kusurudur, övünülecek bir şey değildir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben de öyle dedim. "Bence kemikleri sıvılaştırabilen bir yıldırım kullanmak gurur duyulacak bir beceri. Bu *kaba* kuvvet değil mi?"

"Seni hiç büyü kullanırken görmedim," diye yalan söyledi.

Taht odasında beni gözetlediği geceyi unutmamıştım.

"Ve bunun gücümün önemsiz olduğu anlamına geldiğini mi sanıyorsunuz? Ben Fırtınaların ve Tüylerin Kralıyım. Gerçekten de halkımın en zayıfı olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün," dedi, bu fikri düşünüyormuş gibi yaparak. "Özellikle güçlü görünmüyorsun ve senin sarayında fırtına büyü kullanan pek çok fae gördüm. Seni bu kadar özel yapan ne?"

İçimden kahkahalar yükseldi. "Bir saray mensubunun büyü güzel bir ördeği kızartabilir; benimki ise şehirleri yerle bir eder."

"Ve yine gurur duyulacak bir şey yok," dedi.

Elimi boğazına doladım, ağzımla, parmaklarımla ve şu anda pantolonumdan çıkmaya çalışan organımla ona bir görgü dersi vermeye hazırlandım.

"Kralım," diye seslendi gümüşü bir ses alt kattan. "Girebilir miyim?"

Altına lanet olsun. Sayeeda'nın erken ve uygunsuz bir zamanda gelmesine güvenin. *Tekrar.*

İç çekerek kızı üzerimden ittim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak ayaklarımı yere vurdum. "Gelişin biraz erken oldu Ari, ama evet, içeri gel. Neden girmeyeyim? Burnumu yüzümden koparmadan önce vahşi insana mutfağımdan nefis bir ziyafet çek."

Ari nehir odasında belirdi. "Seni ısırarak mı? Durduğum yerden sanki birbirinizi eşit bir coşkuyla öpüyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Yaprak'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Gerçekten de öyle," dedim, ayağa kalkıp gerinerek. "Onu beslemeden önce kafesine kilitlediğinizden emin olun."

"Emredersiniz, Kralım." Ari yemek tepsisini en yakındaki masaya bıraktı, sonra eğildi, ben yanından geçerken yüzünde bir gülümseme parladı, sonra hızla yatak odama giden merdivenleri çıktı.

Sayeeda benimle alay etmekte haklıydı.

Bir insandan, ne arkadaşlığından ne de bedeninden zevk almama asla izin vermemeliydim. Altın avcıları ailemi öldürmüştü. İnsanlar benden iğreniyordu. Ama bu, türünün ağır hatalarını telafi etmek için bu asi kızı kullanmamı doğru yapar mıydı? Ve eğer yanlışsa, umurumda mıydı?

Korkunç insanın yumuşak iç çekişlerinin ve düzensiz inlemelerinin anısını tamamlamak için kendimi okşamayı planladığım banyomun girişinde duraklayarak, Ari'nin onun ayağa kalkmasına yardım etmesini izledim. Leaf onu yaya köprüsünden pavyona kadar takip ederken altın zincir şingirdadı, yüzü hâlâ pembenin çekici bir tonundaydı.

Leaf vücudunun bana verdiği tepkiyi küçümsedi, dokunuşum altında eridiği için kendinden nefret etti, belki de büyülendiğim için kendimden nefret ettiğim kadar

onunla birlikte.

Çok iyi.

Asi insanım için uygun bir ceza bulmuştum.

Arzularına teslim olmasını sağlayarak, meydan okumasını yenecektim ve çok geçmeden, onu defalarca sahiplenmem için bana yalvaracaktı. Ve her seferinde kendinden daha fazla nefret edecekti.

Bu arada, sonuç bir şekilde kendi aptalca gelişen saplantımı haklı çıkarıyormuş gibi davranabilirdim.

Aptalcaydı, evet, ama en azından kendimin farkındaydım.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

YAPRAK

A Bir gece daha köşkte sadece parlak yıldızlar ve serin esinti eşliğinde geçti.

Dünkü utanç verici üzüm yedirme olayından sonra Arrow merhametli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Ari, bir grup askerle birlikte Aureen Dağları'nda saklandıkları söylenen altın yağmacılarını avladıklarını söyledi. Yıldız pazarından gelirken geçtiklerimiz.

Dün geceyi dönüp durarak geçirdim, kral geri dönecek ve beni tekrar kendime ihanet ettirecek diye korktum, davranışlarımdan dehşete düştüm.

Bana dokunduğunda, hislerimin kontrolünü kaybettim, ona karşı eridim, kızgın bir kedi gibi acınası sesler çıkardım.

Neyim vardı benim? Ve nefret ettiğim bir adamın dokunuşunu nasıl arzulayabilirdim?

Kahvaltıdan sonra, terden sıırıslıklam olana kadar egzersiz yaparak kendimi Fırtına Kralı'nın düşüncelerinden kurtarmaya çalışsam da, onun ateşli öpücükleri beni hala rahatsız ediyordu. Onunla savaşmaktan vazgeçtim ve saatlerimi midemi şımartarak geçirdim-

anılar çırpınıyor, işkenceyi yeniden yaşıyordu. Acıması, ama kesinlikle zamanın akıp gitmesini sağladı.

Öğle yemeğinde, Ari hala sıcak olan ekmek, peynir ve tuzlu ızgara sebze şeritlerinden oluşan bir ziyafetle geldi. Tepsiyi önüme koyar koymaz hepsini mideye indirdim.

"Fark etmediysen diye söylüyorum Yaprak," dedi parmaklarımı yalayarak temizlememi izlerken. "Onu memnun etmek senin için en iyisi."

"Kim, Raiden mı?" Sırf onu tedirgin etmek için sordum, altın rengi teni bembeyaz olurken sırtıttığımı gizledim.

Büyük Sayeeda, Raiden'ın huzurunda ne kadar kızardığını görmediğimi mi sanıyordu? Ya da Arrow'un dairesini toplarken kubbeyi ziyaret etmek için ne kadar sık bahane bulduğunu fark etmediğimi mi?

"Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun," diye cevap verdi. "Arrowyn senin sandığın gibi bir canavar değil. Ona meydan okumaya devam ediyorsun ve o seni bir kez bile yenmedi, değil mi?"

Hayır, diye düşündüm kendi kendime. Yaptığı şey çok daha kötüydü, dokunuşunu arzulamama ve delici gümüş bakışlarını hayal etmeme neden oldu.

"Sanırım bu sizin canavar tanımınıza bağlı," dedim. "Sana hiç zarar verdi mi, Ari?"

"Hayır. Arrowyn başkalarına zarar vermekten hoşlansa bile bana dokunmaya cesaret edemez. Ben çok değerliyim. Bağlı bir altın arayıcısı bir kralın en değerli varlığıdır ve krallıktaki iyi konumum Coridon ile halkım Auryinnia elfleri arasındaki anlaşmayı sürdürmek için çok önemlidir."

"Bu, onu neden olduğundan daha iyi bir adam olarak gördüğünüzü açıklıyor. Sana kötü davranmasına izin yok."

"Sizi temin ederim, bana zarar vermek *istemiyor*."

Homurdandım ve dudakları hayal kırıklığıyla sıkıştı.

"Arrow'un ailesi nerede?" Ben sordum. "Stormur ve Raiden ile akraba mı?"

"Hayır, değil. Ailesi de öldü."

"Oh." Bu onun kötü tavrını kısmen açıklıyordu. "Ne zaman ve nasıl öldüler?"

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bana daha fazlasını anlatması için kandırılmayacaktı.

"Minderler ve battaniye için teşekkür etmeyi unutup duruyorum," dedim barış teklifi olarak. Ari ile tartışmak akıllıca değildi. Arrow dışında konuşabildiğim tek kişi oydu ve onu Arrow'dan bin kat daha fazla seviyordum.

Ari tabakları bir tepsiye dizmekle meşguldü. "Onları pavyona koyan ben değildim."

Ağzımı açtım, sonra gerçek yüzüme çarpınca çenemi kapattım. Bana bu konforu sağlayan kralın kendisi olmalıydı.

"Oh, anlıyorum. Tatlı, iyiliksever melek Kral Arrowyn'e teşekkür borçluyum, değil mi?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak söyledim. "Orada ne var?" Ari'nin tepsiden kaldırıp parmaklarıyla düzelttiği ipek ambalajlı paketi gösterdim.

"Kral gelene kadar size gösteremem."

"Ne?" Hızlı bir hareketle ayağa fırladım. "Buraya mı geliyor? Şimdi mi?"

Asansör aşağıdaki nehir odasının kapısını açarken, "*Burası* onun yaşam alanı," dedi.

Bir an sonra Arrow bana doğru yürüdü. Üzerinde şimşekler ve tüylerle işlenmiş tam bir Işık Âlemi zırhı vardı, koyu renkli pelerini siyah çizmelerinin üzerinde sallanıyordu.

Pelerinin tenimde nasıl bir his yarattığını, kumaşın ağırlığını, dokusunu ve sanki sihirli bir şekilde vücut ısını tutuyormuş gibi sıcaklığını hatırladım.

Gök gürültüsü köşkün çatısını salladı, gökyüzü sanki onun varlığına tepki olarak masmavi renkten gümüş rengine dönüştü. Köşke doğru kasıla kasıla yürüyüp Sayeeda'nın yanında durduğunda titrememi gizlemek için yumruklarımı sıktım.

"Yaprak." Selamlamak için başını eğdi. "Sana bir hediyem var."

Midem sıkıştı, korku boğazımdaki kasları kasıldı. Hediye derken neyi kastediyordu? Her ne ise, ondan nefret edeceğime emindim.

Ari avucundaki bezi kaldırdı ve minik yeşil değerli taşlarla kaplı, üst üste binmiş altın yaprak katmanlarından oluşan bir boyunluk ortaya çıktı. Arrow onu aldı, ters çevirdi ve arka kısmının ince ve kavisli olduğunu fark ettim, sanki güvenlik yerine rahatlık için tasarlanmış gibiydi.

"Çok güzel, öyle değil mi? Senin için yaptırdım. Gördün mü? Yapraklar en iyi zümrütlerle kaplı."

"Neden zahmet ettin ki?" Fısıldadım.

"Çünkü sen benimsin ve her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

Ari'ye başıyla selam verdi, Ari de banyoya gitmeden önce ona bir anahtar uzattı.

Arrow'un parmakları sade yakamı açıp çıkarırken sıcak ve nazikti. Ari bir leğen ve katlanmış bezlerle döndü. Kral, tatlı kokulu yağla ovmadan önce, derimin karıncalanmasına neden olan yavaş ve kasıtlı vuruşlarla sürtünen boynumu yıkadı.

"Bu tasmayı takmak çok daha rahat olacak," dedi ve yerine kilitledi. "Bu gece Büyük Salon'da bana hizmet edeceksin."

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda dehşet damarlarımı dondurdu. Ciddi olamazdı. Tüm Fırtına Divanı'nın önünde onun yanında sakın bir aptal gibi durma aşağılanmasından kaçınmak için her şeyi yapardım. Grendal ve mutfak hizmetkârları benim hakkımda ne düşünürdü? Bana bunu yaptırmaması için onu nasıl ikna edebilirdim? Çılgınca bir an için bedenimi takas etmeyi düşündüm, sonra aklım başıma geldi. Yapmak istediği şeyi zaten yapabiliyorken, bunda hiçbir güç yoktu. benimle olmak istedi.

Fırtına Kralı ve Işık Alemi fae'leri hep birlikte ateşli cehennem alemlerine gidebilirlerdi. Başım dik bir şekilde onun yaldızlı kürsüsünde durur ve her birine tek tek bakardım.

"Kucağına bir kase daha çorba dökeceğimden endişelenmiyor musun?" Hafifçe sordum.

"Hayır." Omuz silkerken gümüş gözleri bana parlıyordu. "Ve eğer yapsaydın, seni ağır bir şekilde cezalandırırdım - artık seni neyin korkuttuğunu biliyorum."

Boğazımın tabanını okşadı, sonra Ari'ye zinciri yeni tasmama takması için başıyla işaret etti. "Merak etme, küçük Yaprak. Fırtınalar ve Tüyler Sarayı'nda bir krala hizmet etmek büyük bir onurdur."

Öyle düşündüğüne emindim. Ama onun beni öldüreceği ya da benim kaçacağım güne kadar bu konuda anlaşılamayacağımızı kabul etmemiz gerekecekti. Eninde sonunda birimiz üstünlüğü ele geçirecekti ve ben bunun ben olacağıma kararlıydım.

"Onu iyi hazırlayın," dedi Ari'ye ve pelerinini bir çırpıda savurarak merdivenlerden inip asansörle yola çıkmadan önce döndü.

İçimi çektim. "Kralınız hiç dinlenmeye ya da yıkanmaya zahmet etmez mi?"

"Acil toplantıları var," dedi Ari. "İkisini de daha sonra yapacağına sizi temin ederim. Buluşmam gereken bir bitki tedarikçisi var. Sen de bana eşlik

edeceksin."

Ona göz kırptım.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Bu benim ve dolayısıyla kralın güvenini kazanman için bir fırsat. Saray da seni yeni rolünde görme şansına sahip olacak. Bunun rahatsızlığını hafifleteceğini ve bu gece krala zarafetle hizmet etmeni sağlayacağını umuyorum. Leaf, güvenilir hizmetkârlara itaatsizlik edenlerden daha fazla özgürlük verildiğini daima aklında tut. Kendin için üzölmek yerine tavsiyelerimi dikkate almanı öneririm."

"Neredeyse bana yardım etmek istiyormuşsun gibi geliyor Sayeeda, bu da bana tuhaf geliyor."

"Hiç de tuhaf değil," diye cevap verdi. "Bir zamanlar ben de senin gibiydim, kaderime isyan eder, öfkeyle saldırır ve her şeyi daha da kötüleştirirdim. Ama beni dinle... herkes içinde bir hikâyeye taşır ve ben seninkinin nasıl geliştiğıyle ilgileniyorum. Hava ve altından oluşarı o güzel kafeste zincirliirken, hikayeniz durma noktasında ve siz dahil hiç kimse nasıl biteceğini bilemez. O anda ne kadar küçük görünürse görönsün, kazandığınız her özgürlük için minnettar olun. Bu, kafesinizi açacak olan anahtardır."

Sayeeda haklıydı ve beni asansöre bindirip sarayın altın koridorlarında gezdirirken söylediklerini düşündüm. Mutfaktan geçtik ve hizmetkârların sepetler ve paketler taşıdığı kalabalık bir avluda son bulan bir dış merdivenden indik.

Ari, defterler ve mürekkep kavanozlarıyla dolu uzun bir masada bir sandalyeye yerleşti, sonra bana yanına oturmamı işaret etti. İtaat ettim ve sakallı bir tüccarın yaklaşmasını izledim. Karşısına oturdu ve avlunun mozaik kaplı havuzunun etrafında gerçekleşen teslimatları tartışmaya başladı.

Zincirim, sanki Ari'nin mutfak personelinin bir üyesiymişim ve toplantının gerekli bir parçasıymışım gibi ayaklarımın dibinde gevşekçe sallanıyordu. Konuşulanları dikkatle dinledim.

Buz Diyarı'ndan bir fae tüccarı olan adamla siparişleri, ödeme koşullarını ve teslimat tarihlerini konuştum, belki işe yarar bir şeyler öğrenebilirim diye.

Saraylılar bana baktı ama onları görmezden geldim ve çıkış ve giriş noktalarını incelemeye devam ettim. Bağlantılar kurmaya ve kralın kubbesinden avluya kadar zihnimde bir harita çizmeye çalıştım, bunun gelecekte bir noktada faydalı olabileceğini biliyordum.

Auron kanara kuşları kafeslerinde cıvıldıyor ve parlak güneş ışığı palmiye yapraklarının arasından süzülüyordu, atmosfer yoğun ama hoştu. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim.

Köşkün dışında olmak, saray hayatının küçük bir bölümüne katılmak iyi hissettiriyordu. Esen'in başka bir muhafızla kasıla kasıla yanımdan geçip gitmesi ve ikisinin de bana ters ters bakması bile memnuniyet duygumu azaltmadı.

Tüccar işini bitirdi, ikimizi de selamladı ve Ari bana nadir gülümsemelerinden birini verdi, uyumlu davranışım için bir ödül, sonra beni kralın kubbesine geri götürdü.

Öğleden sonra, Ari beni yıkayan ve yağlayan iki fae hizmetkârına başkanlık etti, sonra beni zarif ama son derece açık bir elbise giydirmeden önce saçlarımı acı verecek kadar ördü.

İnce altın halkalardan yapılmış ve yakutlarla süslenmiş elbisenin uzun kolları kollarımı kaldırdığımda dökümlü bir hal alıyordu. Yakası aşağıya doğru kıvrılıyor, etek kısmı kalçalarımı çaprazlamasına kesiyor ve ben yürürken hafifçe arkamdan geliyordu. Yarı şeffaf malzeme vücudumda yılan derisi gibi süzülüyordu, çekici ve kıvrımlıydı.

Sadece ilginç kısımları örtmeyi başaran, yüceltilmiş altın sargı bezlerinden oluşan kıyafetime göre kesin bir gelişmeydi. Ancak bu kadar şık giyinmiş olsam bile, Fırtına Kralı'nın zevki için yapılmış bir oyuncak olduğum açıktı, katlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Akşam karanlığı çöktüğünde, Ari ve hizmetçiler nihayet beni yalnız bıraktılar ve Arrow kısa bir süre sonra geldi, yıkanırken beni görmezden geldi, sonra siyah deri ve altın metal giyindi. Köşkten, kaslarının dalgalanışını ve kaşlarının çatılışını izledim, sanki ona büyük bir zarar vermişler gibi kıyafetlerine kaşlarını çatıyordu.

Arrow çok sıkıntılı görünüyordu. Ama diyarlardaki en güçlü krallığı yönetiyor, altın ticaretini kontrol ediyor ve şehrindeki her saray mensubu ve köle üzerinde mutlak bir hâkimiyet kuruyordu. Mutsuz olmaya ne hakkı vardı?

Köşküme doğru ilerlerken gümüş gözleri beni tepeden tırnağa süzüyordu. Bana ulaştığında yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yakınımaya eğildi. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, küçük Yaprak. Söyle bana, bu gece sarayımın önünde itaatkâr bir hizmetkâr olacak mısın?"

Nemli saçlarındaki biberiye ve nane kokusu duyularımı okşadı ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ağzımın kenarını yumuşattım ve gözlerimi masumca açtım.

Cevap olarak başımı salladım, ormandaki ailemin anılarına odaklandım ve eğer onlara geri dönmenin bir yolunu bulmama yardımcı olacaksa, yumuşak başlı ve uysal görünmeye yemin ettim.

Vücudunun etrafında güç titreşiyordu ve dişlerimi sıktım, yakınlığının beni nasıl etkilediğini ve uzuvlarımı jöleye çevirdiğini göstermemeye kararlıydım.

"Gel," dedi, zincirimi yerdeki cıvadan çözdü ve bileğindeki kelepçeye taktı. "Bu gece kinini kontrol et ve ödüllerini topla."

Ne ödülü? Merak ettim. Bana tekrar ağzından üzüm yedirmesini isteyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? O utanç verici oyunu tekrarlamak gibi bir arzum yoktu. Sadece anısı bile midemde bir sıcaklık yaratıyordu.

Daha da aşağı. Mide bulandırıcı duygudan uzaklaşmak için tırnaklarımı bacağıma geçirdim.

Sessizlik içinde asansöre girdik ve iki muhafız tarafından kuşatılmış yaldızlı bir n odaya çıkararak aşağı indik. Bizi bu gece altınla süslenmiş fae'lerle dolu olan Büyük Salon'a götürdüler. Binlerce kk şamdanın alevleriyle aydınlanan saray mensupları yıldızlar gibi parlıyordu.

Tüyler tavandan süzülüyor ve hava akımlarında sürükleniyordu. Uzandım ve bir tanesini yakaladım, parmaklarımı etrafına doladım.

Bir muhafız Arrow'un gelişini duyururken Sayeeda kralın önünde eğildi ve beni cesaretlendirmek için başını salladı. "Herkes Majesteleri, Fırtınalar ve Tüyler Işık Diyarı Kralı Arrowyn için ayağa kalsın."

Saray mensupları kabaran bir dalga gibi yükselirken yüzlerce sandalye mermere sürtündü ve kral kürsünün önündeki uzun yemek masasına oturana kadar konuşmalar durdu.

Raiden ortaya çıktı ve zincirimi kralın sandalyesine bağladı. Arrow'un bir el hareketiyle odada dolaşan tüyler dağıldı. Parmaklarımı açtım, yakaladığım tüy artık avucumun üzerinde durmuyordu.

Hizmetçiler orba servisini yaparken gözlerim kapalı, Arrow ve Raiden'in sandalyeleri arasında gevşek bacaklı bir şekilde duruyordum. Arrow sağında oturan iri yarı, sakallı adamla -Raiden'in babası Stormur- hararetli bir tartışmaya girerken yüzüme sıkılmış bir ilgisizlik maskesi yerleştirdim.

Kral resmi bir ticaret yolunu kapatmak istiyordu çünkü karaborsacılar bu yolun bir kısmını Toprak Diyarı'ndaki kamplara altın taşımak için kullanıyorlardı. Ancak Stormur mali kazançların bu yolu açık tutmayı haklı çıkardığına inanıyordu.

Stormur'un karısı Ildri onun yanında oturuyordu. atallı şimşeği andıran kulak kelepçeleri takan ve her seferinde ağzını aşağı doğru eviren zarif bir kızıldı.

bana baktı.

Hizmetçiler ilk yemeği kaldırdıktan sonra, Ari krala bolca beyaz sosa batırılmış bir tabak ufalanmış balık servis etti. Ari'nin kolu belime dolandı ve beni kucağına çekti. "Beni besleyeceksin, küçük Yaprak."

Yine mi bu? Neden beni beslemeye ve beslenmeye bu kadar takıntılıydı? Öfkemi yüz ifademden uzak tutarak bir parça balığı ağzının önüne tuttum.

Yavaşça ısırırken gözleri yüzümde sabitlendi ve sos parmaklarımın üzerinden bileğime damladı. Son parçayı da yedikten sonra parmaklarımı emdi ve yalayarak temizledi.

Kalçamdaki sos lekelerini göstererek, "Ortalığı batırmışsın," dedi. Ellerini belime koyarak beni ayağa kaldırdı, sonra önümde diz çöktü. "İsraftan nefret ederim," diye mırıldandı, sanki bu ahlaksızlık için bir mazeretmiş gibi.

Sahanın görüntüsünü engellemek için gözlerimi kapattım, bu da dilinin tenimdeki hissini arttırmak gibi ters bir etki yarattı.

Kral ağzını açıp nazikçe emerken bacaklarım titredi, kalbim auron kanara'nın göğüs kafesime çarpan zayıf kanatları gibi çırpındı. Tüyden tacını başından düşürme ve parmaklarımı koyu altın rengi saçlarının arasından geçirme isteğimle savaştım. Dizlerimi birbirine kenetledim ve göğüs plakasından zehirli bir tüy koparıp ona sapladığımı hayal ettim. onunla göz.

Bir gün bunu yapacağıma dair kendime söz verdim.

Acele etmedi, sırf bana inat olsun diye bu saçma gösteriyi uzattı. Ormanın rahatlatıcı görüntüleri zihnimden akıp geçti. Çürümenin rahatlatıcı kokusu, nem ve koşarken tenimde hissettiğim ter

kaslarım ağrıyana kadar ağaçları izledim. Ve nihayet gözlerimi açtığımda, parmaklarımı kralın ipeksi saçlarında kıvrılmış, sıkıca kavrarken buldum.

Toz beni kurtardı, aptalın tekiydim.

Nefesim kesildi ve gümüş gözler benimkilerle buluştu, kralın dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. "Aferin," diye mırıldandı.

"Yemek sırası sende. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Yerine oturdu ve beni kucağına çekerek Sayeeda'ya el salladı. Kürsünün arka tarafında, bana kralın tahtındakileri hatırlatan devasa altın kanatlardan oluşan oyma bir duvarın önünde duruyordu. Ama onun işaretiyle hemen mutfak merdivenlerine doğru ilerlemeye başladım.

Arrow, Raiden ve Stormur ile sohbet ederken birkaç dakika geçti. İkisi de beni görmezden geldi, sanki eğlence için kafesinden çıkardığı bir auron kanara'ymışım gibi kralın kucağına tünemişlerdi.

Saraydaki eğlencenin kaosuyla çevrili zihnimi, her şeyin sakın ve güvenli olduğu ormanda oyalanmaya zorladım. Hissettiğimin tam tersi.

Ari masaya bir tabak daha balık koyarak geri döndü. Ari bir parçayı dudaklarıma götürmeden önce beyaz sosta gezdirdi. "Önce üfle, yoksa o inatçı ağzını yakacaksın."

Açlıktan, gecikmeden itaat ettim, zevkle inlerken bakışlarımı onunkinden ayıramadım. Çok lezzetliydi. Sayeeda kesinlikle en lezzetli menüleri planlayan mükemmel bir mutfak hanımıydı ama kral hakkında çok yanılıyordu. Bana eziyet etmekten *açıkça* zevk alıyordu. Kanıtlar deri pantolonunun içindeydi, kalçama bastırılmıştı ve görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü.

Utanmadan bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. Arrow'un hayatımda gördüğüm en çekici adam olduğunu inkar edemezdim ama akli başında değildi.

Balıkla birlikte kendimden tiksindiğimi de yutarak hızlıca yedim ve siparişi verdiğinde iyi bir köle gibi parmaklarını yaladım. Kadehinden birçok yudum şarap içtim ve çok geçmeden etkisiyle başım dönmeye başladı. Büyük Salon'un zeminindeki saray mensuplarına küstahça baktım, benimle alay etmeleri ve gülmeleri için onlara meydan okudum.

"Benim için dans eder misin?" Arrow altın yakamı okşayarak fısıldadı.

Ne istediğini anlamadığım için başımı salladım. Karanlık bir kıkırdamayla beni belimden tutup kaldırdı ve bacaklarımı kucağının iki yanına açarak yüzümün ona dönük olmasını sağladı. "Sarayıma ne kadar itaatkâr bir köle olduğunu göster."

Sessizce bakışlarını tuttum ve kaşlarımı kaldırdım.

Ağzında bir sırıtma belirdi. "Devam et, benim için dans et."

Onu tokatlamak yerine, zihnimde dönmeyi arzuladığım ailenin görüntüsünü tuttum, avuçlarımı göğsüne bastırdım ve ayağa kalkmaya hazırlandım.

"Hayır. Olduğun yerde kal. Daha önce hiç kucak dansı görmedin mi?"

Tabii ki göt herif kucak dansı istiyordu. Salonda yapılan pek çok dans görmüştüm; dansı vereni küçük düşürmek ve alanı şehvet çılgınlığına sürüklemek için tasarlanmıştı. Bunu Fırtına Mahkemesi'nin fae'lerinin önünde yapabilir miydim? Eğer bu beni hayatta tutacak ve şehrin zayıflıklarını öğrenmem için bana zaman kazandıracaksa, evet, neredeyse her şeyi yapardım.

Dişlerimi sıkarak krala baktım, avuçlarımı omuzlarına dayadım ve kalçalarımı kaldırdım, incecik kığım tüm salonun görebileceği şekilde sergileniyordu. Yavaşça, kalçalarımı pantolonundaki deri kaplı çıkıntının üzerinde dalgalandırdım ve Stormur, Raiden ve Ildri yanımda değilmiş gibi davrandım.

Arrow'un başı yaldızlı sandalyeye yaslanmıştı, kapüşonlu bakışlarıyla beni izliyordu, kaslı vücudundan yayılan sıcaklık dalgaları

midem sıkışıyor.

Her aşağılanma beni intikama götürür, diye hatırlattım kendime, güçten farklı olmayan bir his kanıma karışıp güvenimi artırırken. Arzu onu zayıflatıyor gibiydi ve *bu* durumdan faydalanılabiliirdi.

Yüzümü onunkine yaklaştırarak nefesli bir ses çıkardım, kalçalarımı ereksiyonunun üzerinde gezdirdim ve göz bebeklerinin büyümesini izledim. Gırtlaktan bir ses çıkarıp tırnaklarını sandalyenin kolçaklarına geçirirken tüyden glifler parlıyordu.

"Siktir," diye alçak sesle nefes aldı. İri bir el kalçamı kavradı ve hareketlerimi durdurdu. "Beni öldürmeye mi *çalışıyorsun*?"

Verebileceğim tek cevabı verdim, gerçeği. "Evet."

"Tebrikler, işe yarıyor." Beni çevirdi, böylece kucağına yan oturdum, tam sert boyunun üzerine. "Altına yemin ederim ki," diye mırıldandı, altımda kayarken. "Kıpırdama yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Sonuçlarla neyi kastettiğini bilmesem de itaat ettim. Salonun altın ışığında parlayan gözleriyle beni değerlendiren saray mensuplarına boş gözlerle bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Kanatları olan birkaç fae onları şehvet dolu bir ilgiyle bana doğru salladı. Bırak baksınlar. Arrow'un eşyalarını onlarla paylaşmayı seven bir adam olduğundan şüpheliydim. Burada, kürsüde yeterince güvende idim. Şimdilik.

Uzun altın taçlar giyen ve başka pek bir şey giymeyen dansçılardan oluşan bir sıra salonda yılan gibi kıvrılırken, kral eğlenceden duyduğu dehşeti homurdanarak dile getirdi ve arkadaşlarına iyi geceler diledi.

Dudaklarını kulağıma bastırarak, "Odamda aklımda daha iyi bir eğlence şekli var. Gel, Yaprak. Emekli olma vaktimiz geldi."

Emekli olma vaktimiz geldi. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Beni dans pistini çevreleyen kalabalığın arasından geçirirken, altın zincir aramızda sallanıyor, saray mensuplarının keskin yüz hatları gözümün önünde bulanıklaşıyordu.

Işık Diyarı fae'lerine önlerinde sinme zevkini tattırmayı reddederek arkama baktım. Ormanda avlanırken kollarımın ve bacaklarımın arkasındaki el yordamıyla dokunuşların sadece dev eğrelti otu yapraklarının yumuşak fırçaları olduğunu hayal ettim.

Yeşil bir el önüme fırladı, bacaklarımın arasına girdi ve sertçe sıktı. Güneş elfinin burnunu kafatasının derinliklerine doğru dirsekleme refleksini bastırarak irkildim. Arrow döndü, gözleri yanımda yürüyen ve hâlâ bana saldıran erkeğe dikildi.

Kral bir kükremeye elfi yere devirdi. Gök gürültüsü yakınlarda inledi, şimşekler çaktı ve auron kanara bir anda saldırı altındaymış gibi çığlık attı.

Arrow'un elleri elfin boğazını sardı ve karanlık kafasını yere vurdu. "Senin işin bitti," diye bağırdı.

Elf yalvarıp yakarıyor, boğuk bir sesle *lütfeñ Kral Arrowyn* kelimelerini tekrar tekrar fısıldarken gözyaşları sıkışmış yüzünden aşağı akıyordu.

"Arrowyn," dedi Raiden yanıma gelerek. "O bir Güneş Diyarı fae'si. Anlaşmayı unutmayın."

"Anlaşmalar umurumda değil. Benim olana dokunma. *Asla*."

Yıldırımlar pencerelerden içeri daldı, yedi tanesi saldırganın üzerine eğilen Arrow'a isabet etti, güç vücudunu büktü. Mavi bir akım kralın teninde cızırdadı, kollarından aşağı indi ve parmak uçlarını yaktı. Koyu, keskin bir duman havayı kirletti.

Saldırganın yüzü kıpkırmızı oldu, saçma sapan sözler mırıldanırken dudaklarında tükürükler oluştu. Acıma duygusu kalbimi açtı. Ne kadar

Fırtına Mahkemesi Fae'lerine kızgındım, bunu istemedim. Elimden gelse kimsenin benim yüzümden hayatını kaybetmesini istemezdim.

"Kral Arrowyn," diye mırıldandım. "O kadar yorgunum ki artık ayakta zor duruyorum. Ve sen bizim eğlencemizi unutuyorsun..."

Omzunun üzerinden bana bakıp gözlerini kırpıştırırken kollarında şimşekler çakıyordu. "Evet. Tabii ki. Gitmeliyiz."

Esen bir adım öne çıkıp kanlar içindeki elfi ayağa kaldırdı ve sanki aptal erkeği ellerini etime sürmeye zorlamışım ve kralın zaten akli dengesini yitirmesine neden olmuşum gibi bana dik dik baktı.

Arrow tam boyuna doğru doğruldu ve sahaya baktı, küçük şimşekler hala ellerinden kıvrılıyor ve uzuvlarını çevreliyordu. Tehlikeli görünüyordu, her şeyi yok edecek ve salonu dumanı tüten bir moloz yığınının dönüşürecek kadar vahşi.

Elimi kemiklerimi sızlatan bir şekilde kavradı ve kalabalığın üzerinde ateşli bakışlarını gezdirdi.

"Fırtınalar ve Tüylar Divanı, hepinize sözlerime kulak vermenizi emrediyorum... Yaprak olarak bilinen kıza dokunan her fae'nin beynini kızartacağım. Önünüzde duran bu insan benim. Bunu size bu gece tanık olduğunuzdan daha açık bir gösteriyle kanıtlamama izin vermeyin."

Etrafımızdaki tüm fae'ler eğilmiş, saygı sözcükleri fısıldıyorlardı.

Kalan son fırtına büyüsünü de bedenine çekerken Arrow ürperdi. Sonra zincirimi şatafatlı bir süs gibi sallanır halde bırakarak beni kucağına aldı ve koridordan, çenesi düşük muhafızların yanından geçirerek asansöre taşıdı.

Kapı kapanırken, "Yaprak, kendimi ikilemde buluyorum. Bu geceki iyi davranışın için seni ödüllendirmeli miyim yoksa geçmişteki günahların için seni cezalandırmalı mıyım?"

Cevap olarak ona zayıf bir gülümseme sundum, ona en iyi nasıl tavsiyede bulunacağımdan emin değildim. Ne de olsa, sadece zamanımı bekliyordum, teklif edilebilir bir hizmetçi gibi davranıyordum, O kralken, onun ödöl anlayışı muhtemelen benim ceza anlayışımdı. Kendisi karar vermek zorunda kalacaktı. Umarım geceyi atlatmışımdır.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

YAPRAK

W Oturma odasının ay ışığıyla aydınlanmış zemininden geçerken, köşkten uzaklaştı. Beni ayaklarımın üzerine yatırdı.

Büyük bir çerçeveyi divanın üzerine koydu, sonra beni yanına çekti.

Karanlıkta gözleri badem şeklindeki ay gibi parlıyordu. Yanağımı okşadı, sonra başparmağını dudağıma sürttü. "İdeal olan, geceyi seni çığlık attırarak geçirmektir, küçük Yaprak," dedi. "Ama salonda gücümü kullanmak beni tüketti."

"Fırtına büyüsü kullanmak seni zayıf mı bırakıyor?" Yararlanabileceğim bir eksikliği öğrenmenin heyecanıyla sordum.

"Evet. Dinlenmeliyim." Avuçlarını yukarı çevirdi ve üzerlerinde şimşekler çaktı. Auron kanara kuşları kafeslerinden tepki olarak çığlık attılar, bu ses yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Auron kanaralarından hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Sadece o korkunç gürültüyü çıkardıklarında. Fırtınanın koruyucuları öğleden sonra onları besledi. Aç olmamaları gerekir."

"Bazı fırtına yapıcılar diğerlerine göre daha iyi yıldırım üretiyor, bu yüzden kanaraların yiyecek kalitesi değişebiliyor. Kuşlar büyümün kokusuna tepki veriyor. Gelin, onları besleyeyim."

Ayağa kalkmama yardım ederken gücü tenimi yaladı, sonra en yakın kafese doğru sinsice ilerledi. Kralları, yıldırım tanrıları yaklaşırken kuşlar çılgınca bir çılgınlığa kapıldılar.

"Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Önce ben gösteriş yapabilecekken neden dinleneyim?" dedi sırtarak.

Kuşlara fısıldadı ve onlar da tüylerini karıştırarak ve yumuşak, beklenti dolu cıvıltılar çıkararak yerleştiler. Sonra hiç beklenmedik bir anda gökyüzünde bir şimşek çaktı, uzun pencereleri delip geçti ve tül perdeleri yakıp kül etti.

Fırtına enerjisi Arrow'un bedenine girerken gök gürledi, sırtı kamburlaştı. Titreyerek odanın ortasına doğru yürüdü, başını geriye attı ve kollarını iki yana açtı, parmakları gücü kontrol etme çabasıyla geriliyordu. Mavi şimşek avını arayan yılanlar gibi kıvrılıyor, ışık şeritleri kuşların açık gagalarına dolanıyordu.

Güç onun içinde hareket ederken Arrow inledi. Aşırı acı ve zevk arasında bir yerde, içimi ısıtan ve yanaklarımı utançla kızartan bir sestir bu.

"Beni takip edin," dedi ve yedi kafes boyunca ilerledi.

Ona meraklı bir bakış attım, kuşları besledikten sonra benimle ilgilenmek için ne kadar enerjisi kalacağını merak ediyordum. Umarım fazla değildir.

Kubbe çatı üstümüzde, mermer zemin altımızda titredi ve tüm apartman şimşegin mavi ateşiyle aydınlandı. Korku mideme doğru yayıldı.

Son birkaç gün içinde birçok fırtına kullanıcısının auron kanara'yı besleyişini izlemiştim ama bu... bu başka bir şeydi. Arrow'un kullandığı güç çok daha büyüktü, o kadar muazzamdı ki kontrol edilmesi zor görünüyordu.

Kral kısa sürede tüm kafesleri ziyaret etti ve içindeki kuşlar doygun ve sessizdi. Vücudunun etrafında fırtına enerjisinin kalıntısı olan mavi bir aura cızırdıyordu. Dizlerinin üzerine eğilerek sert bir nefes verdi, sonra doğruldu ve omurgasını kırarak yatak odasına kadar kendisini takip etmemi işaret etti.

Tören ya da uyarı olmaksızın kıyafetlerini çıkardı ve tüylü göğüs plakasını hilal şeklindeki yatağın yanındaki kısa sütunun üzerine yerleştirdi. Arkamı dönemeyerek sert vücudunun her santimini inceledim, göğsünde ve kollarında mavi ve turuncu renklerde parlayan tüy işaretlerinden büyüledim.

İri gövdesini yatağa indirerek yüzüstü döndü ve ipeksi siyah çarşafı kalçalarına doğru çekti. "Omuzlarımı ov ve kaslarımı çalıştır."

Korkumu yuttum, yanına tünedim ve söylendiği gibi sıkı kaslarına masaj yapmaya başladım. Derin iniltieler odanın içinde yankılandı.

"Komodinde yağ var," dedi.

Gövdemi döndürerek üst çekmeceyi açtım ve cam bir şişe çıkardım. Dalgalı saçlarını sağ omzunun üzerinden ittim, avuçlarıma bol miktarda ağır kokulu yağ döktüm ve sonra sırtını hızlıca ovdum.

"Daha yavaş. Ve daha sert," diye emretti, sesi hırçındı.

Pozisyonumu ayarladım ve ağırlığımı işe daha fazla verdim.

Fırtına büyüsü kullanmanın bedeli enerji tükenmesiye, Arrow'un özel fae türlerinin güçlerini nasıl şarj ettiklerini merak ettim. Pek çok insan altını onlara sağladığı ilk faydalar için verdi; bir ağırlı kesici olarak ve

ama aynı zamanda enerjiyi de arttırır. Belki de Fırtına Mahkemesi fae'leri de aynısını yapmıştır.

"Büyünüzü yenilemek için büyük miktarlarda altın serumu yutuyor musunuz?" Meraklı soruma cevap verip vermeyeceğini görmek için sordum.

"Sık sık değil. Çok fazlası zehirlidir. Dinlenmek en güvenli yöntemdir ve tabii ki..." Üçüncü bir yöntemi açıklamak istemediği için sözlerini yarıda bıraktı.

"Yüksek dozda serum tüm fae'ler için zehirli midir?"

"Evet. Üstüme çık." Başını çevirip katlanmış kollarına dayadığında, bükülmüş pazularının şişkinliği sesini boğuyordu.

"Ben... Ben anlamıyorum," dedim.

"Bacaklarımın arkasına geçin ve parmak eklemlerinizi omurgamın iki yanına bastırın. Sonra yavaşça aşağı doğru inin ve tüm ağırlığınızı verin."

Önlüğümün uzun kolları araya girdiği için itaat etmeye çalıştım. Öne doğru her eğildiğimde Arrow'un çıkardığı hayvani iniltileri duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım ve sırtının ortasından aşağı doğru uzanan ağır kas kordonlarına daldım. Kalçalarım onun sıcak teninden nemlendi, topuklarımın üzerine her çöktüğümde serin hava beni şok ediyor, bu his başımı döndürüyordu.

"Işık Âlemini hangi tanrılar yönetiyor?" Ben sordum.

Alaycı bir ses çıkardı. "İnsanlar birçok tanrıya dua ediyor ama sadece tek bir resmi tanrı var. Kral."

Bir kahkaha attım. "Sen bir tanrı mısın?"

"Bana öyle söylüyorlar," diye cevap verdi, sesinde alaycı bir eğlence vardı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kral cevap vermek yerine yuvarlandı, başparmakları kalça kemiklerimi okşarken kapüşonlu bakışları beni yakıyordu. "Uyumam gerek." Yan dönerek dengemi bozdu. "Sırtımı okşamaya devam et," diye emretti.

Çarşafı kaldırdığında arkasına geçtim ve hafif dokuma bir battaniyeyi üzerimize çekti. Ne kadar yumuşak ve sıcak olduğuna inanamadım, Sayeeda'nın şalından bile daha lükstü.

Bir an hareketsiz kaldım, sadece nefes alıp verirken kürek kemiklerinin hareketini izledim.

Neden beni bir yatak direğine zincirlememişti? Muhtemelen kaçmayı aklımdan bile geçirmeyeceğime inanıyordu. Ve haklıydı da. En azından şimdilik. Eğer deneseydim, dairenin güvenliğini sağlayan muhafızları geçemezdim. Tek bir çıkış yolu vardı, o da şelale penceresiydi ve gecenin köründe *oradan* atlayacak kadar aptal değildim. Bir krallıktan kaçmaya çalışmak şöyle dursun, bu gülünç elbisenin içinde uyumak bile yeterince zor olurdu.

"Neden sırtımı okşamayı bıraktın?" diye homurdanarak beni düşüncelerimden sıyırdı.

Parmaklarımı hafifçe teninde gezdirdim, desenler çizdim ve ay ışığının altında gümüşî renkleriyle titreşen gliflerinin izini sürdüm. Boynunu okşadım, saçlarıyla oynadım, tırnaklarımı kafatasının üzerinde gezdirdim, sonra elmacık kemiğinin üzerinde kıvrılan ısıltılı tüy glifinin etrafında dolaştırdım.

"İşlediğin suçların yanına kâr kaldığını sanma," diye mırıldandı yarı uykulu bir halde. "Telafi etmen gereken çok şey var, Yaprak. Bu gece değil ama yakında. Söz veriyorum."

Bu uğursuz sözlerden sonra uykuya daldı ve ben uzun süre onun kemik yapısına, ağzının yontulmuş şekline hayret ettim. Fiziksel olarak bu kadar mükemmel olan birinin içinin nasıl bu kadar çürümüş olabileceğini merak ettim.

Belki de fae'lerde güzellik ne kadar büyükse, pislik de o kadar büyüktür. Belki de bu kural her tür için geçerlidir.

Sonunda onun katı sıcaklığı beni uyukulu bir hale soktu ve orman evimin yemyeşil hayal dünyasına daldım.

Dakikalar sonra gibi gelen ama daha çok birkaç saat süren bir acı sesi beni uyandırdı. Kalbim ağzımda, kendimi hala lüks yatakta yayılmış bulmanın şokuyla sarsılarak ayağa kalktım.

Yanımda, kral çıplak uzuvlarını sallıyordu, yorgan şimdi ayak bileklerine dolanmıştı. "Lanet olası altın avcıları," diye inledi, zihni bir kâbusun sıkı pençesindeydi.

"Arrow," diye fısıldadım, omzunu hafifçe avuçlayarak.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yıldız ışığında bile içlerinde alev alev yanan dehşeti gördüm. Çarşafı yumruklarken, iri vücudu nöbet geçiriyormuş gibi titriyordu.

"Her şey yolunda. Bu sadece bir rüya," dedim yanağını okşayarak.

"Gerçek değil." Düşmanımı neden yatıştırmıştım? Ona aşık olduğum için değil. Derinlerde bir yerde, onu hak eden bir adam olduğuna inanmak için kendimi kandırmamıştım.

Yazık. Hayır. Hayır.

Bunun yerine, başka bir yaratığın acı çekmesine seyirci kalamayacak kadar aptal biriydim. Canavarlar bile merhameti hak ederdi. Arrow'dan nefret ederdim ama onu acı içinde görmeye dayanamazdım.

Farkındalık Arrow'un bakışlarını keskinleştirdi. "Yaprak," dedi ve rüyasını temizlemek için iki kez gözlerini kırptırdı.

"Uyumaya devam et," diye mırıldandım, ona sırtımı dönerek.

Arrow'un kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "Yakınımda kal. Senin yakınlığın iblisleri kovalar."

"Hangi iblis bir krala eziyet etmeye cüret edebilir?" Ben sordum. "Ateş ve kan iblisleri."

"Bu... ailenizin nasıl öldüğüyle ilgili bir şey mi?"

İç çekti, nefesi saçlarımı hışırdattı. "Altın avcıları arabalarını havaya uçurdu. Ben de onlarla birlikte olmalıydım. Ama bencillik ettim, sadece eğlenmeyi düşündüm ve Raiden'la birlikte arkadan geldim."

İnsanlar Fırtına Kralı'nın ailesini öldürdü. Bu benden neden nefret ettiğini ama aynı zamanda beni hayatta tutmak istediğini açıklıyordu. Ben kolay bir hedeftim ve ne zaman canı isterse beni günah keçisi olarak kullanarak yavaş yavaş... azar azar... ve gün be gün onların intikamını alabilirdi.

Titreyerek parmaklarımı karnımı destekleyen elinin arkasına geçirdim, göğsümde hastalıklı bir sempati kabarıyordu. "Ve eğer onlarla birlikte arabada olsaydın," dedim, "krallığının şu anda nasıl bir durumda olacağını hayal ediyorsun?"

Sert bir ürperti vücudunu sarstı ama cevap vermedi.

Arrow'un acısı beni rahatsız etmemeli. Aslında, bundan zevk almalıydım. Ama bana sarılma şekliyle ilgili bir şey kalbimi parçaladı. Beni esir alan kişiye karşı merhamet duymak istemiyordum ama kaybetmenin acısını anlıyordum. Onun ıstırabını dindirme dürtüsü beni ele geçirdi.

"Bu senin hatan değildi, Arrow. Olanları engelleyemezdin. Eğer son bir kez düşünecek zamanları olsaydı, ailen senin yanlarında olmadığın için çok rahatlamış olurdu."

Beni daha da sıkıp ağır bir bacağına benimkinin üzerine attığında nefesim boğazımda düğümlendi. O anda, Ari'nin kabuslarını uzak tutan uyku ilacını vermediğini fark ettim.

"Muhafızlardan ilacınızı getirmelerini isteyeyim mi?"

"Hayır. Eğer rüyalar geri dönerse, onları benim için yakalayabilirsin." "Elimden geleni yapacağım," dedim elini sıkıca sıkarak.

Şu anki savunmasız haliyle kral neredeyse insan gibi görünüyordu, beni bir metaymışım gibi satın alan zalim gözlü fae'den çok uzaktı.

mezbaha.

Ama beni kafese koymuş ve aşağılamıştı. Ve bunun için ondan nefret ediyordum. Bir gün zalimliğinin bedelini ödeyecekti ama bu gece değil.

Onun güvenini kazanmak için çalışırdım ve çok geçmeden, kılıcını çalıp altın boğazını kesmeme yetecek kadar uzun bir süre dikkatini benden uzaklaştırırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

YAPRAK

"W Yürüdüğün yere dikkat et," diye uyardı Sayeeda, beni başka bir hizmetkârın yolundan çekerek.

Sarayın dış duvarına tırmanan bir merdivenden indik. Dikdörtgen bir havuzun ortasında öğle güneşinde parıldayan bir fıskiye'nin bulunduğu palmiye ağaçlarıyla dolu bir avluya iniyordu.

"Kusura bakmayın, ışık dikkatimi dağıttı," dedim, avuçlarım denge için duvarı sıyrırken gökyüzündeki sarı topa gözlerimi kısarak baktım. "Güneş yerden harika görünmüyor mu? Ben onu köşkten görmeye alışkınım."

"Üzerine düşüp ölecek kadar harika değil."

"Zincirlerimi çözebilirsin," diye önerdim, omzumun üzerinden ona bakarken gülümsedim. "O zaman daha güvende olurum."

Ayak bileklerime bağlı altın zincir bugün bir kaçış girişimini sadece aptalca değil, aynı zamanda imkânsız kılıyordu. Ama en azından güneşin açısını ve şehrin simge yapılarıyla nasıl hizalandığını incelememe engel olamadı.

"Coridon'un kuzeyinde ne var?" Ben sordum.

"Bir kaçış girişimi mi düşünüyorsun? Yerinizde olsam hiç zahmet etmezdim."

"Oh? Nedenmiş o?"

"Kapıların dışında çöl, Auryinnia Dağları ve başka pek bir şey bulamazsınız. Kuzeybatı yönünde seyahat ederseniz, sonunda sahile ve Gözyaşı Limanı'na varırsınız. At sırtında yaklaşık iki saatlik bir yolculuk. Yürüyerek giderseniz, daha limana varmadan altın yağmacılarının eline düşersiniz."

"Belki de Fırtına Mahkemesi'nin tutsağı olarak kalmaktansa insanlarla birlikte olmam daha iyi olur," diye cevap verdim.

"Sen, yağmacıların elinde mi? Hayır, bunun koşullarınızda bir iyileşme olacağını sanmıyorum."

Ari'nin kendi fikrini söylemeye hakkı vardı ama kendi türümle yeniden bir araya gelme ihtimali bana oldukça iyi geldi. Akıncılar ya da Fırtına Mahkemesi askerleri tarafından yakalanma riskine değerdı. Tek yapmam gereken zincirlerimden nasıl kurtulacağımı bulmak ve bir at çalmaktı. Basit olmalı. Ya da belki de değil.

Öyle ya da böyle, amacım buydu.

"Bilmiyorum Ari, sanırım iyimser bir risk alıcı olabilirim, bu yüzden..." Sözlerimin kahkahayla kesilmesine izin verdim ve o da yüksek sesle alay etti.

Avluda, başlarının üzerinde zarifçe dengelenmiş sepetlerle mutfağa malzeme taşıyan bir dizi hizmetlinin arasından geçtik. Sanki görünmezmişim gibi kimse meraklı bakışlarıma karşılık vermedi. Boğazımı temizleyerek altın rengi tuniğimi bacaklarımın üzerinde düzelttim.

"Neden beni görmezden geliyorlar?" Avlunun sonundaki bir kapıdan geçerken sordum. "Bugün diğer kölelerle tamamen aynı şekilde giyindim."

"Biz onlara hizmetçi demeyi tercih ediyoruz."

Fae'ler bize istedikleri ismi verebilirlerdi, ama bu yine de gerçeği değiştirmezdi.

"Neden sana bakmaktan korktuklarını düşünüyorsun?"

Yanaklarım ısındı. "Kral onlara yapmamalarını söylediği için mi?" Tahmin ettim.

"O kadar da aptal değilmişsin, Yaprak." Sırıttı, altın dişleri parlıyordu.

Lanet olası Arrow. Neden sadece bedenimi ve duygularımı değil, etrafımdaki her şeyi kontrol etmesi gerekiyordu? Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Yatağında ilk kez yatmamın üzerinden bir hafta geçmişti ve ay ışığıyla aydınlanan yatak odasına ne kadar geç dönerse dönsün, her gece görevlerimi yerine getirebilmem için beni köşkten çıkarırdı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sırtındaki kıvrımlarla uğraştım, arkasını dönüp bana baktığında nefesim boğazımda düğümlendi. Üstüne çıkıp boynuna ve kol kaslarına masaj yaparken büyük göğsü inip kalkıyordu.

Ellerinin hareket etmesini beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atar, sonunda bana dokunmaktan fazlasını yapacağı gecenin bu olup olmayacağını merak ederdim, ama asla yapmadı. Çünkü Fırtına Kralı gecikmiş hazzardan hastalıklı bir zevk alırdı.

Çoğu gece, Arrow'un kollarında zincirsiz ve tetikte yatarken zar zor uyuyordum. Şelale penceresinden atlayabilmek için kollarının gevşemesini beklerdim - muhtemelen ölebilmek için. Ama ne zaman bir kasımı oynatsam, kolu çelik bir bant gibi geriliyordu ve uyku beni ele geçirene kadar sessizce ona lanet ediyordum.

"Acele et, Yaprak. Geride kalma," dedi Ari bir dizi kapalı dış koridor boyunca yürürken.

Kırmızı zemini gölge ve ışık şeritlerine bölen güneş ışığından bir oyun yaptım, sadece parlak bölgelerde yürüdüm ve karanlıktan kaçındım.

"Kralın çok sevgilisi var mı?" diye sordum. "Kubbeye geldiğimden beri kimse onun yatağını ziyaret etmedi."

Altın bir kaşını kaldırdı. "Eğer biri **y a p s a y d ı** , köşkünüzden muhteşem bir manzaranız olurdu."

Tenim sıcaktan kızardı. Arrow'un yatak sporu yapmasını izlemektense kendimi boğmayı tercih ederdim.

"Rüyalar hala geceleri onu rahatsız ediyor mu?" Ari sordu.

Başımı salladım, Arrow'un yatağında yerine getirdiğim görevler hakkında ona ne kadar şey anlattığını merak ediyordum.

"O zaman sizden onu yatıştırmanızı istemesi iyi bir şey. Her gece uyku ilacı içmekten çok daha iyi. Zihnini bulandırıyor ve ruh halini etkiliyordu. Şimdi daha mutlu."

"Peki ya sevgilileri?" Dedim ki. "Krallarının dertlerine derman olan bir insan köle... hizmetkâr hakkında ne düşünüyorlar?"

"Bu gizemli aşıklardan birine rastlarsam, fikirlerini soracağımdan emin olabilirsin. Ama casuslarım bana onun genelevleri ya da fahişelerin kaldığı yerleri ziyaret etmediğini söyledi."

Yürümeyi bıraktım ve bileğini kavradım. "Ari, kral böyle şeylerle *ilgilenmiyor* olabilir mi? O sevmez mi..." Gücendirmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Sikeyim mi? Evet, seni temin ederim ki öyle."

Sayeeda'nın zarif ağzından böyle bir söz duymanın şokuyla kolunu bıraktım.

Gülümsedi ve beni harekete geçmeye teşvik etti. "Arrowyn'in kimlerle vakit geçirdiğini bilmek benim işim. Son zamanlarda sadece yakın çevresiyle, arkadaşları ve danışmanlarıyla görüşüyor. Aklında çok şey var ve elbette şimdi onu eğlendirecek bir de sen varsın."

Şehrin sanayi bölgesindeki patikalardan oluşan bir ağ boyunca onu takip ederken Ari bana düşünecek çok şey vermişti, her zaman tanıdığım yerlere bakıyordum. Bir köşeyi dönüp alçak binalardan oluşan açık bir alana girdiğimizde, kralın odasının altın kubbesini ve uzakta yükselen köşkümün sütunlarını gördüm.

Şelale havuzu muhtemelen en iyi kaçış şansımdı. Orayı bulmalı ve etrafındaki işaretleri zihnime not etmeli, sonra da en yakın şehir çıkışlarını bulmalıydım. Çünkü nehir odasının penceresinden atladığım gün, hangi yöne doğru kaçacağımı bilmem gerekiyordu.

Yine de evimin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Unutulan şey hatırlanacaktır, diye kendime hatırlattım. Eninde sonunda eve dönecektim.

Tek yapmam gereken Dünya Diyarı'na gitmek, ormana geri dönmek ve umarım birinin beni tanıyıp ailemle yeniden bir araya gelmem için beni alıp götürmesini sağlamaktı.

Gülen yeşil gözler zihnimde canlandı ve bu görüntüye gülümsedim. *Kardeşim,* diye düşündüm. *Her neredeyse, lütfen beni bekle. Yakında seni bulmaya geleceğim.*

Tarçın ve kakule kokuları esintiyle yayılıyordu ve kısa bir süre önce kralın dairesinde öğle yemeği yemiş olmama rağmen midem gurulduyordu.

Ok. Bugün yüzüncü kez Fırtınalar ve Tüyler Kralı'nın acayip derecede hoş formunu hayal ettim. Gereksiz uzunlukta, kaslı bir paketin etrafını saran tüm o pürüzsüz altın rengi deri. Yüz hatları tek başına çok keskin, çok güçlüydü. Ama birlikte ölümcül, erkeksi güzelliğin dudak uçuklatan bir şaheserini oluşturuyorlardı.

Derin bir nefes alarak dişlerimi sıktım. Ondan etkilenmediğim için şanslıydım. Dudakları tehlikeliydi. Dokunuşu daha da kötüydü. Ve neyse ki, onun düşünceli mizacından en ufak bir şekilde etkilenmemiştim.

Nefesimin altında Arrow'u kınayan cümleler söyleyerek, öğle güneşinin sıcağı altında alnımdaki teri silerek altın döşeli yollarda ilerledim.

Gerçekten onu düşünmeyi bırakabilmeyi diledim.

Dust, kralın kabuslarını uzak tutmak için neden bir köle istediğini biliyordu. Ama beni madenlere ya da fae'lerin sık sık bahsettiği o korkunç yangınlara göndermesini engelleyecekse, bunu seve seve yapardım. Bir nevi.

Hizmetkârların üç maden vagonundan ahşap paletleri indirdiği, kralın her daim hazır ve nazır muhafızları Raiden ve Esen'in de süreci denetlediği üstü kapalı bir kargo bölümüne vardık.

Ari ona kralın isteklerini anlatırken Raiden bana şüpheyile baktı. Arrow günlerimin bir kısmını faydalı işlerle geçirmemi istiyordu ve bugün son altın teslimatının boşaltılmasına yardımcı olacaktım.

"Birkaç saat içinde senin için geri döneceğim," dedi Sayeeda ve ben itiraz edemediğimden uzaklaştı.

Raiden yükleme rıhtımına yanaşmış olan üçüncü arabayı gösterdi. "Paletlerden düşürmeden taşıyabildiğiniz kadar çanta alın, diğer hizmetkârları takip ederek sarayın fuayesine girin ve altınları servis asansörünün önündeki arabalara bırakın."

Raiden'ın beni görevlendirdiği arabanın başında Esen'i gördüğümde ağzıma ekşi bir tat doldu. Daha hızlı hareket etmelerini sağlamak için yavaş hizmetkârlara yıldırım büyüyle vurmaya kısa bir ara verdiğinde başını kaldırıp bana ters ters baktı.

Gözlerimi devirdim ve kıvrıkcık gri saçlı bir köle yanımdan geçerken arkamı döndüm. Yaşlı kadın kollarındaki altın torbalarına bakarak sırttı ve ben de eski ev arkadaşım Grendal'a bir kez daha baktım.

"Diğerlerine embesil gibi bakmayı bırak da işine bak kralın fahişesi," diye homurdandı Esen, başını arabanın yanındaki paletlerin üzerine yığılmış çuvallara doğru sallayarak.

Bana *Kral'ın fahişesi* demişti. Bu haksızlıktı ve şu ana kadar doğru değildi.

Esen, hayal ettiği gibi akşam karanlığından sabaha kadar kralının üzerinde ter dökmek yerine sadece sırtını sıvazladığımı ve alçak sesle fısıldayarak onu uyuttuğumu fark etse daha nazik olur muydu?

Muhtemelen hayır.

Muhtemelen sadece kıcını kaşıdığında ve yanlışlıkla parmağını sıkıca büzülmüş deliğe soktuğunda gülümseyen soğuk bir orospuydu.

Ağır bir çuval kaptım ve sarayın zemin katına çıkan merdivenleri tırmanmakta olan Grendal'a yetişmek için acele ettim.

"Yaprak, seni görmek ne güzel," dedi yanına yanaştığımda. "Ateşlere atılmanla ilgili hikâyelere inanmaya başlamıştım. Nerede saklanıyordun?"

"Kralın odasında," diye cevap verdim. "Ve gördüğünüz gibi, hayattayım ve iyiyim. Ve eğer yakında herhangi bir şeyden ölecek olursam, bu muhtemelen ölümcül sıkıntıdan olacak."

"Anıların geri geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, maalesef."

Grendal'ın gri gözleri parıldadı. "Belki de günlerini insan ormanlarında başkalarına hizmet ederek geçirdiğin için hiçbir şey hatırlayamıyorsun ve bu da şu anki kaderine çok iç karartıcı bir şekilde benziyor. Bu yüzden de bastırıyorsun."

"Bu mümkün." Güldüm ve bir kapıdan geçerek saray fuayesine daldım, fuayenin diğer tarafında büyük bir servis asansörü görünüyordu. "Mutfakta işler nasıl?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. Salonda krala hizmet ettiğin ve kralın önünde diz çöktüğün gece dedikodular ve zevkler gırla gitti. Keşke ben de görseydim. Ne yazık ki geçen hafta salonda yemek yemedi." Kaburgalarımı dürttü. "Tüm saray bu performansı tekrarlamayı takdir edecektir."

İnledim. "Ne kadar aşağılayıcı. Neyse ki kralı yakın zamanda salonda göremeyeceksin. Sayeeda onun gün boyunca akıncıları öldürmekle meşgul olduğunu söylüyor. Genellikle sabahın erken saatlerine kadar dönmüyormuş."

"Yazık olmuş," dedi Grendal.

Asansör muhafızlarının dikkatli bakışları altında altın torbalarımızı yere bıraktık ve hizmetlilerin sırasını takip ederek yükleme bölümüne geri döndük.

"Yani kral baskın görevlerine sadık bekçi köpekleri Raiden ve mavi saçlı cadalog olmadan mı gidiyor?" diye sordu Grendal.

"Ari, altın teslimatlarını denetleyecek kadar güvendiği tek ikisinin onlar olduğunu söyledi. Görünüşe göre çok *özeller*," dedim yüzümü buruşturarak.

"Kesinlikle öyle düşünüyorlar. Ama Sayeeda'nın güvenini kazanıyormuşsun gibi görünüyor. Bu iyi bir şey. Belki bir gün buradan çıkmaya bile yardım eder."

"Arrow'a çok sadıktır. Ama bu noktada kesinlikle en iyi seçeneğim o," diye kabul ettim.

"Eğer bir planınız olursa, bana mutlaka haber verin. Belki yardımcı olabilirim." Geniş bir sırıtışla kalçasını benimkine çarptı. "Ve belki seninle bile gelebilirim."

"Teşekkür ederim. Coridon'da birilerinin benim tarafımda olduğunu bilmek güzel.

Ve ben de senin arkadayım."

Altınları ileri geri taşıırken Grendal'a kralın şelale havuzu hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu ama köşenin ardında ne olduğunu görmek için inip çıktığımız merdivenlerin altındaki geçide bir göz atmamı önerdi.

Riskli bir hareketti ama rıhtım kalabalıktı ve zincirlenmiş bileklerimin izin verdiği kadar hızlı koşarsam sadece birkaç dakikalığına gitmiş olurum ve kimse kaybolduğumu fark etmezdi.

Esen arabaya girene kadar bekledik. Saraya çıkan merdivenlerin dibine vardığımızda Grendal bir çığlık atarak çantalarını bıraktı ve yere yığıldı. Hizmetkârlar ona yardım etmek için etrafına üşüştiler ve kalbim davul gibi çarparak bacaklarının arasından geçtim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde koridor boyunca koştum, zincir ayaklarımın arasındaki zemini kazıyordu.

Yol önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola kıvrıldı ve göz alabildiğine uzanan dört çeyrek şeklinde düzenlenmiş güzel bir bahçeye açıldı. Yumruklarımı sıktım, uzaktaki saray duvarının karşısındaki hendeğe benzeyen şelale havuzunu gördüm.

Arrow'un nehir odasından akan suyu göremiyordum ama duyuyordum; bana özgürlük gibi gelen büyük bir fışkıрма sesi. Bölgeyi tarayıp işaretleri hafızama kazırken kalbim güm güm atıyordu.

"Yaprak!" diye gürledi derin bir ses arkamdan ve kalbimin atışı tamamen durdu.

Döndüm ve nefes nefese kaldım. *Arrow*. Kahretsin. Başım büyük beladaydı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi kral, bir ok yığınının etrafından dolanırken.

siyah ve altın tüylerle boyanmış sütun.

Üzerinde tam bir Fırtına Mahkemesi zırhı, en sevdiği altın tüylü kulak kelepçeleri ve o gün nehirde beni sardığı siyah pelerin vardı. Sanki atından atlamış ve beni yanlış bir şey yaparken yakalamak umuduyla aceleyle yükleme iskelesine doğru koşmuş gibi görünüyordu.

Beni yakalamıştı. Peki şimdi ne olacaktı? Bahse girmem gerekirse, iyi bir şey olmayacağını söyleyebilirim.

Belki bir daha göremem diye, kısa bir süre kobalt gökyüzüne, sonra da altın boyalı ayak tırnaklarıma baktım; kral hariç her yere. Ona bakarsam ne göreceğimi zaten biliyordum; fırtına gibi parlayan gözleri, boynumu tutup kırmak için duyduğu güçlü arzuyu haykırıyordu.

"Yaprak? Cevap ver bana," dedi öne doğru yürüyerek.

Lanet olsun. Bu bir kaçış girişimi gibi görünüyordu ve söyleyebileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Şimdi beni tören yapmadan ateşin içine atacağından emindim.

Sertçe yutkundum ve derin bir nefes aldım. "Coridon'un egzotik mimarisine mi hayranlık duyuyorsun?" İfadeden çok bir soru gibi söyledim.

Hava çatırdadı ve Arrow içini çekerken mavi ışık kollarını çevreledi, bir kalçası öne eğildi ve botu kaldırırma vurdu.

"Raiden'ın beni yönlendirdiği gibi altının boşaltılmasına yardım ediyorum."

"Şimdi değilsin. Ve Esen'e göre, daha önce de bu işi pek iyi yapmıyormuşsun."

Kanım damarlarımda kaydadı.

"Bana kralın fahişesi de dedi mi?" Dudakları sıkıştı ve bana acımasızca baktı.

"Hayır mı? Tabii ki söylemedi. Esen'in arkandan başka neler söylediğini merak ediyorum."

Alaycı bir yarım gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Benim şerefime şiirler okuduğuna şüphe yok."

Yüzümü masumiyet maskesiyle düzenleyerek ona doğru bir adım attım, avuçlarım yalvarırcasına havadaydı. "Merak ettim, hepsi bu. Günlerimin çoğunu yalnız geçiriyorum ve sıkıldım. Sadece şehre bir göz atmak istedim. Şimdi doğruca körfeze dönüp işimin başına döneceğim."

Hantal omuzlarına bakarak ileriye doğru yürüdüm.

"Dur," dedi. "O bir kese altın sokakları daha iyi görmeni sağladı mı?"

Kollarımdaki altınlara baktım. "Kahretsin. Özür dilerim." Çantayı uzattım.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Bırakacaktım ama bir şekilde... unuttum."

Elimden aldı ve önemsiz bir patates çuvalıymış gibi yüzünü ekşitmeden aramızdaki yere bıraktı.

Hızlı bir selam verdim ve etraftan dolaşmaya çalıştım.

"O kadar hızlı değil, Yaprak." Parmakları bileğimi kavradı. "Gideceğin tek yer *benim* söylediğim yer."

"Ama yapmam gereken işler var. Ari dedi ki..."

Gümüş gözleri bana doğru parladı ve kaşları sert bir şekilde çatıldı. "*Ari* bana hesap verir. Ve *ben* de sana benimle geleceğini söylüyorum. Gerçekten bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın?"

"Hayır! Sana söyledim. Sadece merak ettim. Özür dilerim Kral Arrowyn," dedim çenemi eğmiş ama gözlerimi aptalca onunkilere dikmiş bir halde.

Bakışlarımda gördüğü her neyse -muhtemelen çöl güneşi kadar sıcak bir öfke- onu güldürdü. Sonra kolumdan tuttu ve beni saraya doğru çekti.

"Sen bir yalancısın, küçük insan," diye homurdandı ve kalabalığın arasından yolumuzu açarken bize ağzı açık bakan işçilere ters ters baktı.

Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken yaşadığım hayal kırıklığı dilimi çözdü. "Canımı yakıyorsun. Neden bacakları ağaç gövdesi gibi olan tozdan lanetlenmiş bir dev olmak zorundasın?"

"Gerçekten mi? *Şimdi* de bununla mı gidiyorsun?" Kolumdan tutup beni geriye doğru sarsarak durdu. "Bu kadar küçük olman benim suçum değil, değil mi?" Sonra beni omzunun üzerinden fırlattı, parmakları tavizsiz bir kavrayışla etime saplandı. "Ne söylersen söyle, şu anda kesinlikle üzgün değilsin Yaprak. Ama yakında olacağına söz veriyorum."

Kahretsin. Şansımın tükendiğinden oldukça emindim ve Arrow'un oldukça iyi dizginlediği bir tarafını görmek üzereydim. Karanlık tarafını.

Sırtında zıplarken, başım korkudan ve daha da kötü bir şeyden dönerken kendime sorduğum soru mantıklı olmaktan o kadar uzaktı ki akıl sağlığımdan şüphe ettim.

Kendime sormalıyım... Bu gece ölecek miydim? Ve eğer öyleyse, ne kadar acıtacaktı?

Ama

hayır.

Ben

yapmad

ım.

Arrow her ne planladıysa, aptal, kan gölüne dönmüş beynim bundan *hoşlanıp hoşlanmayacağı* mı merak ediyordu.

Bölüm 14

OK

F Oturma odasına doğru yürürken içimde öfke alev alev yanıyordu. İnsan tırnaklarını kalçalarımın arkasına geçirdi ama akıllıca bir hareketle

İtiraz sesi, bir gıcırta bile yok.

Görevini bırakıp kaçış yolları aramak için etrafta sinsice dolaşmıyormuş gibi davranmaya nasıl cüret eder? Gevşek dişli gülümsemesi onu ne kadar masum gösterirse gösterebilirsin, kız bir yalancıydı ve eline geçen ilk fırsatta şehirden kaçacaktı. Ama o benimdi ve beni terk etmesine asla izin vermeyecektim.

Bunu ne kadar çabuk anlarsa, hayatı o kadar iyi olacaktı.

Onu pavyonun ortasına zincirledim, sonra merdivenlerden yatak odama çıktım ve seyahat zırhımı çıkardım. Omuzlarımı kıvrırırken kemiklerim çatırdadı ve sonra kalçalarımın gevşekçe sarkan pantolonumu çekiştirdim.

Rahat bir nefes aldım ve insan çılgınlıkları, kesilmiş uzuvlar ve kanla ilgili anıları zihnimden uzaklaştırdım.

Akıncıları öldürmek en sevdiğim eğlenceden çok uzaktı. Ama birileri halkımdan altın çalabileceklerini düşünenlere korku aşılamalıydı.

sonuçları olmadan. Bugünkü avın korkunç kalıntılarının, risklerin ne kadar büyük olursa olsun kazanımlara değmeyeceği konusunda bir uyarı görevi görmesini umuyordum.

Aşağıya inip kızın zincirlerini çözmek için çömeldiğimde apartmanda ılık bir rüzgâr esti ve saçlarımı yüzüme savurdu. Dokunduğumda titredi ama sessiz kaldı. Onu kollarımın arasına alarak nehir odasına götürdüm ve hiçbir uyarıda bulunmadan suya attım. Arkasından bir kalıp sabun attım.

Su yüzüne çıktığında "Yıkan," diye emrettim, su seviyesi kalçalarının hizasındaydı ve zehirli yeşil bakışları beni tekrar tekrar öldürüyordu.

Küstahlığına gülerek ağır ağır suyun kenarındaki bir sandalyeye çöktüm ve geriye doğru uzandım, dizlerimi iki yana açarak kapüşonlu gözlerle onu izledim.

Derin bir yorgunluk içinde olsam bile bedenim onunkine tepki verdi; bu tepkiden nefret ettiğim kadar zevk de alıyordum.

Sırılsıklam ıslanan kız ince tünığının içinde titriyordu ama her zaman ılıman olduğunu bildiğim suyun sıcaklığından değil. Coridon Şehri'ndeki her kanara üzerine bahse girerim ki titremesine bastırılmış öfkesi neden olmuştu. Küçük Yaprak'ım beni öldürmeyi hayal ediyordu. Bu dürtü gözlerinde karanlık bir şekilde parlıyordu. Ama bu bile ona dokunma isteğimi durdurmaya yetmiyordu.

Ona tecavüz et.

Tüket onu.

Verecek hiçbir şeyi kalmayana, vücudundaki her kas zayıflayana ve tek görebildiği, duyabildiği ve düşünebildiği ben olana kadar onu tekrar tekrar alın.

Ama bana asla itaat etmemeye kararlıydı. Asla yumuşak başlı ve uysal olmayacaktı. Peki beni bu zapt edilemez insanı Ateş'e vermekten alıkoyan neydi?

Amon mu? Bana açıkça meydan okuyan ilk kadın olarak yarattığı meydan okuma bir olasılıktı. Durumun yeniliği.

Ayrıca, sıcak bedeni ve boğuk sesi bir şekilde kâbuslarımı bastırdığı için, onu yakın zamanda bir kenara atmayacaktım. Bu da onu sonsuza kadar köşkte zincirli tutmak için iyi bir bahaneydi.

"Yakın zamanda emrime itaat etmeyi düşünüyor musun?" Sesim aldatıcı bir şekilde sakindi.

Yaprak bana baktı, göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarındaki küçümseme bana onun da onu satın aldığım gün Auric Nehri'ne attığım zamanı düşündüğünü söylüyordu - yarı ölü ve lağım kokan bir kızın sefil hali.

Kollarımı kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım ve sonunda talimatlarıma uyarak suya daldı, sabunu bulma ve saçlarını yıkama gösterisi yaptı.

Bir süre sonra pantolonumu çıkardım ve suya girdim. Bakışları göğsümün üzerinde gezindi, sonra alçaldı ve suyun onun esnek uzuvlarının üzerinden akışını izlemekten ne kadar keyif aldığımı gösteren tartışılmaz kanıtı görmemek için uzaklaştı.

Sabunu bana fırlatarak yüzümü ve boynumu işaret etti. "Öldürdüğün insanların kanıyla boyanmışsın."

Parmaklarımı yanağıma sürttüm, sonra birbirine sürterek tırnaklarımın altındaki ölüm rengindeki paslı kahverengi kiri inceledim.

İnsan akıncılar korkunç savaşçılardı ve büyüye ihtiyaç duymadan onları paramparça etmiştik. Gözleri Leaf'inkilerle aynı tonda olan yaşlı bir adamın yırtık pırtık çığlığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Dehşeti üzerimden attım ve önümdeki soruna yeniden odaklandım.

"Düşünüyordum da, dolaşmaman gereken yerlerde dolaşmak yerine, bu bastırılmış enerjini güvenilir olduğunu kanıtlamak için kullanabilirsin." Ellerimi ve tırnaklarımı sabunla ovarken ona daha da yaklaştım. "O zaman sana daha fazla özgürlük tanıyabilirim. Belirli zamanlarda sarayda bana eşlik edebilir ve o lanet olası merakını tatmin edebilirsin."

Su göğüslerinin üzerinden akarak tuniği şeffaflaştırdı ve tekrar ayağa kalkarak bana doğru yürüdü, nefes alış veriş düzenliydirdi.

Avuç içleri karnıma doğru kaymadan önce göğsümde dinlenirken o zümrüt gözler kalktı ve ağzıma yerleşti. Kaslarım onun dokunuşu altında sızradı ve bir iniltiyi bastırdım.

"Güvenilir olduğumu kanıtlamak için ne yapmalıyım Kral Arrowyn?" diye sordu uysal geçeceğini umduğu belli olan bir sesle.

Unvanımın dilinde nasıl bir tat bıraktığını biliyordum ama eğer izin verseydi, o acı tadı memnuniyetle yalayarak yok ederdim. En azından şimdi, sözleri ve hareketleri itaat ediyormuş gibi davranmaya istekli olduğunu kanıtlıyordu ki bu da *bir şeydi*.

Damarlarımda zafer, ateş ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu dolaşıyordu ama gerçekte, onun bu önemsiz miktarı bile verdiğini görmek beni öldürüyordu. Eninde sonunda onu kendi isteğime boyun eğdirecektim ve o zaman onun vahşi, pervasız ruhunu kırdığım için kendimden nefret edecektim.

Evet, yakında bir gün benim ilgim için yalvaracaktı - bedeni sadece beni arzulayacaktı - ve o gün aynı anda hem kazanacak hem de kaybedecektim. Daha önce hiç bu kadar çelişkili arzular yaşamamıştım; bir başkasının yok olmasını arzuladığım kadar onun bana karşı galip gelmesini de arzuluyordum.

Dürtüsüyle takdire şayan bir şekilde savaşımasına rağmen, bakışları vücudumda gezinmeye devam etti ve boyumun etrafında titreşen glifleri yakaladı. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiş miydi?

Dudaklarımı hafifçe kıvrırarak sessiz kaldım. Bırakın terlesin ve beni en çok neyin memnun edeceğini tahmin etsin. Dairemde yaşadığı kısa süre boyunca ona pek çok ipucu vermişim.

Beni sevindiren onun acısı ve korkusu değil, hayal kırıklığına uğramış özlem gözyaşlarıydı.

Ayak parmaklarının üzerinde durup yüzünü benimkine doğru eğerken avuçları tenimde titriyordu. "Bir öpücük bu güveni inşa etmek için iyi bir ilk adım olur mu?"

"Neden öğrenmiyorsun?"

Titrek bir nefesle gül goncası dudaklarını araladı, dişlerinin arasındaki boşluk yanıp söndü ve sonra ağzını benimkine dayadı. Sikim seğirdi ve hayvani bir iniltiyle cevap verirken ağzına doğru inledim. Göğsünü avuçladım, başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdirdim, sonra eğildim ve tuniğinin ıslak malzemesi arasından emdim. Dizleri bükülerek haykırdı.

Onu öperek bacaklarını kaldırdım, belime doladım, karnıma yaslanışının, arzusunun baş döndürücü k o k u s u n u n tadını çıkardım.

"Bunu beğendin mi?" Bunu söylemesine ihtiyacım olduğu için sordum.

Başını salladı, ben boynunun uzun kaslarını köprücük kemiğine kadar okşarken başı geriye düştü.

"Anlat bana," dedim.

"Evet... İstiyorum. Hissediyorum..." Sözleri bir iniltiyle kesildi.

"Neyi hissediyor?" Dişlerimi kulak memesinin etrafına kapatıp acı verecek kadar ısırarak ısrar ettim.

Nefes nefese tısladı. "Harika."

Beceriksiz, şehvet dolu hareketlerle onu nehirden çıkan kıvrımlı basamaklara taşıdım. Onu yere yatırdım, içine girmeye hazırdım.

beline doladığı ıslak tuniğin, parıldayan yarığını ortaya çıkaran görüntüsünden geldi.

"Ama kendini çok da memnun hissetme," dedi kedi bakışlarıyla bana bakarak. "Bu sadece fiziksel uyarılmaya verilen doğal bir tepki, senin özel bir yeteneğinin sonucu değil."

Bu sözlerle zihnimdeki şehvet sisi dağıldı ve güldüm. Bu kız inanılmazdı. Hayatı buna bağlı olsa bile, hırçın dilini kontrol edemiyordu.

Güzel. Ona bir ders vereceğim.

Onu merdivenlerin kenarındaki düz bir kayanın üzerine yatırdım, sonra işe koyuldum, dudaklarım ve dilim vücudunun doruklarında ve vadilerinde gezinirken ona işkence ediyordu. Ortasını yaladım ve iç bacaklarını öptüm, sıcak nefesimle hassas kıvrımlarına işkence ettim. Daha derinlerini yaladım, kremsi, topraksı tadı dilimin üzerinde patladı ve beni çılgına çevirdi.

"Ok," dedi kırık bir iniltiyle, beni daha sert emmeye ve iki parmağını sıcaklığının içine kaydırmaya teşvik etti.

"Siktir, Yaprak," diye inledim o bana karşı kıvranırken.

Tırnakları sırtımı tırmaladığında, kendi doruk noktamın uçurumunda ürperdim. Başımı kaldırdım ve dudaklarımda bir gülümseme oluşmasına izin verdim, kontrollü görünme çabası neredeyse beni kırıyordu. "Devam edeyim mi?" diye sordum.

Parmakları saçlarıma dolanarak beni rahatlamak için en çok acı çektiği yere geri çekti. "Evet. Oh, tanrılar evet."

"Zavallı Dünya Tanrılarınız artık size yardım edemez. *Bana* yalvarın. şu andan itibaren, dua edeceğiniz tek tanrı benim."

"Lütfen, Kral Arrowyn. Devam edin," diye homurdandı.

Üstünde dört ayak üzerine düştüm, şimdi sıcak bir yeşim rengi olan arzu dolu gözlerine baktım. "Eğer yalvaracaksan, bunu düzgün yap."

Başını iki yana salladı.

"*Yalvar.*"

"Kibarca sordum," dedi göğsü hızla inip kalkarak. "Bu egonu tatmin etmek için yeterli değil mi?"

"Belli ki değil." Başparmağım dudaklarını okşadı. "Şimdi o güzel ağzını yalvarmak için kullan."

Başını salladı. Küfretti ve inledi. "Asla." Elim yanağında dondu kaldı. "Ne dedin sen?" "Sana asla yalvarmayacağım. Hiçbir şey için."

"Pekâlâ." Ayaklarımın üzerinde doğruldum, kayanın üzerine yayılmış resmini içime çekerken kısıtlamam neredeyse kırılmak üzereydi. Dilimin olduğu yere su vuruyordu ve gözleri öfke ve tatmin edilmemiş bir tutkuyla yanıyordu.

Elimi uzattım, başını çevirdi ve beni görmezden geldi. Onu belinden tutup omzuma attım ve pavyona geri döndüm.

Zincirini yerine kilitledikten sonra banyoya girdim. Mermer duvara yaslandım ve sikimi kavradım, defalarca okşadım ve kenarında durdum, tüm vücudum titriyordu.

Acıyı uzattım, mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum, ama sonra söylediği üç kelime -lütfen, *Kral Arrowyn*- zihnimde *fısıldadı* ve dört sert vuruşta bir iniltiyle patladım, göğsümü kalın tohum ipleri kapladı. Nefesim kesilerek içimden çıkarken, doruk noktamın insanın huysuz ağzını süslediğini hayal ettim.

Kendimi kontrol edebildiğimde banyo yapıp akşam yemeği için giyindim ve salona giderken mutfığa uğrayıp Ari'ye Yaprak'a bir tepsi yemek götürmesini söyledim. Sonra, Stormur ve Raiden'in tartışmalarını zar zor dinleyerek

Günün altın teslimatını yaptıktan sonra yemeğimi aceleyle yedim, yorgunluğumu bahane ettim ve odama döndüm.

Kâbuslarımın yakalayıcısı ve koruyucusu olan insanın zincirlerini çözerken ay ışığında, ikiz yeşil şimşekler bana parlıyordu. İşkenceli masajı boyunca sessizce lanet ettim, aletim onun hareketleriyle çarşafa sürtündü ve nemli sıcaklığı tenimi yaktı.

Aklımı korumak için bugünkü avı hatırladım ve kılıcımın akıncıların etine her vuruşunu saydım. Sadece dönüp Leaf'in ateşli küçük bedeniyle ihtiyacımı gidermekten kendimi alıkoydum. Kendime, sonunda bana teslim olduğu gün ikimizi de daha güçlü bir boşalmanın beklediğini ve bunun için beklemeye değer olduğunu hatırlatıp durdum.

Uyumak için yerleşip Yaprak'ı göğsüme doğru çektiğimde, birkaç kez kıpırdandı, mükemmel kıcını sertliğime bastırdı, uyarılmasının misk kokusu acı verici bir cazibe. Ama vücudunun bilinçsiz taleplerine boyun eğmeyi reddettim. Ben onun efendisiydim ve o da benim irademe boyun eğecekti, tersi değil.

"Bekçi köpeğin benim hakkımda haklıymış," dedi Yaprak uyukulu, zar zor duyulabilen bir sesle.

"Bekçi köpeğim
mi?" "Esen."

"Bana ne dediğini söyle."

"Neden yapayım ki?" Yaprak sordu. "Benim sözüm yerine onun sözüne inanacaksın." "Muhtemelen doğru. Yine de söyle bana."

"Sana rıhtımda zaten söyledim ve sen duymamış gibi davrandın." İç çekti. "Esen bana kralın fahişesi dedi."

Çenem gerildi. "Kıskançlık uzun zamandır Esen'in laneti oldu."

"Sevgilin olduğu için mi?"

"Hayır. Onun tekliflerini birden fazla kez reddettim. Ben askerlerimle yatmam."

"Sadece zincirle bağlayabileceğin kızlarla." "Öyle görünüyor."

"Sana söylediğimi ona söyleyecek misin?"

Yaprak'ın boynuna gülümsedim, keşke yüzünü görebilseydim. "Bunu yapmam adil olur gibi görünüyor. Bugün yükleme alanında kaybolduğunda Esen seni ihbar etti. Şimdi sen de bu iyiliğe karşılık verdin. Terazinin dengede olduğunu söyleyebilirim."

"Harika. Şimdi beni meşhur ateş çukurlarınıza her zamankinden daha çok atmak isteyecek."

"O zaman yanlarına gitme."

"Ya da... bana nerede olduklarını söylersen, onun yerine Esen'i atabilirim."

Güldüm. "Git uyu, acımasız olan ve rüyalarında intikamını al."

Birkaç dakika içinde kollarımda uyuyakaldı ve beni böylesine vahşi küçük bir insanın nereden geldiğini merak etmeye bıraktı. Daha da kötüsü, dışarıda onu geri almak için gece gündüz diyarları arayan bir insan erkeği olup olmadığını.

Eğer öyleyse, bırak arasın.

Onu bulmasına asla izin vermem.

Bölüm 15

YAPRAK

"S "Başımı güneşin parıltısına, önümde tuttuğu altın serum şişesinden uzağa çevirdiğimde Ari şöyle dedi.

"Neden? Bunun benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını bildiğini düşünmeye başlıyorum. Etkisi varmış gibi davranmayı bıraktım. O zaman ne anlamı var?"

"Yut, açıklayacağım."

Pavyonun sütunlarından görünen parlak masmavi gökyüzüne gözlerimi devirerek başımı geriye attım ve şişenin içindekileri içtim.

Her sabah Sayeeda ve ben bu sahneyi tekrarlıyorduk. Ben serumu reddettim, o da almam için ısrar etti ama ilk kez bu rutinin arkasındaki nedeni açıklamayı teklif etti.

Gülümseyerek kalçalarının üzerine oturdu. "Emin olmak için altını yeterince uzun bir süre yutmanı istedim."

"Neyin?"

"Güvenli olduğunda size her şeyi anlatacağım. Önce planlar yapılmalı. En azından şimdi, bilekliğindeki serumu doldurma saçmalığından vazgeçebiliriz. Haklısın; senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Ari! Ne zaman güvenli olacak? Ve hangi planlardan bahsediyorsun? Lütfen beni merakta bırakmayın."

"Güvenliğiniz için bunu yapmalıyım." Zinciri ayak bileğindeki kelepçelerin arasına bağladı ve ayağa kalkarak bana altın bir tunik uzattı. "Bunu giy. Esen her an burada olabilir."

"Esen?" Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Neden? Onu kesinlikle ben davet etmedim. Ondan kurtulamaz mısınız?"

"Kral Arrowyn, Raiden ve Ildri ile birlikte altın dökümhanesini ziyaret etmenizi istiyor. Bu, baş belası merakını gidermen için bir fırsat olacak. Bunlar Kral'ın sözleri, benim değil."

Nutkum tutulmuş bir halde ona göz kırptım. Şehirden çıkış yollarını keşfetmek için inanılmaz bir fırsattı. Tek dileğim ekşi suratlı, mavi saçlı iblisin gelmemesiydi. Ve Raiden'ın annesi, bu çok garipti. Zarif Ildri neden böyle alışılmadık bir geziye katılsındı ki?

Tuniği başımın üzerinden kaydırırken Ari, "Ildri'ye iyi davran, olur mu? Kendisi benim özel bir arkadaşımıdır ve bir gün size yardımcı olabilir."

Ne demek istediğini sormak için bir nefes aldım ama Esen oturma odasına doğru ilerleyip Ari'yi sert bir günaydınla selamlarken kaşlarını çatınca sözlerimi yuttum. Belli ki o da günü benimle geçireceği için mutlu değildi ve en azından bundan biraz memnuniyet duyuyordu.

Asansörle sarayın zemin katına indik, Esen sessizdi, eli birçok kılıcından birinin kabzasında, en ufak bir provokasyonda kalbime saplamaya hazır bir şekilde önüne bakıyordu.

Büyük ahır kompleksinin dışında, kapıları Coridon'un kraliyet nişanıyla süslenmiş bir araba bekliyordu - uçuşan tüylerden oluşan bir arka plan üzerinde iki şimşek bulunan bir arma. Raiden, her zamanki asker kıyafetlerini giymişti,

Dökümhane ziyaretinden çok bir ziyafete yakışan yeşil ve altın rengi bir elbise giyen Ildri de içeride oturuyordu.

Karşısındaki pelüş minderlere yerleştiğimde Ildri gülümsedi ve yanında oturan oğlu karanlık bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Acımasız bir gülümsemeye zorlayarak, "Yaprak, şehrimizin ünlü dökümhanesini görmek için sabırsızlanıyor musun?" dedi.

"Öyleyim. Kral'ın kubbesinden manzara sıkıcı gelmeye başladı. Coridon'u yerden daha fazla görmeyi merak ediyorum."

Hem Ildri hem de Raiden, kralın kişisel kölesi olduğumun hatırlatılmasından utanmış gibi başka tarafa baktılar.

"Eviniz nasıl bir yerdi?" Ildri nazik bir sesle sordu ve menekşe rengi bakışlarıyla beni sabitledi.

Omuz silktim. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ama sık sık rüyamda Dünya Alemi'nde olduğuna inandığım bir ormanı görüyorum. Orada beni bekleyen bir ailem var. Bundan eminim."

Ildri'nin mücevherli parmakları elimi okşadı. "Umarım bir gün onlara geri dönebilirsin Yaprak."

Raiden sanki şok olmuş gibi ona baktı. Böylece annesinin sözlerine şaşırان iki kişi olduk. Fırtına Sarayının yüksek bir fae'sinden sempati ifadeleri duymayı hiç beklemezdim.

Esen çantasından bir paket çıkardı ve balla parlayan bir yığın küçük keki ortaya çıkarmak için paketi açtı. Araba hareket ettiğinde, fae'ler onları çiğnemeye başladı, inlediler ve görünüşe göre lezzetli tatlar karşısında zevkle kaşlarını kaldırdılar.

"Yaprak'a bir tane ikram etmeyecek misin Esen?" diye sordu Ildri. "Karnımı doyurduktan sonra düşünebilirim," diye cevap verdi.

Ben olsam *bunun* olmasını bekleyerek nefesimi tutmazdım.

Ağız sulandıran tarçın ve kakule kokularını duymazdan gelerek pencerenin dışındaki manzarayı seyre daldım, Arrow'un şelale havuzunun yanından geçerken nefesim kesildi ve etrafındaki sokakları mükemmel bir şekilde görebildiğimi fark ettim. Olabildiğince çok yer işaretini ve olası saklanma yerlerini hafızama kaydettim.

Sarı bir kumaş parıltısı gözüme çarptı ve daha iyi görebilmek için boynumu büktüm. "Şu adam çitlerin arasından kayboldu," dedim, muhtemelen şelale havuzundan sadece on dakikalık yürüme mesafesindeki bir duvarı işaret ederek.

Ildri gülerek dizimi anaç bir şekilde sıktı. "O bir altın kunduz elfiydi, tıpkı bizim Sayeeda gibi. Gördüğün şey bir geçitti, şehirden sadece kunduzlar için açılan bir çıkış."

Nemli avuçlarımı tüniğime sürterek soru sormamak için dişlerimi sıktım. En masum olanları bile yoldaşlarımla şüphelerini uyandırabilirdi.

Gizemli kapıyı kundakçı büyüğü olmadan açmanın bir yolu olup olmadığını merak ederken zihnim koşturdu. Belki yarın Ari'den bu konuda bazı ayrıntılar koparabilirdim.

Arrow'un dairesinde çalışırken, sorularına sık sık dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor ve mahkeme ve şehir hakkında muhtemelen amaçladığından daha fazlasını açıklıyordu. Özellikle de konuşmanın içine Raiden hakkında belirsiz yorumlar serpiştirsem.

"İnsan, son pastayı sen alabilirsin," dedi Esen, dudakları yaklaşık bir gülümseme şeklinde bükülmüş halde, bezin üzerindeki tatlıyı bana uzatarak. "Kral bugün sana iyi davranmamı istedi. Bu bir barış teklifi."

"Teşekkür ederim," dedim ve o fikrini değiştirmeden pastayı aldım. Sırf onu kızdırmak için lezzetli bir ikramı reddedemeyecek kadar açtım. Keki mideye indirdikten sonra parmaklarımdaki balı yaladım. "Bunlardan başka var mı

el çantası?" diye sordum. "Bana bir tane daha verirseniz kralın onaylayacağına eminim."

Esen sert ve nahoş bir sesle güldü.

Dün gece çok uzun süre uyanık kalmıştım, Arrow'un pençesinin gevşemesi için saatlerce beklemiştim ve şimdi yorgunluk beni eziyordu. Esnedim ve fae'nin sohbetinin üzerimden geçmesine izin verdim, bedenimi pencereye doğru eğdim ve manzarayı inceledim.

Coridon büyük, hareketli bir şehirdi ve araba dükkânların ve evlerin önünden geçerek altın döşeli yollarda ilerlerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kemerli kapılardan ve yüksek kulelerden parlayan altın, güneşte ıslıl ıslıl parlıyor ve gözlerimi kısmama neden oluyordu.

Bir süre sonra, at arabaları ve at arabalarında seyahat eden fae'lerin yüzleri bulanıklaştı, düşüncelerim bir bulanıklık içinde yüzüyor ve hatam yavaş yavaş kafama dank ettikçe daha da donuklaşıyordu.

Pasta... Esen beni zehirlemişti.

Midemin bulandığını hissederek Ildri'yi inceledim. Gözleri berrak görünüyordu. Sohbet ederken gülümsemesi ve sözleri keskindi, çok geçmeden sarayın Auryinnia Madeni'ni tekrar ziyaret edeceğine dair umutlarını paylaşıyordu.

Kontrolüm dışında, gözlerim kapandı ve Esen omzumu itip kulağıma tıslayana kadar açılmadı, "Buradayız. Uyan artık."

Raiden ve Ildri, şehrin ünlü altın dökümhanesi olduğunu tahmin ettiğim siyah taştan yapılmış devasa bir binanın önünde duruyordu. Esen'in sırttan yüzünü tokatlamak yerine ona ters bir bakış attım ve bacaklarımın arasındaki zincire takılmamaya çalışarak arabadan indim.

Raiden kaldırımda sallanırken beni sabitledi. "İyi misin?" Başımı salladım ve onu silkeledim.

Yüzüstü düşmemek için her adıma dikkat ederek İldri'ye yetiştim, o da kolunu benim koluma doladı ve beni nazikçe ileriye doğru yönlendirdi. Esen'in bana ilaç verdiğini bilip bilmediğini yüzündeki anlaşılmaz ifadeden anlayamıyordum. Belki de umurunda değildi.

Uzun altın rengi saçları ve üniformasının arkasına doğru katlanmış bronz renkli kanatları olan uzun boylu bir elf olan dökümhane müdürü bizi girişte karşıladı. Gururlu bir gülümsemeyle bizi binanın içine aldı, tura başlamak için sabırsızlanıyordu.

İçeride, ısı ve alevden oluşan cehennemi bir kâbus beni sarmıştı; kömür dumanı ve büyü kokan hava zaten sersemlemiş olan başımı daha da hızlı döndürüyordu. Müdürün solgun gözleri zincirime kaydı, sonra hızla uzaklaştı ve kralın onu fark etmemiş gibi davranması için uyarıp uyarmadığını merak ettim.

Bayılmamayı umarak parmaklıkların üzerinden, büyük fırınların üzerinde devasa kil potaların asılı olduğu aşağıdaki zemine baktım. Çubuklara sabitlenmiş olan potalar devrilerek altını süs kalıplarına döküyordu. Müdür bize soğuduklarında, inşaatçıların şehri süslemek için kullandıkları altın levhaları, telkari tüyleri ve şimşekleri oluşturduklarını söyledi.

Ateşlerin önünde sıra sıra oturmuş, peştamal giymiş ve ağızlarında tuttıkları deri borularla alevlerin dibine hava üfleyen fae'ler vardı. Sıcaklık o kadar yoğunlu ki muhtemelen sadece büyü kullanarak bilinçlerini koruyabiliyorlardı. İşlerini hiç kıskanmıyordum.

Rehberimizi sorularla rahatsız etmek istiyordum ama bulanık ve uyuşturulmuş halimle tek yapabildiğim başımı sallayıp dersini anlamış gibi yapmaktı. Enerjimi dik durmaya odakladım, uzaktan gelen düzensiz metal çarpma ve patlamaları dişlerimi ve kemiklerimi titretiyordu.

"Sorun nedir?" Raiden sordu. "Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim, büyük bir güçlkle yüzüne odaklandım.

Bana tuhaf bir bakış attı, sonra yeni altın boncuk ekipmanının tanıtımını izlemesi için onu yanına çağıran rehberine doğru yöneldi.

Bir mide bulantısı dalgası beni sardı ve parti bir sonraki odaya geçerken geride kaldım. Karnımı tutarak hareketsiz duran makinelerin arasına girdim ve yere kustum.

"Zavallı küçük insan," dedi Esen arkamdan. "Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Ağzımı silerek döndüm ve onunla yüzleştim. "Senin sayende."

Kabzasından kısa bir bıçak tutarak düşmanca bir niyetle ilerledi ve ayak bileklerimin arasındaki zincire takılarak yana doğru fırladım. Elini uzatarak beni geriye doğru sürükledi ve bıçağı boğazıma dayayarak beni kaynamakta olan bir altın fiçisinin tam üzerinde duran parmaklığın üzerine doğru eğdi.

"Bugün biraz yavaşsın, değil mi kralın fahişesi?" Güldü. "Bu çok kolay. Küçük bir itiş ve sen gidersin. Bir daha asla görülmemek üzere. Bugünkü bocalayışına bakılırsa, tökezleyip bir fiçiyi düştüğünü gördüğümü söylesem kimse benden şüphe etmez."

Öfke içimi titretti ve yüzüne tükürdüm. "Beni zehirlememiş olsaydın, beni köşeye sıkıştırma şansın olmazdı. Ben senin düşündüğün gibi çaresiz bir insan değilim."

Dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Oh, seni zehirlemedim. Sadece yüksek dozda haşhaş yağı duyularını köreltiyor." Bıçağı boğazımda tutarken diğer elini omzuma doğru kaydırdı. "Sadece küçük bir itme ve-"

Tüm gücümü kullanarak kalçasına vurdum, ne yazık ki kasıklarımı ıskaladım. Arkamımdan ayak sesleri duyulurken tatmin edici bir acı homurtusu çıkardı. "Kötü şans. Çok yavaş," diye fısıldadım dudaklarının arasından. "Kına yakmak için çok uzun zaman harcadım."

"Esen!" Odanın diğer tarafında, Raiden'ın sesi gölgelerin arasından gürledi. "Bıçağı bırak ve onu bırak. Şimdi!"

Esen hırlayarak geri adım attı ve kılıcını kınına soktu.

"Kralınızın bugün bana *iyi davranmanızı* emrettiğini sanıyordum," dedim boğazımdaki acıyı ovuşturarak. "Cinayetin bu tanıma uyduğunu sanmıyorum. Sence bunu duyduğunda ne diyecek?"

Esen'in yüzü soldu. Kendine aşırı güvenen entrikacıların genel bir zaafı olarak, değerli Arrowyn'inin kötü niyetli eylemini öğrenebileceğini muhtemelen hesaba katmamıştı.

Raiden onun kolundan tuttu ve çıkışa doğru çekti. Değişiklik olsun diye başka birinin çekştirildiğini görmek hoştu, özellikle de iğrenç Esen'in.

"*Arrow* bunu duymayacak," dedi, başını kapıya doğru salladı ve beni takip etmem için yönlendirdi. "Ve eğer ona söylersen, Leaf, senin kaçmaya çalışan bir yalancı olduğunu söyleriz. Kime inanacağını sanıyorsun?"

Ahırlara doğru sessiz bir yolculuk yaparken aklımdan kralın dairesinden kaçmak için akla hayale gelmeyecek planlar geçiyordu. Artık Esen'in benden kurtulma konusunda ne kadar ciddi olduğunu bildiğimden, Coridon'dan ayrılma ihtiyacı her zamankinden daha acil hale gelmişti.

Neyse ki her geçen gün daha da güvenen Ari'nin gönlünü hoş tutmalı ve iradesine boyun eğmekten ne kadar nefret etsem de Arrow'u elimden geldiğince memnun etmeliydim.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Ari'ye nehir odasına kadar eşlik ettim. Her zamanki gibi şelale penceresine oturdum ve kralın keyfi için meyve tabaklarını düzenlerken sohbet ettik. Zincirimi yere bağlama zahmetine girmeden bileğimdeki tek bir kelepçeye takmış ve ucunu kalçalarımın üzerinde gevşek bir şekilde bırakmıştı.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde soğuk tavrı yavaş yavaş çözülmüştü. Ve şu anda, kralın Sayeeda'sıyla arkadaş olduğumuz için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ya da en azından benzer bir şey.

"Dünkü dökümhane ziyareti ilginç miydi?" Ari, nehrin kenarındaki sandalye ve alçak masa gruplarının etrafındaki süpürgeyi süpürürken sordu.

"Son derece," diye cevap verdim, Esen gövdeyi erimiş altın kazanının üzerinde havada tutarken terden sıırıslık olmuştum tenimi hatırlayarak.

"Arrowyn'den seni Auryinnia'ya götürmesini istemelisin. Madenlere diplomatik bir ziyaret için çok gecikti ve bence onu bu yolculuğu yapmaya ikna edebilirsin."

"Ben mi? Bundan şüpheliyim. Ailesi oraya yakın bir yerde öldürülmemiş miydi?"

"Evet. Ama aradan üç yıl geçti ve atalarının benim halkım olan reaver elfleriyle yaptığı anlaşmaya sadık kalmasının zamanı geldi. İyileşmesi için ona zaman tanıdık ama Zareen'in sabrı tükeniyor."

"Zareen mi?" Ben sordum. "Kim o?"

Ari'nin rengi soldu ve bir kova süpürgeyi pencereden dışarı atmak için nehir odasının diğer ucuna doğru yürümeden önce elini salladı. Süpürgesini topladı ve bana seslendi. "Banyoyu temizlemem gerekiyor. İstersen orada kalabilirsin. Uzun sürmez."

Midemde korku ve heyecanla çalkalanırken başımı salladım ve gülümsemesine karşılık verdim. Birkaç dakika sonra, banyoyu hızlıca süpürürken süpürgesinin duvarlara çarpma sesini duydum. Sayeeda az önce bana kralın odasından kaçmak için belki de tek şansımı vermişti.

Kalbim küt küt atarak, son kez olmasını umduğum bir şekilde nehir odasını taradım.

Yarı saydam t ller, altın ve siyah s tunlarla  er evelenmiŐ  tavandan tabana pencerelerin  zerinde dans ediyordu. Mermer zeminler ve tropik bitkilerin koyu yeŐ il yaprakları  zerine serpiŐ tirilmiŐ  ıŐ ık karmaŐ ık desenler oluŐ turuyordu. Atmosfer canlandırıcı ve huzur vericiydi, bir sıŐ ınak gibiydi. Bir sıŐ ınak.

Y z m  g zellikten  evirip dikkatimi bacaklarımın arasından ve oturduŐ um pencere pervazının  zerinden akan Ő elaleye verdim.

Aptalca bir fikir ya da deŐ il, eŐ er bunu yapacaksam hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Su, fıŐ kırarak ge erken v cuduma sı radı, bu acil ses beni harekete ge irdi. AyaŐ a kalktım ve havuzun etrafındaki zemini inceledim. Sokak sessiz g r n yordu, sadece yalnız bir kedi dolaŐ ıyordu.

D Ő     y ksekli ama aŐ aŐ ıdaki dikd rtgen havuz derin ve geniŐ ti. AtlayıŐ tan saŐ   ıkabilirdim. Ya da kurtulamayabilirdim. Her iki durumda da kesin olan bir Ő ey vardı: Fırtına Mahkemesi'ndeki fae'lerin kaprislerine g re yaŐ amaktan, Esen ya da Arrow'un canları istediŐ inde beni  ld rmelerini beklemekten bıkmıŐ tım.

EŐ er bug n  l rsem,  yle olsun.

Ve eŐ er yaŐ arsam, sadece Ő ansım beni Ő ehir duvarlarının  tesine g t rebilirdi. Ya bir Ő ekilde Coridon'dan  ıkarsam, o zaman ne olacaktı?

Anıları olmayan bir insan nereye gidebilir?

Kendime bunun tamamen doŐ ru olmadıŐ ını s yledim. HatırladıŐ ım Ő eyler vardı. Ormanı ve kardeŐ im olduŐ una inandıŐ ım  ocuŐ u. G l mseyen ailemi. Ve Arrow'un beni satın aldıŐ ı g n, onun bir fae olduŐ unu hemen anlamıŐ tım. Fae saraylarının ve Ő ehirlerinin farkındaydım ve diyarların beŐ  diyar olduŐ unu ve altının hepsindeki en deŐ erli meta olduŐ unu biliyordum.

Ayrıca sevdiŐ im Ő eyleri de hatırladım. Kahkahaları ve nezaketleri diŐ erlerini rahatlatan insanlar -insan ya da fae olsunlar. Mavi g ky z , asla

fırtınalı olmayanlar. Ağaçların ve sarmaşıkların koyu yeşili, toprak ve taşın tanıdık kahverengisi.

Silahlar. Kaslarım ağrıyana kadar sıkı antrenman yapmak. Dilimde eriyen balın hissi. Ve özgürlük. Mutlu olmak için özgürlüğe ihtiyacım vardı, hayatta kalmak için havaya ihtiyacım olduğu gibi. Bundan emindim.

Açlıktan nefret ederdim. Zincirler, boyun kelepçeleri ve her türden kafesler, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar. Işıltılı altın. Zalim insanlar. Esen. Ve en çok da her gece rüyalarında beni titreten, bazen neredeyse bilincimi kaybedecek kadar sıkın kibirli fae'den. Ve son olarak... yükseklikler.

Yüksekliğin beni korkuttuğunu hatırladım.

Neyse ki ormanda kendimi bununla başa çıkabilecek şekilde eğitmiştim.

Görüntüler zihnimde titreşti - ben ve çocuk ormanda koştuk ve bir uçurumun kenarında kayarak durduk. Sonra gülüşerek aşağıdaki suya atlayışımız, kardeşimin aşağı inerken bir akrobat gibi vücudunu geriye doğru çevirmesi.

Uçma hissinin ciğerlerimi ve kanımı doldurmasına izin verdim.

Esen'in inanmamı istediği gibi bir hiç değildim. Ben gerçektim ve Raiden ya da Stormur gibi biri, hatta Sayeeda'nın kendisi kadar değerliydim. Ve ben hazırdım... bir inanç sıçraması yapmaya hazırdım, yaşam ya da ölüm lanetlensin. Ama bunu şimdi yapmalıydım. Banyoda mırıldandığını duyabildiğim Ari dönmeden önce.

Bunu yapabilirim.

Mermer pencere pervazına çömelip zinciri koluma doladım, sonra da düşerken beni bayıltmasın diye ucunu sıkıca kavradım. Doğrudum, üç kalp atışı saydım, sonra dizlerimi büktüm ve atladım, önce ayaklarım düştü, aşağı, aşağı, aşağı.

Rüzgâr hızla geçip giderken dengemi korumak için kollarımı iki yana açtım ve bir sevinç çılgılığı attım.

Havuz yaklařtıķķa derin bir nefes aldım ve ellerimi vücutumun önünde sıkıķa kavuşturarak Arrow'un az önce diliyle işkence ettiği yeri korudum.

Tanrı aşkına, bu hayattaki son düşüncemin Fae kralı ve onun aptal dili olabileceğine inanamıyordum.

Bir nefesle suyun yüzeyini kırdım, ayaklarım havuzun sümüksü tabanını itmeden önce karanlığa gömüldüm, sonra olabildiğince sessiz bir şekilde duvara doğru yüzdüm. Yönümü şaşırmış bir halde, fayanslı kenarın üzerinden sokağa baktım.

Uzaktan birkaç şehir sakini yürüyordu ama hiçbiri bana doğru bakmadı. şelalenin gürültüsü ve yakınlarda davul çalan sokak müzisyenleri, ben havuza dalarken çıkan sesleri maskeleyiş olmalı.

Sudan çıktım ve şehrin duvarlarına tırmanırken parlak yeşil renkte parıldayan uzun çalılara doğru fırladım. Duvarın kaba yüzeyi sırtımı sıyrana kadar aralarından geçtim, yeşillikler beni sokaktan saklıyordu.

Islak saçlarımı yüzümden iterek yere oturdum ve nefesimi toplayıp dün arabadan gördüğüm altın arayıcı kapısının yönünü hatırlamaya çalıştım. Bu sokağın sonundaki kavşaktan sola dönmeli, sonra da güneye, altın dökümhanesine doğru ilerlemeye devam etmeliydim.

Duvar boyunca ilerleyerek, dikenli dallar ve yeşillikler arasından geçip geçemeyeceğim bir bölüme gelene kadar mücadele ettim. Kalbim deli gibi çarparak sokağa eğildim ve kaldırımda duran çatlak bir seramik kavanozu aldım. Onu sağ omzumun üzerine kaldırarak, altın dökümhanesi sokağından sola dönene kadar yüzümü yaya ve araba trafiğinden sakladım. Birkaç dakika içinde, bir kez daha güvenli bir şekilde saklanarak çitlerin arasından geri itecek bir yer buldum.

Aceleyle ilerlerken, farklı bir doku hissedene kadar parmaklarımı duvarın yüzeyinde gezdirdim - sonunda ahşap! Durdum ve avuçlarımı bir çerçevenin ana hatları üzerinde gezdirdim, koyu yeşil bir kapı yaprakların arasında görünür hale geldi.

Bu kesinlikle Reaver kapısıydı. Bir kulp ararken umut başımı döndürdü, kulp olmadığını görünce şaşırmadım. Belki de gece çökene kadar orada saklanabilir, sonra kasabanın gölgeleri arasından gizlice geçip kapıyı kırmak için bir alet arayabilirdim.

Yüksek riskli bir girişimdi, başarısız olmaya mahkûmdu ama Arrow'un yaldızlı sarayında bir auron kanara gibi kapana kısılmış bir gün daha geçirmektense denerken ölmeyi tercih ederdim.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla avuçlarımı sertçe tahtaya bastırdım ve kapı yumuşak bir tıkırtıyla açıldığında zafer çığlığını bastırdım. Masmavi bir gökyüzüne ve nefes kesici, muhteşem bir özgürlüğe doğru adım attım. Tabii ki, bu muhtemelen en kötü özgürlük türüydü - ne yazık ki, inanılmaz derecede kısa ömürlü.

Başımı çevirdiğimde görüşüm bulanıklaştı. Safra yuttum, korku ve susuzluk başımı döndürdü.

Adrenalinin etkisiyle zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve pencereden atladığımdan beri dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğini bilmiyordum.

Sayeeda şimdiye kadar kayıp olduğumu bildirmiş olmalıydı, bu yüzden saray muhafızları beni arıyor olmalı. Raiden beni kelepçeleyp kafesime geri götürme emriyle yaklaşıyor. Ya da Esen kılıcını kaldırmış, kafamı koparmaya kararlı bir şekilde sürüye liderlik ediyordur. Yavaşça nefes aldım, sakinliğin ciğerlerime ve kan dolaşıma girmesini istedim.

Eğer beni yakalarlarsa, öyle olsun.

Başarısız olsam bile en azından eve dönmeye çalışmıştım. Ormandaki sakallı adamın -babamın- yüzü zihnimde dönüp duruyordu. Onunla birlikte

Kollarını iki yana açarak beni ileriye doğru çağırdı, beni cesaretlendirdi ve bana küçük Z'si diye seslendi.

Coridon'un devasa duvarının gölgesinde çömelirken "Geliyorum baba," diye fısıldadım. Gözlerimi sıkıca kapadım ve iyi kalpli adamın ve sevgi dolu ailenin, çıplak ayaklarımın altındaki altın benekli toprak kadar gerçek olması için dua ettim.

Kahretsin. Gerçekten kendime bir çift bot bulmam gerekiyordu.

Yüzümdeki teri silerek çevreyi inceledim. Şehrin surları sağımda kıvrılıyor, solumda ise altın sarısı çölü ikiye bölen geniş bir yol uzanıyordu. Hangi yöne gideceğimi hızlıca hesapladım.

Tam karşıda, ufku süsleyen küçük binalar topluluğu vardı. Burası büyük ihtimalle Arrow ve Raiden'ın Bonerust diye bahsettikleri karakol kasabasıydı. Yolculara ulaşım ve kiralık depo gibi hizmetler sağlıyordu ve temel konaklama hizmetleri sunan küçük bir tavernası vardı.

Belki oraya vardığımda bir pelerin, biraz yiyecek ve eğer şanslıysam beni Gözyaşı Limanı'na kadar taşıyacak bir at çalabilirdim. Ve şu lanet çizimleri de unutmasam iyi olur. Onlarsız fazla uzağa gidemem.

Ari sahilin kuzeybatı yönünde uzandığını söyledi, bu da Bonerust'u yolculuğumun mükemmel bir ilk durağı yapıyordu.

Tek yapmam gereken oraya varmadan önce susuzluktan ölmemektir. Ve Fırtına Mahkemesi muhafızlarının kötü bir gün geçirmesi için dua etmek.

Bölüm 16

OK

"R İnsan diyarının ormanlarında bir altın avcısı direnişinin inşa edildiğine dair söylentiler gün geçtikçe daha da sıklaşıyor," dedi Raiden.

Yanımda yürürken zırhı gıcırdıyordu. "Onları daha fazla görmezden gelemeyiz."

Bu sabahki konsey toplantısının sıkıcılığundan kurtulmak için Sayeeda'nın birazdan yemek ve şarap ikram edeceği oturma odama adım attığımızda, auron kanara gongları çaldı.

Kuşlar çığlık atarak kanatlarını kafeslerine vuruyor ve şakaklarımdaki acı dolu zonklamayı artırıyorlardı. Altına şükürler olsun ki şimşekçiler yakında gelecek ve onları susturacaktı.

Kol bileziklerimi çözdüm ve bir kanepenin üzerine attım. "Dediğin gibi Raid, bunlar sadece söylenti. Ne zaman ormanları araştırmak için bir ekip göndersek, sadece yıkıntı ve çürüme hikâyeleriyle dönüyorlar. Ben de gittim ve tek bulduğum böcekler, kuşlar ve hayvanlar oldu."

"Ama bu sadece bir söylentiden ibaret değil," diye ısrar etti Raiden. "İnsanlar hâlâ eski şehrin etrafında yaşıyor. Diğer diyarlardaki Fae'ler onların enerjisini tespit ediyor ve bazıları

ormanda hareket eden insanların izlerini bulduk."

"Eğer bu doğruysa, o zaman kalanlar ölmekte olan bir ırkın parçası. Şehirleri çoktan yok oldu. Hayatta kalanlar acımamızı hak ediyor, korkmamızı değil. Bu konuda endişelenmeyi bırakın."

Kuşların gürültüsü hararetli bir tona ulaşmıştı ki bu tuhaftı. Gong sesini duymak genellikle onları sakinleştirirdi çünkü yiyecek geleceğini bilirlerdi. Boynumun arkasındaki deri karıncalandı. Bir şeyler ters gidiyordu. Topuklarımın üzerinde dönerek Yaprak'ın köşküne baktım.

Boştu.

Damarlarımda bir ateş yandı, sonra doğru düşünebilmek için kendime sakinleşmeyi vasiyet ettim. Belki de Sayeeda'mla birlikte mutfaktaydı, hizmetçilerle birlikte karanfil öğütürken dedikodu yapıyordu.

Hayır, Ari bana planlarından bahsederdi.

"Ari," diye bağırdım, içimdeki huzursuzluk çalkalanıyordu.

Altımdaki nehir odasında bir palmiye ağacının arkasından beliren altın kundakçının yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi.

Merdivenleri üçer üçer i n e r k e n , "Ben de seni bekliyordum," dedi.

Önünde durduğumda, teninin gümüş rengini andıracak kadar solgun olduğunu fark ettim.

"Yaprak pencereden aşağıdaki havuza atladı. O gitti, Arrowyn."

"Ne?" Raiden yanıma geldiğinde homurdandım. Kubbeğe şimşekler çakıyor, fırtına büyüğü uzuvlarımın etrafında dönüyordu. "Ne zaman?"

"Birkaç saat önce," dedi Ari, sesi sakindi.

Raiden uzandı ve Ari'nin elini tuttu, sanki onu bir kül yığınının çevirmeden önce son bir kez dokunmak ister gibiydi. "Muhafızları gönderdin

hayatta olup olmadığını kontrol etmek için?" diye sordu.

"Yaygara koparmak istemedim, o yüzden temizlik görevlilerini çeşmeye gönderdim," diye cevap verdi. "Havuzda bir cesetten bahsetmediler, ben de sudan çıktığını varsaydım."

Ne oluyor lan? *Yaygara* koparmak istemedi mi?

Sıkılı yumruklarımı gevşeterek derin bir nefes aldım. Pervasız insan hayattaydı. Coridon'dan kaçmış olamazdı. Ve eğer onu bulmak için gereken buysa, tüm şehri yakıp yıkabilirdim.

Ellerim Ari'nin ince boğazına dolandı. "Ok," dedi Raiden.

"Sessiz ol," diye uyardım onu, Ari'ye odaklanarak. "Bir daha Yaprak'ı bulamazsan beni hemen uyar yoksa seni bir Işık Diyarı kralı tarafından görevden alınan ilk bağlı altın arayıcısı olarak Auryinnia'ya gönderirim. Muhafızlar nereyi aradı?"

Ari yutkundu, altın rengi bakışları benimkilerle buluşmadı. "Dediğim gibi, alarm vermeden önce seninle konuşmak istedim."

"Ari, *ölmüş* olabilir. Bir araba tarafından ezilmiş olabilir. Şehirden ayrılan herhangi bir sayıda fae tarafından çalınmış olabilir."

Raiden asansöre doğru yürüdü. "Eğer hâlâ hayattaysa, onu bulacağım, Arrow."

"Bensiz olmaz, yapamazsın." Büyü kullanarak zırhımı ve pelerinimi havada kendime doğru çektim, yürürken onları üzerime geçirdim. "Ama önce muhafızlara, Yaprak'ı bulurlarsa kimsenin ona dokunmaya izni olmadığını söylemeni istiyorum. Benden başka kimse ona elini süremeyecek. Anladın mı?"

"Emrettiğiniz gibi." Raiden başını eğdi, ağzı acımasızdı.

Asansörün parmaklıklı kapısı kapanırken Sayeeda'ya baktım, bakışlarım bugün yaptığı affedilmez eylemsizliğin bedelini ödeyeceğine söz veriyordu. Bunu yaparak

Leaf atladıktan sonra hiçbir şey olmamıştı, Ari kızı pencereden kendisi de itmiş olabilirdi. Ve şimdi, insanım yalnızdı, avcılarla dolu bir şehirde savunmasız bir avdı.

Esen, Raiden ve küçük bir asker grubuyla Coridon'u tepeden tırnağa aradık, taş üstünde taş bırakmadık.

Leaf hangi cehennemde saklanıyordu?

Gece çöktüğünde atlarımız şehir kapılarının yakınında tozu dumana kattı ve Yanar'ı döndürdüm, ufuktaki bir ışık parıltısı gözüme çarptı. Karanlık enerji içimi yırttı ve Leaf'in nerede olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

Siktiğimin Bonerust'u.

Bir şekilde şehirden kaçmıştı ki bu bir insan için neredeyse imkânsız bir başarıydı. Belki de bir at arabasına saklanmış ya da onu kullanabileceğini düşünecek kadar aptal olan bir yolcuya yalvarmış, sonra da kırık bedenini bir hendeğe atmıştı. Eğer onu böyle bir adamın elinde bulsaydım, fae ya da insan, damarlarını yıldırımla doldurur, beynini kaynatır ve kemiklerini ezerek posa haline getirirdim.

Gökyüzünde bir fırtına toplandı, gök gürledi ve atım şaha kalktı, ön ayakları havayı kırbaçladı. "Raiden, sen ve diğer üç kişi benimle gelin. Esen, burada kal ve diğerleriyle birlikte aramaya devam et. Dökümhanenin her yüzeyini tekrar tarayın. Daha önce, fiçılara bakan balkonda bir enerji bozukluğu hissettim. İnsanın kalıntılarını barındırıyordu."

Esen sanki göğüs zırhına bir ok saplamışım gibi geri çekildi, yanakları kızardı. Sonra tek kelime etmeden döndü ve atını dörtmala şehrin merkezine doğru sürdü, birkaç zırhlı atlı da onun tozlu izini takip etti.

Yanar'ı kapılardan geçirdim ve rüzgârın izin verdiği kadar hızlı sürdüm, Bonerust'un aşınmış çivili kapılarına varana kadar durmadım.

Giriş, duman ve kızarmış et kokusu havayı kaplamıştı.

Yanar toprağa basıp burnundan sertçe üflerken iki muhafız öne fırladı.

"Kralım," dedi en iri yarı muhafız, miğferinin altından kıllarla kaplı yüzü kısmen görünüyordu. İnsandı, bu beni şaşırttı. Bir fae kasabasının girişini koruyacak kadar güçlü sayılmazlardı ve kısa bir süre bu işi nasıl aldığını merak ettim. "Bonerust'a hoş geldiniz. Bu benim için bir onur-"

Yanar'ı muhafızın üzerinde belirene kadar ileri doğru ittim, burun deliklerinden fırtına büyüğü dalları kıvrılıyordu. "Coridon'dan bir köle kız kaçtı. Kapılarınızdan geçti mi?"

"Doğu duvarındaki çırpır kapılarından gizlice giren bir fahişe bulundu, Majesteleri."

Çenemde bir kas seğirdi. "Bir fahişe mi dedin?"

"Güzel bir boyunluk takıyordu ama ağzı Gözyaşı Limanı denizcileri gibiydi. Onu bulan muhafızlar sesinin bir saray hizmetçisine benzemediğini söylediler."

Yanar'ın üzerinden sıçrayıp ellerimi muhafızın boğazına doladığımda gökyüzünde şimşekler çaktı. "Kız kimde?" Hırladım.

Büyü gözeneklerimden sızdı, mavi dalgalar uzuvlarımı çevreledi ve temas derisini yakarken adam acı içinde kıvrandı.

"Onu kim buldu? Ne kadar zaman önce?" Ben sordum. "Bana yalan söyle insan, boynunu kırayım."

Tükürükle çalkalanmış dudaklarından kelimeler döküldü. "Demirci. Yaklaşık üç saat önce."

Kendisine Pas Kralı diyen lanet olası demirci pisliği, Işık Diyarı'ndaki her şey üzerindeki hâkimiyetimin onu, bir keçi aşığının salyalı oğlunu da kapsadığını öğrenmek üzereydi.

"Acele etsen iyi olur," diye hırıldadı muhafız, boyun kasları tutuşumun altında gerilmişti. "Demircilik işini bitirmek üzere ve dikkatini yeni kazancına verecek."

Onun satın alması. Yaprak benim malımdı. Ve demirci aksini varsaymanın bedelini ödeyecekti.

Muhafızı ittim ve yere yığıldı. Fae yoldaşlarım atlarının üzerinden kasvetli yüzleriyle olanları izliyor, aralarında tek bir kelime bile konuşmuyorlardı.

"Gidelim," dedim onlara, Yanar'ın sırtına atlayarak.

Birkaç dakika içinde demircinin kapısını kırıp içeri girdik ve Leaf'i dükkânın arka tarafındaki bir hücrede, pis zeminde çırılçıplak, demirciyi de elinde siki ve ayak bileklerinde pantolonuyla onun üzerinde diz çökmüş halde bulduk.

Raiden'la birlikte, aptalca açık bıraktığı derme çatma kafesin parmaklıklı kapısından içeri girerken ses tonumu nötr tutarak, "Gorbinvar," diye bağırdım. Onun panik içinde kafatasını ezmesini istemiyordum ve kim olduğunu göz önünde bulundurursak, bu oyunu dikkatli oynamalıydım.

"Ne?" Ayıya benzeyen kafasını çevirdi, dişlerinden sarkan salya Leaf'in yarılmış dudağına inmekle tehdit ediyordu.

Adamın dikkati dağılmışken, bir ölüm perisi çılgılığı attı ve burnunu yumrukladı.

"Seni kaltak! Cadı gözlerini oyacağım, sonra da kafatasından geriye bir şey kalmayana kadar boş yuvalarını sikeceğim."

"Bunu yaparsan ruhum sonsuza dek aletine acı biber sürer," diye hırladı, her zamanki aptal kışkırtıcı haliyle, henüz bana doğru bakmamıştı bile.

Kendini Pas Kralı ilan eden adam Güneş Diyarı'ndan geliyordu ve alev ve metal konusunda yetenekliydi. Ama geçmişteki konuşmalarımızdan, zihninin güç ve zenginlik hayalleriyle donuk olduğunu biliyordum... ve şu anda sikinin durumuna bakınca, insanıma duyduğu şehvet. Başka yetenekleri varsa bile, düşünmek onlardan biri değildi.

Demirci, Yaprak'ın saçlarından bir avuç tuttu ve başını taş zemine vurdu.

"Gorbinvar. Bana bak," diye homurdandım.

Turuncu gözleri benimkilerle buluştuğunda dişlerinin etrafındaki kıllar titreşti. Parmağımı dudaklarıma götürerek insana sessiz olmasını söyledim, gerçekten itaat ettiğinde şok oldum.

"Kral," dedi, gözünü kırpmadan.

"Bu kızı hapsetmeye ne hakkınız var? Ona zarar vermeye?"

"Bu şehirde her şeyi yapmaya hakkım var. Bu bir gemi faresi gibi depomun önünden geçti. Adamlarım onu doğruca bana getirdi."

"Bir hata. Çünkü şimdi o cılız sikin benim mülkümde." "Kız senin mi?" Yüzünü korku kaplamıştı. "Nasıl yani?"

"Evimin damgası yakasının sol alt köşesinde. Kendiniz bakın. O benim, başkasının değil ve sen, demirci, büyük bir hata yaptın."

Terli bir başörtüsünün altında, kirli tırnağını Leaf'in yakasındaki izimin üzerinde gezdirirken boğazı düğümlendi.

"Yeter," diye hırladım. "Ben onları kırmadan önce ellerini onun üzerinden çek."

Ağırlığını kadının üzerinden kaldırarak geriye doğru tökezledi, kollarını çirkin yüzünü korumak için kaldırdı.

Oda sarsıldı. Gök gürültüsü çatıya çarptı, fırtına gücü göğsümde toplanırken önce gümüş, sonra mavi renkte cızırdadı, boynumu, kollarımı ve

bilekler, akıntının gücü vahşı, neredeyse kontrol edilemez.

Onun gibi. Leaf gibi.

"Kral Arrowyn. Bekle... Onun senin olduğunu nereden bilebilirdim? Beni suçlayamazsın..." Sözleri kesildi, sidik kokusu burnuma hücum etti.

Gülümsedim. Kimse kımıldamadı. Ne Leaf ne de bir muhafız. Raiden bile. Ve özellikle de dehşete kapılmış demirci.

Göğüs hizasında ellerimi ileri doğru bastırdım ve avuçlarımdan çıkan yıldırım Gorbınvar'ın sağ elinin parmaklarını yaktı. Bir başka darbe de fiçı göğsünün üst kısmına, kalbinden ve ciğerlerinden onu hayatta tutacak kadar uzağa isabet etti.

O bir ateş perisiydi ve onu öldürmeyi göze alamazdım. Her ne kadar etini kemiklerinden ayırıp trol kafasını şehrin kapılarına mızraklamak istesem de Coridon'un Ateş Kralı ile yaptığı anlaşma öfkemi tatmin etmeme engel oldu.

Önce Gorbınvar'ın dizleri yere çarptı, sonra yüzü, tüm vücudu kısmen ezilmiş bir böcek gibi titredi. Sonunda yuvarlandı, kan kustu ve kalan kalın parmaklarından birini bana doğrulttu. "Arrowyn Ramiel, babamın dişleri üzerine, Cehennem Diyarı'nda sonsuza dek yanacaksın."

Güldüm. "İstersen beni binlerce kez lanetle demirci, ama senin büyülerine karşı bağışıklığım olduğunu iyi biliyorsun. O yüzden devam et ve en kötüsünü yap."

"Siktir et fırtına büyünü," dedi kırık bir dişini tükürerek.

"Bağlayın onu," dedim Raiden'a. Sonra onun Leaf'e tiksintiyle bakar gibi başını salladığını fark ettim. "Hey! Ona bakma bile. Sana daha önce ona bakmamanı söylemiştim."

Raiden'ın kaşları çatıldı. "Aslında, kimsenin ona *dokunamayacağını* söylemiştin. Ve daha önce hizmetkârlarına *kimin* baktığını hiç umursamadın, çıplak ya da

değil. Neden şimdi
başlayalım?"

Güzel soru.

Şimşek büyüü tenimde parladı ve Raiden boğazını temizleyip hızla Gorbınvar'ın üzerinde çalışmaya başladı, askerlerim demirciyi şişlenmeye hazır bir yaban domuzu gibi bağlamasına yardım etti. Bir ateş trolü için adamlarının onu pantolonu ayak bileklerinde bulmak ölümden beter bir kader olurdu. En değerli varlıkları şişirilmiş gururları ve kibirleriydi.

Yaprak'ın yanına çömelerek pelerinimi onun titreyen bedenine sardım. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim," diye mırıldandım.

"Elbette," dedi kısık sesle. "Başka birinin beni mahvetmesini istemezsin."

Bu konuda söyleyecek çok şeyim vardı ama ayağa kalkıp onu kollarıma alırken sadece homurdandım. Onu sıkıca tutarak dışarıya, Yanar'ın beklediği yere doğru yürüdüm.

Yaprak'ı eyere kaldırmaya başladığımda, "Bekle. Lütfen, Arrow. Beni biraz yere bırak. Pelerini ayarlamam gerek."

Elini tutarak paslanmış metal binaları ve ateş çukurlarının etrafında toplanmış fae kamplarını taradım. Benim dikkatimi çekmemeyi umarak içiyor ve sessiz seslerle konuşuyorlardı. Zihnim dolaştı ve Gorbınvar'ın insanın üzerine çömeldiğini hayal ettim, öfke yine kanımı ısıtıyordu.

Raiden ve diğer askerler demirci dükkanından çıkıp atlarına doğru yürürken, "Hazırım," dedi.

"Hayır," diye homurdandım. "Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var."

Bir elimle onu tutmaya devam ederken diğer yumruğumu sıktım. Öfkemi serbest bıraktığımda sırtım büküldü, avucumdaki beyaz-sıcak enerjiyi mavi ışıktan dönen bir küre haline gelene kadar yönlendirdim. Bir kükremeyele onu fırlattım ve

demirhane patladı, Pas Kralı bir moloz ve duman kaosunun içinde parçalandı.

Yakında bir gün, Gorbınvar'ı öldürdüğüm için Güneş Diyarından hesap sorulacaktı ama bu gece değil. Bu gece endişelenmem gereken sadece iki şey vardı. Yaprak. Ve kaçtığı için onu nasıl cezalandıracağıma karar vermek.

Büyü kalıntıları kafamın içinde kızgın eşek arıları gibi yüzüyor, mide bulantısı içimi çalkalıyordu ama sonra mutlak bir tatmin duygusu acıyı gölgede bıraktı. Gözlerimi kapattım, kalp atışlarımın yavaşlamasını, büyü'nün yatışmasını diledim. Ve onları açtığımda, Yaprak gitmişti.

Güç beni esir aldığında, elini tutuşumu gevşetmiş olmalıyım.

Sikeyim.

Solumdaki ara sokakta, köşeyi dönmeden önce siyah kumaş üzerinde parlayan altın tüyleri bir anlığına yakaladım. İşte oradaydı! Raiden'ı ya da diğerlerini uyarma zahmetine girmeden peşinden fırladım.

Onu yakalayan ben
olmalıydım. Başka biri
olamazdı.

Sarhoşlar dar sokağı doldurmuş, beceriksiz uzuvları ilerlememi yavaşlatıyordu. Geçerken onları devirmekten zevk alıyor, her nefes alışımnda insanıma yaklaşıyordum. Yıldırım patlamasının etkileri hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyordu ama onu bulmak için görüşe ihtiyacım yoktu. Terinin parçaları havaya karıştı, açlığın kanımda nabız gibi atmasına neden olan baş döndürücü bir koku, beslenmeyi talep ediyordu.

Öfke, insana odaklanmamı sağladı.

İnsana değil, *benim* insanıma.

Benimkini.

O benimdi ve hep öyle kalacaktı.

Uzakta, bir akrep erkeğinin uzanmış kolu ile alçaktan sallanan bir fenerin arasına daldığını gördüm, kıskacı kahverengi saçlarını çekiştiriyordu. Kız onun yolundan çekildi ve işporta yiyecekleriyle dolu uzun bir bankın altına girdi.

Diğer tarafa fırladığında ben bekliyordum. Saçlarından tutup onu göğsüme doğru çektim.

"Yakaladım seni küçük Yaprak," diye fısıldadım kulağına. "Rüzgâr seni ne kadar uzağa savurursa savursun, seni bulacağım. *Her zaman.*"

"Ama toz aşkına, seni boğa kafalı Fırtına Kralı, *neden?*" Kollarımda döndü, yumrukları göğüs zırhımı yumrukluyordu. Bir kez. İki kez. Üç kez. "Ben buraya ait değilim, Arrow. Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü ben... ben yapamam. Seni asla bırakmayacağım."

"Kral olarak, her isteğinizi yerine getirmeleri için kalabalık saray mensuplarına emir verebilirsiniz. İhtiyacınız olan son şey, hor gördüğünüzü iddia ettiğiniz türden gelen bir köle."

Yatak odamın gölgeleri arasında gezinen yumuşak parmaklarını, kâbuslarımı kovan fısıltılı sözlerini düşündüm. Ona ihtiyacım vardı. İtiraf etmeye dayanamayacağım kadar çok.

Kalabalık onu yanlara doğru savurdu. Duvara çarpıp onu arbededen uzaklaştırana kadar geri geri giderken kolum beline daha sıkı sarıldı.

"Ya bahsettiğin bu saraylı kalabalığı yerine, komuta etmek istediğim tek kişi sensen?" Bir tepki uyandırmak için sertliğimi vücuduna doğru salladım. Kalçalarını hızlıca kıvrması, şehvetli bir inleme, hayal kırıklığı gözyaşları gibi herhangi bir tepki işimi görürdü.

"Başkasının korkusundan zevk almak bir hastalıktır," dedi yüz hatlarını tiksintiyle buruşturarak. "Senin bir köleye ihtiyacın yok. Yardıma ihtiyacın var."

"Sen mi? *Benden* korkuyor musun?" Güldüm. "Ayın güneşten korktuğu gibi korkuyorsun benden, yani hiç korkmuyorsun."

"Bu farklı. Güneş ayı tehdit etmez, değil mi?" Hayal kırıklığıyla ona daha sıkı sarıldım. Neden beni bir türlü

Ben mi istedim? Neden *her şeyi* yanlış yorumluyordu? "Ama düşün Yaprak. Bana sürekli karşı geliyorsun ve ben hala sana zarar vermedim. Bu bir şey ifade etmiyor mu? Asla senin vermek istediğinden fazlasını almam."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu söylemeye devam et. Ama bize bir bak, kral ve köle. Biz eşit değiliz," diye tersledi. "Sana verdiğim her şey sadece rahatlık için ödediğim bir bedel. *Bunu* bir düşün, Arrow. Sonra ne tür bir adam olduğuna karar ver."

Göğsümün üzerine ağır bir yük çöktü, pişmanlık verici Suçluluk adını taşıyan bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Hayalet başını koparıp yere attım ve Yaprak'ın boynundaki tutuşumu hafifçe gevşettim.

Bonerust'un gece sesleri havada süzülüyordu -içki şarkıları, kahkahalar, yakınlarda bir tartışma- ve başparmağımın boğazını usulca okşamasına izin verdim. Çok az uyarılmaktan nefesi kesilirken teninden misk gibi bir koku yükseldi.

Nabzım hızlandı, kalbim göğsümde çarpıyordu.

O bir yalancıydı. Yakınlığım onu etkiledi. Kanıt havaya nüfuz etti.

"Yaprak..." Zevk kanıma karışırken inledim ve yılan gibi kıvrıldım.

Elimi aşağı indirip sıcak, ıslak merkezini aradım.

Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki kafatasım duvara çarptı. Ne yaptığının farkına vararak titrek bir nefes alırken elleri iki yanında yumruk oldu.

Krallıkların kralına saldırmak vatana ihanettir. Bugünkü kaçma girişiminin yanı sıra, kurallar ve sağduyu onu öldürmemi gerektiriyordu.

Gecikme.

Onu hemen orada öldürebilir, kendimi bu garip saplantıdan kurtarabilirdim - hayır, *yapmalıydım*. Ama bunun yerine, avucumu yanağıma bastırdım, sıcaklığı öfkemi yatıştırdı.

Hızla dönerek onu duvara doğru ittim, elimi tekrar boğazına doladım. Tuzağa yakalanmış bir iblis gibi, omurgası taşa çarparken bir küfür savurdu.

"Beni dinle." Daha da yaklaşarak onu duvara dayadığım kollarımın arasına hapsettim. "Neredeyse tecavüze uğradığından beri-"

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi. "İşi bitirmek için doğru adam olduğunu düşünüyorsun."

Burnumdan iç çektim. "Ve hayatını kurtardığım için bana böyle teşekkür ediyor!"

"O mu? Buralarda taciz ettiğin başka bir kız mı var?"

Göz temasını kesip aramızdaki yere bakarken kısık bir kahkaha attım. Boğazındaki nabız atışını izledim. O kadar lezzetli, o kadar baştan çıkarıcı kokuyordu ki, onu uzun, taşakları sıkı, akıllara durgunluk veren bir yudumda içmeyi arzuluyordum. Ama kendime, kendime hakim olmanın benim uzmanlık alanım olduğunu hatırlattım. Ya da en azından yaldızlı bir pazar kafesinin parmaklıkları arasından öfke dolu yeşil gözlere baktığım güne kadar öyleydi.

Görüş alanımın kenarında fae'ler ilgiyle kıpırdanıyordu ve ben de kimliğimi gizleyeceğini umduğum başımdaki kukuletadan memnundum. Beni tanıyanlar muhtemelen varlığımın dikkat çekmesinin sonuçlarını biliyordu, bu yüzden ağızlarını kapalı tuttular ve bakışlarını başka bir yere sabitlediler.

"Tekrar başlayayım," dedim. "Kötü bir gün geçirdin. Ama her talihsizliği kendiniz yarattınız ve görünen o ki

hatalarını. Geri döndüğümüzde şunu bil ki, attığın tokadın gücü kadar öfkemden de acı duyacaksın."

Gözleri irileşti, sonra boyun eğerek başını salladı ve bitkin bir sokak kedisi gibi yere yığıldı, onu kucağıma alıp hızla atıma döndüğümde kollarımda yumuşak ve uysaldı.

"Kollarını boynuma dola," dedim.

İtaat etti ve güç, serin parmaklarının tenime dokunduğu yeri yaladı.

Onu eyerde sabitlemek için Yanar'ın heybesinden bir ip aldım ve belini benimkine özenle bağladım. Coridon'a dönüş yolculuğunda, ona ihtiyacı olan uykuyu sağlayacaktım.

Ama odama ulaştığımızda, bu tamamen başka bir mesele olacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

YAPRAK

"Y "Aptal," dedi Sayeeda, saçlarımı sert hareketlerle yıkarken tırnakları kafa derime batıyordu. "Sen neydin Kralın güvenini bu şekilde yok etmeyi mi düşünüyorsun?"

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerken bakır küvete su sıçradı, diz kapaklarım lavanta ve gül yapraklarından oluşan bir denizden yükselen soluk dağlar gibi dışarı çıktı.

Gözyaşlarımın yanaklarıma dökülmesine izin vermeyerek onları uzaklaştırdım. Başıma gelebileceklerden korkmuyordum, sadece yakalandığım için kendime kızıyordum. Bonerust'un sözde Cin Kapıları'nın dibindeki deliğin, çirkin tiplerin uğrak yeri olan bir taverna avlusuna açılması sadece benim şansımdı. Beni yerden kaldırıp patronları olan aşâğılık demircinin etli pençelerine teslim etmekten büyük bir memnuniyet duymuşlardı.

"Ama denemek zorundaydım, Ari. Lütfen bana kızma. Eminim benim yerimde olsaydın, yaldızlı bir hapisshanede bir suçlu gibi zincirlenmiş olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. Yapacağını biliyorum."

"Aptal kız, aynı durumdayız, sadece *benim* bağlarım görünmez, gelenekler tarafından dövülmüş, ilkeler ve kurallarla bağlanmış ve halkıma olan sevgimin ağırlığıyla yerlerine çakılmış."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ama senin aksine, ben böyle bir pazarlık yapmadım. Hayatım çalındı. Beni ucuz bir çiftlik hayvanından başka bir şey değilmişim gibi satın aldı."

Saçlarımı durularken yüzüme su döküldü. "Akıllı insanlar içinde bulundukları koşullarla ne zaman mücadele etmeleri ve ne zaman susup ellerinden gelenin en iyisini yapmaları gerektiğine karar vermeyi öğrenirler. Bugün o pencereden atlamam zamanlaması yanlış bir karardı. Arrowyn sana güvenmeye başlamıştı."

"Çok mu kızgın?" Cevabı gerçekten bilmek istemediğim için fısıldadım.

"Seni başka bir adamın elinden kurtarmak zorunda kaldığı için mutlu olacağını mı sanıyordun?

Debriyaj mı? Tabii ki kızgın! Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim." Çenemin kenarını çimdikledi ve hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Arrowyn acımasız olabilir ama neyse ki şiddet ona babasının verdiği zevki vermiyor."

Sayeeda'nın bildiğini sanıyordum.

"Neden atladığımı fark eder etmez muhafızları üzerime salmadın? Her gece ilacıyla birlikte kralı ziyaret etme nedenini ortadan kaldırdığım için benden nefret ediyor olmalısın."

"Altın adına, neden yapayım ki?" Kadın homurdandı. "Günlerimi ve gecelerimi dolduracak yeterince görevim var. Arrowyn'in kâbuslarını yatıştırmana sevindim. Ve düşündüğünün aksine, senin yok olmanı istemiyorum." Sesini alçaltarak çenesini eğdi. "Kaçarken sağlam bir planın olmalı, yakalanmayacağından emin olacağın müttefiklerinle birlikte bir plan yapmalısın."

Gözlerinde garip bir duygu yüzüyordu. Belki de sadece özlediğim şeyi

görmüştüm ama bu bakış bir vaat olarak yorumlanabilirdi. Sayeeda bir şeyler mi ima ediyordu?

o benim çok ihtiyacım olan müttefik miydi?

"Gel, cildin yaşlı bir adamın taşak torbası gibi kırıışmadan ve Arrow'un bana kızmak için bir nedeni daha olmadan banyodan çık."

Küvetten çıkarken vücudumu bir havlu sardı, ayaklarımın dibinde su birikti. Ari kurulanmama yardım etti, ardından sıyrık ve çürüklerime keskin bir merhem sürdü.

Sertçe yutkundum, sonra cesaretimi toplamak için nefes aldım. "Muhafızları hemen çağırmağın için seni nasıl cezalandırdı?"

Ari iç çekti. "Üç gün içinde en yakın arkadaşım Coridon'a yıllık ziyaretini gerçekleştirecekti ama... artık değil."

Suçluluk duygusu göğsümdeki boşluğu doldurdu. "Çok üzgünüm, Ari."

Beni döndürdü ve o küçümsediğim altın bandajlı kıyafeti bana uzattı, tabii ki bu Arrow'un favorisiydi.

"Özgürlüğünü bulman için en ufak bir ihtimal bile olsaydı, her şeyi baştan yapardım. Giyin. Ve acele et. Kral yakında burada olacak."

Gitmeden önce zincirimi pavyonun ortasına kilitledi ve bana son bir tavsiye verdi. "Onun istediği kişi gibi davran, Yaprak. Bu senin eve dönüş yolunda atacağın ilk adım."

Fayansların üzerinde oturup kaderimi beklerken ılık gece havası tenimi okşadı ve siyah gökyüzünden parlak yıldızlar göz kırptı.

Pavyonun kenarında, sık sık nereden geldiği belli olmayan gizemli siyah ve altın tüylerden biri esintide dans ediyordu. Onu aldım ve yumuşak ucunu yanağımda ve ağzımda gezdirdim, zengin, misk kokusunu içime çektim, hangi çöl kuşunun bu kadar güzel koktuğunu merak ettim.

Hiçbir uyarı olmadan asansörün kapıları açıldı ve Arrow oturma odasına adım attı. Sessizce, bir orman panteri gibi süzülerek

yüce hapishane. Hareket ettikçe kalıplanmış deri zırhını çıkardı ve göğsünün kaslarına yaslanmış altın tüylerden oluşan plakayı ortaya çıkardı.

Kemerini çekip çıkardıktan sonra yere fırlatırken derisinin üzerinde tüyden glifler uçuşuyordu. Neyse ki, kalçalarını ve erkek anatomisinin diğer ilginç kısımlarını saran sıkı derileri üzerinde tutuyordu.

Şimdilik.

Yaya köprüsünden geçerken ayağa fırladım ve hareketlerini inceledim. Uzuvları çok gevşek görünüyordu, yürüyüşü intikam almaya kararlı bir fae için fazla rahattı.

Sırıtarak bir adım kadar önümde durdu. Hafifçe sallanırken elini uzattı ve tüyü avucumdan kaparak arka cebine, obsidyen bıçaklarının en küçüğünün yanına soktu.

"O kadar endişeli görünme, küçük Yaprak," diye söylendi. "Seni öldürmeyeceğim. En azından bu gece."

"Sarhoşsun," dedim farkına vardığımda. Tembel sırtışı, dengesiz çalımları ve hafifçe odaklanmamış, alaycı gümüş bakışları Fırtına Kralı'nın fae şarabıyla sarhoş olduğunun kanıtıydı.

"Hâlâ kadere meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

Lanet olsun. O haklıydı. Bu gece onu eleştirecek durumda değildim.

Bir adım daha yaklaştı, parmak uçlarını yanağımda, boynumda, omzumda, bileğime kadar gezdirirken bana doğru yaklaştı. "Kendine ne yaptığına bak, güzel cildini mahvetmişsin."

"Artık tutsak olmayacağım anlamına geliyorsa ödenecek küçük bir bedel."

Kapa çenenini, dedim asi dilime. *Lütfen, kapa çenenini.*

Dudaklarını bir iç çekiş ayırdı. "Neden gitmeye bu kadar kararlısın? Seni dövüyorum ya da belin kırılana kadar yerlerimi ovdurup duvarlarımı yıkatmıyorum."

"Bazen senin yapmanı tercih ederim diye düşünüyorum."

Ellerini kalçalarına dayayarak kıkırdadı. "Hayır, yapmazsın aptal insan," dedi. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Gitmeme izin verebilirsin."

"Nereye?"

"Ev."

Altın kayışı omzumdan kaydırıldı. "Bu efsanevi *evin* nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Her yerde olabilir."

"Ben bulurum."

"Evet, muhtemelen yapardın, eğer içlerinden biri kavgacı ağzını sonsuza dek kapatmaya karar vermeden önce ülkedeki fae'lerin yarısı tarafından becerilip sakat bırakılmasaydın."

"Beni rahatsız eden bu adamlardan bir farkınız var mı?"

"Elbette," dedi boğuk bir sesle, gümüş gözleri karanlıkta parlıyordu. Sonra sustu. "Daha önce birinin seni zorla alıkoyduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Bana tecavüz etmedi ama durdurulmasaydı edecekti."

"Eski hayatından bir adam mı?"

"Hayır. Yer altı hücrelerinde. Başka bir köle."

Gözümü kırpmama fırsat vermeden beni kendine doğru çekti, zalim parmakları çenemin altındaki eti ısırarak beni çelik bakışlarıyla buluşmaya zorladı. O gümüş kürelerde yanarken gördüğüm şey beni dehşete düşürdü. Neden koca ağzımı açmıştım ki?

"*Kim?*" Parmakları daha derine indi. "Bana bunu kimin yaptığını söyle."

Omurgamdan aşağı bir őrperdi yuvarlandı, kaçma dőrüsü de onu takip etti. "O gece muhafızlarının bana saldırdığını gördün."

"Yalancı. Böyle bir şey olmadı Underfloor. Bana bir isim ver yoksa altınlar adına, o hücrede seninle birlikte olan ve hala hayatta olan her erkek köleyi bulup, suçlu ya da suçsuz bedenlerini parça parça edeceğim."

Zihnim allak bullak oldu. Arrow'un intikamımı benden çalacağı düşüncesine katlanamıyordum ama daha da kötüsü, bir adamın aşağılık hareketinin bedelini suçsuz ruhların ödeyeceği düşüncesi idi.

"Adı Davy'ydi," diye isteksizce itiraf ettim.

"Soyadı?"

"Bilmiyorum."

"Ama madene gönderildi?" "Evet."

"O zaman muhtemelen çoktan ölmüştür. Onu aklından çıkar," dedi Arrow, sesi ipeksi ama kapüşonlu bakışlarının üzerinde sinir bozucu bir gölge titreşiyordu.

Üstümü göğüslerimin altından çekiştirip beni serin esintiye maruz bıraktığında omurgamdan aşağı bir őrperdi süzüldü. Meme uçlarım anında çakıllaştı ve Arrow'un gözleri kapandı, sonra beni öne, sıcaklığına doğru çekerken açıldı.

"İyi olmaya çalış, bu senin için o kadar da kötü gitmeyebilir," dedi dudaklarıma karşı, eli kafatasımı kavrarken ağzı benimkini mükemmel, zihin döndüren bir öpücükle açılmaya zorladı.

"Tuhaf bir cezalandırma anlayışın var," diye fısıldadım, ayrılıp göğüslerimi avuçladığında, başparmakları sertleşmiş tepeleri sıyrırıyordu.

Cevap olarak homurdandı ve etkilenmemek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, sert ses midemde ısı birikmesine neden oldu. Neden böyle davranmak zorundaydı ki?

Manyetik, kibirli yüzü bu kadar nefes kesici mi?

Güzelliği aşırıydı. Neredeyse mide bulandırıcıydı. Ve ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyordu. En azından dizlerim zayıflarken ve onun kucağına daha da düşerken kendime söylediğim buydu.

Onu beceriksizce bir coşkuyla öptüm çünkü bana hissettirdiği korkunç, harika şeyler beni bu hapishaneden uzaklaştırdı. Doğaüstü yırtıcılarla dolu bir şehirde isimsiz bir insan olduğumu unutturdu.

Arrow'dan nefret ederdim. *Ondan* tutkuyla *nefret* ediyordum. Yine de, şu anda, bana dokunmaz ve içimdeki acıyı doldurmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Belli ki aklım karmakarışıktı. Fırtına Kralı'nın bana çeşitli keskin aletler yerine öpücükleriyle işkence etmek istemesinin verdiği rahatlamayla çalkalanıyordum.

Dili önce yumuşak, sonra talepkâr bir şekilde dudaklarıma değdiğinde inledim. "Evet, işte bu," dedi dudaklarıma gülümseyerek. "Bırak beni."

Eli göğsümü avuçladı, sonra yavaşça karnımdan aşağı indi ve erimiş merkezimin üzerinde durdu. Vücudumun ihanetinin kanıtlarını keşfederken kendini beğenmiş gülümsemesi boynumun kenarından kayıyordu, şüphesiz *daha fazlasına...* daha *fazla* baskıya... *ondan* daha fazlasına olan bariz ihtiyacımdan zevk alıyordu.

Ne yaparsam yapayım, onun dokunuşuna doyamıyordum.

"Arrow..." Kalçalarımı kaldırarak inledim.

"Yaprak," diye fısıldadı, başparmağı pantolonumun nemli malzemesini okşarken sesinde bir miktar eğlence vardı. Piç kurusu benim soyulmamdan zevk alıyordu. "Çıkar şunları," diye emretti, kenarlarından çekiştirerek.

Kalçalarımı oynatarak kumaşı fayanslara doğru kaydurdım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Bu bana gururuma, kendime olan saygıma mal olacak olsa da - tek

Acele etmesini ve bana her şeyi unutturmasını diledim. *Onun* dışındaki her şeyi.

Eğildi ve pantolonumu hâlâ ayak bileğime bağlı olan zincirden söktü, sonra çırılçıplak kaldığımda beni dikkatle çevirerek vücudumu inceledi. Parmağı omurgamın alt kısmında gezindi ve cık cık diye bir ses çıkardı. "Sırtındaki bu çürük özellikle kötü. Bunu kimin yaptığını bilseydim, ben-"

"Ne yapardınız? Demirciye yaptığın gibi onları da mı öldürürdün?"

Bakışlarındaki vahşilik bana tam olarak bunun olacağını söylüyordu. "O halde kendini cezalandırmaya hazır ol Kral Arrowyn."

Kaşları çatıldı. "Ben... Bunu ben yapmadım."

"Yaptın. Bonerust'ta beni duvara çarptığında."

Nefesi kesildi. "Kızgındım... senin için korkuyordum. Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım... Tek istediğim bana itaatsizlik etmeyi bırakman."

Ari'nin sözleri aklımdan geçti. *Onun istediği kişi gibi davran. Bu senin eve dönüş yolundaki ilk adımın.* Her ne kadar bundan hoşlanmasam da, kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordum.

"Bana talimat ver ve söz veriyorum, şikayet etmeden emirlerini yerine getireceğim. Kefaret olarak bu gece sana tam itaat edeceğim-"

"Ne için? Bugün güvenime ihanet ettiğin için mi?" Bir lambadan çıkan alevler gözlerini aydınlattı ve sert bir iç çekişle ayna parlaklığından kayrak grisine dönüştüler. "Peki. Buraya gel."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve bir elini boynumun arkasına sardı, hareketlerimi kontrol altına alırken diğer eli göğsümü yoğurmak için vücuduma girdi. Yavaşça, sertliğini bana karşı kullandı, ben utanmaz bir şekilde adını inleyene kadar hassas meme ucumu sıkı.

Bir kıkırdama kulağımı sıyırdı. "Bundan hoşlanıyorsun, acıyla harmanlanmış bir zevk." Bir ifade, soru değil.

Göğsüme sıcak öpücükler kondurduktan sonra meme ucumu derinlemesine emdi, diliyle alay etti, beni kıvrandırdı ve yaktı. Bir lanetle tamamen teslim oldum, sıırıslıklam kıvrımlarımın üzerinde dans eden parmaklarına karşı direndim.

"Oh, Tanrım," diye inledim ve göt herif gülmeye cüret etti.

"Hatırlaman ne güzel."

Tanrı olduğunu mu? Hayır, kandırılmış saray mensuplarının inandığının aksine Arrow kesinlikle bir tanrı değildi. Ama... eğer egosunu okşayacaksa, davamı ilerletmek için ona her şeyi söylemeye hazırdım. Kendime hatırlattığım şey onun güvenini tekrar kazanmaktı, kendi pervasız ve rahatsız edici dürtülerimi tatmin etmek değil.

"Size tanrı denmesi hoşunuza gider mi, Kral Arrowyn?"

"Hayır... Tanrı değil. Adımı söyle... sadece... Arrow."

Gülümsedim ve parmağımı zehirli tüylerin etrafından dolaştırarak göğsünde gezdirdim. "O zaman seni hissetmeme izin ver Arrow," dedim boğuk bir fısıltıyla, avucumu derisindeki çıkıntıya bastırırken.

Hızlı, sert hareketlerle pantolonunun bağcıklarını çekiştirdi, sonra ereksiyonu serbest kaldı. Toza lanet olsun, kalın ve uzundu, uzunluğunun etrafında kıvrılan ve bana çatallı şimşegi hatırlatan bir glifin altında titreşen damarları vardı. Dokunmanın acı verip vermeyeceğini merak ettim.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye gürledi, korkumu fark etmişti.

Daha önce bir erkeğe bu şekilde dokunup dokunmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu elime aldığımda, deneyimsizliğimi hissedecek miydi? Ve eğer öyleyse, onu tatmin edemezsem beni ateş çukurlarına atar mıydı?

Dikkatlice çevresini sardım, sıcaklığına yaklaştıkça teninin kadifemsi hissi beni şoke etti. Bir enerji şimşeği göğsüme çarptı, Arrow'un gücünün sıcak vızıltısı uzuvlarıma yayıldı.

Başparmağım Arrow'un ucunda parlayan boncuğu okşadı ve o da dişlerini sıktı.

"Bir dakika bekle." Minderleri toplayıp önüme üst üste yığdı, sonra sert parmakları omuzlarımı kavradı ve beni aşağı itti. "Dizlerinin üzerine çök, benim titreyen yaprağım."

Krala baktım, tüyden göğüs zırhı ay ışığında çıplak göğsünde parlıyordu. Sopası yüzümün üzerinde sallanırken gök gürlemeleri gökyüzünde yankılandı, fırtına enerjisi kalçalarının etrafında cızırdıyordu.

Sinirle yutkundum, elimi kaldırdım, sonra kalçalarıma doğru indirdim. Gözleri kısıldı. "Az önce bana itaat edeceğine söz vermedin mi?"

Başımı salladım.

"O zaman beni ağzına al," dedi, sesi gerilmişti ve vücudu dizginlenmemiş bir şehvetle titriyordu.

Gök gürültüsü tekrar çınladı ve köşkün çatısını salladı.

"Seni bu şekilde nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum." Sesim alçak ve boğuktu ve öğrenmek için iğrenç derecede hevesli gibiydim. Bunu daha önce bir erkekle yapıp yapmadığımı hatırlayamıyordum ama şu anda tek istediğim onun tadına bakmaktı.

Bileklerimi kavradı, ellerimden birini kalçasına yerleştirdi, diğerini kalın tabanına sabitledi. "Yala, em, öp. Söz veriyorum yanlış yapmayacaksın."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, zihnim yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesiyle dönüyordu. Gözlerimi kapattım ve zonklayan uzunluğunu dudaklarıma doğru eğdim, sonra ucuna bir öpücük kondurarak tuzlu özünü tattım.

"Altın aşkına," diye küfretti, kalçaları bir kez sarsıldı.

Cesaretle, dudaklarımı geniş başının etrafına sarmadan önce damarlı şaftı boyunca yaladım. Uyluklarımın arasında nem birikirken inledim ve dilimin üzerinde garip ama harika bir his olan büyü vızıldadı.

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken karın kasları seğirdi ve diyarın hiçbir dilinde anlam ifade etmediğinden şüphelendiğim küfürler mırıldandı.

Çıkardığı her ses ve hareketin rehberliğinde işe koyuldum, yutabildiğim kadarını yuttum, sonra yavaşça geri çektim. Boyunun üzerinde sallandığımda, parmakları boğazımı sıkıca kavradı, beni yerimde tuttu, içime doğru sallandı, ağzımı zevki için kullandı.

"Yağmacılar. Bu işte çok iyisiniz," dedi. "Beni mahvediyorsun. Patladığımda, tohumumu alacak ve her damlasını yutacaksın. Hepsini, anladın mı?"

Cevap vermeye, ona istediği her şeyi yapacağımı söylemeye çalıştım ama tek yapabildiğim boğuk bir "Evet, Arrow" demek oldu.

Sonra ben kalçalarına yapışıp boğazımı gevşetmeye çalışırken o ağzımın içine girdi. Gök gürültüsü altın sütunlara çarparken mavi ışık bedenlerimizin etrafında vızıldıyor, uzuvlarımızı öylesine ateşli bir sıcaklıkla sarıyordu ki bayılacağımı sandım.

Sarsıldı ve titredi, küfredip adımı mırıldandı, nefesi kesilerek dışarı çıktı. Sonra beni derinden sarsan bir iniltiyle kral parçalandı, özü boğazımdan aşağı döküldü. Olabildiğince hızlı yuttum ama bir kısmı ağzımdan kaçtı, çenemden ve göğüslerimden aşağı damladı.

Vücudu üzerinde sahip olduğum güçten heyecanlanarak titremesini izledim ve sonunda Ari'nin bana ne anlatmaya çalıştığını anladım. Bir erkek

Kendisini bu kadar kaybetmesine yardım eden kişiye birçok iyilik yaptı. Köle ya da değil.

Ayaklarının dibinde titriyordum, Arrow'un bana dokunmasını bekliyordum. Tıpkı benim ona yaptığım gibi, onun da beni parçalara ayırmasını.

Yavaşça nefes alıp vermesi duruldu. Bana gülümsedi, gözlerinde adı konmamış bir duygu parlıyordu.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve ben de daha fazlası için nefes nefese ağzımı açtım. İçeri kaydıldı ve bir patlama sesiyle dışarı çekmeden önce sertçe emdim.

"Cezalandırılma zamanın geldi," dedi ıslak başparmağını çenemde gezdirirken, bakışları hınzır bir vaatle doluydu.

Güzel. Beni bu acıdan ne kadar çabuk kurtarırsa o kadar iyi.

"Bana ne yapacaksın?" Derin, gürleyen sesiyle tarif ettiğı müstehcen eylemi duymayı bekleyerek sordum.

Pantolonunun içine geri girerken bana çarpık bir sırtış attı, sonra köprü boyunca sinsice oturma odasına doğru ilerledi.

Döndüğünde göğsüme bir havlu çarptı. Onu alıp vücudumdaki pisliğı temizlerken hiçbir şey söylemedim. Arrow yere bir zincir daha atarken metal şingırdadı ve yanındaki şarap sürahisini yere düşürdü.

"Bu zincirleri bileklerinize ve diğer ayak bileğimize sabitleyeceğim, bacaklarınızı genişçe açacağım, böylece uyluklarınızı birbirine bastıramazsınız ve ağrıyı yatıştırırsınız."

Kalbim yerinden fırladı. "Ne? Hayır. Bu adil değil..." Uzuvarımı bir bez bebekmişim gibi hareket ettirirken sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Kelepçeleri hızla yerine taktı, beni onlara zincirledi, sonra beni beş köşeli bir yıldız gibi yaydı... olduğum gibi lanet bir aptal gibi.

Parmaklarının her alaycı fırçası içimde şok dalgalarının dalgalanmasına neden oldu, içim sıkıştı. Vücudunu bana doğru bastırma, içime itme dürtüsü acı verici, içgüdüsel bir ihtiyaçtı.

"Arrow," dedim ayağa kalkıp güçlü gövdesini üzerime gerdiğinde. "Beni böyle bırakma. Sayeeda'nın sabah beni bu şekilde görmesine izin verme. Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum. Bir keresinde bir giysi parçasından onun kokusunu hayat kurtaran bir iksirin son damlalarımıymış gibi içine çektiğini görmüştüm."

Şarap kadehi ağzına doğru yarı yolda durdu. "Ari'nin kıyafetleri mi? Ben ne zaman böyle bir şey yaptım?"

"Raiden'la ziyaret ettiğiniz o gece mutfakta pelerinini tamir ettikten sonra."

Derin kahkahası gecenin içinde yankılandı, sesi bir nehrin yüzeyindeki esinti gibi bedenimi dalgalandırdı. "Yanılıyorsun. Pelerinden almak istediğim senin kokundu Yaprak. Onu sen giyyordun. Hatırladın mı? Özellikle yıkamamasını istemiştin."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Kirli bir zihnin var." Sırıttı. "Ari'ye asla hayal ettiğin şekilde dokunmadım."

Bir yudum şarap daha içtikten sonra çıplak bedenimin üzerine çıktı ve eğilip meme uçlarımı emdi, her ikisine de eşit, ateşli bir ilgi gösterdi, uzun saçlarının gıdıklaması tenimde alevler yaktı. Tüylerim diken diken oldu ve sıcaklık kanımda zehir gibi dolaştı, midem hayal kırıklığıyla düğümlendi.

"Bunu devam edemeyecek kadar sarhoş olduğun için mi yapıyorsun?"

Pantolonundaki şişkinlikten durumun böyle olmadığını anladım. Ama onu daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemiştin ve nasıl bir üzüntü içinde olduğunu merak ediyordum.

boğulmaya niyetli.

"Şşşt, konuşmayı kes. İşleri kendin için daha da kötüleştireceksin. İşimi kontrol etmeliyim." İki parmağını içime daldırdı ve ben üç ya da dört parmak için acı çektim. "Benim için çok ıslaksın," diye homurdandı.

Ateşler içinde, onlara karşı kıvrandım. Bir kez. İki kez. Kaslarımı onun etrafında sıkarak, rahatlamak için çaresizce. Sonra yavaşça parmaklarını geri çekti ve sırtarak ayağa kalktı.

Onaylamadığını belli eden bir ses çıkararak benden uzaklaştı. "Çok kötü bir kız oldun. Ve bu gece, sonunda günahlarının cezasını çekiyorsun."

"Arrow!" Ellerimi bağlayanlara karşı çırpındım.

"Siktir git!" Burnundan bir kahkaha attı. "Sen öyle san."

"Gitmeme izin verirsen," dedim, bütün gururum eriyerek, "her şeyi yaparım, istersen bütün gece vücudunun her santimini öperim."

Kanatlı bir kaş kalktı. "Cazip bir teklif." Sürahiden uzun bir yudum daha aldı, sonra kadeh kaldırır gibi havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden sana *hayır* diyebilmek için bu horoz uyuşturan saçmalıktan koca bir sürahi içmem gerekiyor. Çünkü bu gece, Leaf, acı çekmelisin." Bakışları vücudumu taradı. "Merak etme. Zevkini başka bir gün, ben izin verdiğimde alacaksın. Ve yeterince uzun süre yalvardıktan sonra."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye yanıtladı.

"Senden *her zaman* nefret edeceğim," diye ısrar ettim, engellenmiş şehvet beni pervasızlaştırıyordu. Onu kızdırmak, fikrini değiştirmesini sağlamak ve beni tamamen mahvetmek istiyordum.

"Öyle olsun," dedi ve kıvılcımı söndürdü.

Üzerime bir battaniye attı, boynum ve başım hariç her yerimi örtecek şekilde çabucak düzenledi. Beni sıcak tutması çok *hoştu*. İğne.

"İyi uykular," dedi ve yaya köprüsüne doğru geri geri yürüyerek beni bakir bir haraç gibi sırtüstü bıraktı.

"Bundan şüpheliyim."

Güldü, vücudu ay ışığında iri bir silüete dönüşmüştü. "Bir daha kaçmaya kalkışma. Beni zorlamaya devam edersen, sonunda seni ateşlere atmaktan başka çarem kalmayacak."

"Gitmek için iyi bir sebebim vardı. Esen altın dökümhanesinde beni öldürmeye çalıştı."

İçinden sert bir nefes çıktı.

"Bu doğru," dedim. "Mavi saçlı bekçi köpeğin emirlerine karşı geldi. Eğer Raiden o sırada gelmemiş olsaydı, ölmüş, eriyip altın tabakalarına dönüşmüş ve artık senin sorunun olmaktan çıkmış olacaktım."

"Peki Raiden'ın bunu gördüğünden emin misin?" diye sordu, çenesinde bir kas seğirerek. "Bundan hiç bahsetmedi."

"Evet. Kesinlikle."

Kral bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Demek en güvendiğim üç kişi bana ihanet etti. Muhteşem."

"En azından benden ne bekleyeceğini biliyorsun," dedim, ağzının eğik köşeleri göğsümde acıma duygularının kabarmasına neden oldu. "Elime geçen her fırsatta sana ihanet edeceğim."

"Bir gün Leaf, bu değişebilir," diye homurdandı.

"Ben olsam nefesimi tutmazdım."

Alaycı bir ses çıkardı. Sonra asansöre doğru yürüdü, beni nemli kalçalarımın, dilimde onun tadıyla ve aklımda tekrar tekrar dolaşan bir fikirle baş başa bıraktı...

Arrowyn Ramiel bir tanrı olmaktan çok uzaktı.

Tam bir pislikti.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

OK

S Raiden'in odalarına doğru geçit boyunca tepinirken fırtına enerjisi uzuvlarımı çevreledi. Öfkem mavi ateş yağmurları şeklinde tezahür etti.

Etrafımda aniden dönen kıvılcımlar, kanımdaki sıcaklık neredeyse dayanılmazdı.

Ne kadar denesem de, Leaf'in dizlerinin üzerindeki görüntüsünü zihnimden atamıyor, dudakları bana sarılmışken nasıl görüldüğünü ve hissettiğini hatırlamadan edemiyordum. Bu anılar, en eski arkadaşlarımdan birinin onu neredeyse öldürdüğü gerçeğiyle birleştiğinde, bana işkence ediyordu.

Pavyona dönmemek, kendimi onun içine gömmemek ve kalbimizdeki son nefret kırıntısı da gidene kadar onu becermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu - bu bir hafta sürse ve neredeyse bizi yok etse bile.

Küçük insanı ateşin içine atarsam her şey daha kolay olacaktı. İç huzurumun on kat artacağını biliyordum. Ama yapamadım. Yapamadım işte.

Raiden'in kapısını kuşatan muhafızlara "Çekilin," diye bağırdım. Yana doğru kaçıştılar, yanlarından geçip odasına girdiğimde irkildiler.

"Raiden! Yataktan çık."

Sarsılarak doğruldu, yatak örtüleri çıplak belinin etrafında toplandı. "Neler oluyor? Şenlik ateşi gibi yanıyorsun. Şehir saldırı altında mı?"

İçime çektim ve fırtına enerjisini içime çektim, hava büyüünün etkisiyle çatırdıyordu. "Coridon değil. Sadece sen ve Esen."

"Siktir." Bacaklarını kenara doğru sallayarak yatağa oturdu ve gözlerindeki uykuyu sildi. "Bırak da giyineyim."

"Zahmet etme. Esen'in dökümhanede Yaprak'ı öldürmeye çalıştığını bana neden söylemedin?"

"*Neden* mi? Çünkü onu lanet bir kül yığınının çevirmeni istemedim. Onu koruyordum."

Bunun için onu suçlayamazdım. Esen'e karşı hep bir zaafı vardı. Benim de vardı. Birisi onu çocukken şehrin kapısına bırakmıştı ve Raiden'ın daha fazla çocuk sahibi olma şansı olmayan ailesi onu evlat edinme şansını yakalamıştı.

Ancak Esen yedi yaşındayken bile acımasızdı, yeni evine uyum sağlamaya çalışırken koruyucu ailesini ve refakatçilerini ısırarak parçalamıştı. Acımasızdı ama sonuçlarına nadiren katlanıyordu. Ve uygun cezanın olmaması onu çatık kaşlı, kendini beğenmiş bir zorbaya dönüştürmüştü. Aşırı hoşgörölü ebeveynliğe karşı canlı bir uyarı.

Bu gece, her şey değişecekti.

Esen'i öldüremezdim ama kesinlikle ödünü koparabilirdim.

"Bunu senden sakladığım için kendimi bok gibi hissettim, Arrow," dedi Raiden, kara gözleri yalvarırcasına. "Büyüm kurudu. Uyuyamıyorum."

Terlemesine izin vererek, kitap raflarının olduğu duvarın önünde durmadan önce odanın içinde volta attım. Altın kabartmalı sırtı olan bir cilt seçtim, sonra ters çevirip kapağını inceledim.

"Mayrian'ın Reaver Elflerinin Altın Tarihi." Başlığı okurken sııttım. "Bu eğlenceli mi? Eğer kunduz elflerinin kur yapma pratikleriyle ilgili bir bölüm içeriyorsa, dikkatle okuduğunuzdan emin olun."

Yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Ari konusunda benimle alay ediyorsun. O zaman beni affettin mi?"

"Zerre kadar değil. Ama bunu benden neden sakladığınızı anlıyorum. Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım. Esen'in suçu başka bir konu."

Raiden ayağa fırladı ve kollarını işlemeli bir cübbenin içine sokarken tökezledi. "Arrow, onun senin için yaptıklarını düşün-"

Avucumu iterek ilerlemesini durdurdum, sonra kapıyı açtım ve bir muhafızı içeri çağırdım. "Yanınıza üç muhafız daha alın ve Esen'in odasına gidin. Eğer gözlerinin oyulmasını istemiyorsan, onu zapt etmeli ve vakit kaybetmeden Amon Kapıları'na götürmelisin."

"Arrow..." Gözyaşları bakışlarından taşarken kolumu sıktı. "Lütfen, yangınlar olmasın."

Sırtını sıvazladım. "Gelin, onlarla kapılarda buluşacağız."

"En azından önce giyinmeme izin verir misin?" diye sordu, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Evet. Acele edersen. Ahırda bekliyor olacağım." Kapı aralığında ona döndüm ve gece bulutlarını kendime yaklaştırarak göğsümdeki fırtına büyüsunü yeniden alevlendirdim. "Raid, eğer bir daha benden önemli bir şey saklarsan, özellikle de Leafle ilgiliyse, seni yakıp kül ederim."

Yüzü asıktı, başını salladı. "Anlaşıldı."

Krallığımdaki herkes tarafından Amon'un Kapıları olarak bilinen çöldeki kratere yaptığım kısa yolculuk sırasında atım Yanar'ı

cezalandırıcı hız. Esas olarak Raiden'in tüm yol boyunca Esen'in hayatı için yalvarmasını engellemek için, ki buna katlanacak halim yoktu.

Işık Diyarı fae'lerinin hatırlayabildiği kadar uzun süredir -binlerce, binlerce yıldır- yanan alev çukuru çölde belli bir mesafeden parlayarak görülebiliyordu.

Oraya vardığımızda, derin kraterin kenarını yalayan alevlere şaşkınlıkla bakarken rüzgarın altında attan indik, ateşlerin sıcaklığı dayanılmazdı. En büyük iki ateş ortada yanıyor, korlar etraflarından akıyor, parlak bir lav denizi oluşturuyordu.

Raiden yanımda belirdi. "Beni oraya atmayacaksın, değil mi? Hava çok sıcak."

Homurdandım. "Hayır. Ne yazık ki sana hâlâ ihtiyacım var."

"Çünkü senin esprilerine bir tek ben gülüyorum," dedi kuru bir sesle.

"Yaptığımın farkında değildim. Dinle, Esen geldiğinde beni takip et. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Sert bir nefes aldı ve başını salladı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, o yüzden sadece bir kez söyleyeceğim. Lütfen onun geçmişini hatırlamaya çalış. Hatalarını affet. Onlardan ders çıkaracaktır, bundan eminim."

Kendi omzumla omzunu ittim ve işaret ettim. "Buradalar."

Uzakta beş at bize doğru ilerliyordu, öndeki binici uzun bir sırık üzerinde bir meşale tutuyordu. Çok geçmeden muhafızlar atlarını durdurdular ve attan indiler. Sonra titreyen Esen'in ay ışığında sıvı gümüş gibi parlayan atından inmesine yardım ettiler.

Bilekleri birbirine bağlıydı, yalınayaktı ve üzerinde sadece bir bornoz vardı. Esen'in büyüsü yukarıdaki gök gürültüsü bulutuna bağlandı ve parmak uçlarından zayıf şimşek çatalları kıvrıldı.

Tüm Işık Alemleri fae'leri farklı derecelerde ve güçlerde fırtına büyüüne sahipti ve hepimiz bunu kullandığımız için aynı bedeli ödedik. Sadece uykuyla, serumun dikkatli bir şekilde dozlanmasıyla ya da güçlü, hoş duygular yaşayarak yeniden şarj edilebilen aşırı enerji tükenmesi.

Muazzam ve yıkıcı gücün her kullanımında, fırtına fae'leri onun tarafından tüketilme riskiyle karşı karşıya kalıyordu. Ateş ve buz, gücü kullananın damarlarında kükrer, kasları ve kemikleri üzerinde acı verici bir şekilde titrerdi. Ve eğer iyi dengelenmezlerse, bu güç onları saniyeler içinde öldürebilirdi.

Nesiller boyunca soyumda büyük bir güç oluşmuş, atalarım güçlü krallar, ben de diyardaki en güçlü büyü kullanıcısı olmuştum.

Çocukken Esen'in gücü o kadar güçlüydü ki, auron kanara'yı besleyen şehrin yıldırım silahşörlerinden biri olmak için eğitim alabilirdi. Ama hiçbir fırtına büyüü onu bu gece gazabımdan kurtaramaz.

"Öne gel Esen," dedim soğuk bir sesle.

Raiden'ın dudaklarında güven veren nazik bir gülümseme belirdi, omuzlarını dikleştirdi ve başıyla onu onayladı.

Esen botlarıma baktı, yüzü korkudan solmuştu. "Lütfen Arrow," dedi dizlerinin üzerine çökerek. "Ben sadece seni korumak istedim. Seni insanoğlunun elinden kurtarmak istedim. Bunu nasıl telafi edebilirim? Her şeyi yaparım. Ne istersen."

"Yeter," diye gürledim, şimşek çaktı, göğsümün ortasına bir şimşek saplandı. Bir kalp atışı sonra gök gürledi.

Yüzüm ifadesiz bir şekilde Esen'e baktım. "Benim mülküne el kaldırmaya cüret ettin. Sadakatine, dostluğuna güvendiğimi biliyordun ama yine de bana ihanet ettin ve beni incittin." Sessizliğin aramızda asılı kalmasına izin verdim.

Kavurucu rüzgâr uğulduyor, çöl kumunu etrafımızda parıldayan, yıldız ışıklı girdaplara dönüştürüyordu. "Ayağa kalk."

Ben ateş çukuruna doğru dönerken Esen'in dişleri takırdadı. "Yapmazsın," diye fısıldadı. "Lütfen, Arrow."

Onu çukurun kenarına sürüklerken yüz hatlarını dehşet kaplamıştı. Bana ihanet etmişti ve en ağır sonuçların gerçekliğiyle yüzleşmesi gerekiyordu.

Hain muhafızımı alevlerin içine itmenin nasıl bir his olacağını düşünürken saçlarım yüzüme savruldu. Hak ettiği tek şey buydu. Ve Esen'in gidişiyle Yaprak için sarayım çok daha güvenli olacaktı.

Raiden seslendi, "Arrow, hurmaları unutma." "Ne?"

Tersledim.

"Biz çocukken, onlardan nasıl nefret ettiğini hatırlıyor musun? Annen sihrini güçlendirmek için her öğünde sana onları yedirirdi. Ve yıllarca - Esen de onlardan nefret etmesine rağmen - seninkileri yedi ve kimseye söylemedi."

Ortak çocukluğumuzun görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Esen'in olduğu üzgün kız. Ildri onu yanına alana kadar sevilmemişi. Esen o lanet hurmaları yerken öğürüyordu.

Kararımı çoktan vermiştim. Ona zarar vermek istemedim. Onu *öldüremezdim*. Ama yaptıklarının ciddiyetini anlaması gerekiyordu. Ve benim otoritemin kanun olduğunu.

Esen'in cezalandırılması gerekiyordu.

Ellerimi birbirine vurdum, avuçlarımdan bir büyü dalgası patladı ve onu kürek kemiklerinin arasına yönlendirdim. "Seni incitmek bana acı veriyor ama ihanetin cezasız kalamaz."

Haykırırken omurgası büküldü, parmakları havayı pençeledi, sonra toprağa yığıldı, uzuvları sarsılarak bayıldı.

İçimdeki enerjiyi çekerek geri adım attım ve Raiden'a işaret ettim. "Esen'i odasına geri götür. Şifacılar onunla ilgilenebilir ve sen de o uyanana kadar yanında kalabilirsin. Uyandığında, bir daha bir insana kötü niyetle bakarsa, onu Amon'un Kapıları'ndan göndermekte tereddüt etmeyeceğimi söyle."

Raiden titreyerek uzun bir nefes verdi, sonra Esen'i kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim dostum. Merhametini unutmayacağım. Esen seni seviyor. Benim gibi. Yaptığımız her şeyin seni korumak için olduğunu bilmelisin."

Cevap vermeden arkamı döndüm, kalbim beni önemseydiğini iddia edenlerin işlerine geldiğinde sadakatsiz olabilecekleri bilgisiyle ağırlaştı. Belki de bu, kral olsun olmasın tüm varlıkların yüzleştiği acı bir gerçektir.

Esen Yaprak'a zarar verdiğinde, kendini sadece beni koruduğuna ikna etmiş olabilir, ancak kıskançlık onun bilinçdışı motivasyonuydu. İnsanı bir tehdit olarak görüyordu. Ve aslında ben de öyle. Ama çok farklı nedenlerle.

Leaf'in özel bir yanı yoktu. Gizli ya da açık hiçbir büyüsü yoktu. Gücü yoktu. Sıradan bir insandı, ailemi öldüren türün bir üyesiydi. Onu Bonerust'ta bulduğumda, hiç düşünmeden öldürmeliydim. Ama yapmadım. Yapamadım.

Neden üzerimde bu kadar korkunç bir etkisi vardı? Nefret etmem gereken birini neden önemsiyordum? Bunlar çözülmesi gereken gizemlerdi.

Sabah ilk iş olarak Dünya Diyarını gözetlemeleri için casuslar gönderirdim. Eğer kayıp bir baş belası varsa, adamlarım bunu çok geçmeden öğrenirdi.

O zaman merakım yatışırdı ve kızın üzerimdeki sinsi kontrolü gevşerdi. En azından nefes alabileceğim kadar.

tekrar düzgün bir şekilde.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

YAPRAK

"H Arrow aklını mı kaçırdı?" Ari'nin yanında, oldukça gazlı, benekli gri bir kısrğa binerken ona sordum. "Dün ben kaçtım, sen saklandın

ve bugün gün batımına doğru birlikte gitmemize izin veriyor ve ben zincir bile takmıyorum. Aklını kaçırmış."

"Bu bir test. Ve şunu da belirtmeliyim ki güneş hala gökyüzünde, yani gün batımına doğru gitmiyoruz."

Bir kahkaha attım. Ari genellikle sözlerimi kelimesi kelimesine alırdı, bağlam ve nüans ondan kaçardı. Ama Arrow hakkında söyledikleri doğrudu. Bu bir oyundu. Ve en sevdiği oyunlar, kurallarını sadece kendisinin anladığı oyunlardı.

"Neyin testi?" diye sordum. "Yaya olarak değil de at sırtında ne kadar uzağa kaçabilirim?"

"Sadakatimiz hakkında." Ari metalik bir saç dalgasını sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bize güvenilebileceğimizi kanıtlamamız için bir şans veriyor."

"Ama yapabilir miyiz?" Sırıtarak sordum.

"Elbette. En önemli görevimiz kralın güvenini tekrar kazanmak. Bugün yapacağın en son şey o ata binip gitmek olmalı."

"Zaten onunla çok uzağa gidemezdin. Hızlı hareket etmektense gaz çıkarmaya öncelik veriyor."

Gülümseyerek bir kaşını kaldırdı ve açık kahverengi atını benimkinden uzaklaştırdı. "Kral, ahırlarındaki en tembel binekleri bize vererek aptal olmadığını kanıtlıyor. Ama bir gün seni eve götüreceğiz Yaprak. Bundan hiç şüphen olmasın."

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve atımın tırıs hareketiyle senkronize olamayarak eyerde beceriksizce zıpladım. "*Biz* mi?" Kendimi ezici bir hayal kırıklığına hazırlayarak sordum.

"Evet, *biz*. Bu mahkemede müttefikleriniz var. Onları kullanma zamanı yaklaşıyor."

"Müttefikler mi?" Şok, kollarımdaki küçük tüyleri diken diken etti. "Kim? Fırtına Mahkemesi fae'leri beni umursamıyor. İnsanlardan nefret ediyorlar."

"Bazılarının size yardım etmek istemesi için çok iyi nedenler var. Daha güvende olduğunuzda, daha ayrıntılı olarak açıklayacağım." "*Daha fazla* ayrıntı mı, Ari? Şu ana kadar bana hiç bilgi vermedin."

Güldü ve atını kum tepesine doğru biraz daha hızlı itti. Benimki yavaşlayarak yürüdü ve istemeye istemeye onu takip etti.

"Sadece bu müttefiklerin varlığına minnettar ol ve Arrowyn'in yanında uslu durmayı öğren. Uyumlu olmanın senin doğanda olmadığını biliyorum ama hepimizin iyiliği için lütfen Yaprak, en azından dene."

"Deneyeceğim. Deniyorum."

"Eğer yapabilirsen kralla dost ol. Tüm Işık Diyarı fae'leri arasında, altın avcılarının ailesine yaptıkları yüzünden insanları en çok hor gören odur. Kendini vazgeçilmez yap. Şimdilik önemli olan tek şey bu."

"Esen nasıl cezalandırıldı?" Ben sordum. "En azından Arrow'un kişisel koruması olma pozisyonunu kaybetti mi?"

"Hayır, ama hayatta olduğu için şanslı."

Bu da Arrow'un muhtemelen tek yaptığı şeyin Esen'i tehdit etmek olduğu anlamına geliyordu ki bu da mavi saçlı fae ile yalnız vakit geçirmemi daha güvenli hale getirmiyordu.

"Bugün ne yapıyor olmamız gerekiyor?" Burnumdaki yeşil kuyruklu bir böceği fırçalayarak ve Sayeeda'nın şişkin heybelerine kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Auryinnia'da vardiyaları arasında kalan kundakçı elfler için bir eğlence kasabası işlevi gören küçük bir köye baharat ve kanara tüyü götürüyorum."

Alnımdaki teri sildim. "Bir keresinde kunduzların kanara tüylerini yediğini söylemiştin?"

"Bu doğru. Kanımızın diğer gıdalardaki besinleri emmesini sağlarlar. Onlar olmadan hayatta kalamazdık."

Bu... *ilginç* bir bilgiydi. "Peki, auron kanaralar kunduz şehirlerinde mi tutuluyor?" diye sordum.

"Hayır, kuşların yıldırım yemesi gerekir ki bunu da sadece Fırtına Fae'leri yapabilir. Bu nedenle, binlerce yıl önce Arrowyn'in atalarının onları kontrol altına alması ve onları Coridon dışında tutmayı ölümle cezalandırılacak bir suç haline getirmesi kolay oldu. Özel lisanslar olmadan tüylerinin ticaretini bile yapamıyoruz. Biz Kundakçılar Işık Diyarı fae'leriyle uyum içinde yaşamak zorundayız çünkü tüyler olmadan ölürüz. Tahmin edebileceğiniz gibi, halklarımız arasındaki dengeyi korumak için karmaşık düzenlemeler, yasalar ve kurallar var. Belirli sayıda kundakçı her zaman madenlerde ikamet etmeli, kanımızı yeraltı nehirleriyle beslemeli ve ölümlerimizin kemiklerini etraflarındaki toprağa gömmeliyiz."

"Ve bu da Işık Diyarı'nın sahip olduğu büyük miktardaki altının oluşmasına yardımcı oluyor?"

"Doğru. Kunduzlar olmasaydı, Fırtınalar ve Tüyler Kralı ve onun toz ve altın ülkesi bir hiç olurdu."

Kalbim yavaşça güm güm atmaya başladı.

"Neden madenlerdeki vardiyalar için sıraya girmiyorsun?" diye sordum.

"Altın Anlaşmaları, bir kundakçı elfin her zaman Coridon'da ikamet etmesini, krala bağlı bir hizmetkâr olmasını, kral ve saray tarafından çok değer verilmesini, saygı görmesini ve korunmasını şart koşar."

"Ve bu da sensin."

"Evet. Ölene kadar bu benim kaderim olacak. Kraliyet Sayeeda'ya herhangi bir zarar gelirse, Altın Anlaşma bozulur ve bu da... yıldırım dokumacılarının kaçırılması, savaş, kıtlık ve beş diyarın tamamı için sonsuz kan dökülmesine neden olur."

"Şimdi Arrow'un ben pencereden atladığımda muhafızları çağırmadığını için seni neden daha sert cezalandırmadığı anlaşılıyor."

"Halkının kargaşadan zarar görmesini istemediği sürece, bana her zaman büyük bir hoşgörü gösterecektir. Ve bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Bu bilgiler zihnimde dönüp dururken Coridon'dan güneybatı yönünde bir saat daha yol aldık. Çölden parıldayan bir serap gibi çıkan dördüncü bir yerde durmadan önce üç küçük reaver yerleşiminin yanından geçtik. Tropik ağaçlarla dolu sığ bir vadide yer alıyordu ve içinden geçen parlak mavi bir nehir bana yakıcı güneşin altında uyuyan bir yılanı hatırlatıyordu.

Coridon'un girişindekilere benzemeyen ama daha mütevazı ölçekteki kapılardan geçtik. Şehrin zengin renkleri dikkat çekiciydi ve çok farklıydı

Yeşil, kahverengi ve griden oluşan ince bir palette yaşanmış bir hayat.

"Buranın adı ne?" Altın bir kubbeye örtülü ve bir dizi benzer küçük yapıyla çevrili büyük bir sıkıştırılmış toprak binada attan inerken sordum.

"Auron K," diye yanıtladı Ari.

"Kuşlardan sonra mı?" Sayeeda'yı dostça gülümseyerek karşılayan yeşil palmyelere ve metalik derili zarif elflere bakakaldım. "Bu biraz ürkütücü görünüyor."

"Neden?" dedi. "Sadece tüylerini yediğimiz için mi? Aptal olma. Auron kanaralarına saygı duyarız ve onlara son derece iyi davranırız."

"Eminim öyledir, tüm tüylerini yolunurken."

Ari'nin yanakları kızardı. "Sık sık tüy dökerler ve biz onların kellerini yolmayız."

"Sana inanıyorum. Sadece takılıyorum." Daha tarafsız bir konu bulmak için etrafıma bakındım. "Çölde her şey nasıl bu kadar gür olabiliyor?"

"Coridon'un yaptığı gibi, yeraltı akarsuları ve büyü şehri besliyor. Ve bizim de sevgili nehrimiz var."

Heybelerimizi indirdik ve paketleri uzun altın cüppeler giyen ve sırtlarında neredeyse kendileri kadar uzun kılıçlar taşıyan reaver elflerine verdik. Ari'nin önünde eğildiler ve gözlerini bana diktiler.

Ana kubbeli binaya doğru ilerlerken, "Kral neden değerli Sayeeda'sının korumasız seyahat etmesine izin versin ki?" diye sordum.

"Yağmacılar etkili korunma yöntemlerine sahiptir."

Sırıttım ve bir kaşımı kaldırarak açıklamasını istedim.

Ari iç çekti. "Etrafımıza gizlenme büyüleri, bizi görünmez kılan enerji alanları yerleştiririz. Saldırganlar bizi göremezse hedefleri vurmak zorlaşır.

onları." Gülümsedi ve her zamanki altın rengi elbisesinin üzerine giydiği ince tören pelerinini açtı. "Ve bende bunlar var."

Arrow'un taktığı altın tüylerden oluşan bir kolye göğsünün üst kısmını süslüyordu.

"Bu kralın göğüs zırhı mı?" diye sordum.

"Hayır. Bu benim. Arrowyn bunu böyle durumlar için yaptırdı."

"Coridon'a dönerken bir tane atma alıştırması yapmama izin verir misin?"

"Kesinlikle hayır." Altın bir tüye dokundu. "Coridon'a dönerken Arrowyn'in tabağından bir tane koparmanın ve onu uykusunda öldürmeye çalışmanın sırrını öğrenebilir miyim?"

Dust birçok kez denediğimi biliyordu, ama lanet şeyler asla yerinden kımıldamadı.

Bol altın kullanımıyla Coridon'un Büyük Salonu'na rakip olan binanın içinde çok sayıda elf bizi büyük bir coşkuyla karşıladı. Yağmacılar ona sarıldığında Ari'nin yüzünün aydınlanışını izledim ve Fırtına Kralı'yla yaşamamanın onun için söylediğinden daha zor olup olmadığını merak ettim.

İnsanları olmadan kendini yalnız hissettiğine şüphe yok.

Özlemin acısı kaburgalarımı sıkıştırdı ve gözlerimi kapatıp hayalimdeki ormanın beni sarmasına izin verdim, çürüyen çam iğnelerinin karanlık kokusu burnumu rahatsız ediyordu. Uzaklardan gelen kahkahalar Dünya Diyarı'nın keskin havasında yankılanıyor, yeşil gözlü çocuğun sesi beni takip etmeye çağırıyordu -nereye ve ne amaçla çağırdığını bilmiyordum.

İmgelemi temizlemek için başımı salladım ve Ari beni reaver elfleriyle tanıştırtırken gülümsedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, şık ve gürültülü bir akşam yemeği sırasında elfler bana gözden düşmüş bir kral kölesi gibi değil, onurlu bir misafir gibi davrandılar. Meraklı bakışları ve sürekli soruları, Auron K'da insan ziyaretçileri nadiren ağırladıklarının ipuçlarını veriyordu.

Yemekten sonra Ari, üç ciddi reavers ile toplantılara katıldı ve beni oyunlarının karmaşık kurallarını öğreten ve birçok hatama gülen bir grup kart oyuncusuyla bıraktı.

Ay mor bir gökyüzünde yükselirken, kundakçılara veda ettik ve Auron K'dan ayrıldık, Ari'nin büyüsünü kullanarak seyahat ederken bizi gizledi. Yolculuk boyunca elflerle yaptığım konuşmaları düşündüm. Öğrendiklerimden bazıları beni şaşırtmıştı.

Arrow halkının saygısını kazanmıştı ama babası Kral Darian ve varisi Karlın'dan daha çok korkuluyordu. Söylentilere göre, ölümlerinden önce kölelere ve saray mensuplarına düzenli olarak zalimce davranmışlardı.

Coridon'un eteklerinde, Bonerust'a doğru giden sarhoş troller ve orklardan oluşan gürültülü bir grubun yanından geçtik. İçlerinden biri kaşlarını çatıp havayı kokladığında tüylerim diken diken oldu, demircinin hücresinin istenmeyen anıları bana saldırdı. Neyse ki Ari'nin görünmezlik pelerini işe yaradı ve yanlarından kazasız belasız geçtik.

Tekrar yalnız kaldığımızda, anıları bir kenara ittim ve Ari'nin atlarımızın çekiç sesleri arasında yükselen melankolik sesiyle reaver dilinde söylediği türküye odaklandım.

Fırtına şehrinin altın kapılarının hemen içinde, Esen'in kendisi at sırtında bekliyordu. Kraliyet muhafızlarının siyah ve altın zırhını giymiş olan Esen'in yüzünde, masum bir gezgini uçurumun kenarından kanlı bir ölüme sürüklemeyi uman kötü niyetli bir orman perisinin gülümsemesi vardı.

Ari onu yavaşça başını sallayarak selamlarken, "Evine hoş geldin," dedi. "Geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Seni ne ilgilendirir?" diye sordum.

Ari'nin atı önden giderken Esen de bineğini, karnı uğursuzca guruldayan benim boz kısrakımın yanına çekti.

"Arrow ona dönüşünüzü haber vermemi istedi."

"Peki o zaman," dedim ona parlak bir gülümseme vererek. "Acele etsen ve itaatkâr bir hizmetçi gibi davranarak ona tavsiyelerde bulunsan iyi olur."

"Bu ikimizin de oynaması gereken bir rol. Ancak sizi uyarayım, kraliyet odası kölelerinin son kullanma tarihleri vardır, bu süreden sonra krallarımız için tatsız, vazgeçilebilir hale gelirler. Ateşlere yem olmadan önce en fazla bir ay. Gerçekten şanssız olanlar altın madenlerine gider, altın yiyici olurlar, zaten bağımlı değillerse bağımlı olurlar ve etleri kemiklerinden çürüyene kadar çalışırlar. Bu senin geleceğin, insan."

Şüphesiz Coridon'un eski krallarından bahsediyordu. Arrow tatlı ve iyiliksever olmaktan çok uzaktı ama beni Bonerust'tan geri aldıktan sonra bile henüz yenememişti.

Yaptığı şey muhtemelen daha kötüydü -bana bedeniyle işkence etti, sonra beni çözülmemiş arzuyla yanmaya bıraktı, bütün gece boyunca bakire bir kurban gibi bekletti.

Bir noktada, o pisliğe bunu ödetirdim.

Esen dizini kısırağımın böğrüne doğru itti. "Günlerin sayılı insan."

"Seninki de öyle olsun Esen, eğer kralına bir daha itaatsizlik edersen."

Hırladı. "Arrowyn her zaman benim sözümü bir insan yatak ısıtıcısının sözünden üstün tutacaktır. *Her zaman.*"

"Sanırım bunu göreceğiz," dedim gülümseyerek.

Kalçalarım atımın karnını sıkıca sardı ve o da uzun bir geçirme sesi çıkardı. Aslında bu ses onun ağzından çıkmamış olabilir. Sonra ahıra doğru tırısa kalktı, bütün gün olduğundan daha hızlı hareket ediyordu.

Esen'in gözünden kaybolduktan sonra bir süre onun öfkesi kürek kemiklerimin arasında sıcak hançerler gibi yandı. Bu son derece tatmin edici bir duyguydu ve neredeyse onun acı kaşlarının bir koku bulutu içinde süzüldüğünü hayal etmek kadar haz vericiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

YAPRAK

A Auron K'yı ziyaretimden üç gece sonra Arrow'un boş kanatlı tahtına bakarken, onun son yokluğunu sormamaya kararlıyım. sonunda kırıldı.

"Kralınız son zamanlarda nerede saklanıyordu?" Coridon'un Büyük Salonu'nun zemininde, yanımdaki masada oturan Ari'ye dönerek, "Kralınız son zamanlarda nerede saklanıyor?" diye sordum.

Arrow beni Bonerust'ta bulduğu geceden beri odasına dönmemişti ve birinin bana krallığın sınırından düşüp düşmediğini söylemesini beklemekten bıkmıştım.

"Sayende Arrowyn şu anda Güneş Diyarı'nda. Neredeyse gözünü çıkardığın elçi Kral Azarn'ın kuzeniydi ve saldırıdan dolayı biraz üzgün olduğunu söyleyebiliriz."

"Neredeyse saldırı," diye düzelttim, baharatlı bir tavuk kanadını kemirirken. Kemiği tabağıma attım. "Ateş Kralı'nın ne düşündüğü Arrow'un neden umurunda?" diye sordum. "Onun kimsenin önünde eğildiğini düşünemiyorum."

Sol tarafımda oturan Ildri güldüğünü gizlemek için öksürdü ve "Sen hariç" diye mırıldandı.

Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim.

Boğazını temizledi. "Diyarlarımız arasındaki portalları açık tutmak için Ateş Divanı'nın dönüşüm büyüsüne güveniyoruz. Ve senin kabahatinin yanı sıra, Arrowyn bir Güneş Diyarı fae'si olan Gorbınvar'ı öldürdü, yani telafi edilmesi gereken çok şey vardı." Ildri daha yakına eğildi. "Borç büyük miktarda altınla ve kırılğan egosunu yatıştırmak için Kral Azarn'ın şarabını içerek geçirilen bir iki geceyle ödendi."

Bu gece Ildri, gümüş ve altın pullardan yapılmış elbisesi ve dalgalanan kıvıll saçlarının arasına serpiştirdiği tüylerden oluşan halkasıyla bir kraliçe gibi görünüyordu. Onu kralın masasında otururken ilk gördüğüm geceden beri soğuk tavrı önemli ölçüde çözülmüştü. Ve onun gizli müttefiklerimden biri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Şarabımdan bir yudum alarak, "Portallar Arrow'un nasıl bu kadar uzun mesafeler kat edip yine de bu kadar çabuk, çoğu zaman aynı gün geri döndüğünü kesinlikle açıklıyor," dedim.

Sayeeda boğuk bir ses çıkardı ve Ildri bana başını sallamakla yetinip dikkatini masaların arasında dolaşan fae dansçılarına çevirdi. Müzisyenler başlarının üzerinde tuttıkları küçük keçi derisi davullarla hipnotik bir ritim tuttururken, onlar da arkalarından onları takip ediyordu.

Dansçıları görmezden gelerek biraz daha şarap içtim ve bileğime bağlı zincirin takırdamaması için dikkatlice bacak bacak üstüne attım. Kemerli pencerelerden gökyüzünü seyrettim, gece o kadar siyahtı ki taht odası parıldayan yıldızlardan oluşan bir denizin içinde yüzüyor gibiydi.

Arrow'un Ari'ye beni salondaki sandalyeme zincirlemesi talimatını vermesine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Belki de onun yokluğunda başka bir saray mensubunu bıçaklamaya kalkışacağımdan endişeleniyordu ki bu çok saçma bir endişeydi. Işık Diyarı fae'lerinin fırtına büyüsü vardı ve kendimi korumak için sahip olduğum tek şey hafif acımasız doğamdı.

Etrafımdaki fae'lere baktım, güzel yüz hatları titreyen mum ışığında şekil değiştiriyordu. Dairesel duvarları süsleyen altın yaldızlı tüyler ve şimşeklerle çerçevelenmiş, bir andan diğerine melekler gibi görünüyordular, sonra canavarlar. Etkilensem mi yoksa dehşete mi kapılsam karar veremiyordum.

Arrow gibi, bazı saray mensuplarının formları daha çok insana benziyordu, iyi yapılı ve kaslıydı. Ancak birçoğunun bükülmüş boynuzları, metalik kanatları ve garip şekilli uzuvları ve parmakları vardı. Orkların, trollerin ve şekil değiştiren cinlerin başlarında karmakarışık saçlar vardı ama diğer fae'ler altın gibi parlayan özenle işlenmiş saç stilleri giyerlerdi. Bu sonuncular, her fırsatta bana muhteşem burunlarını eğerek bakan sarayın yüksek lordları ve leydileriydi.

Dört diyarda yaşayan tüm varlıklar, kundakçı elfler de dahil olmak üzere, fae olarak kabul edilirdi. Beşinci diyar olan Toz ve Taş Krallığı'ndan gelen insanlar, biz sadece *insandık*, büyümüz ya da gücümüz yoktu ve çoğu fae tarafından haşarattan biraz daha iyi görülüyorduk.

Her bir fae diyarının büyüleri uzmanlıkları, saray mensuplarının fiziksel özelliklerinde ifadesini bulan benzersiz güçleri vardı. Ancak yüzyıllar boyunca türler arası üreme ve saraylar arası göç, sakinlerin çeşitli ve mutlu bir karışımına yol açmıştı. Sınırları, zenginliği ve gücü kontrol etmeyi takıntı haline getirmiş krallar, kraliçeler ve diyarların danışmanlarının entrikaları halkları için tarifsiz acı ve sefalet yaratıyordu.

Birkaç sürmeli göz bana doğru kaydı, ama krallarının gazabından korktuklarına şüphe olmayan çoğu fae beni görmezden geldi, sanki görünmezmişim gibi etrafımda dedikodu yaptı, şarkı söyledi ya da dans etti. Arrow'un kurallarından habersiz üç yelpaze kuyruklu kuzgun, masaların arasından geçip omuzlarımdan etrafında uçarak, bağlanmamış saçlarımdan tellerini birbirine doladı.

"Defolun gidin, sefil yaratıklar," dedim onlara vururken gülümseyerek. Tiz viyaklamalarla bir kemerden uçtular ve kanatlanıp şehrin üzerinden dağlara doğru uzaklaştılar. Ari'nin kolunu okşayarak dikkatini çektim. "Bahsettiğin bu portallardan kaç tanesi Coridon'da?"

Güldü. "Ah, Yaprak, düşüncelerin el yazısı ile yüzüne de yazılmış olabilir. Nerede olduklarını ve içlerinden geçmenin ne kadar kolay olacağını merak ediyorsun, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. "Bu gece burası sıcak mı?" Dedim, tütsü ve yasemin kokulu havayı derin bir nefesle içime çekerek.

"Toz ve Taşlar Diyarı hariç, her diyar arasında onları birbirine bağlayan bir portal var," dedi Ari ve hemen ekledi, "İnsan diyarlarına seyahat etmek için sıradan yöntemler kullanılmalı ve denizciler ve tüccarlar dışında çoğu fae oraya gitmek istemez."

"Bu da benim için Coridon'dan kolay bir çıkış yolu olmadığı anlamına geliyor."

Ildri gülümsedi. "İhtiyacın olduğu yerde kurnaz planlar devreye girer. Bildiğiniz gibi, altın avcıları üç yıl önce, Arrowyn yirmi dört yaşında genç bir savaşçıyken ailesini öldürdü. Şimdi hiç istemediği bir taç giyiyor ve günlerini askerler yerine danışmanlarla geçiriyor. İnsanları hor görüyor ama her nasılsa sen bir istisnasın. Kralın *bu* zayıflığı -size olan arzusu- onun şehrinde çıkış yolunuz olacak."

Bileğimi kaldırdım, zincirimi salladım. "Yanılıyorsun. Arrow tüm insanları hor gördüğü gibi beni de hor görüyor."

Ildri omzumu hafifçe sıktı. "Hayır. Bence sana karşı hissettiği şey bir saplantıya benziyor... ve saplantılar istismar edilebilir. Onun güveni prangalarını açacak anahtar. Bunu kazanmak için ne gerekiyorsa yap. Ve bunu çabuk yap."

Arrow bana takıntılı mı? Mümkmn değil. Ama sonra birdenbire bir anı - ormandaki çocuk Ash'in bir zamanlar bana söylediği bir şey - zihnimde yankılandı.

Nefret ve sevgi arasındaki fark bir nefeste, zaman içindeki tek bir kalp atışında, ışık ve gölgenin en ufak değişiminde yükselip alçalabilir. İnsanlar en çok korktukları şeyi kontrol etmek için her şeyi yaparlar. Bunun için onlardan nefret etmenin bir anlamı yoktur.

Bunun için onlardan nefret etmenin bir anlamı yoktu... Sözlerini usulca ağızımdan *çıkardım*. Kardeşimin ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama genel fikir Ildri'nin tavsiyesiyle örtüşüyor gibiydi. Krala doğru miktarda dokunuş ve hayran bakışlar atabilirsem, sonunda umursamaz hale gelebilir ve bana kaçabileceğim bir açıklık bırakabilirdi.

Saray mensuplarının homurtuları salon boyunca yükseldi, sonra sanki düşüncelerim onları çağırımış gibi, kral ve Raiden üstümüzdeki kürsüde belirdi. Arrow tahtın önünde duruyordu, görkemli altın kanatları sanki onun yaşıyan bir parçasıymış gibi geniş omuzlarının iki yanında sallanıyordu.

Aval aval baktığımı fark etmeden önce döndüm ve diğer yöne baktım.

"Ah, işte orada, baş belasının ta kendisi," diye gürledi Arrow. "Ben onun suçlarının kefarecini öderken o ziyafet çekiyor ve içiyor."

Kalın bir şekilde yutkundum ama bakışlarımı boş tabağımdan ayırmadım.

"Raiden, kızı bana getir. Ona bakmak ve iki krallık arasındaki barışı korumak için ödediğim bedele değip değmediğine karar vermek istiyorum."

Saraylılar güldü ve bir an sonra Raiden yanımda belirdi.

Hızlı bir gülümsemeyle dizlerinin üzerine çöktü ve zincirimin kilidini açtı.

"Merak etme," dedi nefesinin altından, kalkmama yardım ederken. "Arrow pişmanmış gibi davrandığı ve neredeyse elçilerini öldüren *Yaprak*'ının hikâyesini anlattığı her anı sevdi. Ateş Kralı aptalın teki. Arrow, Azarn'ın kendini beğenmiş suratına üç gün üç gece boyunca yaptıklarının hakaretini bulaştırma şansı için on kat fazla bedel öderdi."

"Az önce beni rahatlatmaya mı çalıştın, Raiden?" Kürsünün basamaklarını çıkarken mırıldandım.

Koyu renk saçları yüzünün üzerinde salınarak gülümsemesini neredeyse gizliyordu. "Görünüşe göre, ilk görüldüğün kadar şeytani değilsin."

"İşte şimdi beni gerçekten şok ettin." Annesinin oturduğu masaya dönüp baktım; boş, çok masum bir yüzle bize bakıyordu.

"Ne?" Raiden güldü. "Şiddet yanlısı tavrın ve huysuzluğunla, başlangıçta senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için beni suçlayamazsın. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, sen... nasıl desem, onu *oyaladığından* beri daha az tedirgin oldu?"

Kral tahtında kambur duruyordu, bakır ve altın rengi saçları cam gibi elmacık kemiklerini çerçeveliyordu, siyah deri kaplı dizleri genişçe açılmıştı ve göğüs plakasındaki altın tüyler salonun loş ışığında parlıyordu.

Çok geçmeden, bu şaşırtıcı derecede çekici bedeninin derin ve acı verici bir yerine bir bıçak saplamam gerekecek olması neredeyse utanç vericiydi. Ama tüm iyi şeyler bekleyenlerin başına gelirdi ve şimdilik onun benden *hoşlanmasını* sağlamaya çalışmalıyım.

Bakışlarının yoğunluğu tenime yayıldıkça hem dizlerimin bağı çözüldü hem de beni esir alan kişiyi hor görme kararlılığım biraz olsun zayıfladı. Bu da kendimi vazgeçilmez olarak yeniden çerçeveleme işimi biraz daha kolaylaştıracaktı. Bu manyetik yaratığın her yerime dokunmasına izin vermek hiç de zor olmayacaktı.

Bu yüksek mertebeye ulaşmak için kralın yatağına öyle bir girmeliydim ki, bu eylemi defalarca tekrarlamaktan başka bir şey düşünememeliydi. Onun güvenini kazanmalı ve kâbuslarını yatıştırmaktan daha fazlası için bana güvenmesini sağlamalıyım.

Nemli avuçlarımı yumruk haline getirdim ve kendime onu kandırmanın, oldukça acımasız olsa da, başlı başına bir tür intikam olduğunu hatırlattım.

Arrow'un önüne geçtiğimde, kanara gongu şehirde çınladı ve bir anda tüylerden oluşan bir girdap patladı ve kralın vücudunun etrafını bir hale gibi sardı, sarsıcı ama büyüleyici bir görüntü beni gülümsetti. Fırtına Kralı bir melek olmaktan çok uzaktı.

Arrow çıplak karnına düşen bir tüyü seçti ve bana uzattı. "Gezgin yaprağım için bir tüy."

Beni tekrar kaçmaya çalışmakla mı suçluyor yoksa geçmişteki girişimlerimden dolayı beni azarlıyor mu emin olamadan, Raiden eğilip ayak bileğimdeki kelepçenin zincirini çıkarırken tüyü alıp kulağımın arkasına sıkıştırdım. Başıyla selam verip merdivenlerden Ari'nin masasına doğru hızla inmeden önce onu krala uzattı.

Silahşör bir çarpık sırtışıla Arrow kalçasını sıvazladı ve ben de açılmış bacaklarının arasına tünedim. Zinciri sanki güzel bir mücevher parçasıymış gibi boynuma doladı, sonra parmağını kuşkusuz güzel olan boyun kelepçesinin etrafında gezdirdi.

"Evet, bunun bedelini kat be kat ödeyeceğime inanıyorum." Göğüslerimi örtüyormuş gibi yapan ışıltılı kumaştan bandı hafifçe salladı. "Bu kıyafet beni memnun etse de, sanırım sarayda giymeniz için bir düzine büyüleyici elbise sipariş edeceğim. İster misiniz?"

"Teşekkür ederim," dedim, kucağıma süzülen bir tüyü tacının yan tarafına yerleştirirken minnettarmış gibi davrandım.

Gülümsemesi büyüdü, sonra beni öptü. Ağzını nazikçe benimkine açtığına başım döndü. Tüm salon bizi izliyor olabilirdi ama bu düşünceyi bir kenara ittim ve pazularını kavrayarak ağırlığımı sertliğinin üzerine verecek şekilde yer değiştirdim.

Kesik kesik bir nefes alarak gümüş gözlerini açtı. "Yatma vakti," diye fısıldadı dudaklarıma.

Çenemi çelikleştirdim ve gözlerimdeki koruyucu kalkanları zorlayarak gerçek arzusunun parlamasına izin verdim.

"Seni gerektiği gibi cezalandırmaya çalıştım, meydan okuyan insan, sana zarar vermenin tüm yollarını hayal ederek sayısız saatler geçirdim. Ama yapamam ve yapmayacağım. Hiçbir zaman. Bana inanıyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim, ayağa kalkmamı işaret ederken elinin şehvetle titremesini izledim.

Korku kaburgalarımın arasındaki kasları sıktı, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu çünkü Fırtına Kralı'na teslim olmak üzereydim. Onu en çok memnun eden şeyi yapabilmem için dua ettim... asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi.

İstediğim şey için yalvarırdım.

İstediğim şey, ben onun kollarında pervasızca erirken, o uzun, cezalandırıcı hamlelerle içimde ilerlerken ağırlığının beni ezdiğini hissetmektir. Çok fazla bir şey istemediğim kesin.

Ama yalvarmadığım sürece beni yine uçurumun kenarında kıvrandırmaya devam ederse... ne olacağını bilmiyordum.

Ve kral beni salondan çıkarırken, daha önce bir erkeğin bana böyle şeyler yapmasına izin verip vermediğimi bininci kez merak ettim.

Eğer yapmamış olsaydım, Arrow bunu anlayabilir miydi?

OceanofPDF.com

Bölüm 21

YAPRAK

"**T** Burada birini cezalandırmanın birden fazla yolu var," dedi kral asansörden çıkıp yatak odasına girerken, ben de onun üzerine örtülmüştüm.

canlı, titreyen bir pelerin gibi.

Tören yapmadan beni yatağa attı. Sırt üstü yattım, kenarına tüneyene kadar kıpırdandım ve boğucu olduğunu umduğum bakışlarla ona baktım.

Üzerimde belirdiğinde güçlü kasları esnedi, gözlerinde bir fırtına koptu ve bir an için dehşet beni ele geçirdi. Bu fae canavarının merhametine kalmıştım. Kontrolünü kaybederse, parmaklarının tek bir tıklamasıyla beni öldürebilir, bir damla ter bile dökmeden kemiklerimdeki eti eritebilirdi. Bunun oldukça kötü sonuçlanabileceğini düşünmek aşırı bir tepki değildi.

Uysal görünmeye çalışarak tatlı tatlı gülümsedim ve o da karşılık olarak bir kahkaha attı.

Başım çok büyük beladaydı.

Bir adım daha yaklaştı, parmakları başımın sağ tarafındaki kısa saçlarımın arasından geçerek onları çekiştirdi. "Neden sürekli Ari'den tıraş olmasını istiyorsun?"

Bu tarafa mı?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Emin değilim. Ama eve döndüğümde böyle giydiğimi sanıyorum. Şu anki hali bana yanlış geliyor."

Saçımın uzun tellerini karıştırırken ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. İfadesi zengin bir lordun en sevdiği evcil hayvanına gösterdiği düşkünlükle karıştırılabilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Sonunda korkunun bakışlarımda parladığını görerek heyecanlanan Arrow, titreyişimi izlemekten zevk alıyordu.

Sanki onun ruh haline cevap verircesine, dışarıda bir fırtına toplandı. Kemerli pencerelerden şimşekler çaktı, rüzgârla savrulan tüller ve ardından gelen kemik titreten gök gürültüsü.

"Bu yaygaraya sen mi sebep oluyorsun?" Yarım ay şeklindeki yatak odasını çevreleyen pencerelere doğru başımı sallayarak sordum.

"Kasıtlı olarak değil. Buna inanmayacağını biliyorum ama amacım seni korkutmak değil. Benim merhametime kaldığını kabul etmeni istiyorum. Benim olduğunu ve başkasının olmadığını söyle."

"Bu hiç mantıklı değil. Ben insanım. Benden nefret ediyorsun." Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Öyle mi?"

Kısa ve hızlı nefesler alıyordum ama ciğerlerime yeterince hava girmiyordu. "Bunu benden neden istiyorsun?"

Öyle görünen bir kral... benden daha büyük bir inançla rolünü oynayan sayısız kişiden itaat talep edebilirdi.

"Seni ilgilendirmez." Bacaklarımı ayırdı, aralarına diz çöktü ve tüm mantıklı düşünceler buharlaştı.

Başparmakları altın rengi pantolonumun kenarlarını okşadı, malzemenin altına daldı ve beni kızdırdı. "Yaprak?" diye gürledi derin sesi.

"Ne?"

"Bana kim olduğunu söyle."

Gövdesi kalçalarını birbirinden ayırırken inledim -korkudan mı yoksa zevkten mi, emin değildim. "Bilmiyorum."

"Yalan söylemeyi bırak." Ilık nefesi kulağımın kabuğunu okşadı, tenimin üzerinde diken diken oldu. "İtiraf et, ben de dürüstlüğüne ödüllendireyim."

İtiraf etmek mi? Eğer aniden kimliğimi fark etseydim, bir çılgınlık anında, muhtemelen köşkümden bağırırdım ve tüm Işık Âlemi de bunu bilirdi.

"Beni tam olarak nasıl ödüllendireceksiniz? Beni özgür mü bırakacaksınız? Yoksa evimi ve insanlarımı bulmama yardım mı edeceksiniz?"

"Hayır. Eskiden olduğun kişi senin geçmişin. Bu senin şimdiki zamanın, burada, benimle." Dudakları boğazıma bastırdı, sıcak öpücükler aşağıya doğru ilerledi. "Eziyet etmek için benimsin, Leaf. Zevk almak için benimsin. *Sadece* benimsin. Anladın mı?"

"Eğer bu doğruysa, beni bulmadan önce kim olduğum neden umurunda olsun ki?"

Kıkırdaması köprücük kemiklerimin arasındaki çentikte titreşti. "Birileri senin ortadan kaybolmanı istedi. Hayatını elinden aldılar, anılarını. Seni incittiler. Seni sattılar. Ve o kişi bunu ödemeli. Bana kim olduklarını söyle. Bana hatırladığın her şeyi anlat, ben de seni bir daha asla incitememelerini sağlayayım." "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim iç çekerek.

"Bir orman, bir aile çoktan ölmüş olabilir. Hepsi bu kadar. Sana söz veriyorum, Arrow."

"Yalancı," diye nefes aldı, bir eli boğazımı sararken diğeri aşağıya indi. Nasırlı parmakları utanç verici ıslaklığında gezindi ve bu keşif karşısında inledi.

Yalan söylememiştim. Ama yeşil gözlü ikizim Ash'le ilgili bilgiyi atlamıştım. Ölü ya da diri olsun, Arrow'a *onun* adını vermekten bir şey çıkmazdı.

Fırtına Kralı'nı kimliğim hakkında bilgi vererek tatmin edemezdim ama onu memnun edebilecek başka şeyler söyleyebilirdim.

"Sahip olduğum tek isim senin bana verdiğin isim. Adımı sen koydun ve dediğin gibi artık seninim."

Boğazımı sıkarak beni sertçe öptü, parmakları içimde çalkantılı bir fırtına yaratmak için aşağıda okşuyor ve alay ediyordu. Tanrım, bu korkunçtu. Karın kaslarım daha da gerilirken başım dönüyordu. İhtiyaçtan titreyerek bileğini kavradım, elini çekmek mi yoksa bütün gece orada tutmak mı istediğimden emin değildim.

Kıkırdayarak parmaklarını pantolonumdan çekti ve yüzümü ateşli avuçlarının arasında tuttu, ağzını benimkinin üzerine eğerek kontrolüne boyun eğmemi istedi. Muhtaç bir sesle teslim oldum, damarlarımda dolaşan arzuya boyun eğdim, *ona* teslim oldum - Fırtına Kralı'na.

Bu kez bileğini manik bir odaklanmayla çekiştirdim, dikkatine nereden ihtiyacım olduğundan emindim. Onun dokunuşunun beni içimdeki zonklayan ağrıdan kurtaracağı yere.

"Bana ne istediğini söyle," dedi.

"Bu his bitmeli. Lütfen, buna dayanamıyorum. Arrow, ihtiyacım var-" "Gelmen gerek."

Bu kelimenin bu bağlamda ne anlama geldiğinden emin değildim ama kabaca bir fikrim vardı ve bana ne yaparsa yapsın bunun yeterli olmayacağına dair garip bir his vardı içimde. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyecektim.

"İstediğin şeyleri nasıl elde ediyorsun, Leaf?"

"Bana öğrettiğin gibi kibarca rica ediyorum ve lütfen diyorum." Nefesimi içime çektim ve onun duymak istediği kelimeleri dişlerimin arasından zorla geçirdim. "Lütfen Arrow, daha fazlasına ihtiyacım var."

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Kalçalarının üzerine eğildi, kahkahası pantolonumun sırlıklam malzemesine çarptı, sonra hızlı bir hareketle pantolonumu yırtıp çıkardı.

Bir elini göğsüme koyarak beni geriye doğru itti ve bacaklarımı omuzlarına atarak beni gece esintisine ve onun cinsel görüşüne maruz bıraktı. Kıpırdandım ve kendimi örtmeye çalıştım, ama o hırladı ve bir tıslama sesi çıkardı.

"Bakmama izin ver. Seni tatmama
izin ver." Aman Tanrım. Neler
oluyordu?

Sonra başını eğdi ve çalışmaya başladı.

Önce iç kalçalarım yumuşak öpücükler kondurdu, nefesi en hassas tenimi gıdıkladı. Dili hafifçe dikiş yerimi yaladığında, içimi saran hisler karşısında şok olarak haykırdım.

Başparmakları beni ayırdı, beni bakımlarına açtı. Eğildim, kıvrandım ve inledim, korkunç, ahlaksız bir sıcaklık kanıma hücum etti ve kalbimi daha hızlı pompaladı. Bu yanlış geliyordu. Utanç verici. Ama hiçbir şey için durmasına izin veremezdim.

Etimi kemirip emerken, parmakları göğüs plakasının bağlantılarını karıştırıyor, altın tüyler mermer zemine çarptıkça çınlıyordu. Bu ses benim gürültülü, hırıltılı nefeslerimden ve onun alçak, hayvani inlemelerinden zar zor duyuluyordu.

Ne yaptığını görebilmek için ağırlığımı dirseklerime vererek kıpırdandım. Başını kalçalarımın arasında görmek, o güzel dudakların üzerimde gezinmesi, kayganlığımın tadını çıkarması beni neredeyse çözüyordu.

"Çok iyi," diye fısıldadı, iki parmağını içimde kıvırdı, başka bir tatlı işkence.

Başımı arkaya attım, kalçalarım titriyordu. Hem şaşırtıcı hem de dehşet verici bir şeye çok yakındım. Parçalanmaya çok hazırdım. "Tanrılar, Arrow. Lütfen durma."

Bir hırıltı tenimde titreşti ve ben yüzüne doğru eğilirken küfürler mırıldandı.

"Siktir, Yaprak," diye homurdandı ve ayağa kalkarak benden uzaklaştı.

"Hayır! Arrow, geri dön," dedim, acıyı sona erdirmek için kalçalarımı birbirine sıkarak.

"Kıpırdama yoksa seni pavyona kilitler ve başında dikilir, orada çaresizce yattığını ve benim için acı çektiğini görerek kendimi okşarım."

"Yapamazsın."

"Kesinlikle yapardım. Benim doğam hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Sinirli bir şekilde iç çektim. Tabii ki o pislik bunu yapacaktı ve muhtemelen her anın tadını çıkaracaktı.

Siyah deri pantolonu soyuldu ve bir kenara atıldı. Sonra kollarını çevreleyen altın bantlar ve mavi büyü dışında çıplak durdu, ay ışığıyla aydınlanmış teninin kaslı tuvalinde koyu kan gibi hareket eden glifler.

Beni içine çekerken, yüz ifadem karşısında güldü. Bakışlarım vücudundan gururla fırlayan kalın damarlı uzunluğa sabitlendi ve benimle alay edercesine onu yumruğuyla kavradığında dokunmak için uzandım. Elimi itti. "Bunu yapabileceğini söyledim mi?"

Başımı salladım.

"Bundan sonra ne yapacağımı biliyor musun?" diye sordu. "Umarım öyledir. Düşündüğüm şey olsa iyi olur."

"Önce bundan kurtulacağım." Göğsümdeki gergin altın bantları yırttı, sonra yüzünü göğüslerime gömdü, dudakları, dili ve dişleriyle onlara taptı.

Sonunda hava almak için ayağa kalktığında gözleri kararmış, nefesi kesilmişti. "Bunu daha önce bir erkekle yaptın mı?"

"Ben... Sanırım öyle," dedim, emin olmasam da.

"Güzel. Çünkü bunun için yalvardığın andan itibaren nazik olmayacağım küçük Yaprak."

Onun sözleriyle sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru alevlendi, karnımda patladı, sonra aşağıya doğru nabız gibi attı.

"Peki, yalvarmayı reddedersem duracak mısın?" diye sordum.

Başını salladı. "Ve seni tarif ettiğim şekilde cezalandıracağım."

Bana dokunmadan arzusunu tatmin etmesini izlemeye dayanamazdım. Onun çiğ görüntüsüne ve sesine tanık olmak ıstırap verici olurdu. Planımın iyiliği için yalvarmam gerektiğini biliyordum. Başka bir seçenek yoktu ve daha da rahatsız edici olan, teklif ettiği şeyi istiyordum. Arrow'un gücünü, bedeninin benimkini doldurmasını ve bana bir geceliğine tutsak olduğumu unutturmasını istiyordum.

Onun yerine bir kraliçe gibi davranabilirim. Onu yöneten kraliçe, Arrowyn Ramiel, benim sadık kralım.

Kendimden iğrenme duygusu içimi kemiriyordu. Böylesine acınası, mantıksız fantezilere kapıldığım için aptaldım. Ama kendimi daha fazla azarlayamadan, elleri kollarımın altına dolandı ve beni yatağın ortasına doğru itti.

Sonra kalçalarımın arasına diz çöktü. "Sana merhamet etmeden sahip çıkmam için yalvar bana.

İhtiyacın olan şey için yalvar, Leaf."

Geniş başı ıslaklığımı okşarken, zorlukla var olan basınç çıldırıyor, kalçalarımı kaldırıyor, kendimi kontrol edemiyordum. "Lütfen Arrow, sana şimdi ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var?" Kıvrımlarımın arasından kaydı ve nefes nefese kaldım, sonra nefes nefese kaldım, kollarını pençeledim.

"Sana ihtiyacım var... Fae'lerin buna ne dediğini bilmiyorum."

Göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. "Her yerde aynı şey deniyor. Sikişmek. Senin istediğin şey, Leaf, seni becermem."

"Evet." Elimi karnında gezdirdim, kesik kaslar dokunuşumun altında sıçradı. "Evet, istiyorum. Lütfen."

"Söyle."

Başım ipeksi örtülere çarpıyor, kelimeler dudaklarımda asılı kalıyordu.

"Söyle. Söyle." Ucu içime girdi, sonra geri çekildi. "Arrow! Yapamam."

Bir hırıltı ve tıslayan bir küfürle sertçe itti ve içimin derinliklerine oturdu. İçimde bir şey yırtılırken acı merkezimi bıçakladı, ıstırap kör ediyordu. Dışarıda şimşekler çaktı, sıkıca kapalı göz kapaklarımdan arkasından görülebiliyordu. Beni parçalara ayırmıştı. Beni ikiye bölmüştü.

Nefesim kesildi ve dilimi ısırdım, kollarında titrerken ağzımda kan birikti.

Üstümde, Arrow hareketsizdi, kalınlığı içimde mermerden bir sütun gibiydi ve kasları sıkılaştıkça belimi kavrayışı dayanılmaz oluyordu.

Dudaklarından bir küfür, ardından bir inilti döküldü. "Ve bir kez daha yalan söylüyorsun. Sen bunu daha önce yapmadım."

"Emin olamadım. Çok fazla şeyden korkmadığımı biliyorsun, bu yüzden korkmuş olabileceğimi varsaymak mantıklı geldi."

Şakaklarımı, burnumun ucunu, sonra da dudaklarımı şaşırtıcı bir şefkatle öptü. "Olması gerektiği gibi. Başka hiçbir erkek sana sahip olmadı ve olmayacak da. Sen benimsin. Sadece benimsin. Almak için. Kullanmak için. Saygı duymak ve tapmak için. Sözlerimi dinle Yaprak, çünkü onlar bizi bağlayan bir büyü. Kraldan köleye. Fae'den insana. Yıldırımdan kana."

Kalçaları yavaşça hareket etmeye başladığında, dudaklarımdaki iç çekişleri öptü ve aldığı her nefeste beni övdü.

Bana güzel olduğumu söyledi. İradeli. Güçlü. Tatlı ve şeytani. Ve ben onunmuşum. Sadece onun.

Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldığımda, hazzı artırmak, sonuna ulaşmak ve sonsuza dek deneyimlemeye devam etmek için kalçalarımı dalgalandırdığımda zihnimde ve kaslarımda bir tür neşeli hezeyan oluştu.

Eğik başını kaldırdı, bakışları beni delip geçti ve çabalarım için bir sırtış kazandım. "Lanet olsun, Leaf. Evet, işte bu. Cezanı çok iyi çekiyorsun."

Kalçalarım düzensiz bir şekilde kıpırdandı ama o yavaşça itmeye devam etti. Vücudunun bana sürtünmesinin verdiği zevk, ardından beni boş bırakarak geri çekilirken çektiği acı beni çılgına çevirdi.

"Daha fazla," diye nefes aldım. "Daha fazla, Arrow. Daha fazla." Homurdandı, sonra güldü. "Nasıl istersen."

Onu *arzulamaktan* daha fazlasını yaptım. Özgürlüğü arzuladığım gibi buna da ihtiyacım vardı. Eğer bu işi bitirmez ve beni bir an önce uçurumun kenarından aşağı indirmezse ölecektim. Kalbim duracaktı. Zihnim parçalanırdı.

Vücudu daha yukarı kaydı, kendini daha derine oturttu, içimde bir noktaya sürtünerek ciğerlerimdeki nefesi düzensiz bir iniltiyle sıktı.

Elini boynumdaki kelepçenin üzerine sardı, sonra iki parmağını hızlı bir şekilde üzerinde gezdirmeden önce hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. Kilit açıldı ve kelepçeyi bir kenara fırlattı, eliyle boğazımı kelepçeledi ve bana vururken beni sabit tuttu.

Topuklarımı sırtına saplarken kalçalarım yanıyordu, artan basınç enfesti.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Şimdi olmaz. Bitirmen gereken bir işin var."

Dudaklarımı yakalayarak ciğerlerime bir kahkaha üfledi ve ciddiyetle hareket etmeye başladı. İçimde nabızı atıyordu ve ben tırnaklarımı kürek kemikleri boyunca gezdirerek onu teşvik ediyordum.

Bileklerimi başımın üzerinde sabitledi ve vücudunun üst kısmını kaldırdı, açığı onu daha derine zorluyordu. Dudağımı ısırardım ama çığlığımı tutamadım. Bu çok fazlaydı. Çok harikaydı.

Ağzı benimkini kavradı ve dudaklarıma fısıldayarak beni ikna etti. "Rahatla meleğim. Bırak kendini. Benim için gel."

Bir elini bedenlerimizin arasına soktu, gittikçe daha derine sokuyor, ritmini kaybediyor, inliyor ve küfrediyordu. "İçime girdiğinde kendini çok iyi hissedeceğini biliyordum. Çok sıcak ve sıkı. Küçük Yaprak, ağzın yalan söylüyor ama vücudun her zaman doğruyu söylüyor. Bana her şeyi söylüyor. Her şeyi. Bunu seviyorsun. Beni seviyorsun."

"Hayır," dedim, utanç içimdeki coşkuyla savaşıyordu. "Senin yüzünden özgürlüğüm yok."

"Evet. Beni ne kadar hor gördüğünü söyle."

"Biliyorum. I-" Dudağımı ısırardım, parmakları en çok zonkladığım yere giderken mırıldandım, başparmağı daireler çizdi ve basınç omurgam boyunca şok dalgaları gönderdi.

Bileğimi kavradı ve parmaklarımı tabanını çevrelemek için sürükledi. "Hisset beni.

Sana ne yaptığımı hisset. Sana bu zevki sadece ben verebilirim. Sadece ben."

İnledi -alçak, pis bir ses- sonra bir nefes tısladı, bakışları bedenlerimizin birleştiği yere odaklanmıştı. "Sen küçük, kırılgan bir insansın, ama vücudunun beni ne kadar iyi kabul ettiğini, irademe boyun eğdiğini hisset. Bana bunun tüm âlemlerdeki en mutluluk verici şey olduğunu söyle." Bir uzun inilti daha. Boğuk bir lanet. "İyi ve doğru olan her şey bu. Kabul ettiğini söyle."

İtişlerinin gücü çenemi sarstı. "Bu şekilde olmaz," dedim. "Senin mülkiyetinden başka bir şey değilken olmaz. Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun."

Kahkahası içimde titreşerek beni uçurumun kenarına itti. "Yalancı," dedi. "Sen lanet bir yalancısın."

Dudağını ısırduğımda parmakları saçlarımda dolanırken ağzı benimkinin üzerine eğildi, dilimi demir bir tang kapladı. Küfretti ve ben güldüm. Onun kanı da benimkiyle aynıydı. Fırtınalar ve Tüyler Kralı'nın tadı bir insan gibiydi. Zarar görmez değildi. Eğer çok fazla kanarsa, kesinlikle ölürdü.

Misilleme yapmasını bekleyerek gerildim, ama o sadece daha sert inledi, daha hızlı pistonladı. "Çok sıkı. Altın adına, beni yakıyorsun."

Tanrım, söylediği şeyler. O kadar çiğ ve basitti ki, altında kıvranırken yüzüm kızardı.

Boştaki eliyle göğsümü sıktı, dudakları ağrıyan noktayı ağzına alırken yanıyordu. İçimde bir cehennem kasıp kavruluyor, lavlar akıyor, beni yok etmeden önce patlaması gerekiyordu.

"Ok," diye inledim.

Ben saçlarının ipeksi dağınıklığını çekiştirirken, onun hamleleri acımasızlaştı. Yakında beni parçalara ayıracaktı. Beni mahvedecekti. Daha fazla dayanamazdım. Ama neden bu kadar iyi hissettirmek zorundaydı ki?

"Yalvar," dedi. "Merhamet için yalvar. Şimdi yap." Tek söylediğim "Lütfen" oldu.

"Bırak beni," diye emretti. "Gel."

Kaslarım kasılırken dudaklarım kırık bir çığlıkla ayrıldı, tendonlarım kemiklerimden kopacakmış gibi sıkıca sarıldı. Beyaz ışık, mor, sonra mavi etrafımda parladı, zevk merkezimde zirveye ulaştı, tüm vücudum... ölüm gibi hissettiren yoğun bir hisle titreşti.

Ölüyordum.

Bu ölüm, yaşam ve aradaki her şeydi. Ve o, *Arrow*, beni kontrol eden tanrıydı.

Kral başını geriye attı ve göğsünde alçak bir hırıltı gümbürdedi, donup kaldığında bir kükremeye dönüştü, sonra vücudunu sarsan sert titremelerle boşaldı. Kalçalarının her sarsılışında içimde sıcak bir dalga yükseliyordu. Odanın içinde şimşekler çaktı, küçük mavi dalgalar tenimizin üzerinde çatallandı.

Sarsıntılarımız hafifledikçe, kral bakışlarını boğazımla göğüslerim arasında gezdirdi. Derin, düzensiz nefesler göğsünü körük gibi hareket ettiriyordu.

İçimde tekrar sertleştiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Kısır gümüş gözleri bana bakarken başını geriye çekti, sonra dudakları ayrıldı ve uzun, pırıl pırıl parlayan beyaz dişleri ortaya çıktı.

Sıcak bir el ağzıma vurarak çığlığımı bastırdı.

Tanrım, o bir vampir miydi? Eğer öyleyse, bunu benden nasıl saklamıştı? Bahsettiği ceza bu olmalı. Vücudumdaki son damla kanı da akıtmayı planlıyordu. Elinin yumuşak dokusunu ısırma ve başımla ona vurmaya çalıştım. Ama tek bir kasımı bile oynatamıyordum. *Arrow* çok büyüktü, silahsız ona karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. Ya da büyü.

Bu her neyse, kıpırdamadan yatıp katlanmaktan başka çarem yoktu.

Bir anda ormanın sesleri, kokuları ve görüntüleri üzerime çöktü ve beni kendi ölümüne tanıklık etmenin dehşetinden uzaklaştırdı. Gözlerimi kapattım, kalp atışlarım yavaşladı ve ormanın neminin, çam iğnelerinin tangasının paniğimi yatıştırmasına izin verdim.

Bir hayvan hırıltısı boğazımda titreşti, sonra iki keskin diş derimi delip etime kaydı. Kalçaları ritmik bir şekilde hareket ederken ve damarımı çekerken kral "Rahatla," diye fısıldadı. Yumuşak tüyler havada süzülüp tenimin üzerinde gezindikten sonra yatağa kondu.

"Kımıldama." Konuşurken kaba bir h  p  rt   duyuldu, sesi boğuk ve kısıktı. "Sadece beni i inde hisset. S  ylediklerimi unutma... Sana asla zarar vermeyeceğim."

Acı azaldı ve Arrow i tik  e i imin ısındığını, midemden el ve ayak parmaklarıma kadar bir arzu dalgasının y  kseldiğini hissederek Şok oldum.

Bir başka vahşi hırılıtlı tenimi titretti, tek bir Şeye odaklanmıştı: İhtiyacının, zevkinin karŐılanması.

Beni   ld  rmeyi planlamamıŐ olabilir ama  ok fazla Şey almak onun i in  ok kolay olurdu. Beni kurutmak i in.

Ve   l  m  m  n yaklaŐmakta olan ihtimaline rağmen, i  kaslarım kanımın  ekilmesiyle senkronize bir Şekilde titreşti, başka bir doruk noktası oluştu ve yoğunluğu beni ağlattı. G  zyaŐlarım y  z  me damladı ve Arrow'un başparmağı en nazik dokunuşuyla onları sildi.

İ imde ŐiŐti, bedenlerimiz titredi, sonra sırtım yataktan kalkarken titredi ve ağırlığı beni tekrar aşağı bastırdı. İnleyerek aynı anda boŐaldık, nefeslerimiz ciğerlerimizden  ıkarken ılık ıslaklık i imi doldurdu.

Kaslarım h  l   nabız gibi atarken, boğazımdaki yarayı yaladıktan sonra bana bakıp utanmazca sırtırken Şok i inde yaldızlı kubbenin tavanına baktım. Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdığımda v  cuduma dağılmış siyah ve altın t  ylerle karşılaştım.

"Beni hi  uyarmadan ısırđın! Sen bir pisliksin," dedim ve kendini beğenmiş suratını tokatlarken ondan sonsuza dek ka abilmek i in nazik ve uyumlu olma ihtiyacını unuttum.

G  ld  . "  yle miyim? Senden i tiğimde hi  Şikayet duymadım."

"Yani sen... nesen? *Vampir* misin?"

"Ben bir fae'yim ve sarayımdaki en güçlü fae'lerin dişleri vardır. Zevkinizi arttırmak için daha iyi, öyle değil mi?"

"O kadar emin değilim." Yanağındaki kırmızı yaraya bir parça pişmanlıkla baktım ve tehdit edildiğimde verdiğim tepkinin her zaman anında şiddet olmamasını diledim. "Onları bana tekrar göster."

"Öp beni, ben de öpebilirim." Sırt üstü yattı ve bana mahcup bir bakış fırlattı. "Sivri dişler..." elini vücutlarımızın arasında salladı. "... sevişmeye. Onları bastırabilirim ama bu durumda bastırmak istemedim. İçtiğimde seni işaretledim. Artık başka hiçbir güçlü fae sana dokunmaya cesaret edemez."

"Ne yaptın? Peki ya daha düşük güçlere sahip fae'ler? Bana dokunabilirler mi?"

"Eğer aptallarsa ya da bir şekilde işaretimi fark etmemişlerse, pişman olacak kadar uzun yaşamazlar."

"Bunu yapmak... beni işaretlemek -bu her neyse- uyarmadan... yanlıştı."

"Ben kralım. İstedığimi yapabilirim ve başka hiçbir fae'nin sana sahip olamayacağından emin olmak için öfkene değdi. Bunun bedelini binlerce kez öderim."

Gözlerimi devirdim. "Madem *bir* şeylere *gereğinden fazla para* ödemeye bu kadar takıntılısın, seninle bir daha hiç konuşmasaydım, yine de buna değer miydi?"

Vücudunun üst kısmını kaldırarak bir dirseğinin üzerine yaslandı ve parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek güldü. "Evet. Artık seni neyin iç çektirip inlettğini bildiğime göre, seni benimle konuşmaya zorlayabilirim."

Alaycı bir ses çıkardım.

"İstediğın kadar inkar et Yaprak, ama bir dahaki sefere sana dokunduğumda... kanıtı senin coşku gözyaşlarında, övgü dolu sözlerinde olacak. Yalan söylersem yıldırım beni çarpsın."

Kendine güveni şaşırtıcıydı ve itiraf etmekten nefret ediyorum, muhtemelen haklıydı.

Dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı, altın sarısı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmaklarımı dış çıkıntı boyunca ucuna kadar gezdirdim. Bileğimi morartıcı bir şekilde kavradı. "Yapma bunu."

"Neden olmasın?" Kulağın sıkıca ovuşturdum. "Acıyor mu?"

Anında sertleşti, uzunluğu karnıma doğru titreşirken kesik kesik nefes aldı. "Senden tekrar içmem için hazırsan, o zaman elbette kulaklarımı ovala, benim pervasız yaprağım. Onları çimdikle ve ısır, ama seni uyarmadığımı söyleme."

Elimi geri çektim ve bedenimi ona doğru kıvrarak bir kolumu beline attım. Şaşkınlıkla boğazı düğümlendi ama göğsüne yasladığı bileğimi kavradı ve başparmağıyla tenimi okşadı.

"Tüyler nereden geliyor?" diye sordum. "Bu gece koridorda etrafınızda uçuşanlar ve biz... bilirsiniz... az önce?"

"Sikişmek mi?" dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Bu benim elemental büyüümün bir yan etkisi. Bazı duygusal durumlar odadaki gevşek kanara tüylerini bedenime doğru çekiyor."

Coridon'daki kafeslerin altındaki sokaklara ve salonlara dağılmış tüyleri düşündüm. "Anlıyorum." Bir sonraki sorumu düşündüm, sonra risk almaya karar verdim. "Arrow, tasmayı bana geri takacak mısın?"

Sessizlik birkaç dakika boyunca havada uğuladı. "Seninle olmadığım zamanlarda, evet, hatta bazen ben yanımdayken bile, örneğin yatak odamda. Manşet kime ait olduğunu simgeliyor ve yatak oyunumuz sırasında zaman zaman güzel boynunun etrafında görmekten zevk alacağım."

Parmakları boğazımdaki büyük damarı tıngırdattı ama bakışları göğüslerime kaydı. "Elbette teninizde görmek istediğim başka süslemeler de var. Özellikle beyaz inciler sana çok yakışır."

Ne demek istediğinden emin olmamakla birlikte, gözlerindeki parıltıya bakarak gülümsedim, bu muhtemelen şok edici bir şeydi ve bu gece verdiğim tepkiden sonra, bundan hoşlanabileceğimi hayal ettim.

"Siz Işık Âleminin kralısınız, öyleyse neden bir köleye merhamet göstermeye devam ediyorsunuz?"

"Çünkü bu gece, birleştığımızda, bir kral, bir cin ya da hatta altın lanet olası bir insan olup olmadığım umurumda değildi. Önemli olan tek şey senin içinde olmanın, haykırışını duymanın, altımda paramparça olduğunu hissetmenin nasıl bir duygu olduğuydu. Seni her zaman koruyacağım Yaprak, altın tasmaların rahatsızlığından, diyardaki tüm fae'lerden ve hatta gerekirse kendinden bile."

Ama onun korumasını istemiyordum. Onun yardımı olsun ya da olmasın eve gitmek istiyordum.

Acaba gitme düşüncesinin beni ne kadar sık tükettiğini biliyor muydu, onun hayatı ile benim kaçışım arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, boğazını anında keseceğimi fark etmiş miydi?

Sertçe yutkundum ve avucumu hafifçe yanağına, onu incittiğim yere bastırdım. "İşaretli ya da değil, tasmalı ya da çıplak, senden hâlâ nefret ettiğimi bilmelisin." Kelimeleri yumuşak bir şekilde, okşar gibi söyledim.

Bunları hiç söylememeliydim ama yine de ona yalan söyleyemezdim.

"Evet," dedi sakince. "Biliyorum."

Tırnaklarım derisine küçük hilaller çiziyordu. "Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, Arrow."

Dudaklarımdan bir tutam saçı sıyrıp omzumun arkasından okşadı. "Bunu göreceğiz, benim intikamcı yaprağım. Göreceğiz."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

YAPRAK

Sabah egzersizlerimi yaparken gökyüzünden ılık yağmur damlaları düşüyor, bu ses auron kanara'nın huzursuz cıvıltısını bastırıyordu.

Coridon'un sokaklarından yükselen buhar dalgaları ağzı-pavyona kadar seyyar satıcıların tavalarında kızaran baharatların iç sulandıran aroması.

Nem sisi kasabanın koyu pişmiş toprak ve mücevher tonlarını susturmuş, hatta çölün dalgalı tepelerinde ateşböcekleri gibi parıldayan altın tozunu bile yatıştırmıştı.

Nadiren acele eden Işık Diyarı fae'leri, karmaşık saç modellerini ve ipeksi ipeklerini tutarak, kapalı yürüyüş yolları ve binalar arasında koşuşturuyorlardı. Kötücül bir memnuniyet dalgası göğsümü ısıttı. Değişiklik olsun diye onları hamamböcekleri gibi koşuştururken görmek güzeldi.

Kaslarım titrediğinde egzersize ara verip pavyonun kenarına oturdum ve aşağıdaki şehirde yaşanan kaosu izlerken topuklarımı tekmeledim.

Bir süre sonra merdivenlerde yumuşak ayak sesleri duyuldu ve Ari elinde bir tepsiyle yaklaştı.

"Seni yine zincirsiz mi bıraktı?" dedi altın rengi kaşlarını kaldırarak.

"Evet, gördüğünüz gibi." Sırıttım, bileğimi salladım ve Arrow'un güvenini kazanmak için çok çalıştığımın kanıtı olan zincirsiz kelepçeyi gururla gösterdim.

"Bugün erken bir öğle yemeği istersin diye düşündüm." Ari'nin dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Kahvaltıyı getirdiğimde sen hâlâ kralın yatak örtülerinin altında uyuyordun."

Sıcaklık yanaklarımdan taştı, midemde birikti. Krala teslim olduğumdan beri on sabah geçmişti ve her biri aynı şekilde başlamıştı. Kahvaltıda baharatlı yoğurtla meyve yiyorduk, sonra tatlı olarak birbirimizi yiyorduk, bir lokma daha alamayana kadar ateşli sevişmelerle tıka basa doyuyorduk.

Arrow beni yıpratacağı, dokunması için yalvaracağım konusunda uyarmıştı ve ben de defalarca yalvardım, kendimden tiksindim çünkü ona duyduğum özlem gerçektir. Ama kendimi küçük düşürmek istenen etkiyi yarattı ve resmen onun en sevdiği eğlencesi oldum.

Her gün kraliyet görevlerini bitirir bitirmez odasına döner ve en çılgın arzularımı tatmin ederdi. Odasında kullanmadığımız neredeyse hiçbir yer yoktu; yatağı, nehir, divanlar, döşemeler. Ve onun sesinin bedenime çarpıp ürperdiğim anlar için yaşamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Arrow'a sarayda eşlik ettiğim zamanlar en zor olanlarıydı. Sakin bir cariyeyi oynamak, saçımı okşadığında ya da kolunu belime doladığında gülümsemek hoşuma giden ya da doğal gelen bir rol değildi. Asi doğam, ona saldırmam ve yanağını tırmalamam için haykırıyordu. Ama daha karanlık ve son derece aptal bir iç ses, onu evine götürmemi ve orada özel olarak öpmemi istiyordu.

Her gece rüyamda onun öpücüklerini, hırıltılı komutlarını görüyor ve uykumda onun ısırması için yalvarıyordum. Yaşam özümü damarlarımdan sıcak darbeler halinde çekmesini arzuladım.

Evet, ondan hâlâ nefret ediyordum. Ama ister uykuda ister uyanık olayım, düşüncelerimi sadece iki şey tüketiyordu: Fırtına Kralı ve ormandaki ailem. Birinden kaçmak için öldürmem gereken, diğerine dönmek için öldüreceğim ikiz takıntılarım.

"Yaprak, kendine gel," dedi Ari, parmaklarını yüzümün önünde tıkırdatarak. "Senin için bir sürprizim var."

"Son deneyimlerime göre, sürprizler daha çok şoklara benziyor. Bu da onlardan biri mi olacak?"

"Bir göz atın."

Aşağıya baktım. Ari'nin tepsisinde iki bıçak parıldıyordu, birinin bıçağı en keskin obsidyendi. Gülümseyerek aramızdaki yere bir kâse su ve bir kalıp sabun koydu.

"Bunlar ne için?"

"Önce saçını keseceğim, sonra da tıraş edeceğim. Ama sadece sağ tarafını, tamam mı?"

Başımı salladım, hâlâ neden saçımı sarayda hiçbir insan ya da fae'nin giymediğini gördüğüm bir tarzda yapmak istediğimi merak ediyordum. "Neden şimdi?"

"Çünkü kral öyle istedi."

Saçlarımı bir kenara savururken Sayeeda'nın nefesi kesildi, parmakları Arrow'un ilk gece beni ısırıldığı bölgede gezindi. "Bunu Arrowyn mi yaptı?" diye sordu, sesi zayıftı.

"Evet. Onun vampir doğası olduğunu bilmiyordum."

"Tam olarak öyle değil. Reaver elflerinin hayatta kalmak için kanara tüylerine ihtiyacı olduğu gibi, gerçek vampir fae'lerin de beslenmek için kana ihtiyacı vardır. Seni ısırды ve

bu işaret, farklı bir nedenden dolayı."

Parmaklarını ittim ve boynumun yan tarafına masaj yaptım. "İyileştiğini sanıyordum."

"Yara iyi durumda, ancak yerinde, seni Aldara'sı olarak işaretlediğini gösteren bir tüy glifi var."

"Neyi?" Kulaklarımda kan hücum ederken sordum.

"Onun Aldara'sı. Onun seçilmiş. Bu kelime eski Koridonca'da 'kanatlı hediye' anlamına gelir. Bu, en sıkı siyasi evliliklerden bile daha güçlü bir bağdır ve sadece ölümle koparılabilir."

"Bu hiç mantıklı değil." Panik göğsümde dönerken gözlerim yaşardı. "Bunu neden yapsın ki?"

Güldü. "Bunun tek bir nedeni var, Yaprak. Başka hiçbir fae sana sahip olamasın diye." Tırtıklı bıçağı eline alarak saçımın bir tarafını kafa derime yakın bir yerden kesti. "Bu gelişme iyi. Sana güvenmeye başladı, sadece seni arzuluyor, bu da kaçışını planlamamızın artık güvenli olduğu anlamına geliyor."

Ari yumuşak kıllı bir fırçayı su dolu bir tabakta gezdirdi ve obsidyen bıçağıyla kısa saçlarımı kazımadan önce kafa derimi sabunladı. "Hem Ildri hem de ben Arrowyn'in aklına Auryinnia Madenleri'ni ziyaret etmesi ve seni de yanında götürmesi fikrini sokacağız. Bu onun gücü ve diplomasi becerileriyle seni etkilemek için mükemmel bir fırsat olacaktır."

"Böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyordum."

Ari homurdandı. "Neyse ki çoğu erkek, kadınlarının önünde gösteriş yapmaya dayanamaz. Sizi almayı kabul edeceğinden eminim."

"Sıkılıp beni Amon'un Kapıları'ndan atmadan önce yolculuğu organize etsen iyi olur."

"Tek yapman gereken," dedi, başımın sağ tarafını havluyla sert darbelerle kurularak, "ona gülümsemeye devam etmek, yatak sporunun tadını çıkarmak ve

gerisini bana bırakın."

Döndüm ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Çıplak omzuma bir tokat atarak beni tekrar başka yöne çevirdi, ardından saçlarımdan geriye kalanları kalın bir iple sırtımdan aşağı ördü.

İşini bitirdiğinde Ari aynayı kaldırdı ve ben de öne eğilerek çalışmasını inceledim. Göğsümde garip bir his kabardı, hüznün ve mutluluk eşit parçalardı. "Bu... eskiden böyle giyerdim."

"Evet." Gülümsedi. "Biliyorum."

"Teşekkür ederim." Ayağa fırladım ve yanağına bir öpücük kondurdum, ardından merdivenlere doğru yürürken ona el salladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, avucuyla yüzünü öptüğüm yere bastırarak.

"Grendal ile Tarneeq Avlusu'nda bir fincan elma çayı ve mutfak dedikodusu için buluşma ayarladım. Lütfen işine ara vermesine itiraz etmeyin. Çok uzun kalmayacağız ve Grendal öğle yemeği hazırlama vakti gelmeden dönmüş olacak."

"Elbette. Leaf, bir dakika bekle." Ari beni yanına çağırdı ve kalçasında asılı duran süslü hançerlerden birini çıkardı. "Eğer tek başına dolaşacaksan bunu takmalısın."

"Ama biri beni onunla görürse-" diye itiraz etmeye başladım.

"İyi olacak." Bıçak kemerini uyluk uzunluğundaki altın elbisemin üzerinden belime sararak sıkıca sabitledi. "Esen'le olanlardan sonra Raiden bile mahkemede kendini koruma hakkına karşı çıkmaz ve eğer seni güvende tutmazsam Arrowyn beni utanç içinde halkıma geri gönderir. Kendine iyi bak ve beladan uzak dur."

"Teşekkür ederim. Edeceğim."

Ellerim oymalı mermer korkuluklarda kayarak merdivenlerden aşağı inerken, suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. Birkaç gün önce Arrow, yalnız kalmamı yasakladığı Esen hariç, Ari'nin ya da özel muhafızlarından birinin eşliğinde olduğum sürece ara sıra odasından çıkmama izin vermişti.

Kralın şartlarını Ari'yle paylaşmamam hataydı ama Ari'yi benden daha iyi tanıyordu ve onun değerli kölesinin korunmasını isteyeceğini anlamalıydı.

Hiç şüphe yok ki dikkati dağılmıştı, aceleyle çıkıp Raiden'ın aklına bir Auryinnia turu fikrini yerleştirmek için çok hevesliydi. Ve muhtemelen bu öneriyi alçak, şehvetli sesiyle doğrudan kulağına fısıldamıştı.

Son birkaç gündür aralarındaki etkileşimi izlerken, Ari'nin en sevdiği uğraşın Raiden'a hiçbir şey yapamayacağı bir ereksiyon yaşatmak olduğundan artık emindim. Yakında bir gün, gerilim kopacak, Raiden misilleme yapacak ve sakın Sayeeda'nın dünyası bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bu fikir beni eğlendirdi ama asansörden çıkıp Yer Altı hizmetkârlarının koridoruna adım attığımda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Grendal'la burada buluşmayı, kralın evcil hayvanı olmaktan ne kadar nefret edersem edeyim, yaşam koşullarımın ölçülemeyecek kadar iyileştiğini kendime hatırlatmak için ayarlamıştım.

Uslu durduğum sürece, Arrow'un dairesinde zincirsiz bir lüks içinde yaşadım, pavyondan manzaranın tadını çıkardım ve kapalı nehirde yüzdüm. Bir yandan da yine o lanet pencereden şelaleyi izlemeyi hayal ediyordum.

Grendal beni kucaklayarak selamladıktan sonra serumdan donuklaşmış gözlerini inceledim, kemiklerinde et kalmadığını, solgun tenini ve boş ifadesini fark ettim. Altına karşı bağıışıklığım olmasaydı işlerin benim için ne kadar kötüye gidebileceğinin bir aynasıydı.

"Sen iyi misin?" Koridor boyunca yürürken sordum. "Seni beslemeyi bıraktılar mı?"

"Tabii ki hayır. Aç hissetmiyorum, hepsi bu. Ben iyiyim."

Uyuklayan auron kanaraların olduğu bir kafeste durduk. "Kendinize dikkat etmezseniz, sonunuz bu zavallı zavallılar gibi olur."

Grendal kıs kıs güldü. "Neden onları küçümsüyorsun? Hapsedilmeleri kuşların suçu değil."

"Onlardan nefret etmiyorum. Onlara acıyorum. Onlar bizim kaderimizin yansımaları. Biz de onlar gibi Fırtına Mahkemesi'nde kapana kısıldık, hayatta kalmamız daha güçlü bir türün kaprislerine bağlı."

"Benim için burası o kadar da kötü değil." Kolumu okşadı ve iğrenç dokunuşu karşısında irkildim.

Grendal hatırladığım oda arkadaşıma göre çok değişmişti. İçindeki tüm ateş ve mücadele sönmüştü. Sanki fae'ler beynini yıkamış gibiydi ve bugün onunla vakit geçirmeye karar verdiğim için pişmanlık duydum.

"Bak, biri bu kafesi kilitlemeyi unutmuş," dedim parmağımı açık duran bir mandalın üzerinde gezdirerek. "Bir kanaranın çıkmasına izin vermeliyim."

"Ciddi olamazsın," diye tısladı. "O kuşlara müdahale ederken yakalanırsan seni yakarlar."

"Muhtemelen." Döndüm ve en yakın kanaraya fısıldadım. Boncuk gibi kırmızı gözlerini bana dikti, sonra parmağımı gagaladı. "Hepinizi özgür bırakamam ama ya sen kıymetlim? Maceracı görünüyorsun," dedim ve kuşun altın başını okşadıktan sonra kaldırıp avuçlarımın arasında tuttum.

Panik içinde çırpınmaya başladı.

"Çabuk! Bir muhafız gelmeden gidelim." Grendal asansöre doğru havalandı ve kanara avuçlarımdan kurtulup uçarak

Kafes. Aptal kuş.

Grendal'ın peşinden asansöre atladım, tam o sırada bir muhafız koridorda ilerliyordu. Kanara ayaklarının dibine kondu. Altın kapılar kapanırken, korkmuş kuş yüzüne doğru uçu ve o da bir çığlık atıp ters yöne doğru koşmaya başladı.

Grendal ve ben kahkahalarımızı bastırdık ve ciddi yüzü asansör görevlisi "Hangi kat?" diye sordu.

"Yer," diye cevap verdim, sarayın yüksek fae'lerinin mağrur seslerini taklit ederek.

"İzniniz var mı?" diye sordu, burnunun ucuyla bize bakarak.

"Elbette. Sadece bahçede çay içiyoruz, bir hizmetçi ayaklanması planlamıyoruz."

Yüzünü buruşturdu ve mızrağını göğsümün ortasına doğrulttu. "Sayeeda'yı kontrol etmeyeceğimi sanma."

Asansörden inerken ona parlak bir gülümseme vererek, "Devam et," dedim.

Tarneeç Çay Bahçesi'ne varana kadar şehrin açık hava sokaklarında ve bağlantılı teraslarında hızla ilerledik. Küçük avluda, dev palmiye ağaçlarının etrafına yerleştirilmiş parlak renkli mozaik masaların üzerinde altın fenerler sallanıyordu. Genellikle mola veren yüksek rütbeli hizmetlilerle dolu olan kahve ve çay barı, güneşli bir hafta içi öğlen vakti garip bir şekilde boştu.

"Herkes nerede?" Grendal beni uzak köşede, bir balor palmiyesinin kocaman yapraklarının arkasına gizlenmiş bir masaya yönlendirirken sordum.

"Arkadaşım Sernius burayı işletiyor," dedi, ben otururken kelimeleri geveleyerek. "Bize mahremiyet vermeyi kabul etti."

"Gizlilik mi? Ne için? Otursana. Sana bakmak için eğilmekten boynum ağrıyor. Sence gardiyanlar, o adamı benim bıraktığımdan şüphelenir mi?"

kuşu kafesten çıkarır mısın?"

Hâlâ tepemde dikiliyor, yumruklarını tuniğinin kumaşına geçiriyor ve bakışları yana kayıyordu. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Ne? Bana bugün elma çayı içemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye sordum.

Grendal şakamı duymazdan geldi ve pişmiş toprak duvarın içine gizlenmiş dar bir kapının yüzeyine vurdu. Pelerinli bir adam, daha önce hiç görmediğim bir insan, kapıdan içeri adım attı.

"Acele etme," diye homurdandı, yanağının yıpranmış derisinde büzülmüş bir yara izi bembeyaz parlıyordu. En ufak bir nezaket kıvılcımından yoksun, soluk mavi gözleri kısıldı. Tedirginlik içime işledi, yüz hatlarının acımasızlığı bana yaldızlı pazar kölesini hatırlattı.

"Üzgünüm," dedi Grendal, ekşi ses tonu tüylerimi diken diken etti. "Bu, buraya gelirken bir auron kanara salma ihtiyacı hissetti."

Bu mu? Beni mi kastetti?

Grendal solumdaki koltuğa çökerken ve adam tam karşıma otururken, Ari'nin bıçağının hala kalçalarımın takılı olduğundan emin olmak için aşağı baktım.

Grendal bitkin haldeki erkeği işaret etti. "Bu Marlewyn. Kardeşimin arkadaşı. Seni şehirden çıkarıp Dünya Diyarı'na giden bir gemiye bindirebilir."

Yapabileceğinden emindim ve ayrıca hayatım üzerine bahse girerim ki beni karşısına çıkan ilk köle kafesine atacaktı.

Tüm içgüdülerim bu Marlewyn'e güvenmemem gerektiğini haykırıyordu ama asıl gizem Grendal'ın neden güvendiği idi. Serum, onun en azından bir şarlatan ve daha büyük olasılıkla düpedüz bir kötü adam olduğunu söyleyemese bile muhakeme yeteneğini yok etmişti.

"Buna gerek kalmayacak," dedim sandalyemi masadan uzaklaştırarak. "Daha önce de söylediğin gibi Grendal, burası o kadar da kötü değil, özellikle de kralın gözdesi olan benim için."

Adamın tepkisini inceledim. Fırtına Kralı'nın evcil hayvanı olduğumu biliyor muydu? Arrow'un onu kovaladığı düşünceci, her ne haince plan yaptıysa onu vazgeçirir miydi?

Kör sarı dişlerini ve som altından kesici dişlerini ortaya çıkararak sırttı. "Zaman tükeniyor. Güney kapısındaki muhafızlar on beş dakika içinde değişecek," diye mırıldandı. "Bu kapıda bekleyen bir arabam var. Hadi gidelim."

Elim kılıcımın kabzasına gitti. "Seninle hiçbir yere gitmekle ilgilenmiyorum."

"Marlewyn, lütfen bize biraz izin ver," dedi Grendal. "Onunla mantıklı bir şekilde konuşacağım."

İri adam kapıdan çıktı ve ben Grendal'a döndüm. "Gözlerin ve kulakların artık düzgün çalışmıyor mu? O lanet olası bir köle taciri."

"Bu kaçmak için tek şansın olabilir, Yaprak." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve dedi ki... şey, eğer onunla gitmezsen beni öldüreceğini söyledi."

"Ne?" Fısıldadım. "Ne yaptın sen Grendal?"

Arkamdan kapı gıcırdayarak açıldı ve kalın bir ön kol boğazıma dolandı. Marlewyn beni sandalyeden sürüklerken boğazımı sıktı, kaldırım taşları sandaletlerimdeki topuklarıma sürtündü.

Nefesim kesilirken, çırpınırken ve onun tutuşuna karşı kıvranırken yıldızlar kararan görüşümün kenarlarında yüzüyordu. Bilincimi kaybetmeyecektim. Kaybetmeyecektim...

Çılgınca bir hareketle kolunu çekiştirmeyi bıraktım, Ari'nin bıçağını kınından çıkardım ve kalçasına sapladım. Homurdandı, beni bıraktı ve doğruca kapıya koştu.

"Kaltak bu zahmete değmez. Eğer buradan gitmek istiyorsa, arabada üç dakika beklerim, daha fazla değil."

"Hadi Grendal," dedim kapı kapanırken. "Buradan çıksak iyi olacak."

Boş gri gözlerle bana baktı. Başım döndü ve şok hareketlerimi yavaşlatarak masaya oturdum. Titreyen ellerimle bıçağı tuniğıme sildim ve yanımda Grendal az önce bir köle tacirinin saldırısına uğramış gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ellerini yumruk yaptı, sonra deli bir kadın gibi çığlık attı ve bıçağımanı masanın üstünden kaptı, çılgınca kesti, geriye doğru savrulurken yüzümü kıl payı ıskaladı.

"Neyin *var* senin?" Bileğini tuttum ve bıçağı boynuma doğru kaldırmak için mücadele etti. "Aklını kaçırmışsın sen!"

"Lütfen, Yaprak. Seni incitmek istemiyorum. Ama onunla gideceğine söz verdim."

"O adam, tanrıların terk ettiğı başka bir diyardaki köle pazarına hızlı bir yolculuktan başka bir şey değil. Bunu benim için neden isteyessin ki?" İç çekerek sesimi yumuşattım ve bileğini bıraktım. Bıçak masaya çarptı. "Unut onu ve biri bizi bulup boş bir çay bahçesinde ne yaptığımızı merak etmeden önce buradan gidelim."

"Lütfen, Yaprak. Sana yalvarıyorum." Grendal ayağı fırladı. Kınına sokmak için bıçağı uzandığımda onu yakaladı ve beni ayağı kalkmaya ve başka bir saçma itiş kakışa zorladı.

Zarar vermeden onu etkisiz hale getirmeye çalıştım ve ön kolumla üç beceriksiz vuruşu engelledim. Sabrımı kaybederek onu taş duvara doğru ittim ve bileğini büktüm, hala tutunduğı bıçak boğazına dayanmıştı. O da

Başını savurdu ve dizini karnıma çarptı ama tutuşum zayıflamadı.

"Grendal! Dur artık. Yaralanacaksın."

"Benim de işimi bitirebilirsin." Kasları gevşedi, gözlerindeki mücadele söndü. "Beni öldürmesi için birini gönderecek."

"Kim yapacak? Marlewyn mi?"

Kararlılık yüz hatlarını buruşturdu. Çığlık attı, boştaki eliyle başımın arkasını kavradı, kendini ileri itti ve Sayeeda'nın güzel bıçağını boğazına sapladı.

Bağırdım, adrenalın vücuduma yayılıyor ve mide bulantım artıyordu.

Ağzından kan fokurdayarak duvardan aşağı kaydı. Yere düştüğünde onu kollarımın arasına aldım. "Grendal, hayır, hayır."

Bıçak boğazından ölümcül bir açıyla çıkmış, yaradan parlak kan fişkırıyordu. Fazla ömrü kalmamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Oğlum Zaret'e serum getireceğine söz verdi... kampta bir bağımlı... kampta. Seninle de ilgileneceğine söz verdi. Ona senin değerli bir kargo olduğunu söyledim, ama gerçekte kim olduğunu değil. Üzgünüm, Yaprak." Öksürdü, kanı tuniğime sıçradı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Titreyen bir elimle yanağındaki kanı okşayarak gülümsemeye çalıştım ve sonra dikkatini dağıtmak için kötü zamanlanmış bir şaka yaptım. "Doğrusu hayal kırıklığına uğradım. Önce elma çayı yok muydu? Şimdi de bu mu?"

Güldü, dudaklarında korkunç değerli taşlar gibi kan parlıyordu.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. I..." Sözleri kafama dank edince sözlerim kesildi. "Bekle. Ona kim olduğumu söylemediğini söyledin. Ne demek istedin? Kralın evcil hayvanı mı? Başka biri mi? Söyle bana Grendal. Lütfen."

"Hayır... kralın kölesi değil, aptal kız... sen... ailen..." Ciğerlerinden son bir nefes çekildi, yaklaşan ölümün perdeleri gözlerini kararttı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Çenesi gevşedi, başı duvara yaslandı.

"Grendal!" Öldüğünü biliyordum ama yine de onu sarstım. Ona sarıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Hiç bahsetmediği oğlunun yardıma ihtiyacı olduğu için beni kullanmış olması o kadar da umurumda değildi. Bunu anlayabilirdim. Ama eğer gerçek kimliğimi biliyor ve bana söylemiyorsa, bu o kadar kolay affedemeyeceğim bir ihanetti.

Yumuşak eller beni Grendal'ın üzerinden çekti ve Ildri beni ayaklarımın üzerine kaldırıp kollarına aldı. "Yaprak, ne yaptın sen?"

"Ona zarar vermedim. Söz veriyorum."

Raiden yanımda belirdi ve Grendal'ın nabzını kontrol etmek için eğildi. Omzunun üzerinden baktı ve başını sallayarak Grendal'ın öldüğünü doğruladı.

Ayak sesleri duyuldu, sonra Ari yanıma geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Onu ben öldürmedim. Beni bir tüccarla göndermeye çalışıyordu, gitmeyince bana saldırdı ve sonra kendini bıçağıma itti. Yemin ederim."

Ari koluyla yüzümü sildi. "Sana inanıyorum. Gel bakalım. Ildri seninle birlikte kralın kubbesine dönecek."

"Bu tüccar nereye gitti?" Ildri sordu.

Kısmen duvarın içine gizlenmiş olan kapıyı işaret ettim. "Oradan. Beni bir gemiye götürecek bir arabanın beklediğini söyledi. Grendal ona Marlewyn dedi. Bir an için bana kim olduğumu söyleyebileceğini düşündüm."

Ari'nin altın rengi kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Raiden kapıyı itti.

"Açılmıyor."

"Bu bir kunduz kapısı," dedi Ari, başını ahşap panelden içeri sokup kapıyı açık tutarak. "Tüccar yarı elfti."

Raiden eşikten adımını attı. "Onu yakalayacağım. Arrow'a nereye gittiğini söyle."

"Yalnız gitmek zorunda mısınız?" Ildri, alnına bir annenin endişesi kazınmış halde konuştu. "Şehirden geçerken bana eşlik etmeleri için birkaç muhafız toplayacağım." Ildri ona bir öpücük kondurdu. "Dikkatli ol."

Raiden gözden kaybolunca Sayeeda'ya doğru döndüm. "Neden buraya geldin? Beni kontrol etmek için mi?"

"Paylaşacak iyi haberlerimiz vardı ve size söylemek için sizi kralın kubbesine geri getirmek için sabırsızlanıyorduk." Ari, Grendal'ın ince kolundan serum bileziğini çıkarırken başını kaldırdı. "Kral Auryinnia Madenleri'ni ziyaret etmeyi kabul etti ve seni de yanında götürmeyi planlıyor."

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Yedi gün içinde. Altın avcılarının bir kutlama düzenlemek için zamana ihtiyaçları var. Bu çok gecikmiş ve çok önemli bir ziyaret."

"Elbisen için üzgünüm," dedim Ildri'ye, kan bulaşmış kumaşı işaret ederken ellerim titriyordu.

"Sorun değil, canım. Başka bir sürü var. Hadi saraya dönelim. Ari avlunun temizlenmesini ayarlayacak."

Temizlenmişti... Grendal'ın cesedini ne yapacaklardı? Ve oğlu Zaret'e kim yardım edecek ve ona öldüğünü söyleyecekti?

Ildri beni uzaklaştırırken, duvara yaslanmış, vücudunun ön kısmı kanla yıkanmış ve bakışları yukarıdaki mükemmel, berrak gökyüzüne sabitlenmiş arkadaşşıma baktım.

Bir daha asla göremeyeceği gökyüzünü.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

OK

Içenemi arabada karşımda oturan Yaprak'a doğru eğdim. "Buraya gel." Ayağa kalktı, sonra kolumun kıvrımına yerleşti, avucu uyluğumun üzerindeydi ve vücudu sıcak ve uysaldı. "Görünüşe göre geçen hafta birisi kafesinden bir auron kanara salmış," diye mırıldandım, yüzünü izlerken yakından.

Beni geçip vagonun penceresinden dışarı bakarken, elbisesinin ipeksi kumaşıyla oynadı. "Gerçekten mi? Saraydan mı kaçtı?"

"Hayır. Ve ne yazık ki bir bekçi kuşu yakaladığında yaraladı."

Kollarımda kaskatı kesilerek şüphelerimi doğruladı. Kuşu serbest bırakan Leaf'ti. Bu kadarı kesindi.

"Arkadaşın Bronwal'ın ölümünü duyduğumda çok üzıldüm."

"Aslında adı Grendal'dı ve anlaşıldığı kadarıyla o kadar da iyi bir arkadaş değilmiş; sadece Işık Diyarı'nın yasadışı altın ticaretinin bir başka kurbanıymış. Raiden'in ona şantaj yapan tüccarı yakalamasına sevindim."

"Raiden onu yakaladı ama cezasını ben verdim." Kemiklerden sıyrılan et görüntüleri zihnimde titreşti. Ceza

Bence çok sert ama çok adil bir cezaydı. Yaprığıma rızası olmadan dokunan herkes aynı sonuçlara katlanırdı, ne kadar korkunç olsalar da.

Başının tıraşlı tarafını okşadım, sonra parmaklarımı saç örgüsü boyunca gezdirerek göğsüne yaslanan altın sarısı uca ulaştım. "Saçlarının bu halini seviyorum. Kişiliğinin iki tarafına da uyuyor - sert ve dikenli olana karşı tatlı ve yumuşak."

Beni şehvetli bir gülümsemeye onurlandırdı. "Benim yumuşak bir tarafım yok."

"Doğru değil. Kabuslarımda beni nasıl yatıştırdığını düşün. Dişlerimin acısını hissetmek için ne kadar tatlı yalvardığını. Ve seni öptüğümde, tereyağından daha yumuşak, daha lezzetli oluyorsun. Tadına varılması gereken bir lezzet."

Nefesini dışarı üfledi. "İnsanları iddia ettiğin kadar hor görüyorsan, birini nasıl *lezzetli* bulabilirsin anlamıyorum."

Boğazındaki Aldara izini takip ettim, aramızdaki elemental bağ kalplerimizin arasına gerilmiş altın bir kordon gibi ısınırken ve titreşirken aletim kalınlaştı. "İnsanlardan mantıksız bir tutkuyla nefret ediyorum."

Koyu renk bir kaşını kaldırdı. "O zaman düşmanınız olmak o kadar da kötü değil."

"Farklı olduğunu biliyorsun Yaprak. Sen benimsin. Yıldızlı pazar kafesinin parmaklıkları arasından vahşi bakışların benimkilerle buluştuğu ilk andan beri seni istediğimi biliyordum."

"Yalancı. O zamanlar bana ne olduğu umurunda değildi. Coridon'a vardığımızda beni Yer Altı muhafızlarının önüne attın ve kaderime Sayeeda'nın karar vermesine izin verdin. Beni kolayca Amon'un ateşlerini besleyen hücreye gönderebilirdi."

"Gerçekten o kadar aptal olduğuma inanıyor musun? Pelerinimi omuzlarında bırakmam tesadüf değildi. Ari'nin bunu göreceğini ve seni seçtiğimi anlayacağını biliyordum."

Beni şüpheyle incelerken yeşil gözleri kısıldı. "Bir kraliçe aldığında, ben de ateşin yakıtı mı olacağım?"

"Krallıklardan bir fae ile asla evlenmeyeceğim." "O zaman varisleri nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

Ağzım kıvrıldı. "Onları bana vereceksin."

Dondu kaldı. "Ben mi? Bir insan mı? Sen delisin, Arrow. Az önce tüm ırkımı hor gördüğünü itiraf ettin. Yarı insan çocukların olsaydı tüm krallığın senin yerine tahta geçmek için ayaklanırdı. Ve sen onlara gerçekten tahammül edebileceğine inanıyor musun? Onlara babalık yapabileceğine? Sanmıyorum."

"Siz ve sarayım planlarım hakkında ne düşünürseniz düşünün, bunun bir önemi yok. Güçlerimin gücünü gördünüz. Beni öldürmek imkansız. Beni tahttan indiremezler."

Yaprak güldü. "Oh, birini öldürmenin her zaman bir yolu vardır. Sen bile zarar görmez değilsin. Herkesin bir zayıflığı vardır. Büyük miktarda fırtına büyüü saldıktan sonra ne kadar bitkin düştüğünüzü düşünün. Bir düşmanın tek yapması gereken siz bu zayıf duruma düşene kadar beklemek, sonra da siz dinlenip yeniden şarj olamadan saldırmaktır."

Güneşin ısıttığı saçlarına bakarak iç geçirdim ve onu kendime çektim. "O halde yanımda olduğun için şanslıyım. Bana memnuniyet veriyorsun ve olumlu hisler Işık Âlemi büyüünü diğer tüm yöntemlerden çok daha iyi şarj ediyor."

Yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. "Saldırı altındayken duygularınızın pek de olumlu olacağını sanmıyorum."

"Şaşıracaksın," diye cevap verdim. "Ne olursa olsun, sen benimsin ve doğru zaman geldiğinde halkım seni eşim, çocuklarımin annesi, Coridon'un altın prens ve prenseslerinin yaratıcısı olarak kabul edecek. O zaman, hamile kalmayı engelleyen cevher büyüünü kullanmayı bırakacağım ve

sen de hemen gebe kalacaksın."

"Bu *cevher* büyüsunü ilk defa duyuyorum. Ama hamileliği önlüyorsa, onu kullandığınız için minnettarım."

Güçlü bir hoşnutsuzluğa benzer bir his içimi kapladı, sonra çeneme bir öpücük kondurdu ve yüzünde acıma ve üzüntü karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Çok kızgınsın Arrow ve bu yüzden senden daha mı çok hoşlanıyorum yoksa daha mı az hoşlanıyorum emin değilim."

"Elbette daha iyi," dedim, saçlarını kulağının yuvarlak kabuğunun arkasına sıkıştırırken.

"Işık Diyarı'nın köle ticaretini kaldırırsanız sizi daha çok severim. Evrimleşmiş toplumların can ticareti yapmaya ihtiyacı ya da arzusu yoktur. Coridon neden böyle bir vahşete devam etsin ki?"

"İnsanlar kölelere karşı korkunç muameleleriyle ünlüdür," diye cevap verdim. "Dünyamız acımasızdır ve düzeni sağlamak ve sürdürmek için ne gerekiyorsa yaparız. Yıldız Diyarı'nda hayatta kalmanın daha az vahşi yollarını biliyorsanız, lütfen bunları benimle paylaşın."

Kaşlarını çattı, gözleri sanki bir transa girmiş gibi parlıyordu, ormanın bir anısı onu benden uzaklaştırmıştı.

"Yaprak, sorun ne?"

"Yok bir şey. Daha önce biriyle yaşadığım bir anlaşmazlığı hatırlıyordum. Bu kişi Dünya Diyarının hizmetkâr ticaretinin yararlarını savunurken, ben buna karşı çıkmıştım."

"İşte, demek istediğimi kanıtladın. İnsanlar da köle taciridir."

"Ama Coridon insanları madenlere gönderiyor ya da çok zayıflarsa onları yakıyor. Bu korkunç bir şey."

"Katılmıyorum. Kendilerini takas edilirken bulan çoğu kişi altın bağımlısı, kayıp ruhlardır. Yüzlerce yıldır, hatta daha da uzun süredir, mahkemem hayatları

Kendi tüketişlerinin enkazı. Altın yiyiciler. Kurtarılamayanların acılarına son verdik, merhamet gösterdik. Başkalarına defalarca zarar verenleri cezalandırdık ve hala gücü olanları madenci yaptık, güçlerini yapıcı bir şekilde kullandık. Bağımlı olanlara da düşük dozda serum vererek, mutfakta ya da sarayda sarayına hizmet ederken sağlıklı kalmalarını sağladık. Fırtına Sarayının hükümdarları bu ticarete bulaşanlara karşı merhamet gösterdiler."

"Bu doğru olabilir ama Arrow, sizin yönetiminiz altında bazen sarayınıza gelmeden önce altına hiç dokunmamış insanlardan bağımlılar yaratıyorsunuz. Bu affedilemez. Verdiğin her karar, büyük ya da küçük, değerine değer katıyor ya da değerinden bir şeyler eksiltiyor, son çetele ise sonsuza dek kral olarak anılmanı sağlıyor. Uzak gelecekte bir gün, kemiklerinizin külü çölünüzün altın tozuyla karıştığında nasıl bir miras bırakmak istediğinizi düşünün."

"Mükemmel olduğumu hiç söylemedim, Yaprak." "Hayır. Sadece birçok kez ima ettim."

Uzaktaki tepeleri altın sarısı bir sis örtüyordu ve ben arabanın penceresinden dışarı bakıp Yaprak'ın kolundaki bileziği okşayarak serumun neden onu etkilemediğini tekrar merak ettim. Kimdi bu kayıp kız? Ve benim ne tür bir adam olduğumu düşündüğü neden umurumdaydı?

"Söylediklerinizi dikkate alacağım. Babam gibi hatırlanmak istemiyorum; korku yoluyla saygı kazanan bir zorba olarak. Yine de, belki de bu açıdan, ben kaybedilmiş bir davayım. Eğer Raiden senin yaptığın şeyi önerseydi, muhtemelen suratına yumruğu yapıştırırdım."

"Arrow!"

Dişlerimi gösterdim. "Ne diyebilirim ki? Yetiştirilme tarzım barbarcaydı. Ama ben bunun ötesine geçmeye çalışıyorum."

Başını salladı ve dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkararak gülümsedi. Dudaklarını okşadım, başparmağım nemli etin arasına daldı. Bu boşluk bende her zaman onu koruma ve aynı zamanda onu şiddetin sınırına kadar becerme isteği uyandırdı. İçimde savaşılan iki karşıt dürtü, en tatlı, en bağımlılık yapıcı zehirler gibi damarlarımda dolaşarak iyi hissettiriyordu.

Yaprak. Çelişkileri beni büyüliyordu. Yumuşak ama güçlü. Naif ve şehvetli. Şefkatli ama acımasız. Eğer onu sözle ya da eylemle rahatsız edersem, bir nefeslik bir süre içinde şakacı bir peri kızından beni parçalamaya niyetli, gözü dönmüş bir Valkyrie'ye dönüşürdü. Onun arkadaşlığından asla sıkılmazdım.

Eğer onun varlığı olmasaydı -yanıma sokulmuş suçlu bir rahatlık- bu vagonda, geçmişimle yüzleşmek üzere olmazdım.

İleride, kâbuslarımda gördüğüm ve kemiklerimi titreten yol ayrımını gördüm. Bir kol, bir zamanlar madenlere giden ana yol olan eski Aurum Yolu'na çıkıyordu. Diğerisi ise ailemin tam olarak parçalandığı yeri anmak için üç yıl önce dikilen dikilitaşa doğru gidiyordu.

Öfke kanıma karıştı ve zihnimi bu arabadan alıp beni başka bir arabaya bıraktı. İçinde kibirli bir çocuk prens uzanmış, kendinden memnun ve hayatının her zaman rahatlık ve hoşgörü içinde geçeceğinden aptalca emin bir şekilde oturuyordu. Gençlik varsayımlarım gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Üçlü patlama sesi omurgamı çelik bir çubuğa dönüştürdü. Sonra çığlıklar başladı, benim ve yola dizilmiş seyircilerin çığlıkları. Saray mensupları, Auryinnia sıradağlarına doğru yol alan kraliyet ailesini bir an olsun görebilmeyi ummuşlardı. Bunun yerine, bağırsakları ve kemik parçaları fırtına bulutları gökyüzünde yarışırken manzaraya püskürtüldü.

Göğsümde yankılanan gök gürültüsünün homurtusu, kalbimin yavaş ve ıslak gümbürtülerle atmasını sağlayan tek şeydi.

Gök gürültüsü üç kez daha tepemde patladı ve kükremek için ağzımı açtım, ama sonra... ama sonra küçük bir el benimkini kavradı ve vücudumu sarsan titremeleri yatıştırdı.

"Ok mu?" Yaprak sordu. "Kanatlı kule ailenin öldüğü yeri mi işaret ediyor?"

Bir acı sesi beni şimdiki zamana geri getirdi ve elinin kırılğan kemikleri üzerindeki ezici kavrayışımı gevşettim. "Evet," diye mırıldandım. "İşte burası."

"Çok üzgünüm. Bunun olduğunu görmek korkunç olmalı."

Gözlerimi kapatarak başımı deri koltuk başlığına yasladım. "Ayrıcalıklı bir hıyar olduğum ve uyuyakaldığım için, alayın arkasındaki bir arabadaydım, onlarınkinden biraz uzaktaydım. Ama yine de her şeyi görebilecek kadar yakındım. Yaşayan bir kâbustu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu anıdan asla kurtulamayacağım."

"Tam bir çiftiz, değil mi? Çok fazla anısı olan bir kral ve neredeyse hiç anısı olmayan bir köle." Başımı aşağı çekerek yanağımdan ve dudaklarımdan öptü, sonra yüzümü boynunun kıvrımlarına yasladı.

Elmalar ve gece yarısı açan auron güllerinin kokusu duyularımı doldururken onu derin derin içime çektim, parmaklarım etini zedeledi. *Sakın bırakma. Ne olursa olsun, bırakma.*

"Zavallı küçük bir prenstin," dedi, ses tonunda sempati yoktu. "Ve şimdi bir kralsın, tüm diyarlardaki en güçlü ve en kudretli kişi. İstedığın her şeyi yapabilirsin. *Herkes* zarar verebilir, *herkesi* incitebilir ve ailen için döktüğün her bir gözyaşının bedelini sayısız suçsuz insana ödetebilirdin. Ama yine de yapmadın. Bunun için sana hayranım."

Bunaltıcı bir gecenin ardından gelen serin bir şafak gibi, rahatlama ve minnettarlık göğsümü doldurdu. Bu duygular çoğunlukla bana yabancıydı ama yine de rahatlatıcıydı. Bağımlılık yapıcı. Ve bunlar, Yaprak'ı öldürmeme ya da ne suç işlerse işlesin bensiz Dünya Diyarına dönmesine izin vermeme izin vermeyecek nedenlerdi.

O çok değerliydi. Ve onu sonsuza dek yanımda tutabilmek için beş diyarı da yakıp kül edebilirdim.

"Hâlâ titriyorsun," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim."

"Bana şu maden ziyaretinden bahset. Bugün neler olacak?" Kucağıma süründü, kalçalarımın üzerine oturdu, sonra bir parmağını göğüs kafesimde gezdirdi, tüyler usulca çınılıyordu. "Ayrıntılı olarak anlat, ben de seni bir süreliğine anılarından uzaklaştırayım."

Kalçalarını kavrayarak ağırlığını pantolonumdaki çıkıntıya göre ayarladım ve içimden bir zevk şimşeği çakınca homurdandım. "Yılda bir kez, Fırtınalar ve Tüyler Kralı-"

"Bu sen olabilirsin." Sırıttı ve boynuma nemli öpücükler bıraktı.

"Evet. Bu gerçek çoğu zaman üzücüdür ama her zaman inkâr edilemez." İçimi çektim ve düşüncelerime yeniden odaklandım. "Eski yasalara ve geleneklere göre, kral yılda bir kez tüyleri teslim etmek için Auryinnia'ya törensel bir yolculuk yapmalıdır. Dağ aldatıcıdır; sadece yerin altındaki madenleri değil, yukarısındaki reaver elflerinin sarayını da içerir. Dağın etrafında kamp kuracağız ve orada siyaset, ziyafet ve bu gece bir cümbüş olacak. Tavandan altın zerrecikler yağarken ve altın yaratıklar flüt çalarken kollarımda dans edeceksin, duvarlara sabitlenmiş parmaklıklardan muhteşem yüksekliklerde sarkarken vücutlarını şaşırtıcı şekillere sokacaklar."

Tenime karşı ilgi dolu bir ses mırıldandı.

"Şimdilik bu kadar açıklama yeterli mi?"

"Evet. İşe yarayacak. Ödüllendirilmeye ve dikkatinin dağılmasına hazır ol." Sıcak avuç içleri yanaklarımı çevreledi, dili dudaklarımı araladı.

Gliflerim canlandı, tenimin üzerinde vızıldadı ve inleyerek ileri doğru ittim, onu koltuğa çevirmeye ve vahşice almaya hazırlandım.

"Oh, hayır, yapamazsın. Dikkatini dağıtıyorum, unutma."

Dikkatimi dağıtmak mı? Daha çok beni deliliğin sınırına sürüklüyordu. Pencerenin dışında görünen Reaver muhafızlarını görmezden geldim. Altın yaylarını omuzlarına asmış ve sadaklarını oklarla doldurmuş bir şekilde düzenli aralıklarla yola dizilmişlerdi.

Onun yerine, insanımın vücudumdan aşağıya doğru yalayarak inişini, örgüsünün karın kaslarıma işkence edişini izledim. Ağzı açık öpücüklerini derimin üzerine bastırdı ve sonra yavaşça çözdü, yeşil gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Siktir," diye nefes aldım, parmaklarım omuzlarına gömüldü. Nefes nefese kaldı ve kaslarımı gevşetmek için zorlamak zorunda kaldım.

"Dikkatin dağıldı mı?" diye sordu ağlayan şortum serbest kaldığında ve elini tabanının etrafına sardı.

Kalçalarım onun gülümseyen ağzına doğru sarsılırken belli belirsiz olumlu bir ses çıkardım.

"O zaman durayım mı?" Boyuma doğru yavaşça bir nefes üfledi ve bu hareketi iki kez daha tekrarlardı. "Belki de varışınız için aklınızı toplamayı tercih edersiniz."

Kalçalarım titriyor ve başım şehvetle dönüyordu. "Diyarlardaki tüm altınlar için değil," diye boğuk bir ses çıkardım.

Dilinin ucuyla nabız gibi atan damarlarımda gezindi, ben tekrar küfredinceye kadar alay etti. Sonunda dudakları başımın etrafında kapandı ve emdi, sıcak ve ıslak. Sadece bir kez.

"İstesem daha fazlası için yalvarır mısın?" diye meydan okudu.

"Eğer bunu sonsuza dek yapacağına söz verersen tacımı sana veririm."

Kökümü yumruklayan dili, inci rengindeki şehvet tellerini yalayarak daire çizdi, dişleri hassas eti sıyırdı. Bir hayvan gibi hırladım, sonra onun önerisine uydum ve yalvardım.

"Lütfen... em beni. Şimdi... Yalvarıyorum... Sabırsızlanıyorum."

Yavaşça, beni tatlı ağzının derinliklerine aldı, yanakları çabayla çukurlaştı. Mutluluk veren basıncı yukarı çekti, sonra üç kez daha tekrarlamadan önce ucumda sert ve hızlı bir şekilde sallandı.

Koltuğa doğru savrulduğum, gök gürültüsü de buna karşılık olarak dışarıya çarptı. Ben vahşi bir yaratıktım, bir kral ya da fırtına tanrısı değildim. Ben onun kölesiydim ve bu insan da benim kraliçemdi.

"İyi kız. Çok iyisin. Sen mükemmelsin." Uyarılmışlığının tatlı, misk gibi kokusu beni çılgına çevirirken, ağzına boşaldım. "Bana benim olduğunu söyle. Söyle."

Emme ve basınç çok iyiydi, neredeyse dayanılmazdı. Beni aklımdan çıkarmak istiyordu, böylece ona söylediklerimi unutacaktım. Ondan benim olduğunu ve hep öyle kalacağını söylemesini istediğimi unutmamı. Bunu söylediğini duymayı o kadar çok istiyordum ki, doğru olup olmadığı umurumda bile değildi.

Başparmaklarım yanaklarını ve dudaklarını şaftımın etrafında gerildikleri yerde okşadı, ürperdim ve inledim ve... araba durdu. Zevkten uyuşmuş ve inliyordum, cehennem diyarlarının kapısına varmış olsak bile umurumda değildi. Sadece başladığı işi bitirmesini istiyordum.

"Durma," dedim, sesim sertti. Beni saran ağzının görüntüsü, tenimin üzerinde titreşen yumuşak inlemeleri beni tekrar deliliğin sınırına getirdi. "Siktir." Tırnaklarım deri koltuğu yırttı. Öyle bir haldeydim ki

yaklaştı, titriyordu ve patlamak üzereydi. Sonra arabanın yan tarafından iki keskin vuruş sesi duyuldu.

Leaf'in başı benden ayrıldı, dudaklarından ıslak bir ses çıktı. Raiden'ın zırhlı sırtı uzak pencerede belirdeğinde sırttı, sesi kapının yanında gürlerken yüzü bizden uzağa dönüktü. "Geldik, Kral Arrowyn."

"Bize biraz zaman verin," diye mırıldandım.

Yaprak ağzını açtı ve Raiden boğazını temizledi. Başını eğdi ama ona beklemesini işaret ettim.

"Arrow, Zareen on adım ötede duruyor ve seni karşılamak için bekliyor."

Kanımdaki şehvet söndü ve yerini kızgınlığa bıraktı. "Tanrılar Zareen'in belasını versin. Neden her zaman dakik olmak zorunda? Bu çok can sıkıcı bir alışkanlık," dedim ve Leaf beni tekrar derilerimin içine sokup hızla bağlarken bir kahkaha attım.

"Seni çadırımızda oyalamayı bitireceğim," diye fısıldadı, çimen yeşili gözleri muziplikle dolup taşıyordu.

"Dört gözle bekleyeceğim," dedim ve arabadan atlayıp onun inmesine yardım ettim.

Yaprak'ın elini koluma koydum ve bir tören patikasına dokunmuş kır çiçeklerinden oluşan bir halı boyunca yürüdük. Bu yol bizi altın çölden geçirdi ve Coridon'dan gelen, içinde Ari, Ildri, Stormur, Esen ve sarayımın diğeri üyelerinin bulunduğu dört arabanın yanından geçirdi.

Yaprak, Auryinnia'yı incelerken gözleri büyüdü. Dağ önümüzde yükseliyordu, yüksek zirvesine kadar altınla kaplanmıştı. Tabanında, muazzam yaldızlı kemerler iç kısmına açılan bir girişi çevreliyordu. Ve

Son olarak, altın işlemeli bir elbiseye bürünmüş olarak karşımızda kıpırdamadan duran heybetli Zareen'in kendisi.

Tüm fae yaratıkları gibi, Zareen de yaşlanmamış görünüyordu. Kız kardeşi muhteşem Sayeeda'ya benziyordu, ancak reavers'ın anası olarak elf özellikleri daha da gelişmişti. Uzun elf kulakları tırpan gibi başından geriye doğru uzanıyor, koni şeklindeki başlığını çerçeveliyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun kundakçı elfti, benim boyuma bile denkti ve vücudunun her yeri en koyu altın tonlarında parılıyordu. Görünüşü ve tavırlarıyla, ben de dahil olmak üzere, var olan herhangi bir diyardaki herhangi bir tanrı ya da kralıkinden daha üstündü. Dingin varlığı alçakgönüllüydü, yatıştırıcıydı ve bugün onu gerçek bir memnuniyet gülümsemesiyle karşıladım. Onu özlemiştim.

Geleneksel reaver selamlaşmasında olduğu gibi birbirimizi selamladık, ellerimizi birbirine bastırdık ve çenelerimizin altında birleştirdik. Yaprak yanımda durdu ve sessizce bizi izledi, parmakları kalçasının yan tarafına girmişti, bu hareket bana tedirginliğini anlatıyordu.

Gergin olmakta haklıydı. Zareen saygısızlığa sabırla katlanmazdı. Yolculuk sırasında Yaprak'ın dili o kadar keyifli bir şekilde meşgul olmasaydı, vardığımızda dikkat etmesi için onu uyarmak aklıma gelebilirdi.

"Demek savaşçı kral," dedi Zareen, "üç yıl sonra ilk ziyaretini yapıyorsun ve insan kölenle beni karşılamaya geliyorsun."

Leaf'in nefesi kesildi ve ben de geri çekilip yana doğru adım attım, böylece kolum onunkine değdi, bir güvence jesti.

Zareen yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru yürüdü, ellerini Yaprak'a doğru uzattı. "Sizinle tanışmak bir onur," diyerek insanımı omuzlarından kavradı ve her iki yanağına da öpücükler kondurdu.

Yaprak'ın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Bu onur tamamen bana ait. Auron tadar maleeka."

Zareen güldü, insanın onu geleneksel Reaver sözleriyle selamladığını duymak hoşuna gitmişti, bu sözlerin tercümesi "*altın her zaman sana aksın*" şeklindeydi.

"Sana da aynısı, kayıp olan. Ari bana senin hakkında çok şey anlattı. Beni bu şekilde karşılamam için sana talimat verdi mi?"

"Hayır. O anda aklıma geldi. Bu deyiimi eski hayatımda, Toprak Diyarı'nda öğrenmiş olmalıyım."

"Evet, öyle olmalı." Zareen'in gözleri parıldarken Yaprak'ın kolunu kendi koluna doladı ve tek kelime etmeden ilerledi, beni harekete geçmeye ve onlara yetişmek için uzun adımlar atmaya zorladı.

Dağın girişine doğru yürüdük ve Zareen toplanan kalabalığa döndü; sağda reaver elfleri, solda insan madenciler ve hizmetkârlar vardı. Birkaç yüz varlık hareketsiz durmuş, onun konuşmasını bekliyordu.

"Auryinnia Yurttaşları, Fırtınaların ve Tüylerin Kralı Arrowyn Ramiel ile eşi, Toz ve Taşların Toprak Diyarından Yaprak'a hoş geldiniz diyoruz. Auron Yolları Kitabı'nda yazıldığı gibi, tüyler her zaman fae yolunda yüzsün ve altın aramızda aksın, dostluğumuz ve ittifakımızla sonsuza dek yenilensin. Auron tadar!"

Kalabalık hep bir ağızdan "Auron tadar" diye bağırdı ve ardından büyük bir alkış koptu.

Zareen kır çiçeklerinden oluşan halı boyunca bizi çağırırken Raiden arkamızdan yürüdü. Ari de ona katıldı ve dağın girişine yaklaştığımızda Yaprak yanıma düştü.

Yaprak'ın kolunu benimkine bağlayarak eğildim ve kulağına fısıldadım. "Yakında bir gün, arabada kaçmayı başardığın gerçeği itiraf edeceksin."

"Ne gerçeği?" diye sordu.

"Kime ait olduğunuzun gerçeği."

"Yine mi o?" Gülümsedi ve neşeli bir sesle, "Söyle bana, beni seviyor musun, Fırtınalar ve Tüylar Işık Diyarı'nın *savaşçı kralı* Arrowyn?" dedi.

"Aşk mı?" Kelimeyi acı bir zehirmiş gibi tükürdüm. "Bu duygu, gözyaşlarını silecek kimsesi olmayan kâbuslardan hiç uyanmamış çocuklar içindir. Ben şiddet ve ölümün gölgesinde büyümüş, yönettiğim diyara daha fazlasını getirmiş bir adamım. Sevgi varlığımdan çekiliyor ve ruhumun sınırları içinde asla var olmayacak. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmiyorum, küçük Yaprak'ım, en azından bana ait olan her şeyi."

Bu açıklamadan sonra gözlerimi oyacağını düşünmüştüm ama sadece başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Bir de sarayınızdaki konumumdan neden memnun olmadığımı merak ediyorsunuz. Size yakın olan herkes bunu inkâr etmek isterdi. Çünkü gerçeği itiraf etmekle ne kazanabilirler ki?"

Altına lanet olsun, bu insan cesur biriydi. Herkes gerçeğin acı verdiğini söylerdi. Ve ateş damarlarımda kükreyip göğsümdeki o sefil organı kömürleşmiş bir kabuk gibi hissedene kadar yakarken, bu saçma basmakalıp söze katıldım.

Bir küfür yuttum, kaslarımı gevşemeye zorladım ve Leaf'in kolunu kolumdan kaydurdım. Sonra dişlerimi kırarak kadar sıkarak Ari'ye doğru kararlı adımlarla yürüdüm.

Eğer Leaf benim değersiz olduğuma inansaydı, ona bana ait olmak istemesi için iyi nedenler sunmaktan mutluluk duyardım. Bunlardan en önemlisi şuydu: Hiç kimse onu *benim* gibi koruyabilecek güce ve iradeye sahip değildi. Ve eğer kanıt istiyorsa, o zaman tamam, bunu ona verirdim.

Bölüm 24

YAPRAK

C çok sinirlenen Arrow, sinsice uzaklaştı. Tipik bir kral gibi, yalanları saray mensuplarından ve hizmetkârlarından duymayı tercih ediyordu. dürüst fikirleri, onların lehine olduğu sürece geçerlidir.

Ona yalan söylemekten asla memnun olamayacağımı ne zaman anlayacaktı?

Ari'ye ve nefes kesici altın kunduz reisine ulaştığında başını eğdi ve hızla konuştu, her iki elf de dikkatle dinliyordu. Zareen ciddi bir şekilde başını salladı ve bir an sonra Ari, yanıma gelmeden önce kunduzların müzik dilinde emirler yağdırdı.

"Neler oluyor?" Parmaklarım elbisesinin dökümlü kolunu yakalayarak sordum.

"Sessiz ol. Göreceksin. Ne olursa olsun, hiçbir şey söylememelisin. *Yap* Hiçbir şey. Anlıyor musun, Leaf?"

Midem düğüm düğüm olurken başımı salladım.

Arrow, Raiden ve Esen dağın girişinin önünde durmuş, kollarını göğüs zırhlarının üzerinde kavuşturmuş ve botlarını altın rengi zemine dikmişlerdi.

kırmızı kum. Sadece onların gürleyen yüz ifadelerinden bile, bundan sonra her ne olacaksa, bunun iyi olmayacağını biliyordum.

İç çekerek ayaklarımı sürüyordum ve Arrow'un güneşin kavurucu sıcağından uzakta beklememize izin vermesini diliyordum. Ama onun tarzı bu değildi - başkalarının rahatını düşünmek. Bana pavyonda sıcak battaniyeler verdiği anları zihnimden silip attım. Ya da açlığımdan daha fazlasını gideren lezzetli yemekleri. Ve benim için önemli olduğunu bildiği için Ari'ye başımı tıraş etmesini emretmesini.

Kendime karşı dürüst olsaydım, kralın bana karşı pek çok iyilik yaptığını kabul etmek zorunda kalırdım. Tüm bunlar, bana özgürlüğümü vermeyen bir adam için asla böyle hissedemeyecekken, yalvarıp yakarmamı ve onu sevdiğimi söylememi istediği içindi.

Ama bunu benden neden istedi?

Aptal değildim ve onu neyin motive ettiğine dair bir fikrim vardı - ailesinin ölümüyle ilgili karanlık ve çarpık bir şey. Yetiştirilme tarzında eksik olan bir şey.

Teslim olup onun olduğumu söylediğimde, beni hizmetinde çalışan, çalışamayan hasta bir altın yiyiciymişim gibi kolayca bir kenara atacağını ve ateşlere atacağını biliyordum. Böylece intikam uğruna sebep olduğu insani acıların çetelesine gururla bir çentik daha atacaktı.

Çok geçmeden, iki reaver muhafızı zincirlenmiş bir erkeği dağın altın kapılarından içeri sürükledi. Bir madencinin geniş keçe şapkasını, kahverengi tuniğini ve pantolonunu giymişti. Cildi kirle kaplanmış ve bir zamanlar cılız olan vücudu dolgunlaşmış olsa da, bana saldırmaya çalışan Yer Altı hücre arkadaşımın acımasız, karanlık gözlerini hemen tanıdım.

Davy.

Gün ışığında gözlerini kırpıştırarak kalabalığı taradı, gözleri krala takıldığında neredeyse komik bir boyuta ulaştı. Ama beni kır çiçeklerinden oluşan halının üzerinde, saçlarım altın teller ve minik külçelerle örülmüş, parlak, korseli elbisem her iki uyluğuma kadar ayrılmış halde gördüğünde, ağzı büküldü, sessiz kelimeler şekillendirdi ve tüm kirin altında teni fildişi beyazına büründü.

Yüzünü buruşturarak gülümsemek zorunda kaldı. "Dostum," diye mırıldandı. "Bir gün bana yardıma geleceğini biliyordum, tıpkı sana Yer Altında yardım ettiğim gibi."

"Sana ait olmayana el koydun," dedi Arrow, Davy'ye doğru yürürken sesi gök gürültüsü gibiydi ve sadık muhafızlar da onu takip ediyordu.

Ari beni geriye doğru sürüklerken "Hayır. Bekle-" diye bağırdım.

"Bunun sebebi siz olsanız bile bunu durduramazsınız. Bunu kabullen. Arrowyn'i geçenler pişman olurlar. Ama asla uzun süre pişman olmazlar. Gerekirse gözlerini kapat, ama bırak olsun."

"Bu kızı tanıyor musun?" Arrow yumuşak bir sesle Davy'ye beni işaret ederek sordu.

Davy birkaç kez yutkundu, muhtemelen vereceği herhangi bir cevabın yanlış olacağının farkındaydı.

"Yaprak, buraya gel," diye buyurdu kral.

Ari beni harekete geçirdi, sonra birlikte ilerledik ve Arrow'un yanında durduk. Parmakları parmaklarımın arasında dolaşırken nefesim kesildi.

Davy'nin bakışları birbirine dolanmış ellerimize kaydı, sonra vücudunu şiddetli ürpertiler sardı. "Evet. Onu tanıyorum. Bir Coridon hücresinde birlikte bir gece geçirmiştik."

Arrow elimi bıraktı ve madencinin yüzünü avuçlarının arasında kavrayarak sesini ölümcül bir fısıltıya düşürdü. "Peki ona ne yaptın?"

"Ben... Ben ona bilgi verdim. Ona yardım etmeye çalıştım." "Peki başka ne yaptın?"

"Ona dokundum. Dokunmamam gerektiğini biliyorum."

"Kendi iğrenç zevklerin için benim mülkümü kullanmaya çalıştın."

"Özür dilerim... Onun..." Bir idrar akışı

Sözleri kesilirken pantolonunun önü açıldı. "Bilmiyordum. Lütfen..."

Gök gürledi, mürekkep rengi bulutlar ışık hızıyla dağa doğru ilerledi ve gökyüzünü kayrak rengine boyadı. Tam tepemizde şimşekler çaktı ve Arrow'u kürek kemiklerinin arasından vurdu, vücudu güçle büküldü.

Kralın bileğini tek bir hareketiyle Davy'nin bedeni yerden üç metre yükselirken, boğazındaki şişkin telleri zorlayan bir çığlık attı.

Konuşmak, dehşeti durdurmak için bir nefes aldım ama Ari koluma dokundu ve başını salladı. Haklı olarak, bu intikam bana aitti. Yapabilseydim, madencinin boğazına bir bıçak dayar ve bir daha asla bir kızı taciz etmeyi düşünmemesi için onu dehşete düşürürdüm, ama sonra, eninde sonunda gitmesine izin verirdim. Bugün, Fırtına Kralı böyle bir merhamet göstermeyecekti. Bu çok açıktı.

Toplanan kalabalık sessizlik içinde durdu. Arrow hırlarken, fırtına büyü adamın bedenini bir çocuk oyuncağı gibi önce yana, sonra geriye doğru döndürürken kimse kıpırdamadı.

"Asla. Dokun. Benim olana," diye kükredi kral.

Davy'nin kulaklarından dumanlar yükselirken kral onu ayaklarının üzerine düşürdü, boğazından tutup kaldırdı ve siyah hançerini karnına saplayarak göğüs kafesini çenesine kadar kesti. Buharlaştan bağırsaklar ayaklarımın dibine döküldü ve ben safra yutarak öğürdüm.

Fırtına dağılırken kral ürperdi ve maden muhafızlarına doğru döndü. "Bu pislikten kurtulun." Muhafızlar eğildiler ve onun emrini yerine getirmek için acele ettiler.

Havada ağır bir sessizlik uğuldadı, ardından bir alkış tufanı koptu ve saray mensupları teker teker Fırtına Kralı'nı vahşiliği için tebrik etmenin en güvenli seçenek olduğuna karar verdikçe alkış sesleri daha da yükseldi.

Arrow iç geçirerek kollarımızı birleştirdi ve bir zamanlar Davy adında umutsuz bir altın kaçakçısının kalıntılarının etrafında bize rehberlik etti. "Bana karşı gelenlerin başına neler geldiğine şahit olduktan sonra hiç yorum yapmayacak mısın, küçük Yaprak?"

"Neden? Bu bir tehdit mi?" Çenemi kaldırmış ve dikkatimi önüme odaklamış bir halde sordum. "İstediğin şeyi söylemeyi reddetmeye devam edersem bana yapmayı planladığın şey bu mu? İstediğin şeyi yapmayı?"

Adımının ortasında durdu ve bana baktı. "Tabii ki hayır. Bunu yapabileceğimi düşünmeniz bana acı veriyor."

Zareen ve Ari'yi dağın içlerine doğru takip ederek tekrar yürümeye başladık ve Arrow'un her iki adımına karşılık ben üç adım attım. "Yaptığın şey korkunçtu ve... gereksizdi. Eğer adama merhamet gösterseydiniz, bir ders çıkarabilir, daha iyiye doğru değişebilir ve madenlerinizde sıkı çalışmaya devam edebilirdi."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Merhamet mi? Ama doğruyu söylediği ve suçunu kabul ettiği için merhamet ettim. Bugün burada bulunan çoğu fae, benim elimden merhametsiz bir ölümün neye benzediğini tarif edebilir ve bu çok daha uzun süren bir süreçtir."

Adımlarım durakladı, başım döndü, şüphesiz ait olduğum adamın gerçek doğasının bir başka örneğini görmenin şokuyla. Yavaş bir nefes alarak elimin tersiyle alnımdaki teri sildim.

Arrow titreyen bir Auryinnia muhafızını yanına çağırdı. "En yakın insan kampına gitmeleri için askerler ve en az iki yüksek reaver elfi gönderin ve

Zaret adında bir çocuk hakkında bilgi al. Eğer onu bulursan, sağ salim bana geri getir. Ve ona iyi davrandığınızdan emin olun."

Arrow'a bakarken çenem düştü, Grendal'ın çocuğu için içimde bir umut yeşerdi.

"Emredersiniz, Kralım." Muhafız eğildi ve koşarak uzaklaştı.

Altınla kaplı büyük bir odaya girdik, duvarlar Fırtına Divanı'nın tanıdık şimşek çatalları ve tüyleri ile oyulmuştu ve kundakçıların anaerkil toplumunun sembolleri olan uzun kirpikli kadın gözleri vardı.

Odanın her iki yanında, madenlerin derinliklerine inen açık asansörler, günlük işlerine dönen madencilerle doluydu. Küçük grubumuz arka duvara yerleştirilmiş daha büyük, süslü bir asansöre girdi, bunun bizi reaver sarayına taşıyacağını varsaydım.

Telkari kapı tıkırdayarak kapandı ve içimden bir ürperti geçti. Kapalı alanlara karşı artan korkumdan uzaklaşmak için, Arrow'un saray mensuplarının dışarıda kampımızı kurma seslerine odaklandım ve bu gece açık gökyüzünün altında uyuyacağımız için şükrettim.

Bir orman çocuğu olarak, dağın ağırlığının tüm gece boyunca üzerime çökmesi fikrine katlanamazdım. Yine de, Ari'nin planı başarılı olursa, bu gece yatağında fazla zaman geçiremeyecektim.

Asansör yukarı doğru hızla çıkıyordu ve ben Arrow'un yontulmuş profiline göz gezdiriyordum; bakışlarım, yalnız kaldığımızda dolgun ve şehvetli şeklini alan ağzının sert yapısını, kulaklarının kıvrık saçlarını kesen noktalarını ve kıvrık tüylerden oluşan tacını takip ediyordu.

Acaba ailesi ölmeden önce de dengesiz miydi, göz açıp kapayıncaya kadar empatik ve makul bir insandan canavarca eylemler yapabilen birine dönüşebilen bir adam mıydı? Her zaman dengesiz ve

tutarsız? Eğer ona mutlak teslimiyetim yerine bir Şey verebilecek olsaydım, bu onun vahşi ve acı dolu kalbine huzur armağan etmek olurdu.

"Teşekkür ederim Arrow," dedim, Zareen kralın maiyetine hitap ederken elini sıkarak. "Grendal'ın çocuğuna yardım ediyor olman benim için çok anlamlı."

Gümüş gözleri bana dik dik baktı. Sonra gülümsedi, geniş gülümsemesi kalp tellerimi kolayca özölemeyecek düğümlere dönüştürdü. Ari ve Ildri'nin planını düşündüm ve bir an için onu terk ettiğim için pişmanlık duydum. Bu geceden sonra onu muhtemelen bir daha göremeyeceğim için üzüldüm. Onun dokunuşu altında asla titremeyecektim. Öpücüğüyle. Ya da tatlı, vahşi ısırığı.

Başımı iki yana salladım ve bana çektirdiği her onursuzluğu hatırlamak için kendimi zorladım, bana daha önce ne dediğini hatırladım: sahip olduğu. Onun için daha fazlasını ifade etmeyi ummanın bir anlamı yoktu. Bu boş bir hayaldi. Beslediğimin farkında bile olmadığım bir hayal.

Kundakçı sarayının yaldızlı daireleri ve kabul salonları yedi kata yayılmıştı; dağın sivri zirvesine doğru yükseldikçe her kat daha da daralıyor, içerisi Coridon Şehrini aydınlatan aynı yüzen Şimşek toplarıyla aydınlanıyordu.

Havada yoğun bir tütsü vardı ve atmosfer kapalı ama davetkârdı. Her yüzey zengin parıltılı tonlarda ışıldıyordu, buna altın yıldızlar gibi parlayan kundakçı elflerin kendileri de dâhildi.

En üst katta, bir tür büyük salona adım attık. Dağın tepesinde yer alan bu salon, saraydaki en küçük taban alanına sahipti. Tavan yukarı doğru yükseliyor, gittikçe daralıyordu. Açılı duvarlara yerleştirilmiş yüzlerce Őaft, büyük dokuma sepetlerle dolu masaların etrafında toplanmış elflerin üzerine parlak güneş ışığı huzmeleri saçıyordu.

Zareen, uçan bir kuş şeklinde olan ve yerden sadece üç basamak yüksekte küçük bir kürsünün üzerine yerleştirilmiş bir tahta oturdu. Omuzlarını saran altın kanatlar bana Arrow'un Coridon'daki tahtını hatırlattı.

"Tören başlasın," dedi ve sazlarıyla dramatik bir melodi çalmaya başlayan bir grup müzisyene doğru elini salladı.

Bir saray görevlisi Ari'nin yanında belirdi ve ona ortasında yedi auron kanara tüyü bulunan brokar bir yastık uzattı. Kral pelerinini çıkarıp Ari'ye uzattı, göğsünü sadece altın tüylerle kaplı tabağı örtüyordu.

Yastığı büyük bir dikkatle tutan kral öne doğru yürüdü, tahtın önünde diz çöktü ve sunusunu ciddiyetle Zareen'e sundu.

Kürsüden indi ve Arrow'un önünde diz çökerek ellerini minderine üzerine koydu. Reaver dilinde bir ayet okuduktan sonra şöyle dedi: "Auryinnia'nın altın reaver elfleri adına, devam eden dostluğumuz ve ittifakımız için Fırtına ve Tüyler Sarayı'nın hediyesini büyük bir minnettarlıkla kabul ediyorum. Samimiyetimin bir sembolü olarak, kral ve ben birbirimize gerçek doğalarımızı açıklayacağız. Damarlarımdan akan altının iradesiyle, tüm büyüler şimdi çözülecek."

Toplantının sol tarafında dururken, Arrow'un dudaklarının bir sırtışa dönüşmesini ve omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayılmasını izledim. Vücudu odak noktasına girip çıktı ve kürek kemiklerinde devasa bir çift kanat belirdi.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım, midemde bulantı dönüyordu. Ari'nin elini tuttum ve ezdim. "Uçabiliyor mu?"

Dilini şaklattı. "Sus. Seni bu an için hazırlamam gerektiğini biliyordum ama Arrow bana gizlilik yemini ettirdi."

Tam bir pislik. Neden beni uyarmadı? Beni tedirgin etmek için her fırsattan zevk aldığını biliyordum, ama bu konsepti çok zorluyordu. Tozun yanında, Arrow'un kanatları mı vardı? Gözlerime inanamıyordum ama pavyonda ortaya çıkan o şaşırtıcı tüyler birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başladı.

Zareen'in kanatları parlak altın uçlu, yanardöner mor-siyah tüylerden yapılmıştı ve kralinkilerle mükemmel bir uyum içindeydi.

Dilimi ısırđım ve sürekli bir fae alayı geçip masaların üzerindeki sepetleri törensel kanara tüyleriyle doldururken, onların devasa tüylü uzantılarını birbirlerine doğru yavaşça çırpmalarını izledim.

Ritüel nihayet sona erdiğinde, Arrow bana doğru kasıla kasıla yürüdü, gülümsemesi gülünç derecede kendinden memnun olduğunu gösteriyordu. Kanatlarının bir hareketiyle saç telleri yüzümde uçtu ve görkemli tüylü eklentiler sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Kanatlarını öğrenmek için birçok altın tüy ödeyebilirdim, ama merakımı bastırdım, gülümseyerek teklif ettiğı kolunu tuttum ve onları fark etmemiş gibi davrandım.

Kaşlarının arasında derin bir çatıklık belirdi ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak bir kahkaha attım.

İki kişi Fırtına Kralı'nın çocukça oyunlarını oynayabilirdi. Yarın sabah uyandığında beni gitmiş bulduğunda, beni kazanan ilan etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Güneş eflatun ve eriğın ateşli tonlarında batarken, Ari beni asansöre götürdü, ardından akşam ziyafetine hazırlanmak için çadıra geri döndü. Arrow ve yakın çevresi sarayda kalmış, devlet ve krallık işleriyle meşguldü ve ben bunun bir parçası olmadığım için çok mutluydum.

Bin yıl boyunca sayısız fae'nin bir tahta oturma şansı için kendi ailelerinin üyelerini öldürmesi, savaşlar başlatması beni şaşırtmıştı. Onlara iyi şanslar, diye düşündüm, günlerinin geri kalanını siyasetle uğraşarak geçiriyorlar, oysa bunun yerine nehir alabalığı avlamaya gidebilirlerdi.

Fırtına Mahkemesi'nin kubbeli çadırları dağın eteklerindeki araziye süslüyordu ve Ari bana en görkemlisine kadar eşlik etti. Yağmacılar burayı alçak sedirler, sütunlu bir çerçeveye yerleştirilmiş kuş tüyü şiltelerden oluşan bir yatak ve çok fazla minder ve mumla döşemişlerdi.

Beyaz sapoula ağacının tek bir gövdesinden oyulmuş dar bir küvette yıkandıktan sonra, ipekli kumaştan elbiselerimi giydim, ardından Ari saçlarımı başımın traşlı tarafını mümkün olduğunca kapatacak şekilde ördü.

"Bu gece Auryinnia'dan ayrılırken, traşlı saçlarını kimsenin görmemesi çok önemli," diye uyardı.

"Bu neden önemli?"

"Şey... kimsenin sizi tanımasını ve krala rapor vermesini istemeyiz, değil mi?"

Aynada konuşurken gözleri benimkilerden ayrıldı ve tenimi bir ürperti kapladı. Benden bir şey saklıyordu ama gergindim, zihnim kaçış planıyla meşguldü, bu yüzden boşverdim.

"Bu gece çadıra çekildiğinizde şarap getireceğim. Daha önce de konuştuğumuz gibi, kralın kadehi hafifçe uyuşturulacak. Sarhoş olduğuna inanacak, muhtemelen saçma sapan konuşacak, paylaşacak ve sonra altın için dua ettiğim saatlerce sürecektir bir uykuya dalacak. Derin uykuya daldığından emin olana kadar bekle, sonra çadırın arkasından, yatağın arkasından sıvış. Ben hemen dışarıda seyahat kıyafetlerim ve gerekli eşyalarımı bekliyor olacağım, reaver büyüyle gizlenmiş ve görünmez halde olacağım ama seni göreceğim."

"Peki ya ben bir brandanın altına saklanırken uyanırsa?"

"Uyurgezer gibi davran. Ildri, Raiden ve Esen'i meşgul edecek. Onlara verdiği şarap da uyuşturulmuş olacak."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Zavallı Ildri. Sevgili oğlunu uyuşturmak onun için kolay olmayacaktı.

Ari çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü inceledi. "Bu gece gözlerine sürme çekmeyeceğim. Dikkat çekmeden seyahat etmek için sürülmesi çok zor." Bir kavanoz altın boya aldı ve göz kapaklarıma, dudaklarıma ve yanaklarıma biraz sürdü. "Daha sonra konuşuruz. Özlenmeden önce şimdi git ve rolünü iyi oynadığından emin ol."

"Elimden geleni yapacağım. Bana şans dile," dedim ve o uzaklaşmadan yanağına bir öpücük kondurdum.

Ildri içeri girdi, kırmızı dalgaları parlak zümrüt ve altından bir elbisenin üzerinde beline doğru yuvarlanırken gelincik parlaklığındaydı. Tutmam için kolunu uzatarak gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar. Teşekkürler Ildri. Her şey için."

"Yakında bir gün, Ari ve benim sizi halkınıza geri döndürerek sağlamayı umduğumuz dengeyi anlayacaksınız. Bu gece bize güvenmelisin. Hepsi bu kadar. Altına şükürler olsun ki sen cesur bir ruhsun."

Gece ılık olmasına rağmen, kamp ateşinin dumanları arasından dağa doğru yürürken titriyordum. Askerler et pişirip bira içiyor, şamatalı kahkahaları endişemi daha da artırıyordu. Ama orak ay üzerime sakin bir ışık tuttu ve ben onun varlığını yatıştırıcı bir mesaj olarak yorumladım, zihnime fısıldadığını duydum: *her şey yolunda, insan-korkma*.

Korkmuyordum. En azından pek değil. Auryinnia'dan ayrıldıktan sonra neler olabileceğini düşünmeyi reddediyordum.

orman ve kardeşim Ash'in parlak yeşil bakışları.

Çünkü bu gece, Arrow'un beni yaldız pazarından aldığı günden beri hayalini kurduğum şey nihayet gerçekleşiyordu. Müttefiklerim vardı, beni önemseyen insanlar ve onlar evime dönmeme yardım ediyorlardı. Aileme.

Küçük bir parçam Fırtına Kralı'nı özlüyorsa ne olmuş yani? Doğum ismimi öğrendikten sonra, bu duyguyu toprak ve taşlarla temizleyip ormanın karanlık toprağına gömecektim. Yaprak ismi ve Arrow'un tatlı öpücüklerinin tüm hatıralarıyla birlikte.

"Yine kaçtığını düşünmeye başlamıştım, küçük Yaprak," dedi kral, kundakçı salonunda kutlama yapan kalabalığı yarıp geçerken.

"Ben olsam bu kadar aptalca davranmazdım."

"Evet, çünkü nereye kaçarsan kaç, seni takip edeceğimi biliyorsun. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benim işaretlimsin, Aldara'msın, sonsuza dek bana bağlısın."

Gözlerimi devirdim. "Sonsuza kadar uzun bir süre."

"Kesinlikle," diye onayladı, bakışları vücudumu örümcek ağıları kadar yumuşak ve neredeyse şeffaf bir şekilde saran altın ve bronz kumaş panelleri üzerinde geziniyordu.

Sonunda onun altın güzelliğinden uzaklaştığımda odayı taradım. Kavalların yavaş melodisi ve bir şarkıcının hafif sesi eşliğinde hareket eden ışıklı bedenler odak noktama geldi.

Görkemli Zareen kürsüde gülümseyerek oturuyordu ve altın reaverların çoğu etrafımızı saran pistte gevşek hareketlerle dans ediyordu.

"Yemek yediniz mi?" Arrow, yaralı savaşçının yüzük ya da yapaylık taşımayan elini, yemek tabaklarıyla dolu masaların bulunduğu uzak duvara doğru salladı.

"Evet, daha önce Ari ile bir tabak et ve peynir paylaştım. Aç değilim."

"Güzel. Benimle dans eder misin?"

İkimiz de bu konuda başka seçeneğim olmadığını bildiğimiz halde bunu bir soru olarak yöneltmesi ilginçti. Tabii ki onunla dans edecektim.

Kollarına atıldığımda altın tozu yağmur gibi yağdı ve müziğin hipnotik nabzıyla bizi döndürdü. Üstümüzde, altın bedenler yüksek parmaklıklardan parıltıyor, tıpkı Arrow'un söz verdiği gibi ışıltılı havada salınıyorlardı.

Arrow'un Sarayı'na kıyasla Auryinnia samimi ve sakindi ve dans pistinde elflerin arasında kendimi evimde gibi hissettim. Coridon'da geçirdiğim beş haftadan fazla süre boyunca, Arrow ve ben hiç böyle dans etmemiştik; bedenlerimiz birbirine yakın, kalplerimiz bir atıyor ve birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

Fırtına Divanı'nın müzikli eğlenceleri romantizm için fazla gürültülüydü -sarhoş fae'lerin sürekli birbirlerinin üzerine yuvarlandığı çılgın makaralar ve jigler. Çoğu gece dansçıları Arrow'un kürsüsünden izler, masanın altında tenimi okşayan parmaklarının lezzetli işkencesinden kendimi uzaklaştırırdım.

Ve şimdi, Raiden ve Ari'nin yanından dönerken, Arrow'un Coridon'un Büyük Salonu'nda yemeklerini yerken ya da yatağında benim ırzıma geçerken görünmez kanatlarını nasıl tuttuğunu hayal etmeye çalıştım. Her zaman var mıydılar yoksa sadece belirli zamanlarda mı ortaya çıkıyorlardı?

İçimde tiksinti ve özlemin yoğun bir bileşimini uyandırmakta asla başarısız olmayan güçlü yüz hatlarını inceledim. Evet, kralı arzuluyordum. Ayrıca ondan nefret ediyordum. Ama gerçekten tüm hissettiğim bu muydu, yoksa kalbimin derinliklerinde daha endişe verici bir şey mi yaşıyordu?

Bu gece, gözlerinin etrafındaki deri bir ölümsüz için, hatta ülkesini tozlu bir pelerinle gezen ve bir hevesle pazarlardan köle kızlar satın alan bir savaşçı kral için bile çok sıkı görünüyordu. Gergin görünüyordu. Yorgun. Ve ben duygularımı bastıramadan, sempati göğsümde dönmeye başladı ve ağzımdan dışarı fırladı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Elbette. Neden olmayayım ki?"

"Travmatik bir olayın yaşandığı yere geri döndünüz ve-"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Dudakları kıvrıldı. "Ama ben iyiyim. Ne zaman bir anı soğukkanlılığımı tehdit etse, düşüncelerimi çadırımıza çekilmeye yöneltiyorum. Arabada bana söz verdiğin dikkat dağıtıcı şey şu anda bile bana yardımcı oluyor."

Beni daha da yakınıma çekerken gülümsedim, endişe ve o lanet olası nafile acıma duygusu karnımın derinliklerinde yeniden kıpırdanmaya başladı. Arrow yarın, ihanetimin büyüttüğü anılarıyla baş etmek zorunda kaldığında bununla nasıl başa çıkacaktı? Ve kâbuslarla... Ben gittiğimde onu kim kucaklayacak ve tekrar uyuması için yatıştıracaktı?

Danslar arasında Zareen ve onun eşi, Jarveeya adında derin ve gür kahkahalı, güler yüzlü bir erkekle konuştuk. Heyecanlı bir bekleyişle yarınki etkinlikleri anlattılar; sabah madenleri gezecek, ardından öğleden sonra bir ava çıkacaktık; bu avda kundakçıların meşhur eponarlarına, yani yarı cin yarı at olan ve çölde yollarını bulmak için büyü kullanan uzun boylu, gözleri görmeyen, bronz kürklü yaratıklara binecektik.

Parlak bir şekilde gülümseyerek Zareen'e şenlikleri dört gözle beklediğimi söyledim. Her elfin, fırtına fae'sinin ve maden işçisinin katılacağı bir ziyafet için şişte kızartılacak olan ovaların yabani tavşanlarının avını kaçıracağım için gerçekten üzülüyordum. Ben hariç.

Saatler sonra, kral reavers'a iyi geceler dileyip beni salondan çıkarırken, Esen'in dans partnerinin omuzları üzerinden kaşlarını çattığını fark ettim. Asansör kapıları kapanmadan önce ona neşeli bir el salladım, bunun onun acı yüzüne son kez bakmak zorunda kaldığım an olmasını umuyordum.

Arrow gülerek büyüsunü bıraktı, beni kaldırdı, kanatlarını açtı ve gökyüzüne fırladı. Karnım guruldarken tek bir çığlık attım. Sonra ona yapıştım, saçlarımdaki rüzgârın ve aşağıda yanan küçük kamp ateşlerinin heyecanının tadını çıkardım.

Dönüp çadırımıza doğru hızla yaklaştığında parmaklarımı omuzlarına geçirdim ve "Daha ileri gidemez miyiz?" diye bağırdım. Bu inanılmaz!"

Zarif bir çömelmeye hareketiyle yere inip bizi kanvas kapıdan geçirirken, "Hayır," diye cevap verdi.

Bölüm 25

YAPRAK

F Yedi mangalın içinde kıvranan lamlar, çadırın duvarlarına ve Arrow'un güçlü yüz hatlarına şehvetli gölgeler düşürüyordu. Abartılı bir

homurdanarak beni yatağa fırlattı ve ben de kenara doğru kıvrıldım.

Bakışları aç bir şekilde üzerimde gezinirken, arabada kaldığımız yerden devam etmek için sabırsızlanarak derisinin bağcıklarına uzandım.

Ne de olsa bu son seferimiz olacaktı.

"Henüz değil," dedi, elimi itti, sonra gözleri beni yutarken zırhını ve göğüs plakasını çıkardı.

"Bugün başladığım işi bitirmemi istemiyor musun?"

"Buna sabrım yok. Yüzüstü yatıp adımı inlemeni istiyorum. Çabuk, emrettiğim gibi yap. Ve elbiseni çıkarma."

Kollarım b a c a k l a r ı m titreyerek yüzüstü yattım ve kollarımı iki yanına koydum.

Güldü. "Tam olarak öyle değil." Vahşi bir hırıltıyla kalçalarımı yukarı çekti ve elbisemi belime kadar itti.

"Tanrılar, Arrow," diye nefes aldım iç çamaşırlarımın kenarını okşarken.

Parmakları kısa bir süre alay etti, beni hazır buldu, sonra içime daldı. Diğer eli göğsüme kayd, malzemeyi çekiştirdi ve meme ucumu onun acımasız ilgisine maruz bıraktı. "Adımı tekrar söyle."

Ölmek üzere olan bir adam gibi inleyerek sertliğini bana doğru bastırdı. Bir eliyle pantolonunu indirmeye çalışırken nefesim kesildi, sonra içime girerken neredeyse şaşkın bir kahkahayla boğuluyordum. Beni vahşice, acımasızca, sanki bunun birlikte geçireceğimiz son zaman olduğunu bir şekilde sezmişçesine içine alırken can havliyle dayandım.

Zevkin bulanıklığı içinde, o koyu renkli kanatları açıkta bırakmış olsaydı ne yapıyor olacaklarını hayal etmeye çalıştım. İçime girerken omuzlarının üzerinde yüksek ve geniş bir şekilde yayılırlar mıydı? Yoksa vücudumun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılırlar mıydı?

Dönüp bana onları göstermesini istemeye çalıştım ama bedenime çok sert bir şekilde bindi, beni kontrol ediyordu ve hareket edemiyordum.

Kesici dişleri boynumu delip etimin derinliklerine doğru kayarken dudağımı ısırđım, keskin bir acı ve ardından şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevk içimde dalgalandı. Bu çok fazlaydı. Çok mükemmeldi. Ve uzun bir inlemeyle, göbeğim onun dalan şaftının etrafında spazm geçirdi, kaslar yüksek sesle boşalırken kavradı ve serbest bıraktı.

"Hayır, Yaprak," diye inledi boynuma karşı, kanımı yavaşça çekerken kelimeleri bulanıklaştı. Nefes nefese kalıp doruk noktasını uzakta tutmaya çalışırken koca vücudu dondu, titredi, tüm kasları sıkıştı.

Dışarıda, alçak mırıltılar ve gece için yakılan ateşlerin tıslama ve cıvırtıları havada dolaşıyor, sanki uzak bir diyardan geliyormuş gibi boğuk sesler çıkarıyordu. Başım döndü ve nefes nefese kaldım, tüm bedenimin şiltenin içinde eridiğini hissederken nefesimi tutamadım.

Tanrım, bu kadar yüce, bu kadar mutluluk verici bir şeyi nasıl geride bırakabilirim?

Arrow yaramı yalayarak kapattı, sonra elini boynuma doladı, bedenime girip çıkarken kalçalarını dayanılmaz bir yavaşlıkla hareket ettirdi, ıslak ses kısa, sert homurtularına ve mırıldandığı küfürlerle karıştı.

"Bana benim olduğumu söyle, Leaf. Söyle," diye talep etti, daha sert itti, bana sürtündü.

Şimdi bile -son seferimizde- kendimi tamamen teslim olmaya ikna edemiyordum. Yanağımı yatak örtülerine dayayarak başımı salladım ve kolumu uzatıp bacaklarının arasında sallanan çuvalının ağırlığını kavrayarak dikkatini dağıttım.

"Lanet olası altın," diye tısladı. Kalçalarımı kavrayarak kontrolü ele aldı ve onları tekrar tekrar vücuduna çarptırdı.

Zevk yoğun, çok mükemmeldi ve hıçkırıklar göğsümü parçaladı, gözlerimden yaşlar sızdı. Arrow'un hareketleri sertleşti ve beni çekip ters çevirdi, vahşi bir canavar gibi titriyor ve inliyordu. Mavi şimşek teninde cızırdıyordu.

Bir eli şaftını kavrarken, diğer elinin parmakları hâlâ içimde çalışıyordu, inci beyazı ipler göğsümü boyadı ve son bir yoğun iniltiyle boşaldı. Kaslarım gerildi ve boğuk bir çığlık attım, onu uçurumun kenarına kadar takip ettim ve tekrar doruğa ulaştım, şiddetli spazmlar vücudumu sarstı.

Sert bir iç çekişle üzerime çöktü ve elleriyle yüzümü çerçeveledi. Beni yavaşça öptü, sanki diyarlardaki tüm zamana sahipmişiz gibi, sonra alt dudağımı ısırıp burnunu benimkine sürttü. "Sen benim için yaratılmışsın, küçük Yaprak. Sadece sen bana böyle zevk veriyorsun. Sadece sen."

Bakışlarını vücudumda gezdirdikten sonra ayağa kalktı ve su dolu bir leğenin üzerinde asılı duran havluyu kaptı. Sert darbelerle kendini sildikten sonra, yeni nemlendirilmiş bir havluyla yatağa döndü ve göğsümü temizledi.

"Çok mükemmel," dedi göğüs kafesime bir öpücük kondururken, dili tükenmiş bedenimden bir yanıt almamı sağladı.

Kanvas kapıda üç çizik sesi duyuldu. "Girebilir miyim Kralım?" Ari.

Kaderimi değiştirecek şarapla birlikte.

Arrow bana kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı sallayarak çarşafı vücudumun üzerine çektim.

"İçeri gel, Sayeeda," dedi, sesi sıcak, memnun bir gürültüydü.

Ari halıların üzerinden süzülerek geçti, içinde bir sürahi şarap ve iki dolu kadeh bulunan bir tepsiyi taşıırken yüzü sakindi - kralın kadehi tüyler ve şimşeklerle işlenmişti, benimki ise zümrütlerle kaplıydı.

"Şarabın istediğin gibi, Arrowyn," dedi.

"Talep mi edildi?" Karyolaya yaslandı ve bana soru soran bir kaş kaldırdı.

Başımı salladım.

Sayeeda'nın adımları durakladı. "Ah, sanmıştım ki... Ildri demişti ki... Önemli değil. Seni rahat bırakacağım."

"Ari, bekle. Kavruldum. Memnuniyetle biraz şarap alacağım. Peki ya sen Yaprak, sen susadın mı?"

Kenarları titreyen gülümsememle başımı salladım ve tepside kadehimi aldım. Ari'nin gözleri dolu sürahiye kaydı, sonra kısa bir süre benimkilerle buluştu. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Sürahideki şarabı içmeyin. Benim kadehimde sorun yoktu elbette ama Ari'ninki zaten uyuşturulmuştu.

"İyi uykular," dedi Ari dönüp bizi yalnız bırakmadan önce.

"Anılara," dedim kadehimi Arrow'un kiyle tokuşturarak. "Geri döndüklerinde, onları neşeli kalplerle fethedebiliriz."

Ben baharatlı şarabı yudumlarken o da bana sırıttı. "Ve her zaman benim ol, Yaprak, ve çok geçmeden, bunu dizginlenemez bir sevinçle ilan et. Birçok kez

bitti." Fincanını kaldırarak derin derin içti.

"Buna içmek istediğimden emin değilim,"
diye takıldım. "Ama ben istiyorum."

"Peki o zaman..." Kadehini yeniden doldurdum, ben de kendiminkini kaldırıp bir kez daha kadeh kaldırdım. "Reddetmem nezaketsizlik olur."

Kahkahalar göğsünde gürledi. "Görgü kuralları sana daha önce istemediğin hiçbir şeyi yaptırmadı, ama gerçekten, keyifli geleceğimize iç." Başını geriye attı ve fincanı boşalttı, tepsiye çarptı ve dudaklarını birbirine vurdu. "Lezzetli... ama hâlâ kavrulmuş durumdayım."

Sanki susadığı benmişim gibi kaşlarını komik bir şekilde sallayarak ağırlığını yatakta kaydırды ve üzerime atlamaya hazırlandı. O hamle yapmadan önce bacaklarımı kalçalarının üzerine attım ve kucağına oturdum.

"Arrow," diye fısıldadım yüzünü tutup onu yavaşça öperken. "Göründüğünün yarısı kadar vahşi olmaman mümkün mü?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Peki ya ben üç kat daha vahşi olduğumu ve kanıt sunmaya hazır olduğumu söylesem?"

"Bunu yapmadan önce..." Avuçlarımı kaslı omuzlarında gezdirdim. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Başını arkaya yasladığında karyola gıcırdadı. "Fırtınalar beni kadınının bitmek bilmeyen sorularından kurtarıyor. Söyle bana, kısa sürecek mi, böylece daha zevkli uğraşlara geçebilir miyiz?"

Bana *kadınım* diyebileceği onca zaman varken.

Kendimi eğlenmekten uzak hissetsem de, zorla bir kahkaha attım. Sözcüklerinin bulanıklığı ve güçlü uzuvlarının gevşek hareketleri bana ilacın işe yaramaya başladığını söylüyordu.

"Belki de size sorulan en etkileyici sorular olacaklar," dedim.

Şaşkın bir sırtıyla esnedi ve yatakta ayaklarını sürüyerek ilerledi, rahat bir pozisyon bulmak için yastık yığınının doğru kıvrıldı. Beni kendine çekti ve kollarıyla sardı, başparmağıyla yakamın kenarını okşadı, yakında kurtulacağım yakamı. "Her birine cevap vereceğime söz veremem ama onları dinlemeye hazırım."

"Kanatlarının hikayesi nedir? Onlar bir illüzyon mu yoksa gerçek mi?" Artık yalnız olduğumuza göre, onlar hakkındaki merakımı gidermeye karşı koyamazdım.

Güldü, nefesi saçlarımı karıştırdı. "Evet, onlar bir yanılsama. İllüzyon, onların var olmamasıdır."

"Yani hep orada mıydılar?" Ona bakarak sordum.

Hafifçe odaklanamayan gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Çoğu gece, Yaprak, kanatlarımın tüylü kucığında sıcak kalıyorsun."

"Bu doğru olamaz! Onların varlığından haberim olmalıydı."

"Bazı fae'ler kanatlarla doğar, her iki ebeveyninden de miras alınır, ama benimkiler altın kundakçı büyüüne bağlıdır. Bir Işık Diyarı kralı öldüğünde, yeni krala kanatlarını vermek için bir tören düzenlenir. Tabii ki ailemin ölümünden sonra o lanet şeyleri istemedim. Zareen'in odama gelip beni bunları kabul etmem için ikna etmesi gerekti. Neyse ki, her iki krallığımızın sağlığı için, Zareen çok ikna edici olabiliyor."

Sessizce, o güzel kanatların geçmişte nasıl görünmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Tartışırken omuzlarının üzerinde havayı yarıyor ya da belki de ben pavyonun zemininde mışıl mışıl uyurken uçuşa hazır bir şekilde genişçe açılıyordu. Zamanda geriye dönüp, onun kanatlarının etrafında süzülüşüne tanık olmak için neler vermezdim.

"Neden seni krallıkta çırpınırken görmedim?"

"Pardon? Fırtına kralları *kanat* çırpamaz. *Asla*."

"Ah, affedin beni. Bilmiyordum," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak.

"Coridon'da çok fazla kanatlı fae yok ve arkadaşlıklarından hoşlandığım kimse de yok. Peki, senin de zarifçe ifade ettiğın gibi, krallıkta kiminle umalıyım? Bazen, eğer uyuyamazsam, geceleri yalnız uçarım. Kşknz havalanmak için harika bir yer."

"Eğer kanatların her zaman oradaysa, beni Bonerust'a kadar kovaladığında neden ata binmek yerine umadın?"

"Zareen'in törenini tamamlayıp ittifakımızı yenileyene kadar, kanatlarımı Coridon dışında kullanmaya hakkım yoktu. O zaman uçmuş olsaydım, kanatlarımın armağanını sonsuza dek kaybetme riskini almış olurdum ve gelecekte seni güvende tutmak için onlara ihtiyaım olacağına inanıyorum. Ama o gece seni Bonerust'ta bulamamış olsaydım, bana geri dönmen için gerekirse aya kadar uçar, her şeyi riske atardım."

"Onları tekrar görebilir miyim?" Yanağınđ okşayarak fısıldadım.

"Yarın." Tekrar esnedi ve kollarını başının üstünde uzattı. "Sabah seni dağın etrafında gezdireceğime söz veriyorum. şu anda o kadar yorgunum ki seni dşrebilirim."

"Altın yasak." Yanağımı göğsüne bastırdım ve sıcak teninin kokusunu içime çektim.

Sessiz kalıp onun uzaklaşmasına izin vermem gerekiyordu ama ilaç onu nazik, cömert bir ruh haline sokmuştu ve ondan sonsuza dek uzaklaşmadan önce sesini biraz daha duymak istiyordum.

"Arrow? Tüm diyarları dolaştın mı?"

"oğ yere, evet. Ama sadece kısa bir süreliğine Toprak Diyarı'nın ormanlarına, ki eminim duymak istediğınız diyar budur."

"Toz ve Taşların Toprak Diyarı," dedim. "Kulağā kasvetli ve ıssız bir yer gibi geliyor, ryalarımđan oldukça farklı. Ve eğer bu doğruysa, merak ediyorum

Bu yüzden oraya dönmek için can atıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Aileni özlüyorsun. Ama bilmelisin ki onlar hayatta bile olmayabilir. Ne olursa olsun, bir gün seni sık sık hayalini kurduğun ormanı ziyarete götüreceğim."

Nefesim boğazımda düğümlendi, pişmanlığa benzer bir his kanıma karıştı. Fırtına Kralı'ndan *hoşlanmaya* başlamak ya da ona karşı gerçek bir empati hissetmek için daha kötü bir zaman olamazdı ama şu anda her ikisine de tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

Koyu altın sarısı saçlarından bir tutamla oynayarak, "Seyahatlerinde seni şaşırtan ne gördün?" diye sordum.

"Her diyarda aşılmaz güzellikler var ama sanırım ziyaret etmeyi en çok sevdiğim yer Gece ve Yıldızlar Krallığı. Diyarlarının en kuzeyinde, zirvesinde durup etrafımızda uçuşan yıldızları büyük bir netlikle izleyebileceğiniz büyülü bir buzul var. Yeni doğmuş minik gezegenler vızıldayarak geçiyor, o kadar yakınlar ki uzanıp parmaklarımla yörüngelerini değiştirebilirdim."

"Bir gün beni oraya götürür müsün?" Fısıldadım.

Alnımdan öptü. "Kesinlikle. Bir gün kesinlikle yapacağım."

Küçük fanteziler, Arrow'la kalsaydım ve onun değerli kölesi olarak diyarları gezseydim hayatımın nasıl olabileceğine dair çekici rüya benzeri sahneler beni tüketti. Bu hayaller içimdeki zayıf, disiplinsiz bir parçaya hitap ediyordu ve hemen ağzını kapatıp bağladım çünkü Fırtına Kralı'yla o rahat gelecek asla benim olamazdı. Buna izin veremezdim. Asla izin veremezdim.

Arrow'un yorgun bakışları yüzümden ayrılıp kalçama saplanan parmaklarıma takıldı.

"Canını sıkın nedir, benim küçük yaprağım?"

Zorla gülümsedim. "Yok bir şey. Yine ailemi merak ediyordum. Hepsi bu kadar."

Derin bir iç çekti. "Odamda yaşamaya ilk başladığında, gece uçuşları sırasında birçok kez köşkünün etrafında süzıldüm ve seni uyurken izledim."

"Yaptın mı? Neden?"

"Çünkü sen yanımdayken kendimi hiç yalnız hissetmedim. Umarım bir gün sen de benim yanımda aynı rahatlığı bulursun."

Tanrılar kahrolsun. Arrow neden benimle bu şekilde konuşmak için ayrılacağım geceyi seçmişti? Ari ilacın saçma sapan konuşmasına neden olabileceği konusunda uyarmıştı, ben de onun bu daha açık ve savunmasız haline karşı kalbimi katılaştırmak için elimden geleni yaptım.

Gözleri kapanırken son bir soru fısıldadım. "Ne olursa olsun Grendal'ın oğlu Zaret'e bakacağına söz veriyor musun?"

Eli sırtımdan kayarken, uyuşturucunun büyüüne daha da kapılıp homurdandı.

"Arrow!"

Yarı uyanık halde sarsıldı. "Elbette... söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve dudaklarına uzun süren, zar zor bir öpücük kondurdum. Bir veda öpücüğü, yaldız pazarındaki parmaklıklar arasından onu ilk gördüğümde hayal ettiğimden daha iyi bir kral, daha iyi bir sahip olduğu için ona teşekkür ettim.

Beni hapsettiği ve daha da kötüsü onu arzulamama neden olduğu için kalbine bir bıçak saplamaya yemin etmişim. Ondan nefret etmeyi çok istiyordum ama etmiyordum. Hem de hiç. Beni çırılçıplak soyup nehre attığı gün hissettiğim öfkeyi aklıma getirdiğimde bile, ona zarar vermeyi kendime yediremiyordum.

Sert bir iç çekişle, beni esir alan kişiyi öldürmek için elime geçen mükemmel fırsattan vazgeçtim.

Sonra derin uykuda olduğunu teyit etmek için kulağını okşadım ve bekledim, göğsünün kıyıya vuran dalgalar gibi düzenli bir şekilde içeri ve dışarı hareket etmesini izledim. Onu uyandıracak bir şey varsa, o da bu olurdu, çünkü hassas kulaklarıyla oynamak hiçbir zaman anında ve etkileyici bir tepki vermekte başarısız olmamıştı.

Ama bu gece, hiçbir şey.

Yüzünün her bir açısını ve değerli kıvrımını hafızama kaydettikten sonra, olabildiğince sessizce yataktan kaydım ve yıldızlarla dolu geceye daldım. Özgürlüğün endişe verici vaadine doğru.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

YAPRAK

"Tonunki ihanet," diye mırıldandım, Ari'nin bana verdiği seyahat botları ile narin dokuması arasındaki gece karanlığındaki çimen parçasına bakarken

Sandaletler.

Cebinden bir anahtar çıkarıp Arrow'un kuyumcularının benim için özel olarak yaptığı tasmayı çıkarırken bakışlarımı zar zor karşılayabildim.

Sayeeda'ya veda etmekte zorlanmakla kalmıyor, Arrow kaçışındaki rolünü keşfettiğinde ona ne olacağı konusunda da endişeleniyordum. Kaçınılmaz olarak yapacağı gibi.

"Sen ve Ildri benim için hayatlarınızı riske atıyorsunuz."

Ay ışığı altında, dağın batı tarafındaki eponar padokunda, Fırtına Divanı'nın çadırlarından uzakta bir araya geldik. Ari'nin gizlenme büyüsü sayesinde herkes için görünmezdik. Ama bu, yönünü bulmak için büyü kullanan gözleri görmeyen yaratığın iri dilini uzun, nemli darbelerle boynumda gezdirmesine engel olmadı.

"Şunu keser misin, Enyd? Yolculuk boyunca beni yalamayı planlıyorsan bu gece fazla uzağa gidemeyiz." Yaratığın ulaşamayacağı şekilde yana doğru adım attım,

ve Ari, otlağa girdiğimizden beri çantamı üçüncü kez kontrol etti.

"Enyd, sen ona bindiğin sürece gizlenme büyüsünü taşıyacak. Para kesendeki altın külçeyi unutma. Sakın kaybetme. Sana öğrettiğim ilahiyi tekrarla, tehlikedeysen kaybolmana yardım edecektir. Çabucak ata bin, kuzeybatıya Gözyaşı Limanı'na doğru git ve hiçbir şey için durma. Eponar hızlıdır. En fazla iki saatinizi alır."

"Ne zaman geleceğimi hatırlatır mısın?"

"Konuştuğumuz gibi, Orion adında bir ork seninle ayarladığımız saklanma yerindeki tavernada buluşacak ve seni Dünya Diyarı'ndaki altın tüccarı limanına yanaşacak bir gemiye gizlice bindirecek. Kuzeybatıya doğru ilerleyin ve Batık Orman'a ulaştığınızda ağaçların arasından aynı yönde ilerlemeye devam edin, halkınız sizi bulacaktır."

Ayağımı üzengiye soktum ve homurdanarak eyerin üzerine çıktım. Eponar derin bir korna sesi çıkardı, önümüzdeki birkaç saat içinde kanatlı bir fae'nin beni gökyüzünden avlama ihtimali yüksek olmasaydı muhtemelen eğlenceli bulacağım bir sestti. Doğrusu, kaçış girişiminden sağ çıkma ihtimalim düşüktü ve şu anda ödüm kopuyordu.

Uzun boynu ve dar, yumru gövdesiyle bu yaratığın üzerinde oturmak Coridon'un huysuz develerinden birine binmeye benziyordu; kör bir deveye. Enyd'in bronz kürkünü okşadım ve Ari'nin bana onun hakkında anlattığı her şeyin doğru olması için dua ettim; sakın, itaatkâr, zeki ve en önemlisi de şimşekten hızlıydı.

"Ari, Arrow ne yaptığını öğrendiğinde sana ve Ildri'ye ne olacak? Neden benim için hayatlarınızı riske atıyorsunuz?"

Altın rengi gözlerini kenetlenmiş parmaklarına dikerek, "Kral seni Aldara'sı olarak işaretlediğine göre risk artık daha büyük elbette," dedi.

"Saptırıyorsun."

İç çekti. "İldri yumuşak kalbi yüzünden sana yardım ediyor. Ben de sana yardım ediyorum çünkü kendi diyarında sana ihtiyaç olduğunu biliyorum. Gerçekten de gerçek kimliğine dair tek bir anıyı bile ortaya çıkarmadın mı?"

Kalbim daha sert çarptı. "Bilseydim sana söylerdim. Ari, kim olabileceğime dair herhangi bir bilgin varsa, bir ipucu bile, lütfen bana söyle."

Yavaşça nefes aldı, bana bakarken gözleri ay ışığında parlıyordu. "Sanırım kayıp şehir Mydorian'dan geliyorsun, şu anda bile Dünya Diyarı'nda güçlü bir şekilde ayakta duran bir şehir."

"Bu imkansız. Şehir sarmaşıklar ve molozlardan başka bir şey değil."

Ari'nin önerdiği şey doğru olamaz. Anılarım, ormanla çevrili harabelerde zor şartlarda yaşayan bir aileye aitti. Mydorian diye kayıp bir şehir yoktu. Eğer olsaydı ve ben orada yaşamış olsaydım, kesinlikle onu imgelemlerimde görürdüm.

"Yanılıyorsun." Gözlerini bana diken Ari dizimi kavradı ve ofladı. "Şehir gizlendi, yerleşik bir reaver elfi tarafından saklandı. Sana anlatmak istediğim daha çok şey var. Altın serumun seni etkilememesinin nedenlerini... Reaver kapısını kullanarak şehirden neden yardım almadan çıkabildiğini... Ama zaman yok. Hala yapabiliyorken, şimdi gitmelisin. Gizli şehri bulun. Oraya vardığında hâlâ kim olduğunu bilmiyorsan, halkın seni gördüğünde kesinlikle öğrenecekler. Güven bana. Unutulan şey hatırlanacaktır. Sana söz veriyorum."

Eyerde döndüm, eğildim ve Ari'nin yanağına bir öpücük kondurdum. "Her şey için teşekkür ederim. Senin dostluğunu kazanmak için Fırtına Mahkemesi'nde köle olmaya değdiğini bilmeni isterim. Seni asla unutmayacağım, Ari."

"Ben de seni. Elinden geldiğince erkek gibi görünmeye çalış ve o örme

şapkayı hiçbir şey için çıkarma," diye fısıldadı. "Şimdi git! Çabuk gidin,

Toz ve Taşın Kızı."

Onun sözleriyle göğsümde bir şey büküldü ve zihnimin karanlık bir köşesinden bir anının gölgesini çıkardı. Bir görüntü ya da imge değil, sadece içgüdüsel bir korku hissi.

"Raiden'ın... *dostluğunun* tüm faydalarından henüz yararlanmadıysanız," dedim Enyd'i döndürürken, "herkesin iyiliği için bunu yakında yapmaya çalışmalısınız."

Yumuşak kahkahasını duyunca kalbim sıkıştı. Eponar ileri doğru sıçradı, onu yönlendirmeye çalıştığım kapıdan çıkmak yerine bir padok çitinin üzerinden sorunsuzca atladı. Zihnim bir felaket senaryosundan diğerine geçerken panik omurgamı titretti.

Batık Orman'a sağ salım varabilirsem, ki bu pek olası değildi, kunduz büyüleriyle gizlenmiş bir şehrin içinde yolumu nasıl bulacaktım? Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu ve buna kalkışmak bile delilikti. Ama kalbimi ne kadar zorlasa da sonsuza kadar Arrow'un kölesi olarak kalamazdım. Ölü ya da diri eve dönmeye çalışmaktan başka seçeneğim yoktu.

Enyd, leylak rengi orak ayın ışığı altında çölde hızla ilerliyor, parlak yıldızlar toynaklarının altından püsküren altın tozunu aydınlatıyordu. Uzakta, parıldayan kum girdapları sanki sihirle dönüyordu ve ben omzumun üzerinden, Auryinnia Dağı'nın üzerinde toplanan fırtına bulutlarına ürpererek baktım.

Eponarın boynuna sıkıca sarıldım ve örülmüş altın dizginleri sol bileğime doladım, diğer elimi vücudumu sıvazlamak ve para kesemle bıçaklarımın hâlâ pelerininin altında olup olmadığını kontrol etmek için kullandım.

Çok geçmeden, esintideki tuzlu suyun tadını aldım, martıların çığlıklarını duydum ve kıyı şeridinin düzensiz eğimini kucaklayan alçak binaların arasından görülebilen zifiri karanlık bir denizin üzerinde yarışan beyaz şapkaları gördüm.

Küçük liman kasabasının eteklerinde, beceriksizce attan indim ve hem kıcıımı hem de gururumu zedeleyen, dağınık bir tuz çalısının içine düştüm. Ayağa fırladım ve Enyd'in burnunu okşadım, beni hedefime hızla ulaştırdığı için teşekkürlerimi fısıldarken görmeyen gözlerini öptüm.

Boynuma sokuldu, çok yüksek sesle korna çaldı ve sonra Fırtına Kralı'nın çadırımızda hâlâ bir bebek gibi uyuduğunu umduğumuz Auryinnia'ya doğru havalandı.

Çantayı vücuduma sımsıkı sararak, Ari'nin ayrıntılı bir şekilde tarif ettiği reaver tavernasının arkasındaki rün işlemeli ahşap çiti bulana kadar kasabanın arkasındaki gölgelerin arasından süzüldüm.

Ahşap çitteki dar bir kapıdan avluya girdim ve fare boku kokan bir depo kulübesine çömelip güneşin doğmasını ve Dünya Diyarı'na giden gemiye kaçak binmeme yardım edecek olan Ork'un gelmesini bekledim.

Taverna kapalıydı ama ne yazık ki liman sakinlerinin hepsi yataklarında değildi. Sarhoş denizciler ve liman işçileri olduğunu tahmin ettiğim gruplar sık aralıklarla tökezleyerek geçiyordu. Gürültülü bir şekilde şarkı söylüyorlar ve duvarlara çarpıp konteynırları ve Tanrı bilir başka neleri devirirken kaba şakalara gülüyorlardı. Kimse benim küçük sığınağıma yaklaşmaya cesaret edemedi ve ben de huzursuz bir şekilde kurutulmuş et parçaları kemirerek saatlerimi geçirdim.

Sonunda sarhoşlar daha seyrek geçmeye başladı, gürültülerinin yerini liman işçilerinin güne başlarken çıkardıkları sesler aldı. Onların bağırışlarını ve ıslıklarını dinlerken, arabalarının kaldırım taşları üzerinde gürlediğini ve kalasları yüklediğini hayal ettim.

Kulübenin ahşap çitaları arasından şafak, parlak turuncu ve mor şeritlerle pathıyor, ışık kaşınan, uykusuz gözlerimi acıtıyordu.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra kapı açıldı ve uzun boylu, gri tenli bir ork kulübeye girdi. Sert alnının neredeyse tamamını kaplayan, kırmızı çerçeveli tek bir kehribar gözün ardından bana baktı. Cebimden altın külçesini çıkardım ve avuçlarımın arasında sıkarak Ari'nin bana öğrettiği üç kelimeyi fısıldadım.

Auron khaban ana.

"Yaprak?" diye hırladı boğuk bir fısıltıyla, gür sakalı kemik beyazı dişlerinin etrafında dalgalanıyordu. "Köşedeki sen misin?"

Tozun canı cehenneme. Tabii ki Ari'nin kaybolma büyüğü işe yaramadı. Ama denemeye değirdi.

"Sana bir ipucu vereyim, Orion," diye seslendim. "Ben senin annen değilim."

Kuru bir kıkırdama havaya karıştı, sesi düşmanca değildi. "Son on yıldır yeraltına gömülü olduğu düşünülürse, yaşlı orku bir odun yığınının arkasında çömelmiş halde bulursam şaşırırm." "

"Özür dilerim," dedim, yaptığım şakadan anında pişmanlık duyarak.

"Çok zalimce davrandım." Bileğimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Özür dilemene gerek yok. Aşağıda, dağların altında kemik koleksiyonuyla yaşamayı seviyor."

El çantamı omzuma atarak söylediklerine kafa yordum. Annesi ölmüş müydü, ölmemiş miydi? Farklı koşullar altında olsaydım, hikâyeyi dinlemeye çok hevesli olurum.

"Seni kargo ambarına bıraktığımda ne yapacağını biliyor musun?" "Gemi limana yanaşana kadar kımıldama, ki bu ne zaman olacak?"

"Gece yarısı. Kaptanın bu gece toplantıları var, bu yüzden yarın tekrar limana yanaşana kadar herhangi bir yük boşaltmayacaklar, sadece beyinlerini turşulamak için tavernalara gidiyorlar. Gemi limana yanaşır yanaşmaz, ambarın en sol köşesindeki tuzak kapısından çıkın. Un

uvallarının altında. Sonra yr.

Kuzeybatıya, ormana doğru. Sakın durma, hatta gözlerini bile kapatma. Eğer yaparsan, ölürsün."

"Ne olacak-"

"Bilmek istemezsin. At sırtında adamlar. Çaresiz sürüler halinde aç kurtlar. Nehirlerdeki naiadlar, ağaçlardaki sprigganlar. İblisler. O topraklarda toz ve taştan çok daha fazlası var kızım. Ve çoğunun keskin dişleri ve pençeleri var."

"Bana onlardan bahsetmeyeceğini söylediğini sanıyordum," diye homurdandım, ürperdim ve onun çantasından tozlu bir battaniye çıkarıp açmasını izledim. Bana doğru kaldırdı ve sırtıttı.

"Daha yakına gel. Seni buna saracağım, tıpkı ipek kozasına girmiş bir güve kız gibi, ama o kadar sıkı değil. Sonra da seni bu çantaya koyacağım." Ben itiraz edemedim battaniyeyi etrafıma sarmaya başladı. Yakından bakınca daha çok bir kilime benziyordu. "Çantanın üst düğmelerini açık bırakacağım. Ambarda içinden nasıl çıkacağını düşünmek için bolca vaktin olacak."

"Bu rahatlatıcı," dedim, ağzıma bastıran küflü yün kıvrımları yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

Ciğerlerim bayat havayla dolarken nabzım hızla atmaya başladı ama kendimi yavaşça nefes almaya zorladım ve annemle babamın güneş ışığıyla aydınlanmış, etrafları sarmaşıklar ve yüksek ağaç gövdeleriyle çevrili, yıkık dökük kürsüde durduklarını hayal ettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Orion'un beni duyabileceğinden şüphe etsem de.

Beni yere yatırdı ve tıpkı uyardığı gibi vücudumun üzerinde dolaşarak, şimdi içinde kozalandığım çantanın düğmelerini iliklediğini hissettim.

Beni nazikçe omzuna aldığı anda sessizdim. Kapının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırta, ağır bir kolunu popomun etrafına sarıp harekete geçerken çıkardığım ciyaklamayı örtüyordu.

Kaslarım gevşeyince seslere odaklandım. Orion ve diğer denizciler birbirlerini selamlıyor, botlar önce taşlara, sonra da tahtalara basıyordu. Sonra aç değiştiğinde kafamda daha da fazla kan birikti ve muhtemelen geminin ambarına doğru aşağı indik.

Beni yere yatırdığında, başka bir denizcinin sesi karanlıkta gümbürdedi ve sakın kalmak için elimden geleni yaptım. "Elinde ne var, Orion?"

"Coridon'dan Güneş Diyarı için bir torba ipek halı. Bunlar kralın. O yüzden kirli ellerini onlara bulaştırmasan iyi edersin Sindar, yoksa Kaptan taşaklarını koparır."

"Doğru. Sanırım taşaklarıma ihtiyacım var, değil mi?" Yeni gelenin kahkahası ambarda gümbürdeyerek tenimi ürpertti. "Onlara bir göz atmak çok cazip gelebilir ama muhtemelen buna değmez. Bu gece denize açılıyor musun?"

"Bu sefer değil. Yarın," diye yanıtladı Orion.

Bir kapı gümbürtüyle kapandı ve sesleri karanlığın içinde kayboldu, beni öfkeli korkularımla baş başa bıraktı. Yük ambarı daha önceden toplanmış olmalıydı çünkü Orion ayrıldıktan sonra sadece üç fae daha içeri girdi ve gemi bağırışlar ve çınlama sesleri arasında yelken açmadan önce hızla ayrıldı.

Gövde gıcırdadı ve denizin üzerinde yuvarlandı. Ve çok uzun bir süre boyunca sadece dehşet dalgalarıyla değil, aynı zamanda şişen mide bulantısıyla da savaştım. Battaniyenin içine kusmak, battaniyenin içine sinmiş halde bulunmaktan daha kötü olabilirdi.

Sonunda uyuyakaldım ve ayak sesleri ambara girip beni uyandırana kadar sümüksü kayalarla kaplı harabelere tırmanmayı ve ormanda kılıç dövüşü yapmayı hayal ettim. Çantamın hemen yanında durdular ve Sindar'ın beni havaya kaldırıp sonra da yere yeni bir pozisyonda bırakırken çıkardığı derin mırıltıları tanıdım. Beni böylesine kalın bir battaniyeye sardığı için Orion'a şükrettim.

"Piç Ateş Kralı tüm güzel şeyleri Coridon'dan saklayabileceğini sanıyor, değil mi? Onun da turuncu gözlü kız kardeşlerinin de canı cehenneme. Buradaki Sindar da bazı ikramları hak ediyor. Güzel kilimler pazarlarda iyi bir miktar tüy kazandırır. Kazanmazlarsa göreceğiz."

Homurdanarak beni torbadan dışarı fırlattı ve ben hâlâ battaniyeye sarılı halde yerde yuvarlanırken muhtemelen un ya da tahıl çuvalı olan sert bir kütleye çarptım. Ellerim yanlarımda, uyluğuma bağlı bıçağa yakın olduğu için mutluydum, odaklandım, korkuyu öfkeye, zayıflığı savaşa hazır olmaya kanalize ettim.

Beklerken dudaklarımdan bir ilahi fısıldadı, karanlıkta kördüm ve erkeğin her nefesinin ve hödükçe hareketinin sesine karşı tetikteydim.

Dal ve kökle, toprak ve taşla, kas, kalp ve kemiğe güç ver. Yaşamak için her şeyi ezin. Fethedin ve galip gelin. Mydor kanı asla başarısız olmaz.

Bu savaş şarkısını nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama tüm korkumu alıp götürmüştü. Her kasım halıdan kurtulup saldırmak için gerilirken damarlarımda şiddet uğulduyordu. Hayatta kalmak için öldürmek. Çünkü bu gece bu bok çukurunda ölenin ben olmasına imkân yoktu. O ölecekti. Sindar.

Hadi pislik, diye düşündüm. Acele et. Bitirelim şu işi.

Sessizlik yankılandı, kalbimin sert gümbürtüsü tarafından bastırıldı. Sonra, nihayet, bir şey yan tarafımı dürttü.

"Ağır lanet halılar. En iyisi Sindar onlara bir göz atsin."

Güzel, Sindar. Bir baksana. Ben hazırdım.

Ve sonra, beni çözdü.

Bir çift kanlı trolün gözleri şokla açılırken, kaslarımı üç saniye boyunca dondurarak kendimi beklettim.

Dost mu düşman mı? Dost mu düşman mı? Hadi, acele et ve kendini göster, seni sakallı pislik.

Şehvet düşkün, karanlık bir kıkırdama kalın, kıllı dudaklarını titretti, sonra ıslak, siyah bir dille dudaklarını yaladı. "Görünüşe göre kendime küçük bir eğlence buldum. Yolculuğun son saati her zaman sıkıcıdır. Ama bu gece değil, öyle görünüyor."

Etli bir el yanağıma uzandı.

Bıçağımı çıkardım ve kösele gibi boynuna sapladım, gömleğinin yakasından tuttum ve geriye doğru düşerken ağırlığını kullanarak kendimi battaniyeden dışarı attım. Sonra, koyu kanı ahşap zemini lekelemeden önce onu yuvarladım ve köşeye sürükledim.

Bıçağımı Orion'un beni sakladığı çantaya sildim, sonra onu trolün üzerine attım, ayağa kalktım ve omurgamı gerdim. "Özür dilerim Sindar," dedim bıçağı kemerime sokarak. "Bu gece taciz etmek için yanlış kızı seçtin."

Asılı fenerlerden gelen ılık ışık, büyük ambarın içine doldurulmuş çeşitli boyutlarda yüzlerce torba ve fiçıyı ortaya çıkardı. Ortada geniş bir boş alan koridoru uzanıyordu.

Ölü trolün cesedinin arkasında, tahıl çuvallarını kenara çekip tuzak kapısının çıkışını aradım. Onu gövdenin köşe duvarında, düz bir tahta parçasıyla birlikte buldum. Tahtanın geminin dışına bağlı olduğunu ve yakında varacağımız rıhtıma erişmek için kullanıldığını düşündüm.

Kaçış yolumu bulmuştum. Kalp atışlarım yavaşladı ama henüz rahatlayamıyordum. Biri Sindar'ı aramaya gelmeden önce ne kadar zamanım olduğunu merak ediyordum. Ya da binlerce başka sebepten dolayı buraya gelmeden önce. Öğrenmek için çok beklemem gerekmedi.

Sadece birkaç dakika sonra, ambarın dışındaki merdivenlerden botlar gümbürdeyerek indi. Kılıcımı çektim ve kapının arkasına saklandım, saldırmaya hazırdım, savaş ilahisi yine aklımdan geçiyordu.

Mydor kanı asla başarısız olmaz.

Bir mandal tıkladı, sonra kapı bana doğru sallandı. Elimden geldiğince sertçe ittim ama bir adam küfredip kapıyı tekmeleyerek açarken ağır bir dirençle karşılaştım. Geriye doğru tökezledim, başım duvara çarptı. Gözlerimi açtığımda üç insan denizci önümde duruyordu. Uzun bir kılıç sallayan, homurdanarak kapıyı kapatmak için uzandı.

En uzun boylu olanı, kısık gözleri ve kıvrık bıyığıyla uzun ve alçak bir ıslık çaldı. "Altın adına, burada neyimiz var?"

Nefes alışımlı yavaşlattım ve kollarımı gevşek tutmaya zorladım. Bırakın beni zararsız sansınlar. Bırakın pislikler bana dokunmaya çalışsın.

"Görünüşe bakılırsa çok kirli, çok çekici küçük bir kuş," dedi ikincisi, vahşi, siyah gözleri yakışıklı yüzüyle çarpışıyordu. "Biraz daha dağıtabileceğimiz bir kuş, bence."

Kısa ve yuvarlak olan üçüncüsü başparmağını bıçağıma doğru salladı. "Bu seferkinin keskin bir gagası var. O küçük şeyle bizi ısırarak ister misin, tatlım?"

"Sanırım birileri ısıracaksa," dedi bıyıklı adam, dar derisinin önünde bir şişkinlik oluşmuştu. "Senden parçalar koparacak olan biz olacağız." Bir adım daha yaklaştı. "Adın ne senin, yeşil gözlü?"

"Acı," dedim ve saldırdım.

Hızlı hareket ederek bıyıklı olanın kalçasını kestim, kısa boylu olana kafa attım ve yakışıklı olanın taşaklarına tekme attım. Tekrar ileri atıldım ama ne yazık ki şaşkınlıklarını üzerlerinden atmışlardı.

"Seni kaltak," diye bağırdı bıyıklı, yakışıklı ayaklarımı altımdan çekerken.

Yere düştüğüm anda, kör edici acı dalgalarını görmezden gelerek doğrulmaya çalıştım ama Yakışıklı'nın kılıcı çenemin altındaki eti sıkıştırarak beni yerimde tuttu. "Seni mahvetmek için acele etmeyeceğiz, pis küçük ateşböceği."

Hırlayarak, tombul olanın kolunu arkamdan dolaması ve beni yerden kaldırarak yakışıklı olanın bıçaklarıma erişmesini sağlamasıyla çırpındım. Bıçakları çıkarırken şapkam düştü. Bıyık çullanıp aldı, sonra da kanayan kalçasına sildi.

"Bizimle savaşarak enerji harcamanın anlamı yok, tatlım. Her şeyi berbat ettin. Ve şimdi bedelini ödeyeceksin." Bıçak yarasının acısını umursamayan bıyık güldü ve beni boğazımdan yakaladı.

"Kahretsin, Darius, bekle," dedi kel olan. "Saçına baksana."

İri gözleri benimle birbirleri arasında gidip gelirken, zihnimi artan dehşetimden uzaklaştırmaya ve hayatta kalmaya odaklanmaya çalıştım.

"Vay, vay, vay." Yakışıklı bıçağını boynuma dayadı. "Altın bu akşam bizi kesinlikle kutsadı." Kolumun kıvrımından tutarak beni ayağa kaldırdı. "Buraya nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikrim yok Mydorian, ama kaptanın seninle tanışmak isteyeceği kesin. Haksız mıyım beyler?"

Bana Mydorianlı dedi. Şehrin harabe olduğunun farkındalar mıydı? Yoksa Ari gibi onlar da şehrin hâlâ Batık Orman'da, altın arayıcılarının büyüyle gizlendiğine mi inanıyorlardı?

Beni ambardan sürükleyerek çıkarırlarken, kaptanın beni öldürmeden önce en azından bazı cevaplar vereceğini umuyordum.

Bölüm 27

YAPRAK

Anlaşılan Kaptan Loligos soruları cevaplayacak havada değildi, ki bu utanç vericiydi. Muhtemelen nerede olduğum hakkında daha çok şey biliyordu.

benim geldiğimden daha fazla.

Ellerim önümde bağlı bir şekilde onun cilalı maun kulübesine girdiğimde viski kadehinden başını kaldırıp gülümsedi, altın dişleri mum ışığında parlıyordu.

Sarı gözler Bıyık'ın üzerinde gezindi ve uyluğundan sızan kanda durdu. "*Darius*," diye hırladı kaptan. "En sevdiğim alnarah halımı mahvetmeden önce şuna bir bak."

Bıyık başını salladı ve tek kelime etmeden gitti.

Kaptan Loligos ilk bakışta insan gibi görünüyordu ama U şeklindeki alışılmadık gözbebekleri onun bir fae olduğunu gösteriyordu. Deniz yeşili kadife bir ceket giymiş, ceketin düğmeleri kaslı göğsünün yarısına kadar iliklenmiş ve altından kabarık mor bir gömlek çıkmıştı. Bronzlaşmış boğazının etrafında, parlatılmış yengeç kabukları ve köpekbalığı dişlerinden oluşan bir kolye parlıyordu. Mürekkep siyahı saçları geniş omuzlarının üzerinden kıvrılıyor, yakışıklı, sert yüzünü çerçeveliyordu; yüz hatlarında

nazik olmaktan ziyade sinsi bir ifade vardı.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bir puro yakarken, "Burada ne varmış bakalım, çocuklar?" diye sordu. "Bu seferki her zamanki kaçak yolcu kalitemize göre bir gelişme. Gemiye nasıl bindiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Orion," dedi Shorty. "Onu bir battaniyeye sardı, Ateş Kralı'na giden bir halı olduğunu söyledi."

"Bu doğru mu?" Kaptanın tuhaf sarı gözleri bedenimi taradı. "Ambarda mıydın?"

"Beni güvertede çember dansı yaparken keşfetmediler," diye mırıldandım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz büyük bir pişmanlık duydum.

Kaptan korkunç, nemli bir çatırtı sesiyle masanın arkasından çıktı, sekiz dokunacı ahşap zemin üzerinde kayarak ilerliyordu. "Benimle ters konuşacak durumda olduğunu sanmıyorum," diye tısladı.

"Özür dilerim," dedim, kıvranan uzantılarına bakmamaya çalışarak. "Bu benim aptallığımdı. Ağzım genellikle beynimden önce devreye girer."

Bir dokunaç fırladı ve belime dolanarak beni kendine çekti. Gövdesi üzerimde belirene kadar yükselirken, geri kalanları çılgınca hareket ediyor, bazıları yerde, bazıları da kızgın yılanlar gibi havaya fırlıyordu.

Kendimi geriye doğru atarak bir çığlık attım ama belimdeki dokunaç daha da sıkılaştı.

Kaptan Loligos'un ne olduğunu anladığımda damarlarımda soğuk bir dehşet dolaştı.

-Bir cephalaeon, yani insan ahtapot melezi, o ana kadar sadece hikâyelerde var olduğuna inanıyordum. Bunun hâlâ böyle olmasını dilerdim.

Normalde bir yatağın durması gereken kulübenin bir duvarını kaplayan su dolu tank, şok olmuş, şişkin gözlerimi ona diktiğimde şimdi çok daha anlamlıydı.

Çılgınca bir an için, neden ismim ve tüm kimliğim yerine, koşarak geçirdiğim zamanlar gibi gereksiz şeyleri hatırladığımı merak ettim.

ve fantastik yaratıkların isimleri.

"Lütfen kabalığımı bağışlayın Kaptan," diye hırıldayarak belimi saran dokunacı tuttum.

"Canını çıkarmamam için bana iyi bir neden söyle," dedi. İkinci bir sümüksü uzuv boynuma dolandı, tutuşu ilkinden daha gevşekti. "Geceyi burun deliklerinden organlarını çıkararak geçirirken çok yüksek sesle çığlık atmayacağına söz verir misin? Gürültücü kadınlardan nefret ederim."

Dokunaçlarının ucu burnumun önünde sallandı ve ben de kusarak başımı çılgınca salladım.

"Bekle Kaptan," dedi Shorty, yanaşarak.

Loligos'un alt kolu fırladı ve onu odanın diğer ucuna savurdu. Shorty tankın yanına yığıldı, sonra oturup başını ovuşturdu. "Saçına bir baksana."

Kaptan elini biraz gevşetti ve garip gözbebekleri ilgiyle büyüyerek beni inceledi. "Adın ne senin?"

"Yaprak."

Kaptan kıkırdadı. "Yaprak mı? Bundan çok şüpheliyim. Nerelisin, küçük Yaprak?"

Küçük Yaprak.

Arrow'un lakabının kaptanın iğrenç ağzından çıktığını duyunca içimi bir keder dalgası kapladı.

"Hatırlamıyorum."

"Çok gizemli." Gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Neredeydin o zaman? Bu gemiyi satın almadan önce?"

"Ben de hatırlamıyorum."

"Yalancı."

"Ben değilim. Yemin ederim. D nya Diyarı'nda bir yerde bir orman, tek bildiğim bu."

İ ekti. "Dinle, neredeyse beş y zyıldır denizdeyim. Diyarlarda g r lecek neredeyse her Şeye tanık oldum ve birinin bana bir fii morina balığı yedirdiğini anlarım. Bana doğruyu s yle, yoksa seni denize atarım."

"Biri bana ilaç verdi. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Bir Şekilde kendimi Farron Gilt Market'te bir kafeste buldum. Storm Court beni oradan satın aldı ve mutfaklarında çalıştırdı."

Homurdandı. "İşte bu masalda gerçek payı var." Bir an durdu ve beni d ş nd . "Beyler, bu değerli kargoyu limana yanaşana kadar h creye kilitleyeceğimize inanıyorum. Eğer biri ona dokunursa, kıçına  yle bir dokunaç sokarım ki, dili ağzından çıkmış gibi g r n r. Anladınız mı?"

"Ama Kaptan," dedi Yakışıklı, yumruklarını iki yanında sıkarak. " d l olarak biraz tadına bakamaz mıyız? Onu h creye koymadan  nce birazcık eğlenemez miyiz?"

"Sakatlanmasının hiçbir değeri olmayacak. Ama doğru olanı yaptınız çocuklar, *ig d leriniz* aksini yapmanızı isterken D nya Diyarının bu *kızını* doğruca bana getirdiniz. Limana yanaşmamıza sadece birkaç saat kaldı ve ben de bu itidalinizin karşılığını altın olarak almanızı sağlayacağım."

Kaptanın dokunaçları belimden  z ld , sonra s r nerek masasına d nd , oturdu ve k  k bir parş men parçasını karalamaya başladı.

Yakışıklı arkamdan bağlı bileklerimi kavradı ve ağırlığını sırtıma verdi. Sindar'ın cesedini bulmamaları için sessizce dua ettim.

Bıçağı her an boynuma batabilirdi, homurdandım. "Sakin ol. Şu anda seni incitecek pek bir şey yapamam, değil mi?"

Loligos konsantrasyon içinde kaşlarını çattı, purosunun ucu kıpkırmızı parlıyordu. Parmağını önce bir mürekkep pedine, sonra da notun üzerine bastırarak kendi izini bıraktı. İşlemi ikinci bir parşömen üzerinde tekrarladı. "Bunları martı aracılığıyla gönder

-Birincisi Naip'e, ikincisi de en yakın limanda konuşlanmış askerlerine. Beyler, başındaki bu küçük bela için bize yüklü bir meblağ verecek, vermezse beni diri diri haşlayacak."

"Kaptan, seni asla bir tencereye atmayız," dedi Shorty, mesajları alıp cebine koyarken. "Orion konusunda ne yapmalıyız?"

"Eğer akıllıysa, çoktan Güneş Diyarı'na gitmiştir. Ama eğer yüzünü limanda gösterirse, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Onu köpekbalıklarına yem et."

"Kesinlikle." Kaptan sırtarak beni kamarasından dışarı çıkardı.

Yakışıklı ve Bücür beni lamba ışığıyla aydınlatılmış bir koridor boyunca dar merdivenlerden aşağı ittiler ve sonra küçük bir hücreye tıktılar. Dakikalar sonra Shorty tekrar ortaya çıktı ve bana bir parça bayat ekmek fırlattı.

"Yemek vakti," diye duyurdu, köşede duran ve içinden pis su kokusu yayılan fıçıyı göstererek.

O gittiğinde, kaslarım gerilmiş, istenmeyen bir ziyaretçinin saldırısına karşılık vermeye hazır bir şekilde uzaktaki duvara çömeldim. Canımın istediği son şey yemek olsa da, kendimi ekmeği kemirmeye ve tatsız sudan biraz yudumlamaya zorladım. Kusmamak için elimden geleni yaparak kendime enerjiye ihtiyacım olduğunu söyledim çünkü kaçmak için sihirli bir fırsat doğabilirdi.

Şimdilik kapana kısılmış bir fare gibi sinip kaderimi beklemekten başka çarem yoktu. Kaptanın kamarasında olan her şeyi tekrar oynattım.

Loligos'un beni satmaya çok hevesli olduğu bu naip kişi hakkında herhangi bir ipucunu kaçırmış olabilirdim.

Kaptanın neden bu adamın beni isteyeceğinden emin göründüğünü ve onun başına bela olmak için ne yaptığını merak ettim. Loligos benim kim olduğumu düşünüyordu? Belki de bir asi savaşçı ya da Coridon'dan bir casus? Gerçek ne olursa olsun, onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Ekşi sudan bir yudum daha alırken yüzümü buruşturdum, zamanın hızlanmasını mı yoksa durmasını mı istediğimden emin değildim. Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Bu yüzden onları bir anlığına kapattım ve başımı hücre duvarına yasladım.

Uyumaya gitme. Burada olmaz. Güvenli değil.

Başımı kaldırdım ve uyanık kalmaya kararlı bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. Birkaç dakika sonra, uykuyla savaşırken görüşüm karardı. Emilmiş sarmaşıklar ayak bileklerimi sarmış, yıkıntılar arasında bir çift canlı yeşil gözü kovalarken beni yere düşürmüştü.

Rüya görüyorum. Hay sikeyim. Rüya görüyordum.

Dördüncü kez sarsılarak uyandıktan sonra, kendime kısa bir uykunun bana iyi geleceğini söyleyerek mücadele etmeyi bıraktım, sonra ormanın beni yutmasına izin verdim.

Bir süre sonra, kaba sesler rüyalarımaya girdi ve beni istenmeyen bilince geri sürüklemeye çalıştı.

"Nerede lan bu kız?" dedi Shorty'nin sesi.

"Ben nereden bileyim?" diye homurdandı bir diğeri. "Önümde duran sensin. Yolumdan çekil."

Rüyamda, kralın dairesindeki köşkümün ortasında, altın yakam dışında çıplak bir şekilde duruyordum. "Tekrar yap," dedi Arrow boğazımı okşayarak. Rahatladım, ağızımdaki auron kanara tüyüne odaklandım ve onu yavaşça çiğnedim. Göğsümden altın ışık fışkırdı, vücudumdan dışarı yayıldı ve Arrow güldü. "Bu çok zekice. Seni göremiyorum

artık. Ama abuk ol Yaprak, buna dayanamıyorum. Bana geri dn. Göster kendini."

Kaba sesler tekrar duyuldu ve rüyamdaki Arrow'un sözlerini bastırdı.

"Bak. O orada... gölgelerin içinde. Uyuyor. Onu görmemek için kr olmak lazım. Bu kadar çok rom içmeyi bıraksan iyi olur, Reis."

Sarsılarak uyandım, Ari'nin bana verdiği altın külçeyi kavrarken kaslarımı gevşek tuttum ve çatlamış gzkapaklarımın ardından adamlara baktım.

Shorty, ya da ikinci adamın ona taktığı isimle Jarl, etli parmaklarını hücrenin kapısına dayamış, beceriksiz hareketlerle kapının kilidini açıyordu.

"Acele et," dedi Yakışıklı, Jarl'ın arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve pis bir bakışla güzel yüzünü bozuyordu. "Kaptan onu yirmi dakika önce güvertede istedi. Dünya Diyarı askerleri huysuzlanmaya başladı. Onunla oynadığımızı düşünürse bizi tankına atar ve akşam yemeğinde yeriz."

Bıaklarımı aldıklarını hatırlamadan önce iple bağlı ellerim yanıma uçtu. Denizciler güldü.

"Bana dokunursanız çığlık atarım. Söz veriyorum, sen beni ldremeden önce gözlerini oyar ve klerini ısırırım. O zaman Kaptan Loligos sana ne yapacak? Onları şefkatle dikecek mi? Hiç sanmıyorum."

Korkulacak bir kaptan olmasaydı beni nasıl kullanacaklarını mırıldanarak beni güverteye çıkardılar. Yıldızlarla bezenmiş çivit rengi gökyüzünün altında, Loligos'un kendisi ve beş insan asker sohbet ediyordu ve hepsi de benim gelişime bakıyordu.

Toprak Diyarı askerlerine devir teslimime tanıklık etmek için toplanan denizci kalabalığının yanından geçerken, örtüsüz başıma dik tuttum. Hiçbiri konuşmadı ve havada ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Sağıma soluma baktım,

İnsan ve fae'lerden oluşan rengarenk topluluğun yüzlerini taradı ve hiçbirinin tanıdık gelmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Ben yanlarından geçerken birkaçı bakışlarını kaçırdı, elleri kirli şapkalarını göğüslerinin önünde çeviriyordu ve bu bana tuhaf geldi. Korkmuş ya da utanmış görünüyorlardı ve nedenini anlayamıyordum.

Sonunda gerçeği anladım. Gemide bir kadın görmeye alışık değillerdi. Ben kötü şansım. Ama neyse ki varlığıma uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaklardı. Uzaklara götürülmek üzereydim. Keşke nereye gittiğimi bilseydim.

"Ah, işte burada," diye gürledi kaptan, dokunaçları neşeyle kıvranırken, bıçakları yanlarıma saplanan Jarl ve Yakışıklı'nın yanında yaklaşmamı izliyordu.

Loligos kolunu bana doğru uzattı. "Naibinizin değerli kargosu geliyor. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz, Dünyalı askerler? Güzel küçük engerek, değil mi?"

Göğsünü ve omuzlarını kaplayan zırhla uyumlu altın şeritlerle süslenmiş lacivert bir üniforma giymiş olan adam, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Tam olarak tarif ettiğiniz gibi. Naip çok memnun olacak."

İçinde bozuk para ya da altın tüyler bulunan on torba rıhtımdaki üstü kapalı bir arabadan indirilerek Loligos'un ayaklarının dibine bırakıldı. Bir denizci çuvalları açtı ve içindekileri keskin bir baş hareketiyle doğruladı. Kaptan, akşam yemeğinde kendisine sulu bir balina yavrusu ikram edilmiş gibi sıırıttı.

Kont beni insan askerin kollarına iterken Loligos, "O tamamen senin," dedi.

Adamlardan ikisi öne çıkıp bileklerimdeki ipi pranga ve zincirle değiştirirken, Loligos purosunu çekti ve dumanını yüzüme üfledi. "Hafızası olmadığını iddia ediyor ama tipinden beklenmeyecek kadar cesur, bu yüzden onu iyi izleyin yoksa böbreklerinizi kesip

Uyurken onları yiyin. İyi şanslar, insan. Naibe saygılarımı ilet, olur mu?"

Sevgi dolu bir veda jestiyle kaptanın botuna tükürdüm. Toprak Diyarı askerinin tokadı başımı yana savurdu. Elimin tersiyle yanağımdaki acıyı ovuştururken, beni kalasın üzerinden sürükleyerek kuru karaya çıkardı ve burada bir araba ile bağlı beş atın yanındaki iskelede sallandım.

"Ben Sonail, bu arada."

"Etkileyici bir backhand," dedim.

Homurdandı ve beni arabanın koltuğuna bıraktı. Yanımda rahatladıktan sonra kucağımda duran kelepçeleri ve zinciri kontrol etti, ardından atın dizginlerini aldı.

Diğer dört adam ağır kaslı atlara binerek onları yerlerine taşıdı. Biri arabanın önünde, ikisi iki yanında ve biri de arkasındaydı.

Zaptedilmiş ve silahsız olmama rağmen, Dünya askerleri beni doğru bir şekilde kaçma riski olarak gördüler.

Sonail'e döndüm ve ölçüsünü aldım. Orta yaşlı, kızıl kahverengi saçları başının arkasında düzgünce bağlanmış, zinde, güçlü ve yaralı yanaklarının altında uzayan dağınık sakallarına rağmen temiz ve düzenli görünüyordu. Koyu renk kısık gözleri bana bakıyordu.

"Ben de Yaprak," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Yaprak, değil mi? Hiç sanmıyorum." Ata bağırdı ve uzun bir kırbaçla onu harekete geçirdi.

"Arabanızı çekecek tek bir atınız varsa, ona daha iyi davranmak isteyebilirsiniz," diye önerdim.

Güldü. "Varlys güçlü ve arabası hafif. Yerinde olsam enerjimi bir at için endişelenerek harcamazdım. Senin daha büyük sorunların var.

Devam *et, Leaf.*"

Hızlı bir tempoyla yola koyulduk, kısa sürede ay ışığıyla aydınlanmış kıyı kumullarını aştık, ardından garip gölgelerin gölgelediği tepelik bir araziye kesen engebeli yollarda ilerledik. Burada hava Işık Diyarı'ndakinden daha serindi ve sesler de farklıydı. Gece şahinlerinin ve baykuşların rahatsız edici sesleri yerine, kurtlar farklı yönlerden gelerek gece avlarını koordine ediyorlardı.

Hiçbir uyarı olmadan, bu aç yaratıklardan ikisi karanlığın içinden fırladı ve atın bacaklarından birine saldırırken hırladılar. Bir kurt uluyarak toynaklarını savurup kaçtı ve Sonail tabancasını çıkarıp diğerini vurdu, atış çorak arazide yankılandı ve yakındaki tepelerden sekti. "Demek burası Toprak Diyarı," diye mırıldandım kendi kendime. "Ne kadar misafirperver bir yer."

"Beğenmenize sevindim," diye cevap verdi yol arkadaşım. "Ne de olsa burası senin evin. Kurtlar aç. Ve sen de onlar gibi ilk fırsatta parmaklarımı ısırıp koparırdın, değil mi?"

"Şüphesiz. Ama sonra onları tükürür ve çizmelerimin altında ezerdim. Senin çürümüş etini sindirmekle uğraşmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Büyüleyici," diye yanıtladı

Sonail. "Sen de öylesin."

O kadar sert iç çekti ki neredeyse tükürüğünde boğulacaktı ve kahkahalarımı yutmak zorunda kaldım ya da onu daha fazla kızdırma riskini göze aldım.

"Yemekten bahsetmişken, yakında yiyecek ve içecek bir şeyler bulma şansım nedir? Yoksa beni götüreceğiniz yere giderken yolda telef olmamı mı umuyorsunuz?"

"Eğer sessiz olursan, kamp kurduğumuzda seni doyurup sulayacağım

emin olabilirsiniz. Aksi takdirde, belki de yok olmana izin veririm. Fena fikir değil."

"Biliyor musun Sonail, gideceğimiz yere canlı ya da ölü varmamı umursamaman beni gerçekten rahatsız ediyor."

Omuz silkti. "Blöf yapıyor olabilirim. Gerçekten nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu.

Yükselen güneşin ışığı, bana tamamen yabancı olduğunu görmekten üzüntü duyduğum hafif ağaçlı, yumuşak dalgalı bir manzarayı ortaya çıkardı.

Yakında bir noktada, çevrenin tanıdık gelmeye başlayacağını umuyordum.

"Bu doğru. Hiçbir fikrim yok."

"Ve kim olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Yaklaşık altı hafta önce bir köle kafesinde uyanmadan önce hiçbir şey hatırlamıyorum."

Homurdandı. "Bu muhtemelen en iyisi," dedi, sözleri omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

Kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde huzursuz bir sessizliğe gömüldük, bütün gün yol aldık ve küçük grubumuzun serin bir ormanda kamp kurduğu gün batımına kadar neredeyse hiç konuşmadık.

Nemli toprak ve çam iğnelerinin taze kokusu göğsümü ağrıttı. Sonunda tanıdığım bir şeydi. Evim gibi kokuyordu ve sonunda yaklaştığımızı biliyordum.

Sonail söz verdiği gibi işlememi izledikten sonra, adamlarının şişte kızarttığı sulu tavşanın bir kısmını bana yedirdi ve sonra beni kamp ateşlerinin önündeki bir ağacın gövdesine bağladı.

Bir ya da iki saat boyunca askerler içtiler, eğlenceleri kahramanlıklarını ve ölmeden önce fethetmeyi planladıkları tüm toprakları sıralayan sıkıcı bir şarkıyla doruğa ulaştı. Sonunda uykuya daldılar ve beni

Karanlığa baktım, yaban domuzu ailesi gibi horlamalarını dinlerken her kasım ağrıyordu.

Gecenin köründe keskin bir şey göğsümü dürttü ve Sonail'in adamlarından birini bana bakarken bulmayı umarak hafif bir uykuyla irkildim. Onun yerine, Loligos'un insan denizcilerinden birini bacaklarımın üzerine çömelmiş buldum.

Arkama geçip kulağıma fısıldarken eliyle ağzımı kapattı. "Çığlık atma. Yardım etmek için buradayım."

Başımı salladım ve elini bıraktı. "Seni kim gönderdi? Ve neden?"

"Bunu daha sonra konuşuruz... buradan üç yüz mil uzağa gittiğimizde," dedi beni ağaca bağlayan ipi keserek.

"Ben de kelepçeliyim."

"Şu anda önceliğim değil. Sadece seni buradan çıkarmam gerekiyor. Ben Aallon." "Yaprak."

Kanım kulaklarıma hücum etti. *Acele et, acele et, diye* nefesimin altında bağırdım, dişlerim takırdıyordu.

Gözlerimi sönmekte olan kamp ateşinin bu tarafında görünen askerlerin uyuyan bedenlerine diktim -sadece üç kişiydiler- ve diğer ikisinin de derin uykuda olması için dua ettim.

Aallon bıçağını kınına soktu, beni omzuna attı ve kemerinden bir balta çıkararak ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Hızlıydı, vücudu güçlüydü ve sırtında zıplarken tek yapabildiğim iyi bir adam olmasını ve baltayı çok iyi kullanmasını ummaktı.

Arrow beni alması için Aallon'u göndermiş olabilir mi?

Tüylerim diken diken oldu. Korku ve başka bir şey, derinden endişe verici bir şey, karnıma doğru süzüldü. Şokla birlikte bunun heyecan olduğunu fark ettim. Kaçtığım için ceza olarak beni yıldırım büyüyle kızartmadan önce, Fırtına Kralı'nı kısa bir süreliğine de olsa tekrar görme ihtimali beni heyecanlandırmıştı.

Ŗu anda bile dűŖűncelerimin kafamda arpıtılmıŖ olması ve bűyűk olasılıkla kendimi eski kaptanıma aŖık olarak hayal etmem bana acı veriyordu.

Bunu gerekleŖtirmek için ne kadar da kűtű bir zaman.

Daha fazla uzaklaŖmamıŖtık ki arkamızdan bir ses yükseldi. "Onu yere bırak." Lanet olsun. Sonail.

Aallon baltasını fırlatarak dűnerken bir el silah sesi duyuldu ve homurdanarak gűmbűrtűyle yere dűŖtű. űzerinden yuvarlandım, tűkezleyerek kalktım ve űl rűzgűrı gibi koŖmaya baŖladım, ayak sesleri beni ağaçların arasında kovalıyordu.

DehŖetten gűzlerim kamaŖtı, bir aa gűvdesine çarptım, geri çekildim ve tekrar havalandım. İki nefes sonra Sonail űzerime atılarak beni yere dűŖűrdű. Yuvarlandık ve durduėumuzda bıçaėı boėazımdaydı, birbirimize nefes nefese bakarken burnundan yűzűme kan damlıyordu.

"İyi deneme," dedi, ayağa fırladı ve beni yukarı çekti. "Ama yeterince iyi değil. Adamlar kampı dağıtıyor. iŖini yap. Ŗėleden sonraya kadar yolda olacağız."

Beni kamp alanına doėru ekiŖtirirken omzumun űzerinden yerdeki cesede baktım. "O insanın kim olduėunu biliyor musun? Onu orada űylece bırakacak mısın?"

"Kurtlar onunla ilgilenecek. Sakin olun. Yakında eviniz gűzel eviniz olacak."

Evet, bu konuda endiŖelenmeye baŖlamıŖtım. Belki de evim, hayallerimin beni inandırdığı kadar mutlu bir yer değildi.

Sonail kaçma giriŖimim için beni cezalandırmadı ve ben de nedenini merak ettim. Zahmet etmemiŖ olabilir mi? Yoksa gideceėimiz yere vardıėımızda cezanın yeterince aėır olacaėını mı dűŖűnműŖtű?

Araba yemyeŖil daėların arasında uzanan bir vadide ilerlerken Aallon'u dűŖűnmeden edemiyordum. Neden bu riske girdiėini merak ediyordum.

Beni kurtarmak için hayatını kaybetti ve bu doğru olsa da, ölümüne neden olduğum düşüncesini gömmek için çok uğraştım.

Elbette beni Sonail ve adamlarının teslim ettiği yerden daha kötü bir yere götürmeyi planlamış olma ihtimali de vardı. Beni Arrow'dan daha büyük bir canavara ya da benim için çuvallar dolusu altın ödeyen gizemli naibe teslim etmiş olabilirdi. Ama nedense bundan şüpheliydim. İçgüdülerim bana onun gerçek olduğunu söylüyordu. Ve benim kurtarılmaya değer olduğumu düşünüyordu. Tanrılar nedenini biliyordu.

Dağları aştıktan sonra bir nehri takip ederek uzun otlakların arasından geçtik ve öğle yemeği için durmayıp yol boyunca kuru meyve ve et yedik. Birkaç saat sonra bir tepeyi aştık ve enerjinin o kadar hızlı değiştiği sık bir ormana indik ki sanki görünmez bir güç alanına ya da bariyere yaklaşıyormuşuz gibi hissettik.

Vücudumdaki her tüy diken diken oldu, gözlerim birdenbire hayallerime çok benzeyen ağaçların ve sarmaşıkların üzerinde gezinirken kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Burası evimizdi. Ama diyarların neresindeydi?

Nefes almayı bıraktım ve kulaklarımı zorladım, atlarımızın toynaklarının kuru dallar üzerindeki sürtünmesinden, eyerlerin ve at arabalarının hafif gıcırtısından başka bir şey duymadım. Kuş sesi yoktu. Yakınlarda su şırıltısı yok. Rüzgârda hışırdayan yapraklar yok.

Burası zamanın içinde bir boşluk gibiydi, yaşayan her varlığı fazla yaklaşımdan alıkoyan ölü bir alan. Bariyerin önünde durmak bana rüyalarımda Ash'le birlikte bir uçurumun kenarında beklerken hissettiklerimi hatırlattı, aşağıdaki kıvranan nehre atlamaya hazırdım. Korkmuştum ama son derece heyecanlıydım.

"Görüyor musun?" Sonail bana sordu.

"Burada harabeler var mı?" Ash ile antrenman yaptığımı hatırladığım yere yakın olduğumdan emindim.

"Doğu tarafında, evet," dedi Sonail. "Ama burada değil."

Solumdaki beyaz atın üzerindeki asker merakla beni inceledi, sonra hızla dönüp önüne baktı.

Odağımı gevşettiğimde, dışbükey bir ışık perdesi ön planın üzerine eğilip gözlerimin görebildiği kadar yükseğe ve genişliğe yükseldiğinde nefesim kesildi. Yarı saydamdı ama yine de büyülü bir ayna gibi yanımızdaki ve arkamızdaki ağaçları ve yeşillikleri yansıtıyordu. Orada olmayanı görmenizi ve tam önünüzde olanı görmemenizi sağlayan bir numara.

Anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi ve zihnimi zorladım.

"Bir şey görüyorum. Bunun üzerinden mi geçeceğiz?" Dedim.

"Evet. Bariyer herkes tarafından görülemiyor, bu da onu daha önce gördüğünüzü gösteriyor. Neye bakacağınızı biliyorsunuz."

"Ama eğer biz bunu kolayca aşabiliyorsak, o zaman herkes aşabilir."

"Hayır. Büyüsü insanları uzaklaştırmak için çalışıyor. Çoğu ne yaptıklarının farkına bile varmadan etrafından dolaşmanın bir yolunu buluyor."

"Peki diğer tarafta ne var?" diye

sordum. Askerler güldü, kalpsiz bir ses.

Sonail onlara ters ters baktı, sonra koluma dokunarak beni irkiltti. Kelepçelerimin kilidini açtı ve bileklerimi ovuştururken acı ve rahatlama dolu bir ses çıkardım.

"Kendinizi hazırlayın. Bu biraz acıtabilir."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Beni görmezden gelerek zavallı atı kamçıladi ve çöl kumunda parıldayan bir ısı dalgası gibi dalgalanan garip bariyerin içinden ileri doğru savrulduk. Küçük dişler derimi yırttı ve kaçmak için çırpınarak bağırdım.

sonra ıslak bir patlama sesiyle bariyeri aştık ve her şey değişti.

şaşkınlıkla bir ses çıkardım ve önümdeki manzaraya göz kırptım. İnsanlar. Her yerde insanlar vardı.

Büyük bir insan kalabalığı sanki bizim gelişimizi bekliyormuş gibi geniş demir kapıların etrafında toplanmıştı. Kapının ardında siyah taştan yapılmış geniş bir saray belirdi. Yuvarlak kuleleri gümüşle kaplıydı ve sayısız parlak kemerli pencere şeffaf camla doluydu. Yarım daire şeklinde, daha küçük karanlık binalar etrafında sıralanıyordu.

Koyu yeşil sarmaşıklar ve siyah yaprakları olan iekli bir asma, sanki tüm şehri tüketmeye çalışıyormuş gibi binaların üzerinde geziniyordu. Belki de öyleydi. Ama başarısız olacaktı. Şehir güçlü görünüyordu, sanki her şeye dayanabilirmiş gibi, hatta kendi söylentilere göre ölümüne bile.

"İşte karşınızda Mydorian'ın Kayıp Şehri," dedi yanımdaki Sonail, beni arabadan kaldırırken sesi gurur doluydu. "Sana biraz saygınlık kazandırmak için yanımda zincirsiz yürüyebilirsin. Lütfen unutmayın, sizi çok sıkı tutuyor olacağım, askerlerim her hareketinizi izliyor olacak. Beni bu merhamet anımdan pişman etme."

Bir insan dalgası ilerledi. Genç, yaşlı ve aradaki her yaştan insan. Birçoğu altın bağımlısıydı, gözleri donuk altın rengindeydi ve pırıltılı ciltleri yüzlerini bozuyordu ama Mydorialıların çoğu yeterince sağlıklı görünüyordu.

Heyecan ve korku kalbimi sıktı. Bunlar benim halkımdı ve ben evimdeydim, tam da yaldızlı pazar kölesi kafesinde uyandığım andan beri olmayı arzuladığım yerdeydim.

"Çekilin!" Sonail bağırdı, insanları o kadar sert itti ki biz geçerken yere düştüler. "Kanun kaçağı prenses Zali Omala yakalandı. Yapın

Böylece başkente geri gönderilip yargılanabilecek."

Zali Omala?

Adım *Zali* miydi? Ve ben *neydim*? Bir prenses mi? Çılgın kahkahalar boğazımda düğümlendi. Isı ve buz aynı anda damarlarıma doldu. Hayır. Bu çok saçmaydı. *İmkânsızdı*. Sonail yanlış anlamıştı.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. En ufak bir tanıma titreşimi hissetmedim, asi prensesin adını sahiplendiğime dair tek bir ifşa edici sızı duymadım. Bu ben olamazdım. Sadece tüm kimliğimi değil, ailemin sözde yönettiği tüm şehri de nasıl unutabilirdim?

Hayır... İmkânı yok. Ben *Zali* değildim. Bu uzaktan bile mümkün değildi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bir şey fark ettiğimde bacaklarım titremeye başladı

bu gerçekten de doğruydu.

Buraya dönmek isteyerek aptallık etmişim. Arrow'la kalmalı ve sonsuza dek onun küçük Leaf'i olarak kalmalıydım, bunun yerine... *Zali*, kanun kaçağı.

Beni güvende tutacak, güçlü elleri ve bedeniyle beni güldürecek ve ağlatacaktı. Ve ben de her nefes alışımında, dişlerimin her kısıtılışında onun egemenliğine karşı savaşırdım.

Arrow buna bayılırdı.

Belki ben de severdim.

Nefesim ağrıyan ciğerlerime girip çıkarken, Sonail beni kapıdan geçirdi. Bedenler bizi itip kakarken, Ari'nin gömleğine diktiği cebin içine düzgünce sığan küçük bir bıçağı ondan aldım.

En azından naiple buluştuğumda silahlı olacaktım. Ve her şey yolunda giderse, Mydorian'a ziyaretim kısa sürecekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

OK

A Fırtına uzaklarda gürliyordu, sesi terden sıırıslıklam olmuş, alkolün neden olduğu rüyamı işgal ediyordu. İnsanımın içinde yavaşça hareket ettim, inledim mutlulukla, bir şekilde hala uyuduğumun farkındaydım.

Gök gürledi ve irkilerek uyandığımda göğsümde Leaf'in sıcak bedeni yerine serin havayı buldum. Gözlerim hâlâ kapalıydı, elimi uzatıp boş ipek çarşafı okşadım. Derin bir nefes aldım, havada onun kokusunu aradım ama kampta bulamadım. *Hiçbir yerde* bulamadım.

Gitmişti. İnsanım gitmişti.

"Ari," diye bağırdım, doğruldum, şakaklarımı ovuşturdum ve dün gece ne kadar şarap içtiğimi merak ettim. Başım zonkluyor ve herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştığımda gözlerim yanıyordu.

Yataktan sıçradım, tişörtümü, ardından göğüs plakamı ve derilerimi giyerken tökezledim. "Ari! Neredesin lan sen?"

Kılıcımı kuşandım ve çadırdan dışarı çıktım. Sayeeda ve Ildri sisle dolu kampta ilerliyordu, yüzleri cellatlarına doğru yürüyormuş gibi asıktı.

Eğer getirdikleri haber tahmin ettiğim kadar kötüyse ve Leaf'in neden çadırımda olmadığını açıklıyorsa, yüzyılın fırtınası kopmak üzereydi.

Parmak eklemlerimi kırıp kanatlarımı çırpıtımda parmaklarımdan enerji fışkırdı. Sonra Ildri ve Sayeeda'mla buluşmak için tarlayı boydan boya geçtim. "Nerede o?"

Ari omuzlarımda üzerinde havayı dalgalandıran kanatlarıma baktı. Onları saray mensuplarımda önünde sergilemem nadiren olurdu ama kanım damarlarımda deli gibi akıyordu ve havaya fırlayıp insanımı bulmayı arzuluyordum. Aldara'mı.

O benim için tüyden tacımdan, tüm krallığımdan daha gerekliydi. Neden? Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Önemli olan tek şey bunun doğru olmasıydı.

Gök gürültüsü yaklaşıyor, kara bulutlar yukarıda toplanıyordu. "Tanrı aşkına, Ari, Yaprak nerede?" Hiç düşünmeden ellerimi boğazına doladım ve onu yerden kaldırdım.

Ildri öne çıktı ve kolumdaki yanan bir glifi okşadı. "Sakin ol, Arrowyn," dedi, gözleri nazikti. "Dinlemek için sakın olman gerekecek. Ve sonra doğru eylemi gerçekleştirmek için."

Eylem mi? Ne sikimden bahsediyordu? Neler oluyordu? Onu indirirken Ari'nin sandaletleri çimlere çarptı. "O gitti, Kralım."

"Gitti mi? Nereye?" Şimşek tepemde çatallandı, altın sabah en karanlık geceye dönüştü.

"Ev."

"Senin yardımınla mı?"

Sayeeda başını salladı, gözleri kısılmıştı.

"Dün gece bana ilaç verdin."

"Evet, öyle yaptı," dedi Ildri. "Ve ben de ona yardım ettim."

İçimde öfke patladı, mavi ve turuncu enerjiden oluşan bir aura bedenimi sararak çatırdadı.

Ildri'nin menekşe rengi gözlerinde panik parladı. "Arrow. Lütfen, dinlemelisin-"

"Dinlemek zorunda mıyım? Bana ihanet edenleri dinlemek zorunda mıyım? Ciddi misin lan sen?"

Kamp alanına düşen şimşekler bir arabayı ve yakındaki iki çadırı ateşe verdi, gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini salladı.

"Arrow," dedi Ari, sesi düz ve yüzü rüzgârsız bir gündeki göl kadar dingindi. "Kendini kontrol altına almazsan kamptaki herkesi yakıp kül edeceksin. Halkına zarar vermek istemediğini biliyorum."

"Öyle değil mi? Onu geri almak için tüm diyarı yerle bir eder, çorak bir araziye çeviririm, Ari. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

"Onun nerede olduğunu bilmek istiyorsan," dedi, "yardımımızı istiyorsan, iyi davranman gerekecek. Baban öldüğünde hayatım senin vasiyetine bağlandı ama şunu bil ki ben sadece dostum Arrowyn'e yardım ederim, şu anda öfkeyle yönetilen krala değil. Gerekirse beni parçalara ayırın ama bugün düşüncesizce hareket etmek Leaf'in ölüm fermanını imzalamak kadar iyi olabilir."

Gözlerimi kapattım ve sahte bir huzur hissini kanımdan ciğerlerime, oradan da yukarıdaki fırtına bulutlarına gönderdim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, kamptaki her şeyi saniyeler içinde ıslatıyordu.

"Peki. Söyle bana," diye emrettim. Islak saçlarımın arasından ona bakarken Ari'ye kükrememek için bedenim titriyordu.

"Yapacağım, Arrow. Söz veriyorum. Ama önce, medeni ve özel bir konuşma yapabileceğimiz çadırınıza dönelim."

Birkaç kalp atışı boyunca ona ters ters baktım, sonra çadıra doğru tepindim, gökyüzünde gümüş çizgiler belirdi ve arkamdan gök gürledi.

Öfkemi, korkumu odakladım ve karanlığı ve yağmuru kovalayarak gökyüzüne kasvetli gri bir ışık geri getirdim.

Çadırda, dişlerimi gıcırdatarak bir koltuğa çöktüm. Kanvas kapak açıldı ve Raiden içeri girdi, ardından Ari ve sonra da Ildri geldi.

"Arrow," dedi şakaklarını ovuşturarak, şüphesiz uyuşturulmanın etkilerini de yaşıyordu. "Annem... lütfen, sana yalvarıyorum-"

Uzattığım avucumla Raiden'ı susturarak Ari'ye döndüm. "Konuş."

Acele etmeyen Ari bir bardağa su doldurdu ve bana uzattı. "Leaf'in eve dönmesine yardım etmenin gerekli olduğunu düşünmek için iyi nedenlerimiz vardı."

"Neye?" Bağırdım. "Yağmacıların ve altın bağımlılarının kol gezdiği bir ormandaki harabelere mi? Yaptığın şey onu ölüme göndermek. Hem de çok tatsız bir ölüme. Bunun için seni *asla* affetmeyeceğim."

"Hayır. Ailesinin en azından bir kısmının orada kaldığından eminim. Onlarla yeniden bir araya gelmeyi hak ediyor."

Alçak bir masa çadırın üzerinden uçup giderken onu ittim, ayağa kalktım ve Ari'nin yüzünü ellerimin arasına aldım. "Leaf'in *hak ettiği* şey benim tarafımdan korunmak." Kanatlarım kendiliğinden omuzlarıma üzerine çıktı, sertçe titriyordu ve beni havaya kaldırmaya hazırdı. "Bana onun nerede olduğunu söyle. Onu şimdi alacağım ve döndüğümde seninle ilgileneceğim."

"Bulamam. Henüz değil ve onu asla tek başına bulamazsın. Reaver büyüü onun yerini gizliyor."

Yüzüne bakarken kaşlarım çatıldı, damarlarımda öfke dolaşıyordu.

"Tehditler işe yaramaz, Arrow," diye fısıldadı, niyetimi doğru okumuştı. "Coridon'a dön. Biz oraya vardığımızda, Leaf gideceği yerde güvende olacak. Sonra sana her şeyi anlatacağım ve hâlâ onu geri istiyorsan onu bulmana yardım edeceğim."

"Siktir," diye nefes aldım, Ari'yi bıraktım ve çadırın zemininde volta attım. Onu hâlâ istiyor muydum? Dikkatini vermiyor muydu? "Seni şimdi kollarımda götürebilirim. Coridon'a geri uçarız. Daha hızlı olur."

"Hayır, size her şeyi anlatmaya hazır olmadan önce daha fazla zamana ihtiyacım var, daha az değil."

Hırıltımı bastırarak su kadehini yerde tekmeledim, başım zonkluyordu. "Raiden, casus ağımızı harekete geçir. *Herhangi bir* gezgin hakkında fısıltı ya da söylenti duyarsan, tarifler Leaf'e uymasa bile, onları bilmek istiyorum. Bilgileri gecikmeden bana gönderin. Ne şekilde olursa olsun. Anladın mı?"

Ağzı asık bir şekilde başını salladı, kara gözleri Ildri'ye kaydı. "Peki kaçmalı mıyız Kralım?"

Kralım mı? Raiden bana daha önce şaka dışında hiç böyle hitap etmemişti ve şimdi dudaklarından dökülen bu unvan bir hakaretti. Bunu kullanmaya tenezzül ettiğine göre, haklı olarak annesinin hayatından endişe ediyor olmalı.

Ari saçlarımı karıştıran elimi durdurdu, yüz ifadesi şok edici bir şekilde suçluluk duygusundan yoksundu. "Bu senin en iyi hamlen, Arrow. Evine git. Dinlen ve gücünü geri kazan. İnsan diyarına seyahat etmek istiyorsan güçlü olman gerekecek."

"Beklemek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama haklısın. Gücümü yeniden şarj etmem gerekiyor. Kampı derhal dağıtın."

Raiden eğildi ve aceleyle uzaklaştı.

"Ari, çabuk git ve Zareen'e özürlerimi ilet. Arabam hazır olur olmaz yola çıkacağız."

"Nasıl isterseniz." Döndü ve çadırdan dışarı süzüldü, görünüşe göre pek de acelesi yoktu.

Ildri'nin bakışları sıkılı yumruklarına kaydı ve nazik bir gülümsemeyle risk aldı. "Bize güvenirsen her şey yoluna girecek, Arrow. Sana söz veriyorum."

Bundan çok şüpheliydim.

Ve eve dönüş yolculuğunda, ne kadar denesem de, at arabaları ve at arabaları alayımızı kuşatan fırtınaları kontrol edemedim ve gücümü daha da tüketti. İçgüdülerim Leaf'in güvende olmadığını haykırıyordu. İçimdeki her içgüdü kıvranıyor ve öfkeleniyor, gecikmeden gökyüzüne çıkmam ve onu bulana kadar aramam için ısrar ediyordu. Leaf'i geri almak için ne gerekiyorsa, her tüyü yırtılana ya da kırılana kadar arayın.

Ama aptal değildim. Toprak Diyarı ormanlarının üzerinde boş yere uçarken Yaprak sığ bir mezara gömülürken, sonsuza kadar arayabilirdim.

Ari'nin verdiği bilgilerle hiç vakit kaybetmeyecektik. Aldara'mı ölü ya da diri bulacaktım.

Eğer ilkiyse, Ari ödeyecekti. Ildri ödeyecekti. Ve Raiden sevdiği iki kadını da kaybetmenin acısını çekecekti.

Elbette, eğer ikincisi olsaydı... Yaprak hayattaysa, onu hangi koşullarda bulursam bulayım eve getirirdim. Onu alırdım. Onu Coridon'a geri götürürdüm.

Çünkü o benimdi. Ve
hep öyle kalacaktı.

Bölüm 29

YAPRAK

T Mydorian'ın saklı şehri rüyalarımdeki ve hayallerimdeki çürüyen harabelere hiç benzemiyordu. Sonail beni geniş merdivenlerden yukarı

Sarayın girişinde iki şey beni şaşırttı: Binanın ihtişamı ve ne kadar yabancı olduğu.

Hiçbir şey tanıımıyordum. Ne muhafızların sakallı yüzlerini ne de siyah ve altın rengi üniformalarını. Ne ayaklarımın altındaki kara taşı ne de havadaki sülfürik altın kokusunu. Eğer burası gerçekten de büyüdüğüm yerse, hiçbir şey hatırlamıyor olmam tuhaf görünüyordu.

Ama gümüş renkli çift kapı kayarak açılıp uzun, dikdörtgen bir taht odası ortaya çıktığında içimde bir şeyler kıpırdandı. Salonun soluk ahşap zemininin kenarlarından hayalet-beyaz ağaçlar yükseliyor, dalları tavanı kucaklamak için yukarı doğru yükseliyor, ortada gökyüzüne açılıyordu.

Rüyalarımdeki sakallı adamın -babamın- görüntüsü zihnimde parladı. Alçak kürsünün üzerinde duruyordu, ellerini kalçalarına dayamıştı. Annem beyaz mermerden yapılmış sağlam bir tahtta, yanında oturuyordu.

parıltılı bir elbise giymiş ve alnına yakut ve altın dikenlerden oluşan bir taç takmıştır.

Hayali zihninden silkeledim, soğuk havayı ciğerlerime çekerken kalbim tekledi. Gözlerim, şu anda annemin beyaz tahtının üzerine yayılmış olan, rüyalarındaki yeşil gözlü çocuğa dikildi.

Sonail'in kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve beni eve dair tek gerçek anıma doğru çekti.

"Ash," diye fısıldadım, kalbim boğazımda acı dolu bir yumruya dönüşmüştü.

Bakışlarını kucağından kaldırıp odanın içinde gezdiren Ash, uzun parmaklarını tahtın kolçağına vururken anılar üzerime hücum etti. Ash ve ben yüzüyor, gülüyor, ormanda yarışıyor, kılıç dövüşü, yumruk dövüşü, daha fazla kahkaha. Aşk. Işık. Mutluluk.

Home.

Karşımdaki gerçekten de kardeşimdi. Buna inanmaya cesaret edemiyordum ama sonunda evimdeydim. Ve güvendeydim.

Bana bakmasını beklerken, *kardeş* kelimesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor, gittikçe daha yüksek bir sesle kabus niteliği kazanıyordu.

Sonunda ağabeyimin gözleri benimkilerle buluştu, yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı, yüz hatları benimkilerin ürpertici bir aynası gibiydi. Mide bulantısı içimi çalkaladı. Yüzündeki kötü niyetli neşe hiç mantıklı değildi. Ash'in ifadesi tamamen yanlıştı. Yersizdi.

Tabii...

Yaklaştıkça, sanki kurtçuklar derimin altında kıpırdanıp beni canlı canlı yiyormuş gibi etim sürünüyordu.

Tabii bu adam... beni satın alan bu naip... benim ikizim değilse.

Kürsüye bir metre kala durdum ve o da dizlerinin üzerine çöktü, güneşin altındaki bir sürüngen gibi yavaşça hareket etti. Artık rüyalarımdeki gibi parlak yeşil olmayan gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Yarı saydam altın rengi olan bu gözler, yakışıklı yüzünü gölgeleyen pul pul parıltıyan deri lekelerine uyuyordu.

Belli ki bir altın bağımlısıydı, yüzü güzel bir harabeye dönmüştü, güneşte çok uzun süre kalmış ama hâlâ sulu ve parlak olan bir meyve gibi, bir ısırık almanızı sağlayacak kadar cezbediciydi. Rüyalarımda karşıma çıkan çocuktan o kadar değişmişti ki, ona bakmak bile midemi bulandırıyordu.

Gözeneklerinden acı akıyordu. Artık beni sevmiyor muydu? Belki de ona dair sahip olduğum her anı bir yalandı. Bir hile. Bir çeşit sihir ya da büyü.

Altın dokunuşlu dudaklarından kahkahalar döküldü. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Yumruklarımı sıkarak çenemi kaldırdım.

"Elbette, sen benim kardeşimsin, Ash."

Yavaşça göz kırptı, sonra kara kaşlarından biri kalktı. "Aslında adım Quin. Ash sadece bir takma addı."

Quin. Evet, bu ismi hatırlıyordum. "Bir dişbudak ağacı kadar uzun," diye fısıldadım. "Kesinlikle. Evine hoş geldin kardeşim. Biraz kötü görüldüğünü söylemeliyim.

Giyin. Oldukça pis ve yırtık pırtık. Aç olmalısınız. Yorgun." Öksürdü ve başını salladı. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

Sakin bir ifade takınmaya zorladım. Bu oyunu oynamanın tek yolu, tahttaki bu endişe verici adamın düşmanım olmadığını düşünüyormuş gibi davranmak ve saldırmaya hazır olmaktı.

"Ash, gerçekten sen olduğuna inanamıyorum. Bir şekilde kayboldum ve neredeyse tüm anılarım yok olmuş bir halde Işık Âleminde uyandım."

"Neredeyse hepsi mi?" Annemizin taktığı yakut taç, Quin'in tahtına yaslanırken alnına doğru eğildi. "Yani bazı anılarını mı korudun? İlginç. Bana onlardan bahset."

Korkunun buz gibi dişleri omurgamı kemirdi ve sertçe yutkundum. "Çocukken birlikte ormanda dolaştığımız zamanları hayal ettim. Eskiden ne kadar eğlendiğimizi, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi hatırladım. Ve ailelerimiz-"

Bir el sallayarak sözümü kesti. "Onlar öldü. Altı ay önce onları bariyerin dışındaki ormanda bulan ateş fae'lerine teşekkürler."

Midemdeki bükülmüş kas düğümü taşa dönüştü. Ailemin öldüğünden şüphelenmiştim. Ama Coridon'da bulunduğum süre boyunca beni aradığını varsaydığım çocuk tarafından bu kadar kayıtsızca doğrulanması mideme acımasız bir tekme gibi indi.

Omzumun üzerinden baktım ve ikisi girişi çevreleyen, diğerleri de koridorun yarısına kadar birbirlerine bakan dört muhafızın pozisyonlarına dikkat ettim.

"Bizi yalnız bırakabilirsin Sonail," dedi kardeşim, beni tek parça halinde geri getirdiği için askerine teşekkür etme zahmetine girmeden. Belki de Quin, Sonail'in beni kan damlayan bir torba içinde sunmasını tercih ederdi.

Sonail tereddüt etti, sonra kolumu bıraktı ve eğildi. "Emredersiniz, Naip."

Ağır ayak sesleri kaybolana kadar bekledim, sonra derin bir nefes aldım. "Naip mi? Tam olarak kimin yerine geçiyorsun?"

"Neden, tabii ki senin için, sevgili kardeşim. Annemizin ölümü üzerine Kraliçe Zali Omala, Toz ve Taşlar Diyarı'nın üç yüz otuz üçüncü İmparatoriçesi olarak taç giymeliydin. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Evet, diye düşündüm dişlerimi sıkarken, başlığın ağırlığı başımı döndürüyordu. Hayallerimin kardeşi bir haindi, diyarların güce aç fae'lerinden daha iyi değildi. Ve eğer bir tacı çalabiliyorsa, başka ne yapmıştı?

Öfke düşüncelerimden mantığı sildi ve aynı taraftaymışız gibi davranmaktan vazgeçtim. "Yani sırf tacı kendin için istediğin için mi beni ortadan kaldırdın?"

"Hayır, çünkü senden daha iyi bir hükümdar olacağımı biliyordum."

"Birlikte hüküm sürebilirdik. Hatıralarım aramızdaki bağın güçlü olduğunu gösteriyor. Seninle ilgili her hatıram sevgi dolu ve şefkatliydi. Neden bana sırtını döndün?"

"Belki de sürekli kazanmanı izlemekten yoruldum. Ve herkesin senin ne kadar özel olduğundan bahsetmesinden aptal gibi sıkıldım. Her şeyle kutsanmış altın çocuk, doğal dövüş yetenekleri, ailemizin gözbebeği, halkımızın sevgili kızı. Ve belki de bu yüzden..." Lekeli parmaklarını gözlerinden ve yanaklarından akan altın izlerinin üzerinde gezdirdi.

"Serum yüzünden mi?"

"Evet. Köle ticaretiyle ilgili tartışmada Annemin tarafını tutmuştun ve başka hiçbir şey hakkında konuşamıyordun. Beş diyarın da bel bağladığı ticaret. Senin yönetimin altında ailemizin gücü bir hiç olana kadar azalacaktı."

"Ama Quin, biz diğer diyarlarda bir hiçiz. Fae krallıkları şehrimizin çoktan yok olduğuna ve yerinde sadece harabeler ve çürümenin durduğuna inanıyor."

Sırıttı. "Tüm krallıklar değil. Güneş Diyarı hâlâ ihtişamımızın ve altın avcılarıyla olan olağanüstü bağlantımızın farkında."

Kardeşimin yaptığı Şey bir Şimşek gibi üzerime düşerken damarlarımnda buzlar dolaştı. "O sendin! Lanet olsun, Quin. Ailemizi sen ldrttn. Sen lanet olası bir canavarsın! Neden beni de ldrmedin?"

Ağzından sinsi bir gülümseme yükseldi. "kizler hakkında söylentiler var. İki kalp, bir ruh. Bu tür Şeyler." Kıkırdadı. "ok batıl inançlı bir yapım vardır, kardeşim. Hatırlamıyor musun?"

Batıl inançlı mı? Ağgzl, zalim ve duygusuz onun kişiliğini daha iyi tanımlıyor. "Sen bir bağımlısın. Kendini bir krallığı yönetmeye nasıl uygun görüyorsun?" "Tek gereken bir ta, Zali."

Bu sözler bana Quin Omala hakkında bilmem gereken her Şeyi anlattı. Belki bir zamanlar kalbimin kardeşiydi -neşe kaynağım, çocukluğumuzun ormanındaki güneş ışığım- ama Şimdi... o bir katilden başka bir Şey değildi. Bir hırsız. Ve kendi ailesini öldürmüş, pişmanlık duymayan bir uyururucu bağımlısıydı. Uğruna tek bir gözyaşı bile dkmeyeceğim bir kayıp dava.

Kıvranıp dudağı alaycı bir ifadeye brnene kadar ona baktım. "Naibe karşı yalan söylediğin, beni cinayetle suladığın için şuradaki muhafıza sırtına bir ok saplamasını emretmeliyim."

Ok demişken, düşündüm de. "Nerede olduğumu merak etmiyor musun Quin? Belki de paylaşacak faydalı bir bilgin olup olmadığını sormalısın."

"Işık lemindeydiniz ve iğrenç Fırtına Sarayında bir hizmetkrdınız."

"Bir süre hizmetçilik yaptım ama sonra koşullarım oldukça değişti..." Ona takılarak sözlerimi yarım bıraktım.

Quin tahttan indi ve kürsünün kenarına kadar sallanıp en alt basamağa yığıldı. Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve

Boynunu saldırmak üzere olan öfkeli bir ejderha gibi bana doğru çevirdi, gözlerinde hem delilik hem de altın ateşi dönüyordu.

"Evet?" diye tısladı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Kral benden hoşlandı ve ben her gece onun yatağında uyuyarak kabuslarını yatıştırdım."

"Ve hiç şüphe yok ki onun altın sikindeki ağrıyı da dindirdin." Kıkırdadı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Yani, Toprak Diyarı'nın gerçek kraliçesi Arrowyn Ramiel'in fahişesi oldu."

Omurgamın tabanında öfke patladı ama dişlerimi sıktım ve parmaklarımı dış uyluğumun etine geçirerek gülümsedim. "Tam olarak değil."

Çenesini avucuna dayayan Quin onun yanağına dokundu. "Buraya gel kardeşim."

Omuzlarımı kamburlaştırarak, uysal ve korkmuş görünmeyi umarak öne doğru yürüdüm. "Auryinnia Sarayı'na girdim, Zareen'lerle yemek yedim. Kral bana dokunmaya cüret eden bir adamı ve hatta kendi muhafızlarını bile bana zarar vermeye çalıştıkları için öldürdü."

"Şimdi mi? İlginç. Belki de altın ticaretini o güç taciri piçin kontrolünden kurtarmamda bana yardımcı olabilirsiniz."

Dilimi ısırdım, dudaklarıma baskı yapan *şakayı* geri tuttum: Birini *tanımak için biri gerekir, seni aptal pislik.*

"Bu mümkün," dedim. "Bana bir şey söyle Quin. Buraya geldiğimde Sonail bana kanun kaçağı prenses dedi. Bana böyle yakışıksız bir unvan kazandırmak için ne yalanlar söyledin?"

"Artık pek önemi yok. Sessiz ol Zali, ben seninle ne yapacağımı düşünürken."

Zali. Beni bu isimle binlerce kez çağırırsa bile, asla bana aitmiş gibi hissettirmeyecekti. Başka bir isim daha rahat hissettiriyordu. O muhteşem, kanatlı pislğin bana verdiği isim.

Arrow'un gümüş gözlerini ve sadece benim için sakladığı şehvetli gülümsemesini hayal ederek gözyaşlarımın oluşmasını istedim ve yanaklarımdan aşağı dökülmelerine izin verdim.

"Kardeşim," dedim, önünde dizlerimin üzerine çöküp bileğini kavradım. Ona Raiden'ın Sayeeda'ya baktığı gibi, zavallı kayıp bir köpek yavrusu gibi bakmaya çalıştım. "Lütfen, çocukken aramızdaki bağı hatırla. Bir zamanlar birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi hatırla."

Ben yalvarırken kaşları çatılmıştı, bakışları zaferle coşkuluydu. Sonail'in küçük bıçağını gömleğimden çıkardım, kardeşimin kalbine nişan aldım ve sertçe sapladım.

Bir güç beni arkamdan yakaladı ve bıçağım deriyi delip bozuk hedefini vuramadan beni yere itti.

Bir muhafız üzerime çullandı, hançeri boğazımdaydı ve kardeşimin çılgın kahkahasının sesi koridorda yankılandı.

Quin, "Muhafızlarım hızlıdır, ateş büyüyle doludur," diye söylendi. "Sen bile onları geçemezsin. Ayağa kalk Zali, yoksa kafanı koparttırırım."

Muhafız beni itti ve kaslarım bastırılmış öfkeyle titreyerek ayağa kalktım.

"Kardeşim, eğer daha önce bir hain değilsen, bugün Naibini öldürmeye çalışarak kesinlikle bir hain olduğunu kanıtladın."

"Sanırım ikimiz de bu salondaki hainin kim olduğunu biliyoruz," diye tısladım.

Dudağımı ısırdım, ona korumalarının ne kadar beceriksiz olduğunu söylemek için can atıyordum. Salona girmeden önce hiçbiri üzerimde silah araması yapmamıştı. Bana bakmışlar ve silah çalmaktan aciz, zavallı bir kız görmüşlerdi. Beni hafife almışlardı, Quin de öyle.

"Zavallı, Zali. Aile buluşmamız seni hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Hayal ettiğinden biraz farklı, haksız mıyım?"

"Hiç de değil. Bana değerli bir ders verdiğin için minnettarım." Ari'yi, Ildri'yi ve evet, lanet olsun, *yine* Arrow'u düşündüm. "Senin sayende artık ailelerin doğum kazalarıyla oluşmadığını biliyorum. Sürekli nezaket, sadakat ve merhamet eylemleriyle kurulurlar."

Quinn güldü ve ben de omurgamı dikleştirdim. "En kötü anınızda size sarılacak, acı gözyaşlarınızı sevince dönüştürecek kadar güldürecek birini bulursanız, *o* sizin ailenizdir. Son nefesine kadar tüm gücünle sevmen gereken kişiler onlardır. Ve sen, *kardeşim*... Görünen o ki, sen hiçbir zaman benim gerçek ailemin bir parçası olmadın."

Burnunu çekti ve parmağını havada döndürdü. Ağzına kadar altın sıvıyla dolu bir kadeh taşıyan bir hizmetçi belirdi. "Haini zindanlardaki merkezi hücreye götürün," dedi beni yere yatırmış olan sakallı muhafız ayısına.

"Merkez hücre mi?" Gardiyanların kehribar rengi gözleri bana dik dik baktı. "Bunun bir-" olduğuna emin misin?

Quin hırladı. "Duyma yetini mi kaybettin sen? Sana söylediklerimi yapmak için buradasın, başka bir şey için değil. O yüzden yap. Hazır başlamışken, danışmanıma hemen benimle gelmesini söyle. Göndermem gereken acil bir mesaj var."

"Efendim." Muhafız alçak sesle eğildi.

"Emredersiniz." "Quin, bana ne yapacaksın?" diye sordum.

"Henüz karar vermedim, Zali. Rahatla ve sonunda seni merhametime bırakmanın keyfini çıkarmam için bana zaman tanı."

Muhafız beni bir kapıdan içeri sürüklerken omzumun üzerinden baktım. Quin iç çekerek tahtın üzerine çöktü ve serumundan derin bir yudum aldı.

Altın hezeyanı içinde kaybolmuşken onu öldürmek zor olmazdı. Ateş büyüyle güçlendirilmiş muhafızlar ise başka bir meseleydi.

Quin kafamı omuzlarımdan ayırmadan önce onu yalnız yakalamalıyım.

Muhafızlar beni daha solgun, bükülmüş ağaç gövdeleriyle kaplı dar bir koridor boyunca yürüttüler. Yüksek pencerelerden sızan öğleden sonra ışığı, ahşap zemini büken budaklı kökleri parlatıyordu. Sonra sarayın birkaç kat altında duran ve çürümüş kemirgenler ve sidik kokan bir zindana açılan dar bir merdivenden aşağı indik.

Gardiyan meşale yakmadan bir kapının kilidini açtı ve beni bir hücrenin içine itti.

"Nasıl bir şey görebiliyorsun?" Ben sordum. "Burası zifiri karanlık."

"Ateş büyüü. Uslu durursanız meşaleleri yakarız," diye homurdandı ve tepinerek uzaklaştı.

Sırtım bir duvara çarpana kadar geriye doğru süründüm, sonra dikkatlice yere kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim. Yavaşça nefes aldım ve gözlerimin kısa sürede karanlığa alışması için dua ederek büyüleyici yeni ortamıma uyum sağladım.

Yakınlarda bir yaratık küçük gıcırtilar çıkararak tırmalıyordu. Bir borudan su damlıyordu, ama bir dakika sonra başka birinin nefes alışının düzensiz sesini duydum. Bir umut ışığı kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Bu kokuşmuş bok çukurunda yalnız olmaktansa, bir arkadaşımın olması çok daha iyi olurdu.

"Alo?" Sese doğru sürünerek fısıldadım. "Orada biri mi var?" Burnum metale çarptı ve yemin ettim, parmaklıkları sıkıca kavrayıp gözlerimi kısarak yandaki hücrenin siyah boşluğuna baktım.

Bir süre sonra uzak köşede bir gölge hareket etti. Kesinlikle bir insan.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Yaklaş da seni görebileyim."

Bir inilti duyuldu, ardından tereddütlü hareketlerle şekil öne doğru kaydı, karanlığın içinden bir yüz ve ince bir beden çıktı.

Çocuk genç görünüyordu, ergenlikten yeni çıkmıştı. Kısa, siyah saçları bronzlaşmış, yakışıklı bir yüzün üzerinden geriye doğru savruluyordu; altın yeşili kedi gözleri bir erkeğe ait olamayacak kadar güzeldi.

Gözleri bana sabitlendiğinde parladı ve boğazında gırtlaktan gelen bir çığlık düğümlendi. Hücrelerimiz arasındaki parmaklıklara tırmandı, kirden kaplanmış parmakları benimkilerin üzerinde kıvrıldı.

Tanıdığımın şokuyla bedenim titrerken bir küfür savurdum. Onu tanıyordum. Bu çocuğu tanıyordum. Yıllar önce Quin ve benimle ormanda oynamış mıydı?

Gözlerimi kısıtım, daha yakından baktım ve kafamın içinde çarklar döndü, anılar doğru yerlerine kayana kadar yer değiştirdi ve çatırdadı. Bağırsaklarıma saplanan bir bıçak gibi, korku beni parçaladı.

"Van?" Boğuk bir fısıltıyla söyledim, nabzım kulaklarımda kükrüyordu. "Sen misin o?"

Çocuk gülümsedi ve gözyaşları kirli yüzünde beyaz izler bırakırken başını salladı.

"Beni hatırladın mı, Zali?"

"Evet. Evet, biliyorum. Sen benim kardeşimsin," dedim, milyonlarca anı bir anda aklıma geldi. "Bu nasıl oldu?"

"Quin anılarını çalmak için bir Güneş Diyarı büyücüsünün büyüsünü kullandı. Seni uyuşturdular, sonra da zihnine büyü yaptılar. Ama büyüünün bir çapaya, kayıp anılarını gördüğünde açabilecek birinin yüzüne ihtiyacı vardı. Kardeşimiz beni seçti ve sonra da güvende olmam için kilitleti."

Öfke içimde alevlendi. Quin'i yavaşça öldürecektim ve ışığın altın rengi gözlerini terk edişini, nefes nefese kalışını keyifle izleyecektim.

Öz kardeşimin -annemin karnında yanımda büyüyen ikizimin- aileme, Van'a ve bana yaptıklarının acısı kalbimi parçaladı. Çocukluk anıları geri geldi; mutlu bir aile, Mydorian sarayında lüks bir hayat, sevgi ve kahkaha. Sonra Quin ve ben ergenlik çağına girdiğimizde, onun gülümsemeleri kıskanç alaylara dönüştü ve oynamakla hiç ilgilenmediğim bir oyunda rakip olduk.

Van'ın yüzünü ellerimin arasına aldım, ağladım ve parmaklıkların arasındaki boşluklardan yanaklarını öptüm. "Çok özür dilerim. Bunların hepsi benim hatam. Quin'in ne yapacağını bilseydim... neler yapabileceğini bilseydim, tacı ona teslim ederdim."

"Hayır, yapmazdın. Altın ticareti, köleler ve bağımlılar gibi krallığımızda yanlış olan her şeyi düzeltmeyi çok fazla önemsiyordun. Son nefesinize kadar işleri yoluna koymak için savaşırdınız. Halkımız da bunu biliyor. Quin'in yalanlarına pek inanan yok."

Van'ın yanağında altın rengi lekeler vardı, parmağımla izlerini sürdüm. "Sen bir bağımlısın. Bunu sana Quin mi yaptı?"

Van başını salladı. "Bana ihtiyacı vardı, burada yatıp rüya görmekten memnun. Vazgeçmiştim Zali, ama şimdi... dinle, bir fikrim var. Bazen dışarı çıkmama izin veriyor. Çoğu Mydorialı gibi, muhafızları ona katlanamıyor, bu yüzden yalnız ve harikulade işleriyle ilgili uydurma hikâyeleriyle canını sıkacak kimsesi yok. Zamanla, buradan salona yolculuklar sırasında, muhafızlarla konuşabilir, Quin'e karşı bir direniş oluşturmaya başlayabilirim. Bunu yapabiliriz, Zali. Birlikte yapabiliriz. Onu ezip geçeceğiz."

Yanağını okşayarak, "Bir çocuk için oldukça bilge ve cesursun," dedim.

"Askerlerimizin seni mahkemenin önüne sürüklediği, uyuşturduğu ve canın çıkana kadar dövdüğü gün büyüdüm. Quin herkese ailemizi öldürttüğünü ve şehri gizleyen Reaver elflerini öldürmeye çalıştığını söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil. Bunu neden yapayım ki?"

"Beyni olan herkes bunu yapmayacağını bilir. Kendi arzularını yansıtıyordu. Altını kontrol etmekle ilgili saçma sapan bir plan."

"Altın serumun onu ne hale getirdiğine bir bakın," dedim kalçalarımın üzerine oturarak. "Quin darmadağın olmuş. Neredeyse tanınmaz halde."

Van utanç içinde gözlerini kaçırdı ve benden uzaklaştı.

"Bu senin hatan değil, Van. Senin yerinde olsaydım ve serumun üzerimde herhangi bir etkisi olsaydı, kesinlikle ben de alırdım."

"Beynimi bir duvara vurmamı engelledi, yani bu da var."

"Kendini bundan vazgeçirebilirsin. Yeniden güçlen. Quin'in kışını tahttan indirip derin bir mezara gömdükten sonra buradaki işleri yoluna koymak için yardımına ihtiyacım olacak."

"Yani... Quin'i öldürmek hakkında. İkiz ruh efsanesi hakkında endişelenmiyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. Ama eğer doğru çıkarsa, beni onun üstüne gömün, sonsuza dek orada kalmasını sağlayacağım."

Van güldü, sonra sürünerek hücresinin köşesine gitti ve küçük bir kil şişe aldı. İçindekileri zeminin ortasındaki giderden aşağı döktü. "Bitti. Benim için artık serum yok. Uyumaya çalışırken elimi tutar mısınız? Berbat görünüyorsun. Dinlenmen gerek."

Birbirimize sırtarak bedenlerimizi parmaklıkların iki yanına kıvırdık ve parmaklarımızı birbirine doladık. Alınlarımız o kadar yakındı ki rahatlamaya ve uykuya dalmaya çalışırken aynı havayı soluyorduk. Zihnim hatırladığım pek çok görüntüyle döndüğü için bu kolay değildi. Ailem, aile yemekleri, arkadaşlarla sohbetler, sonra çivit rengi bir yatak odasında saçlarımı ören bir hizmetçiyle gülüşmeler. Hepsi de rahatlatıcı anılardı, ta ki aynadaki yüzüm Quin'in uyuşturucudan harap olmuş suretine dönüşene kadar.

Panik göğsümü sıkarken kendime *sadece nefes al* dedim. *Sadece nefes al.*

Yeniden tutsak olsam ve ikizim ölmemi isteyen psikopat bir bağımlı olsa da, en azından eve dönmeyi başarmıştım. Ölmeden önce başarmayı umduğum şeyler listemden bunu işaretleyebilirdim.

Ayrıca anılarım geri gelmişti, beni seven ve bana ihtiyacı olan bir kardeşim, iyileşmem gereken bir krallığım ve göğsümde tutuşan bir umudum vardı. Bu umuda, vahşi bir okyanusta tek bir tahta parçası üzerinde sallanan boğulmakta olan bir insan gibi tutunurdum.

Quin'den kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ve eğer yapamazsam, o zaman Van'ın yaptığından ve benim yerime hükmedebileceğinden emin olurdum.

Quin düşüyordu. Van
yükselsekti.

Peki ya ben?

Bu iki hedef dışında, içimde hala alev alev yanan hangi arzular ve hırslar vardı?

Düşüncelerim uykuyla bulanıklaştıkça, kendim için ne istediğimin artık önemli olmadığını fark ettim.

"Kimin umurunda?" Cevap niteliğindeki derin bir kıkırdama hücre duvarlarında yankılanarak kalbimin etrafını sarıp sıkarken karanlığa doğru geveledim.

Arrow.

Neden beni rahat bırakmıyor?

Şimdi bile, ben rüyalarımın dalarken sırttan gümüş gözleri beni izliyordu ve merak ediyordum... bu gözler bir tehdit miydi yoksa bir vaat mi?

Çünkü şu anda, kanatlı pisliğin yardımına gerçekten ihtiyacım var.

Bölüm 30

OK

"A hepiniz... taht odasına. Şimdi." Arabalarımızdan inerken Ari, Raiden ve Ildri'yi tersledim. Esen'i işaret ettim.

"Sen hariç."

Selam verdi ve sonra tek kelime etmeden saraya doğru ilerlerken gecenin gölgeleri arasında kayboldu. Dökümhane olayından sonra Esen'e olan inancım fena halde sarsılmışken, mavi saçlı muhafızıma Yaprak'la ilgili büyük ya da küçük hiçbir konuda güvenemezdim.

Öfke, kemikleri ve iç organları parçalayan, serbest kalmayı, diyarı yakıp yıkmayı ve Aldara'mı bulmayı arzulayan, zorlukla bağlanmış bir yaratık gibi içimde kaynıyordu.

Ağrıyan gözlerimi ovuşturarak tahta yerleştim. Sonra önümde duran, elleri vücutlarının önünde kenetlenmiş ve kaşları terlemiş hainler sırasını taradım.

Bu boktan çok yorulmuştum. Uykuya ihtiyacım vardı. Yemeğe. İçecek bir şey. Ve lanet olası sarayı yakıp kül etmek, sadece bir şeyleri yok etme ihtiyacımı tatmin etmek için bile olsa.

Auryinnia'dan yola çıkarken uyumak yerine göz kapaklarımın arkasına bakmış, tüm kaslarım gerilmişti. Arabadan ayrılıp Yaprak'ın peşine düşmek için yanıp tutuşuyordum ve Ari'nin düşüncesizce hareket etmenin onun ölümü olabileceğine dair uyarısını, sanki akıl sağlığına giden bir can simidiymiş gibi tekrarlamak zorunda kaldım. Ya da belki de deliliğe giden bir anayoldu.

Kim bilebilirdi ki? Ve Leaf'i dünden daha kısa sürede kollarıma aldığım sürece kimin umurundaydı ki? Bu ne anlama geliyorsa artık.

Hay sikeyim. Kesinlikle kaybediyordum.

Bir hizmetçi merdivenlerden yukarı fırladı ve bana bir kadeh su uzattı. Bir elimle tahtın yaldızlı kolçağını kavrayarak derin derin içtim, kadehi bir kenara fırlattım, sonra merdivenlerden aşağı yuvarlanıp Ari'nin ayaklarının dibinde durmasını izledim.

"Açıkla," dedim, bakışlarımı onun gözünü kırpmayan altın rengi gözlerine kilitleyerek. "Seni uyarıyorum, oyalanma. Tahmin edebileceğiniz gibi, sabırlı bir ruh halinde değilim."

Annesinin yanında duran Raiden tekrar tekrar yutkundu. Annesinin yaşaması için yalvarmamak için kendini zor tutarken, botları mermer zemin üzerinde huzursuzca ilerliyordu. İyi bir adam olsaydım, ona endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.

Evet, hepsine çok kızgındım ve Leaf için ödüm kopuyordu. Ama bu odadaki herkes onun iyiliğini düşünerek hareket etmişti - belki ben bile kendi çarpık yöntemimle. Onun mutlu olmasını istiyorlardı. Bense ne pahasına olursa olsun yanımda olmasını istiyordum.

Ari boğazını temizledi. "İnsan diyarıyla yapılan kadim bir altın kunduz anlaşması, şehirlerinin etrafında gizleyici bir güç alanı oluşturuyor. Üç altın kunduz Mydorian'da yaşar, onu sürekli yeniler ve kanlarını nehre, toprağa ve ağaçlara verir. Bu yüzden askerleriniz Batık Orman'da insanları asla bulamadı. Saklanmışlar."

"Mydorian'ın Kayıp Şehri mi?" Dişlerimi birbirine geçirerek sordum.
"Ve Zareen bunu biliyor mu?"

"Elbette. Altın kundakçı elfler insan kraliyet ailesine kan bağıyla bağlıdır ve biz her zaman onların soyunu korumak için çalıştık."

Dikkatim Ari'nin ayrılmış dudaklarına yöneldiğinde her şey, ciğerlerim, kalbim, etrafımdaki hava durdu. "Hangi kraliyet ailesi?"

Çenesini kaldırdı. "Bana sakın kalacağına söz ver."

Tahtta öne doğru otururken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, artık çökmüş ve sakinmiş gibi davranmıyordum. Korkunç bir önsezi tenimi sardı. İliklerime kadar işleyen bu his bana savaş sırasında her şey daha da kötüye gitmek üzereyken hissettiğim duyguyu hatırlattı.

Konuşamıyordum, bu yüzden başımı eğdim ve Ari'nin bir sonraki söylediğini duyduğumda odadaki herkesi öldürmekten kendimi alıkoyabilmem için altına dua ettim.

"Leafin ailesi.... O kayıp Dünya Diyarı Prensesi Zali Omala, yarı kundakçı elf ve kaderinde insan tahtına geçmek var. Bir süredir bundan şüpheleniyordum. Reaver kanını hissedebilen Zareen bunu doğruladı."

Birkaç uzun an boyunca, kulaklarımda kan uğuldarken koridorda gergin bir sessizlik uğuladı. Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Safrayı boğazıma geri iterken mide bulantısı midemi çalkaladı.

Şaka yapıyor olmalı.

İnsan kraliyet ailesi yüzyıllar önce ölmüştü ya da ben öyle sanıyordum. Ve ne... Yaprak bir şekilde onların lanet prensesi miydi? İmkânsız.

"Kendimi tamamen kaybederken beni mazur görün," diye bağırdım.

Ari kürsüye yaklaşarak, "Kralım," diye söze başladı.

"Sakın *benim kralım* olmaya cüret etme," diye gürledim, dışarıda şimşekler çakıyor, enerji kollarımda cızırdıyordu. "Elfler Mydorian'ı neden yüzyıllarca sakladılar?"

"Uzun zaman önce, kız kardeşim Zareen bir insan prense aşık oldu. Onların birlikteliği, beş diyarın en zayıfında doğan bir dişi varis yarattı, insanların büyüünün olmadığı, Işık, Güneş, Buz ve Kristal Diyarlarının fae'lerine karşı hiçbir korumanın olmadığı bir diyar. Onları *tüm* faekindlara karşı sonsuza dek korumamız gerekiyordu. Gizleme büyümüzü kullanmak en bariz çözümdü."

"Ama bunu neden benden saklıyorsun?"

"Herkesin güvenliği için, Arrowyn. Reaver'ların Dünya Diyarı'yla ittifakı Coridon için bir fark yaratmadı. Ya da senin için ve-"

"Fark etmez!" Ayağa fırladım, kürsüden atladım ve Sayeeda'nın etrafında bir daire çizdim. "Sadakatınız, hayatınız *benim* hizmetime bağlı, Toprak Âlemi'nin değil. Işık Âlemini *ben* yönetirim. Altın Anlaşmaları *ben* yönetirim. Ve *senin* tek görevin *bana* yardım etmek. Hepsi bu."

Vücudu kaskatı kesilmişti, bakışlarını ellerine indirdi. "Bunun çok farkındayım. Reaver'ların diyarları dengede tutmak için çok çalıştığını söylediğimde bana inan. *Hepsini*, Arrow. Bu bizim gerçek ve ebedi çıkarımız. Çünkü bu denge olmazsa Coridon düşer."

"Ve yine de, bir avuç kelimeyle, yaşadığım neredeyse tüm varsayımları yok ettin. Senin sadakatini. Krallıkların düzenini. Bırakın köle pazarında üç altın tüye satın alınabileceğini, bir Mydorian prensesinin var olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Raiden'ın teni kül rengine dönmüştü ve bu saçma hikâyeyi ilk kez duyduğunu söylüyordu. Ildri'nin genelde solgun olan yanakları suçluluk duygusuyla pembeleşmişti. Baktığımı fark ettiğinde dudağını ısırды ama tek kelime etmedi. Bu ihanetin suç ortağıydı. Ari'nin saraydaki en yakın arkadaşına güvendiğini ama kralına güvenmediğini bilmek beni incitiyordu. Bana değil.

"Zali'nin yaldız pazarına nasıl geldiğini bilmiyoruz," dedi Ari. "Eğer Dünya Diyarı'nda her şey yolunda gitmediyse, orada yaşayan kundakçıların

Auryinnia'ya haber ver."

"Yaprak! Onun adı Yaprak. Ona verdiğim isimden başka bir isim duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Madem ısrar ediyorsunuz. Belki de Leaf'i eve göndermeden önce Mydorian reavers ile temasa geçmeliydim... ama her şeyi gören Zareen, yolculuğa hemen başlamasına izin vermemizi istedi."

Ari'nin yüzünde giderek artan bir panik yaşanırken, aramızda ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve acımasızca çimdikledim. "Onu hangi dehşete geri gönderdin?"

"Mydorian'da işler yolunda gitmeseydi, Zareen bunu bilirdi."

"Leaf'in bu prenses olduğundan emin misiniz? Ve eğer öyleyse, bunu biliyor mu?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Bildiğini sanmıyorum. Ama evet, kimliğinden eminim. Sadece Dust ve Stones kraliyet kadınları başlarının sağ tarafını tıraş eder. Yaprak kendisinininkini bu şekilde giymek için yalvardı. Kunduz kanı sadece dişi soyunda aktifleşir, bu yüzden erkek akrabalarının aksine, altın serumun onun üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Kunduz geçitlerinden yardım almadan geçiyor-"

Ari'nin sunduğu açıklamadan başka bir açıklama ararken, "Ama eğer Mydorian ise, bir noktada bu kraliyet kızını gördüğüne ve ona özenmek istediğine şüphe yok," dedim.

"Dinlemiyorsunuz. Leaf'in kim olduğuna inanmayı reddetmeniz de önemli değil; Zareen onun kimliğini doğruladı."

"Peki neden Leaf gitmeden önce ona söylemedin?"

"Yakalanırsa, işkence altında kimliğini açıklayabileceğinden endişelendim... ve onun daha fazla tehlikede olmasını istemedim."

"Yakalandı mı, Ari? Tanrı aşkına! Leaf'in küçük macerası şimdi sona eriyor.

Onu almaya gidiyorum."

"Bekle... Zali yarı kundakçı elf, yani kendini gizleme yeteneği var. Ve gitmeden önce ona bu beceriyi öğretmeye çalıştım. Ona bir külçe altın ve söylemesi için bir büyü verdim, bunların onu yok edeceğini söyledim."

Kaşlarım kalktı. "Görünmezlik faydalı bir savunmadır."

"Evet, ama ne yazık ki bunu istediği zaman kendi başına yapabileceğine pek inanmıyordu."

"Ve büyü, kalıtsal güç bile olsa, işe yaraması için inanç gerektirir."

"Kesinlikle. Yani görünmezlik onun için işe yarayabilir de yaramayabilir de. Ve-" "Bu kadar konuşma yeter. Onu geri alma zamanı."

"*Arrow*! Ben olmadan şehre giremezsin. Seninle gelmeli ve Mydorian'ın kilidini açmalıyım. Girmenin başka yolu yok."

"Tamam. Ama beni şehre sokar sokmaz eve döneceksin. Güvenliğini riske atmak istemiyorum."

"Sana anlattıklarımın sonra, Arrowyn, bunu duyduğuma şaşırdım."

Şaşırmamalıydı. Sayeeda'mın Yaprak'ın kaçmasına neden yardım ettiğini anlamıştım. Ari Yaprak'ın mutlu olmasını istiyordu çünkü o da onu seviyordu. Sadece benden çok daha az bencildi.

Kendimden, halkımdan başka birini sevebileceğime dair rahatsız edici düşünceyi görmezden gelerek omuzlarımdaki ağrıyı yuvarladım, sonra boynumu kırdım. "Ari, hadi gidelim."

"Arrow, uçmadan önce dinlenmelisin. Lütfen. Mydorian'da nelerle karşılaşacağını bilemezsin ve gücün tükenmişken düşmanca bir ortama varmak anlamsız olur. En azından biraz uykuya ihtiyacın var."

Ari vücudunda taşıdığı keseyi karıştırdı, sonra avucunun ortasındaki uyku ilacını bana uzattı.

Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de, o haklıydı. Uyku olmadan, insanımı benimle Coridon'a dönmeye *zorlamak* şöyle dursun, ikna edecek durumda bile olmazdım.

"Peki. Küçük bir yudum alacağım," dedim ve şişeyi kabul ettim. "Bir ya da iki saat dinleneceğim. Sonra gidiyoruz."

Memnun olmaktan çok uzak görünerek başını salladı. Başka ne seçeneği vardı ki?

Bir hizmetkârı çağırdım. "Zareen'e bir mesaj gönder. Kayıp prenesten haber almak için derhal Mydorian'la temasa geçmesini ve Coridon'a rapor vermesini söyle." Adam eğildi ve aceleyle uzaklaştı.

Raiden koluma dokundu. "Askerlerden oluşan bir eskortla at sırtında seyahat etmek daha akıllıca bir plan olacaktır."

"Ne zaman bilgeliğe sahipmişim gibi davrandım?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Yeterince adil. Annemin bu konudaki rolü-"

"Onu idam etmeliyim."

Ari konuştu. "Benim yardımım sizin güvenliğinizi garanti etmenize bağlı. -Hem Ildri'nin hem de benim. Gerekirse bizi sürgün edin ama bize zarar veremezsiniz."

"Eğer bedeliniz buysa, memnuniyetle öderim. Kefaretini döndüğümde konuşuruz."

Üç rahatlama iç çekişi havayı karıştırdı. Onlara zarar vermeyeceğimi bilmeleri gerekirdi. Onlar benim seçtiğim aileydi. Hepsine güveniyordum ve ihanetlerinin nedenlerini anlıyordum. Yaprak için de her şeyi yapardım... beni terk etmesine izin vermek dışında.

Raiden, Esen'i kız kardeşi gibi sevdiği için korumuştı.

Ari bana hizmetle bağlıydı ama aynı zamanda Zareen'e ve halkı elflere de bağlıydı. Kundakçıların işbirliği olmadan Coridon düşerdi.

Ildri her zaman yumuşak bir kalbe sahipti. Soğukkanlı dış görünüşü, bir annenin herkesi, özellikle de Yaprak gibi kayıp ruhları zarar görmekten korumak için duyduğu vahşi arzuyu gizliyordu.

"Ari," dedim asansöre doğru yürürken. "İki saat içinde odamda olsan iyi olur, bir dakika bile geç kalmamalısın."

Dairelerime girdiğimde uyku iksirinden bir yudum içtim ve sonra pavyonun zeminine uzandım. İçimi çektim ve başımı birbirine bağı ellerimin üzerine koyarak kubbeli tavandaki mozaiklere baktım.

Hepsi de Coridon'un geçmiş hükümdarları olan kanatlı fae'ler, düşmanlarının kalplerini delen kılıçlarıyla, kan ve vahşet dolu bir savaş alanında hücum ederken şaha kalkan vahşi gözlü kaslı atlarıyla dehşet verici tablonun üzerinde süzölüyorlardı.

Leaf, onu evime ilk getirdiğimde her gece bu görüntüleri izlemişti. Onu nasıl korkutmuş olabileceklerini düşündükçe suçluluk duygusu kalbime saplandı. Benim küçük Yaprak'ım... muhtemelen kaderi kraliçe olmaktı.

İçimden bir kahkaha patladı, kubbenin etrafında bir döngü halinde yankılanan sert bir ses. Leaf'le ilgili her şey sonunda anlam kazanmıştı. İnatçı doğası, sertliğı, yürüyüş şekli ve kendini tutuşu. Hatta şiddeti bile.

Tabii ki kraliçe olmak için doğmuştu. Aptalca olan şey... içten içe onun benim kraliçem olmasını ummuştum. Ama onu satın almış, zincirlemiş, benim olmasını istediğim için, duygularını hiç düşünmeden, zamanla yanımda *mutlu* olacağından emin olarak sahiplenmiştim.

Ne kadar aptalmışım.

İçimdeki suçluluk düğümü sıkılaştı ve ona çözölmesini ve defolup gitmesini söyledim. Çünkü bunu tekrar yapacağımı biliyordum; Yaprak'ı o köle tacirinin kafesinden kurtarır ve elimden gelse onu sonsuza dek elimde tutardım... Aklımda hiç şüphe yoktu.

Gizli başkentine uçup benimle Coridon'a dönmesini talep ettiğimde ne yapacağını düşünürken çaresizce tekrar güldüm. Pek iyi gitmezdi. Ne teklif edebilirdim? Eve dönmesi fikrini nasıl cazip bir teklif olarak sunabilirdim?

Karmakarışık argümanlar ve konuşmalar oluşturarak beynimi zorlarken, iksir beni ikna edici bir tane hazırlayamadan sürükledi.

Biri omzumu salladı ve "Arrow, uyan" dedi.

Çömeldim, yıldırım büyüğü vücudumun etrafında bir zırh gibi vızıldıyordu, gözümü Ari'ye diktiğimde kanatlarım kalkış için havalanmıştı.

"Ah, sensin," dedim, pavyonun kenarına doğru ilerledim ve oturdum. "Yönümü bulmam için bana bir dakika verin."

Demek istediğim, uyandığımda Leaf'in gittiğini hatırladığımda neredeyse Ari'nin kafasını omuzlarından ayırmama neden olan öfke ve paniği kontrol altına almam gerektiği idi.

Gözlerimdeki uykuyu silerek, karanlık şehrin üzerinden birazdan uçacağım yöne doğru baktım. Gitmek için sabırsızlanıyordum ama sanki gözlerimi daha birkaç dakika önce kapatmışım gibi hissediyordum.

"İki saat oldu mu?"

"Hayır, Kralım. Sadece bir tane." Ari yanıma yerleşti ve avucunu kolumdaki tüy motifinin üzerine koydu. "Yaprak'tan haberlerim var."

Topuklu ayakkabılarım pavyonun taş duvarlarını tekmelemeyi bıraktı, tüm kaslarım dondu. "Anlat bana."

"Öncelikle, öfkenizi kaybetmeniz durumu hiçbir şekilde iyileştirmeyecektir. Asla iyileştirmez. Bu yüzden bana söz ver-"

Ellerimi altın sarısı boynuna doladım, başparmaklarım çenesinin altındaki yumuşak ete bastırdı. "Söyle dedim."

"Az önce Gözyaşı Limanı'ndan bir gözcü döndü," diye boğuk bir sesle konuştu. "Dün gece Leaf'in tarifine uyan bir insan kızın Kaptan Loligos'un gemisinin güvertesinden satıldığını bildirdi."

Gökyüzünü şimşekler kapladı ve kanatlarım üstümde çırpınırken, tüylerim titrerken gök gürledi. Ama ağzım açılıp kapanırken öfke ve dehşet beni susturdu. Ses çıkaramıyordum.

Sayeeda'nın ifadesi yumuşadı. "Beş Toprak Diyarı askeri onu korumalı bir arabaya bindirip götürdü. Söylentilere göre, onu satın alan adam Kral Naibi unvanını taşıyor."

"Neyin Kral Naibi?"

"Mydorian olduğunu varsayıyorum."

"Siktir. Yani Leaf'in erkek akrabası mı?"

Ari başını salladı. "Evet. Böyle bir unvana sahip olmak için onunla akraba olması gerekir. Altı ay önce, yerleşik reavers'larımız varis ve ikiz kardeşinin bir Güneş Diyarı saldırısından kurtulduğunu bildirdi. Ne yazık ki, her iki ebeveyn de öldürüldü ve küçük oğul kısa bir süre sonra kayboldu, şimdi öldüğü varsayılıyor."

"İkiz mi?" Omurgamı soğuk bir ürperti kapladı. "Lanet olsun, ondan iki tane var."

Ama Leaf'e bu kadar bağlı hissetmeme şaşmamalı. Birçok yönden birbirimize çok benziyorduk. İnatçı, kararlı. İkimiz de keder ve ihanetle yaralanmış hükümdarlarız. Belki de tanrılar bizi birbirimize vermişti.

Evet. Yaprak, benim fırtınalı doğama dayanacak ve yine de gelişecek iç ateşi barındıran, anlayış ve şefkatin ikili özellikleriyle sarılmış bir hediye idi.

"Yağmacılar onun saldırıdan kısa bir süre sonra ortadan kaybolduğuna inanıyordu. Bu yüzden Kayıp Prenses olarak biliniyordu. Hayatta kaldığından şüpheliydik. Zareen'in onun kaderi hakkında söyleyecek çok az

şeyi vardı, sadece Dünya Diyarı'nın

Kraliçesi uzun zaman ve sıkıntılar geçtikten sonra geri döndü ve biz elfler sadece beklemek zorunda kaldık."

Başımı salladım. "Ama Leafin bu prenses olduğunu daha önceden biliyordun?"

"Evet, altının onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını fark ettiğim anda. Loligos'un denizcisi askerinize, kazadan sonra Toprak Prensesi'nin kardeşi tarafından krallığa ihanet ettiği gerekçesiyle hapsedildiğini ama bir şekilde kaçtığını, sizin de onu Yıldız Pazarı'nda bu şekilde bulduğunuzu söyledi. Köle tacirleri onu yakalamış."

"Hain mi? Yaprak bana -onu iradesi dışında elinde tutan adama- binlerce kez ihanet etmiş olabilir ama halkına asla ihanet etmezdi. Sert kabuğunun altında iyi ve saf bir kalbi vardı. Peki bu erkek neden harabeye dönmüş bir ülkeye hükmetmek istesin ki? Mydorian sadece moloz ve tozdan ibaret."

"Hâlâ dinlemiyorsun, Arrowyn. Ormanda harabeler var, evet. Ancak içindeki şehir yüzyıllardır olduğu gibi hala ayakta."

Coridon'un yanıp sönen meşale ışıklarına bakarken zihnimde iğrenç görüntüler oluştu. İnsanımın şu anda maruz kalabileceği aşağılamaların mide bulandırıcı bir korku hikayesi. Ve ben buna katlanamıyordum.

"Son zamanlarda Mydorian reaver'larından Auryinnia'ya yapılan iletişimde bir ton değişikliği oldu. Biz elfler bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmeliydik. Arrow, bu benim hatam. Onun tek başına kaçmasına asla izin vermemeliydim."

"Yapmaman gereken şey benden bilgi saklamaktı," diyerek ayağa kalktım ve Ari'nin tutması için elimi uzattım. "Gitmeliyiz. Aldara'mın hayatı tehlikede. Ayağa kalk."

Ari ayağa kalkarken tuniğini düzeltti. "Arrow, yapmalıyız-"

"Kral Arrowyn," dedi arkamızdan bir ses. "Böldüğüm için özür dilerim ama bunu hemen okumak isteyeceksiniz."

Muhafız aceleyle yanıma geldi ve küçük bir parşömen uzattı. Onu kaptım, çözülürken beceriksiz parmaklarımla yırttım. "Kimden gelmiş?"

"Dünya Diyarı'ndan bir kuzgun kurye."

Parşömen üzerindeki kelimeleri taradım, sonra bakışlarımı yanımda duran Ari'ye çevirdim. "Kardeşinden, Mydorian'ın sözde Kral Naibi'nden. Şehrin varlığından beni haberdar etmek için yazıyor ve onu ziyaret etmem için beni davet ediyor. Şehrinin yüzyıllardır yasadışı altın ticaretiyle geçindiğini ve topraklarımız arasında yasal yolların kurulmasını görüşmek istediğini söylüyor. Şartlarının özellikle ilgimi çekeceğine inanıyor. Bu Yaprak'tan hiç bahsetmiyor."

"Zali," diye hatırlattı Ari.

"Ona ne isterseniz diyebilirsiniz ama o benim için her zaman Yaprak olacak."

"Onun bir prenses ya da kraliçe olması düşüncesine katlanamadığın için mi?" Alay ettim. "Benim olduğu sürece ne olduğu umurumda değil."

Bekleyen muhafıza dönerek, "Bu naip pisliğe bir yıldırım kuryesi gönderin. Söyle ona... onu çok yakında göreceğimi söyle."

"Başka bir şey yok mu, Kralım?"

"Hayır, bence bu onun altına işemesi için yeterli olmalı. Bu mükemmel."

Muhafızın gümüş kafası merdivenlerden aşağı kaybolurken sırtarak Ari'yi kollarıma aldım. Kanatlarımı birbirine çırttım ve pavyondan gökyüzüne doğru fırladım.

Rüzgâr uğuldayarak yanımdan geçerken Ari kulağıma doğru "Arrow," diye bağırdı. "Lütfen, bunu bir düşün. Zali'nin kardeşi bir kraliyet ziyareti bekliyor, bu da sana Raiden'in tavsiye ettiği gibi yanına bir grup silahlı görevli alman için mükemmel bir bahane olacak. Bunu düzgün bir şekilde planlayın ve-"

"Ağzını kapat," dedim gülerek. "Yoksa yakında böceklerle dolacak."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

OK

N Ari ve ben Toprak Diyarı ormanına indiğimizde hafif yaratıklar kıpırdandı.

Görünmez bir güç alanının pürüzlü enerjisinden geri çekilerek, kanatlarımı geriye doğru çırttım ve onu arkamdan ittim.

"Arrow, bırak gideyim. Ben iyiyim," dedi, hızlı uçuşumuzdan dolayı hâlâ başı döndüğü için ayaklarının üzerinde yalpalayarak.

Ona şöyle bir baktım. "Bu reavers'ın pelerini miydi?"

"Evet. Bizi doğruca götüreceğim." Çıplak kollarını ovuşturarak titredi.

Hava burada Işık Âlemi'ndekinden çok daha serindi.

Yarı saydam enerji alanına doğru uzandım, çatırdayıp parmaklarımı yakarken hızla geri çekildim. "Reaver kanı taşımayan insanlar bu lanet şeyin içinden nasıl geçebiliyor?"

"Elfler tüm Mydorian çocuklarına giriş izni veren bir mühür hediye eder. Beni dinle Arrow, şehre girdiğimizde bence kapı bekçilerine naiple görüşmek için geldiğimizi hemen söylemeliyiz."

"Hiçbir şey yapmayacağız. Bariyeri geçer geçmez Coridon'a döneceksin ve ben de naibi bulup beynini kızartacağım." "Aptal olma," dedi, kollarını kaldırdı ve beni yönlendirirken ilahi söyledi büyüünün kalın perdesinden.

Diğer tarafta, inledim, gözlerim geri yuvarlandı, uyluklarımın üzerine eğildim, büyülü bir sınırı geçmenin acısından kuru öğürdüm.

Ari sırtımı okşadı. "Naibin kız kardeşinin toplantınıza katılması için ısrar etmelisiniz. O zaman Leaf'i hayatta tutmak zorunda kalacak, bu da en azından onun acil güvenliğini sağlayacaktır. Eğer ölürse... bunu yakında öğreneceksiniz."

"Haklı olduğun zaman ne kadar sinir bozucu olduğunu daha önce söylemiş miydim?"

Uzun, karanlık bir gölge önümüzde iki yana doğru uzanıyordu, muhtemelen şehrin duvarlarıydı. Gözlerimi kısarak yüzümü yukarıdaki dumanlı bulutlara doğru kaldırdım ve ay ışığının etrafımızı aydınlatabilmesi için bulutların dağılmasını diledim.

Zar zor hareket ettiklerinde homurdandım. "İlginç."

"Şimdi, neden ihtiyatlı bir yaklaşım benimsemeniz gerektiğini anlıyor musunuz? Toprak Âlemi'nde güçleriniz çok azaldı." Ari beni dev bir M harfi şeklindeki metal kapılara doğru götürdü. "Bunu, tahta üzerinde dikkatle hareket etmeniz gereken bir oyun olarak düşünün. Harekete geçmeden önce düşün. Mydorian'da kimsenin beynini kızartma kapasitesine sahip olmamanız oldukça olası."

İki insan muhafız bize yaklaşırken, "Belki de bu teorinizi test etmeliyim," diye mırıldandım.

İnce zırhlarını, zavallı silahlarını ve daha bana doğrultmadan kırabileceğim uzun namlulu silahlarını tararken bir kahkaha homurtusunu bastırdım.

"İşinizi belirtin," dedi bir gardiyan, lambasını bize doğru kaldırarak.

Kapalı gözleri parladı ve boğazında bir yumru oluştu. "Siz?"

"Işık Diyarı'nın Kralı Arrowyn. Buraya sizin -hmm, naip diyebilir miyiz? - yalvardığı görüşmeyi yapmak için geldim."

İkinci muhafız gözlerini kaçırdı ve lamba taşıyıcısı ben onu küle çevirmeden önce eğilmek için aceleyle tökezledi. Şöhretimin benden önce gelmesinden memnundum.

"Elbette, Kral Arrowyn."

Kapılardan geçerken kanatlarımı açtım, nöbetçiyi ürküttüm ve birini Ari'nin omuzlarına doladım.

"Lütfen beni kâhyanın odasına kadar takip edin," diye devam etti muhafız. "Uyandığında size sarayın en iyi odaları gösterilecek, tabii ki Naip'inki hariç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onunkini alamaz mıyım? Ne de olsa ben bir kralım ve yanılmıyorsam naibiniz sadece kız kardeşi için tacı elinde tutan bir adam."

Muhafız öksürdü ve ben de Ari'nin kulağına "Bana itaat edip gitmen için son şansın" diye fısıldadım.

"Son nefesimi verdiğimde seni terk ediyor olacağım," diye mırıldandı. "Bir an bile önce değil. Ayrıca, oraya girdiğimizde yardımına ihtiyacın olacağını tahmin ediyorum."

"Peki," diye gönülsüzce kabul ettim. "Senin planların bizi bu pisliğin içine soktu. Sanırım en azından temizlememe yardım edebilirsin."

Lambalarla aydınlatılmış şehirde ilerlerken, reaverların burayı bu kadar uzun süre saklı tutmuş olmalarına hayret ederek içimden küfrettim. Çoğu fae, savaşın Mydorian'ı babamın üç yüz fae yılı önce başlayan hükümdarlığından çok önce yok ettiğine inanıyordu.

Yanağımdaki glif yandı, bu Aldara'mın hâlâ yaşadığına dair iyi bir işaretti. Bu bilgi öfkemi dizginlememe yardımcı oldu ve gözyaşı dökmemi engelledi.

Mydorian'ı taş taş ayırmak. Elbette bu seçenek tamamen masadan kalkmış değildi ama en azından şimdilik akılsızca bir zorlama değildi.

Yeni uyanmış kâhya ile birlikte gece sessizliğindeki koridorlarda ilerlerken birkaç insanı yataklarından uyandırarak siyah taş ve karanlık camlardan oluşan kule şeklindeki bir saraya girdik. Beşinci kattaki bir çift oymalı gümüş kapının önünde durdu. Üzerimizde en az iki kat daha olduğunu tahmin ediyordum.

"Odalarınız," dedi kâhya derin bir selam vererek. "Naip'i gelişinizden haberdar ettik. Şafakta Büyük Salon'da sizi kabul edecek. Yiyecekler kısa süre içinde size teslim edilecek ve bir hizmetkâr sabah sizi salona yönlendirecek. O zamana kadar iyi dinlenin."

Titreyerek bir selam daha verdi, sonra gitmek için döndü. Konuşmadan önce meşalelerle aydınlatılmış salonda epeyce ilerlemesine izin verdim. "Naibin kız kardeşinin ona döndüğüne dair sevinçli haberi duydum. Ona yarınki toplantımızda hazır bulunmasının gerekli olduğunu söyleyin. Bu bir rica değil. Ticaret görüşmeleri onsuz gerçekleşmeyecek."

Adam yüzünü buruşturdu ve koşarak uzaklaştı.

İki yanında ayrı yatak odalarına açılan iki açık kapısı olan geniş bir oturma odasına girdik. Kırmızı ve altın sarısı zengin iç mekâna üstünkörü bir göz attıktan sonra Ari'ye döndüm. "Yatağına gir ve dinlen. Ben Leaf'i bulmaya gidiyorum."

Bir koltuğun üzerine yığıldı, uzuvları gelişigüzel uzandı. "Kesinlikle olmaz. Şafağa kadar bekleyeceksin. En güvenli seçenek bu. İsteyeceğin son şey Mydorian sarayında itaatsiz bir hizmetçi gibi dolanırken bulunmaktır."

"Bir hizmetkâra benzediğimi pek sanmıyorum," dedim seyahat zırhıma bakarak. "Ama ne yazık ki yine haklısın. O yüzden ayağa kalk. Beni pelerinleyebilirsin

ararken görülmeyeceğim."

"Arrow. Lütfen. Uzan. Dinlen. Onu bulmak için acele etmeni anlıyorum. Ama oynadığımız oyunu unutma. Şu anda, sürpriz unsuru en iyi silahınız."

Kapı çalındı. Ari kapıyı açtı ve elinde bir tepsi yiyeceklerle döndü: kuru meyve, peynir, dilimlenmiş ekmek ve sulandırılmış şarap kadehleri. Önce yiyecekleri, sonra da kadehleri kokladı.

"Sakin bir şey yemeyin. İçinde serum var. Naip zaten sana karşı çalışıyor, bu da korktuğu anlamına geliyor. Banyodaki musluktan su iç. Sonra da dinlen. Sana yalvarıyorum."

Onun talimatlarına uydum ve pembe sabah ışığı perdelerdeki aralıktan süzülene kadar ipek çarşafların üzerinde dönüp durdum. Sonra yataktan fırladım ve aşağıdaki şehri inceledim.

Altın rengiyle vurgulanmış ve koyu renkli, çiçekli sarmaşıklarla süslenmiş siyah ve gümüş sokaklar, işlevsel bir geometrik desen halinde yayılıyordu. Şehir duvarlarının ötesinde uçsuz bucaksız bir orman vardı. Kasaba Coridon'dan daha sadeydi ama çöküşte olmaktan çok uzaktı; kesinlikle geliyordu.

Bir horultu arkamdaki havayı hışırdattı. "Ari, uyan. Acele et."

Her diyardaki hükümdarlar altın kundakçılara göz dikmişti. Bu yüzden dün gece, güvenlik için Ari'nin yanımda uyumasında ısrar etmiştim. Şimdi yatakta doğrulup gözlerini ovuşturuyordu ki kapı gümbür gümbür çalındı. Bir hizmetçi girdi, kahvaltıyı getirdi ve tek kelime etmeden çıktı.

Ari üzümlerde serum olmadığını söyledikten sonra onları yedik ve Leaf'in kardeşinden gelecek çağrıyı bekledik. Ari bana naiple görüşmem sırasında sakın kalmamın önemi hakkında ders verirken ben odanın içinde bir ileri bir geri volta atıyordum. O ya da muhafızları Leaf'e zarar vermediği sürece ona karşı hareket etmememi söyledi.

Onunla aynı fikirdeymişim gibi başımı salladım, parmak eklemlerimi kırdım ve sahtekârın burnunu parçalayarak ezdiğimi hayal ettim, bu zevki tatmak için uzun süre beklemek zorunda kalmamak için dua ettim.

Yaklaşık dört saat boyunca yerdeki halılarda izler bıraktım. Sonunda görevli geldi ve bizi salonun girişine götürdü.

Açılan kapılar, üzerinden geçtiğimiz kıvrımlı ağaç kökleri de dahil olmak üzere her şeyin beyaz ve altın rengine büründüğü ışık dolu geniş bir odayı ortaya çıkardı.

Dikkatim alçak bir kürsüde, ağabeyi olduğunu tahmin ettiğim adamın yanında duran kıza odaklandığında, etrafımdaki başka hiçbir şeyi algılayamıyordum. Ölmüş ailemin kemiklerinin üzerine basıyor olabilirdim ve tek gördüğüm onun yüzü olurdu.

Yaprak.

Yaşıyor. Zarar görmemiş. Benim.

Hemen üzerine atılıp onu elinden kapmamak için kendimi zor tuttum, altın benekli parmakları sanki tek bir güçmüş gibi elini kavırıyordu. Kaslarım çömelmek, sonra sıçrayıp almak için yanıyordu ama Sayeeda'nın eli sıkılı yumruğuma bastırdı.

"Nefes al, Arrow," dedi ve ben de uymak için elimden geleni yaptım.

Havada kalan fırtına parçacıklarını ciğerlerimin ve damarlarımın derinliklerine çekerek bekledim.

"Yaklaşın," dedi naip ve Ari ile ben, duygularımızı, gerçek doğalarımızı taştan kalplerin arkasına gömerek, hareketli heykeller gibi ilerledik.

Gözlerimi insanımdan ayıramıyordum.

Bir kraliçe edasıyla ayakta dururken, bir anlığına bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerinde gördüğüm öfke kalbimin atışını durdurdu. Bağırsaklarım

Dudaklarım özür sözcükleri oluşturmak için acı çekerken büküldü ve sıkıldı. Ne için, emin değildim.

Belki de Leaf'le tanıştığım andan itibaren söylediğim ve yaptığım her şeyi telafi etmem gerekiyordu. Şüphesiz, ona defalarca haksızlık etmiştim. Ve aklımda bir fikir şekillenirken, bu salondan ayrılmadan önce onu tekrar incitmem gerektiğini biliyordum.

Leaf'in dar siyah deri elbisesinin üzerinden şeffaf metalik bir tunik akıyordu, yanları belinin kıvrımlarına göre şekillenen parlak altın metal panellerden yapılmıştı. İlk bakışta bir savaşçı kıyafetini andırıyordu. Ama sonra pantolonun yanları boyunca uzanan, dış uyluklarını ve dizlerini ortaya çıkaran ve vücudunu savunmasız hale getiren iki yırtık şeklindeki yarığı fark ettim.

Başının sağ tarafı yeni tıraş edilmişti ve kalan saçları örülmüş ve bükülmüş altın parçalarıyla dokunmuştu. Başının üzerinde, bana tavus kuşunun kuyruğunu hatırlatan taç benzeri bir şekilde duruyordu. Kıyafetlerinden altın boyalı dudaklarına kadar her şeyiyle muhteşem, görkemli ve güçlü bir prensese benziyordu.

Ama en çok da benim Yaprak'ıma, Aldara'ma benziyordu.

Dikkatimi kardeşine verdiğimde ve Leaf'in yüz hatlarının omuzlarının üzerinde kopyalandığını gördüğümde, adımlarım şokla sarsıldı. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü, serum bağımlılığı yüzünden açıkça harap olmuştu.

Mydorian'da dolaşan altın üzerinde neden daha fazla kontrol istediğini şimdi anlıyordum. Hayatı bu madde tarafından yönetiliyordu ve kan dolaşımından akan bir doz olmadan bir saatten fazla hayatta kalabileceğinden şüpheliydim.

Beyaz ağaçlardan oluşan bir çemberin çevrelediği kürsünün önünde durduğumuzda naip "Hoş geldiniz," dedi.

Kafasının Leaf'inkiyle aynı şekilde tıraş edilmiş olduğunu görmek beni şaşırttı; yakut ve altından bir taç, terden nemlenmiş alnında aşağıya doğru kayıyordu.

Mücevherli elini Yaprak'a doğru uzatırken ne selam verdi ne de gülümsedi. "Sanırım kız kardeşim Zali Omala'yı zaten tanıyorsunuz," dedi, unvanımı kullanma zahmetine girmeden.

"Prenses," dedim başımı hafifçe eğerek. Muhteşem bir an için dudakları aralandı, dişlerinin arasındaki boşluk ortaya çıktı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, koyu yeşil irislerinde sıcak bir şey parladı.

Sessizce çenesini kaldırdı ve omuzlarımın üzerinden bana baktı.

"Halkınız prenseslerinin ve hükümdarlarının kendilerine geri dönmesinden ne kadar memnun olmalı, Naip," dedim, ölçülü sesimin kanımda kaynayan şiddeti gizlemesini umarak.

Bu sahtekârın taht odasına dehşet yağdırmayı ne kadar çok isterdim. Her kemiğini kırmayı. Onu yakmayı. Ve Yaprak'ı ondan sonsuza dek uzaklaştırmayı.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı kardeşi. "Çok memnun oldum."

"Eve döndüğünüz için mutlu musunuz Prenses?" diye sordum.

Tırnakları kalçasının yan tarafındaki ete batıyordu, fark etmeyi asla ihmal etmediğim ince bir stres jestiydi bu. "Evet," diye yumuşak bir sesle yalan söyledi, hâlâ bana bakıyordu.

"*Saçmalık*," diye fısıldadım ve Ari yüksek sesle boğazını temizledi.

Bakışlarımı tekrar kardeşime çevirdim. "Sayeeda'm bana adının Quin olduğunu söyledi."

Şaşırdı ve başını salladı.

"Söyle bana Quin, kız kardeşinin taç giyme töreni için hangi tarih belirlendi?"

Ben iki tüy koparıp altın sikilmiş gözlerine fırlatmayı düşünürken, o kıvranıyor ve göğüs plakama kaşlarını çatıyordu.

"Buna henüz karar verilmedi," dedi. "Şimdilik krallığımızı birlikte yöneteceğiz. İkizler, biliyor musun? Diyarlardaki hiçbir ilişki bir rahmi paylaşanlar kadar yakın ve ebedi değildir."

Eş hükümdarlar. Terimin ilginç bir kullanımı. Ve ikiz olayı tüylerimi diken diken etti. Leaf üzerindeki etkisini yok etmek için sabırsızlanıyordum. Onu ezip geçecektim. Bağırsaklarını deşerdim. Beynini burun deliklerinden çıkarıp şimşekle yavaşça kızartacaktım. Ondan sonra ben-

"Arrowyn," diye dikkatimi yeniden topladı. "Ön odaya geçip ticaret meselelerini konuşalım mı? Mydorian'ın varlığını öğrendiğinizde şok olduğunuzu tahmin ediyorum." Kürsünün arka duvarındaki çift kapıya doğru ilerledi.

"Hayır, belki biraz şaşırmış olabilirim," dedim kollarımı kavuşturarak. "Şimdi, ön odanıza girip girmeyeceğim önemli bir şeye bağlı."

Döndü ve Leaf'in onu kızdırdığımda yaptığı gibi tek bir kara kaşını kaldırdı. "Oh? Ne üzerine?"

"Kız kardeşinizin hayatına verdiğiniz değer üzerine."

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu umutlu bir ses tonuyla.

"Hayır. Onu sarayımdaki kafesine geri koymak istiyorum. *Benim* şehrim."

Hâlâ sessiz olan Yaprak omzumun üzerinden boş boş bakıyor, Ari'nin ona gülümsediğini fark etmiyordu. Sayeeda'mı iyi tanıyan herkes onun nadiren amaçsızca gülümsediğini bilirdi ve bu özel gülümseme Aldara'mı sadece bir rol oynadığım konusunda rahatlatmak içindi.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Quin sordu.

"*Yani* mülkümü geri istiyorum. Benimle ticaret yapmak için ödemen gereken bedel bu. Ver. Bana. Senin. Kardeşini. Şimdi!"

Yüzünde birkaç duygu birden parladı. Coridon'da yaşarsa onun üzerinde kontrol sahibi olamayacağını anladığında rahatlama, hemen ardından dehşet. Kafa karışıklığı. Ve son olarak, saf delilik.

"Sadece Zali'yi almana izin verirsem benimle pazarlık yapacağını mı söylüyorsun?"

Yavaşça başımı salladım ve Leaf'in tırnaklarının etine daha sert batışını izledim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, eline geçen ilk fırsatta beni öldürmeyi planlıyordu. Yeterince adil. Bunu hak ettiğime şüphe yoktu.

"Kız kardeşin neden konuşmuyor?" Duruşumu genişleterek sordum. "Onun nesi var?"

Acı bakışları kalbimi delip geçerken parlak yeşil oklar içime saplandı. Dudakları aralandı. "Ben sadece değerli insanlarla sohbet ederim," dedi soğukkanlılıkla.

"Köle tacirleri bu kategoriye girmez."

Quin kıs kıs gülerken, kız kardeşi çenesini kaldırdı ve kibirli bir şekilde bana bakmaya devam etti.

"Bir kardeşten kız kardeşini bir yabancıya teslim etmesini istemek kolay bir şey değil." Quin parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "İsteğinizi düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Şunu düşün; eğer Zali Omala'yı bana verirsen, sana üç şekilde yardım edeceğim. Onu krallığımda, insan gözünden ve müdahalesinden uzak tutacağım. Şehirlerimiz arasında altın yolları açacağım ve son olarak size uygun serum fiyatlarını garanti edeceğim."

"Mydorian tahtı üzerindeki hak iddiamı tanıyacak mısınız?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Ne de olsa üzerine oturmanız ikimizin de yararına."

"Bu beni memnun eder. Kâhyam size Mydorian'ı gezdirecek ve akşam karanlığında tekrar bir araya gelerek incelemeniz için belgeler hazırlamama zaman tanıyacak."

"Tura gerek yok. Yolculuğumuzun yaralarını sarmaya çalışıyoruz ve dinlenmek için odalarımıza döneceğiz."

"Nasıl isterseniz." Naip kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Leaf'in yüzüne son bir kez uzun uzun baktım - pasif bir düşmanlık maskesi. Sonra bakışlarımı vücudunun üzerinde gezdirdim, parmaklarının arasından sızan ve deri pantolonuna damlayan ince kan çizgisini fark ettim.

Sonra tek kelime etmeden başımı eğdim ve salondan çıktım. Sayeeda'nın yumuşak ayak sesleri, beyaz badanalı zemine çarpan botlarıma ayak uydurdu.

Kapılar arkamızdan çarparak kapandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

OK

B Geçici odamıza döndüğümde yerde izler bırakmaya devam ettim, güç tenimi titretiyordu. "Bununla başa çıkamıyorum, Ari. Yaptım Onu yukarıda görüyor musun? O zavallı sülük tarafından tuzağa düşürüldü. Leaf'i bu kadar sessiz tutacak ne gücü var? Sikerim böyle işi! Bizi gizleyin. Onu bulacağız."

"Bir an için düşünün. Harekete geçmeden önce naibin cevabına ihtiyacımız var. Eğer onun ticaret anlaşmasını imzalarsanız, salonundan yürüyerek çıkmanıza izin verebilir ve kan dökmenize gerek kalmaz."

Dişlerimi göstererek güldüm. "Umurumda mı sanıyorsun? Altına bulanmış damarlarındaki kanın her damlasını almak, sonra da şehrin kurtçukları ziyafet çeksın diye en yakın kanalizasyona kusmak için sabırsızlanıyorum."

"İsterseniz dişlerinizi yatak odası dışında da son derece etkili silahlar olarak kullanabileceğinizi bana gereksiz bir şekilde hatırlattığınız için teşekkür ederim."

İç çekerek Ari'nin önünde durdum ve parmağımla çenesini kaldırdım. "Sadece Yaprak'ı bulmam gerekiyor. Onu rahatlatmalıyım. Zarar görmediğinden emin ol. Sonra da

Kardeşini ortadan kaldırmak için tatmin edici bulduğu bir plan." "Seni dinliyorum, insanına hizmet etmeye çok heveslisin."

Bunu görmezden gelerek çenesini sertçe çimdikledim ve sonra onu serbest bıraktım. "Bana yardım edecek misin?"

"Elbette. Ama yine de aceleci davranmamanızı tavsiye ederim. En iyi plan, kardeşinin cevabını alana kadar onu bulduğumuz yerde bırakmak olabilir. Peki odasını nasıl bulmamızı öneriyorsunuz?"

Sırıttım ve havayı kokladım.

"Kokusunu alabiliyor musun?" Ari altın rengi gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet, onun tatlı, baharatlı kanı." Ayaklarımın üzerinde sallanarak derin bir nefes aldım.

"Ok." Parmaklarını şıklattı. "Çölde su gören bir naiad gibi bayılmanın sırası değil. Kendine gel."

Kapıyı açıp başımı koridora uzattım ve derin bir nefes aldım. "Onu buldum." Ari'nin elini tuttum. "Altımızda. Büyük ihtimalle zindanda."

"Sakın beni bırakma. Sana dokunursam görünmezlik pelerini daha güçlü olur."

Leaf'in kokusunu takip ederek koridorlardan ve merdivenlerden hızla geçtik ve saray hapishanesini kısa sürede bulduk. Ana odayı koruyan iki insanın yanından geçerek, ikisi hariç hepsi boş olan bir dizi hücre boyunca uzanan meşale ışıklı bir geçide girdik.

Eski kıyafetlerinden sıyrılmış ve üzerinde sadece yırtık kahverengi bir elbise olan insanım arka duvara yaslanmış uyukluyordu. Dağınık saç örgüleri omuzlarına dökülmüştü ve bir aplikteki titrek ışık bacaklarındaki yara izlerini aydınlatıyordu. Onu böyle perişan bir halde görünce içimi öfke kapladı.

"Yaprak," diye fısıldadım ısrarla. "Uyan. Ben Arrow."

Sarsılarak uyandı, hücrenin önüne doğru çabaladı ve ayağa kalktı. "Ari! Seni gördüğüme çok sevindim."

"Peki ya ben?" Parmaklıklara yaklaşarak sordum.

Yaprak'ın eli parmaklıkların arasından fırladı ve yüzüme bir tokat attı. Sırtışıımı gizleyerek avucumu yanağıma bastırdım. "Bu ne içindi?"

"Dur bir düşüneyim." Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Beni aşağılık ağabeyimden satın almaya ve tekrar kölen yapmaya çalıştığın için olabilir mi?"

"Bu seni buradan çıkarmak için bir numaraydı. Gerçekten bir prensesi kilitleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bir kraliçeyim. Ya da yakında kraliçe olacağım. Ama evet, beni tekrar Coridon'a hapsedeceğinizi düşünüyorum. Hem de bir çırpıda."

Sanki bir mızrakla vurulmuşum gibi elimi kalbimin üzerine vurdum. "Düşük düşüncen beni yaralıyor."

"Yeter, ikiniz de," diye azarladı Ari. "Coridon'da sizi memnun edecekse istediğiniz kadar tartışabilirsiniz ama şu an küçük şikâyetlerinizi dile getirmenin zamanı değil."

Yaprak parmaklıkları kavradı. "Buraya geldiğini gören oldu mu?"

"Reaver pelerinin yerindeyken olmaz." Ari sırttı. Yeteneğini göstermek için bizi bir saniyeliğine gizledi, sonra tekrar görünür hale getirdi. "Eğer bir muhafız gelirse Yaprak, yalnızmışsın gibi duvara bak."

"Hücrenin arka köşesine geç," dedim Yaprak'a. "Kapıyı patlatmaya çalışacağım."

"Gücün burada işe yaramaz. Quin, Güneş Diyarı ile müttefik. Hücreler büyücülerinden biri tarafından korunuyor."

Yumruklarımı sıktım, bir fırtına çağırdım. Göğsümde mavi bir şimşek çaktı, kollarımın etrafında dönmeye başladı ama parmak uçlarımdan geçirmeye çalıştığımda kıvılcımlanıp söndü.

Lanet ateş büyücüleri.

Yumuşak bir inilti dikkatimi bir sonraki hücreye çekti. İçinde, ağzı açık bir adam-çocuk, sanki bana saldırmak mı yoksa gözümün önünden saklanmak mı istediğine karar verememiş gibi çömelmişti.

Başımı mahkuma doğru eğdim. "Bu gardiyanlara ziyaretimizi haber verebilir. Onu şimdi öldüreceğim," dedim ve harekete geçmeye hazırlandım.

"Arrow, hayır!" Yaprak'ın kolları parmaklıkların arasından uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Bu Van, benim küçük kardeşim. Quin'in aksine o aşağılık bir pislik değil ve hayatta kalmasını çok isterim. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Bir başka lanet olası altın bağımlısı olan kardeşime ters ters baktım ve o da yüzünü buruşturarak gölgelerin arasına geri çekildi. "İyi misin Yaprak? Quin seni incitti mi? Eğer en ufak bir morluğuna bile o sebep olduysa, kafatasını çizmelerimin altında ezerim."

"Bana serum veriyor, hepsi bu. Hiçbir etkisi olmadığına farkında değil. Muhafızları pek nazik değildi ama bu çürüklerin çoğunu yolculuğum sırasında, Auryinnia'dan ayrıldıktan sonra aldım. Sakın Quin'i öldürmeye cüret etme. Bu zevk bana ait olmalı, Arrow."

"Bildiğiniz gibi, sizden asla bir zevkimi esirgemem."

"Bu doğru değil," dedi. "Beni pavyonda gözetlediğin geceyi hatırlıyor musun?"

Güldüm ve yaklaştım, parmaklarım parmaklıkların etrafında onunkilere dolandı. "Bugün seni o kürsüde göreceğimden emin değildim."

"İnanın bana, karşınızda tekrar küçük düşmek gibi bir arzum yoktu. Bunu üç ömür yetecek kadar yaşadım. Ama başka seçeneğim yoktu. Eğer yapmazsam Quin Van'ı öldürmekle tehdit etti."

"Teklifimi reddetmeyi planladığı için mi sana daha az... *ünlü* kıyafetler giydirdiğini düşünüyorsun?"

Yeşil gözlerinde ateş parlıyordu. "Beni satın alma *teklifin* mi?" İçini çekti, parmakları benimkilerin altında gevşedi. "Bunun Quin'in beni vebalı bir mezar kazıcısı gibi giyinmiş bir halde Fırtına Kralı'na teslim etmekten büyük zevk alacak sadist bir piç olmasından başka bir anlama geldiğini sanmıyorum. Ama onu nasıl olsa öldüreceksek ne karar verdiğinin bir önemi yok, değil mi? Umarım siz ikiniz bir plan yapmışsınızdır."

"Zali, sana bize yardımcı olacak bir şey söylemem gerekiyor," dedi Ari. "Sende altın kunduz kanı var. Bu kan anaerkil soydan geliyor ve ailenizdeki erkekler bundan hiçbir fayda sağlamıyor."

"Şok olmalıyım ama bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Evet, seruma karşı bağışıklığınız var ve yardım almadan Reaver geçitlerini açabilirsiniz. Ayrıca kendinizi gizleme gücüne de sahipsiniz."

"Bana verdiğin külçeyi kullanarak mı?"

"Hayır. Külçe gereksiz. Kanınla birlikte, sana öğrettiğim ilahi sana gereken tek şey. İster zihninde söyle, ister yüksek sesle. İkisi de işe yarayacaktır. Bu gece naibe karşı harekete geçmeden önce gizlenme alıştırmaları yapmalısın."

"Ama benim ailem insandı. Gizlenme güçlerim yeterince güçlü olacak mı?" Yaprak Ari'ye sordu.

"Sanırım öyle." Ari gülümsedi. "Reaver kanının dişi soyundaki gücü asla seyreltilemez. Annen bunu sana açıklamış olmalı, açıklamadıysa da zamanında açıklamıştır."

"Quin'le tekrar bir araya geldiğimizde," dedim, "görünmezlik pelerininin yeterli olup olmadığına bakmaksızın, kılıcımı sana fırlatacağım. Sonra Ari beni pelerinleyecek ve birlikte salondaki muhafızların icabına bakacağız. Bu arada sen de kardeşinin ahlaksız kafasını koparacaksın, ardından taşaklarını, sonra da solmuş ıvır zıvırları hâlâ guruldayan boğazına tıkacaksın. Sonunda,

ellerini tuniğine sil ve buna iyi bir gece çalışması de. Ne düşünüyorsun? Sağlam bir plan mı?"

Sonunda bana gülümsedi. "İşe yaramak zorunda." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldı. "Arrow... Geldiğin için teşekkürler."

"Her zaman senin için geleceğim, Yaprak. Acı içinde haykırırsan, orada olacağım. Adımı söyle, sana ulaşmak için tüm şehirleri yerle bir edeyim. Çöl kumu boğazımı doldurana ve son nefesimi verene kadar bu hep böyle olacak. Anlatabildim mi?"

Yeşil gözler yüzümde gezindi -gözler, dudaklar ve tekrar geri. Hayır. Bana inanmadı. Ama bir gün inanacaktı. Bunu kanıtlamak için ölebilirdim.

Ortamı yumuşatmak için derin bir nefes aldım ve ukala bir gülümseme takındım. "Peki, bundan sonra sana Zali dememde ısrar edecek misin?"

"Eğer yapsaydım, bu *Kraliçe* Zali olurdu," dedi alaycı bir sırıtışla. "Coridon'dan bir daha kaçtığımda beni öldüreceğine söz verdiğini unutmadım, Arrow. Buradan çıkmama yardım ettikten sonra planın bu mu?"

"Az önce seni korumak için ölüm yemini ettiğimi duymadın mı? Şu anda öldürmek istediğim tek varlık senin lanet olası ikizsin."

"Ve o pislik *benim* sorumluluğumda," diye hatırlattı bana, gözlerini kaçırarak ve sonra bakışlarını tekrar ağzıma çevirerek. "Neden dişlerin çıktı? Bunun sadece..." sırasında olduğunu sanıyordum. Elini bedenlerimizin arasında belli belirsiz salladı ama ne demek istediğini anladım.

"Seks mi? Şehvet mi? Kan şehvetinin de benzer bir etkisi vardır." "Anılarını nasıl çaldı?" Ari sordu.

Van sürünerek hücresinin önüne geldi. "Quin, Zali'nin zihnine kara büyü yapması için Güneş Diyarı'ndan bir büyücü kiraladı ve sonra yedek olarak ona hafıza kaybına neden olabilecek bir ilaç enjekte ettirdi. Ateş fae'leri onu güvende tutmak için kendi diyarlarına götürüyorlardı ama köle tacirleri

onları pusuya düşürdü." Van bana döndü.

"Kardeşimiz seni kendisi öldürebilirdi Zali, ancak batıl inançları var ve kendi ikizini öldürmenin ona zarar getireceğine inanıyor. Işık Diyarı fae'lerine satıldığını duyduğundan beri, eğer başka biri senin işini bitirirse, altınla dolu zihninin yarattığı korkunç ikiz ruhlar kaderinden kurtulacağı umuduyla yaşıyor."

"Lütfen bana onun kafasını koparabileceğimi söyle," dedim ve parmak uçlarımdan fırtına enerjisi çatırdarken Leaf'e döndüm.

Van yüzünü buruşturdu. "Umarım beni kastetmiyorsunuzdur. Ben sizin tarafınızdayım. Ve bir ipucu... Önce Sonail'i ve sakallı muhafız Veznar'ı öldürmelisin. Quin'e sadıklar. Diğer herkes ondan nefret ediyor. Senin halkın, Zali, halkı zayıf ve itaatkâr tutmak için akıttığı altından bıkmış durumda. Reform istiyorlar ve inanıyorum ki kardeşimizin düşüşünü sevinçle izleyecekler."

Van'a başımla teşekkür ederken kılıcımın kabzasını kavradım.

Ari bileğime dokunarak silahı çekmemi engelledi. "Arrow, Quin'i öldürmeye gitmeden önce Leaf'i nelerden mahrum bırakacağını bir düşün. Bu intikam onun zevk alması gereken bir şey, senin değil. Öfkeni alacakaranlığa sakla. Şimdilik odalarımıza dönmeli ve güçlerimizin yeniden şarj olması için zaman tanımalıyız."

Sayeeda haklıydı. *Tekrar.*

Yüzümü hücrenin parmaklıklarına dayadım. "Yaprak, gitmeden önce beni öp." Sırıttım ama bakışlarımın ona olan hislerimin gerçek yoğunluğunu göstermesine izin verdim. "Eğer ağabeyinin gardiyanı bu gece kalbime bir hançer saplarsa, bu senin son şansın olabilir."

"Ne kötü bir adam, beni suçlu çıkarmaya çalışıyor! Sanırım senden son bir öpücük almadan üstesinden geleceğim."

Acı göğsüme saplandı. "Zalim," diye mırıldandım. Geriye doğru adım attığımda kanatlarım ortaya çıktı, omuzlarımın üzerinde karanlık gölgeler gibi

Hayal kırıklığı.

Ağzında bir gülümseme dans etti. "Bir daha düşündüm de, o kanatlara nasıl karşı koyabilirim ki? Buraya gel."

"Sonunda benden etkilendiğini kabul ediyorsun."

"Evet. Can sıkıcı bir şekilde öyle. Quin'den kurtulmama yardım edin, ben de ilginizi çekebilecek birkaç şeyi daha itiraf etmeyi düşüneyim."

"İlgi çekici bir teklif," dedim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Ağzımın içine doğru iç çekti ve sanki alemler etrafımızda patlıyormuş ve bu yapacağımız son şeymiş gibi öpüştük. Eğer son eylemimi seçebilseydim, sorgusuz sualsiz bu olurdu.

"Yaprak," diye nefes aldım ve bu cehennem çukurunun loş ışığında bile renkleri yeni çimen kadar taze olan gözlerine bakmak için ayrıldım. Yüz hatlarını içime çektim, meşalenin aydınlattığı her kıvrımı, tanıdık gölgeyi ve çukuru ezberledim.

"Affedersiniz," dedi Sayeeda, sesi mesafeliydi. "Bir cinayet işlemeye hazırlanıyoruz, hamamda bir içki alemine katılmaya değil."

Dişlerimin ucuyla Yaprak'ın dudağını ısırdım, sonra geri çekilip ona son bir kez baktım. Ona son bir gülümseme fırlattım, umarım bu nemli bok çukuru yerine düşünecek başka bir şey bulurdu. Sonra Ari arkamdan gizlenme büyüleri hakkında homurdanırken Mydorian hapishanesinden çıktım.

Alacakaranlıkta, Toprak Diyarı salonuna girdik ve tavanı havada tutan beyaz dalların üzerinde titreşen ışık beni bir anlığına büyüledi. Ama sonra, çift kapı arkamızdan gıcırdayarak kapanırken

en kötü korkular gerçekleşmişti. Kürsüde, altın kılıflı ağabeyinin yanında duran Yaprak yoktu.

Ari'nin parmaklarının arkası benimkine değdi. "Bekle," diye fısıldadı.

Kanatlarımı omuzlarımin üzerinde açarak serbest bıraktım. "Siktir et onu. Nerede o?" Kürsüye çıkan merdivenleri tırmanırken ağaç köklerine takılmamaya dikkat ederek ileriye doğru yürüdüm. Sonail ve sakallı muhafız kılıçlarını göğsüme doğru savurdu. Güldüm ve onları uzaklaştırdım. "*Kız kardeşiniz nerede, Naip?*"

Quin tahttaki kamburundan kalktı, gözleri odaklanmamıştı ve hareketleri sakardı. Serum yüzünden neredeyse kör olmuştu, bu da benim işime geliyordu. Leaf için de daha az tehlikeliydi.

"Durumdan hiç mi haberin yok, Kral Arrowyn?" diye söylendi. "Gel. Beni takip edin, Zali birazdan yanınızda olacak."

Muhafızlar kürsünün arka tarafındaki siyah elmas işlemeli kapıları açtı ve dikdörtgen taş balkona doğru yürüdük. Bir kalabalık gürültüsü patlak verdi. Şehirdeki her insan altımızdaki meydanda toplanmış gibiydi. Aç ağızlar çığlık çığlığa açılmış, çürük dişler ve soluk, sağlıksız diş etleri ortaya çıkmıştı.

Quin Omala halkını aç bırakıyor, kraliyetin parasını altın tüyler ve serum için çarçur ediyordu.

Cüppeli bir hizmetçi dar ve yüksek bir masanın yanında duruyordu. Parşömen bir tomar açarak, kollarını halkına doğru kaldıran Quin'e başıyla selam verdi.

Sessizlik çöktü.

"Köylüler," diye tısladı, elinde özenle süslenmiş tüy kalemiyle beni yanına çağırırken.

Bir süre boş boş baktım.

"Anlaşmayı imzala. İstersen göğüs zırhındaki altın tüyü kullanabilirsin. Sanırım bunun için kullanılıyorlar, böylece acil belgelere imzanızı atmakta asla zorlanmazsınız. Tabii işe yarıyorlarsa."

Şaka mı yapıyordu? İçimi çektim. "Çalışıyorlar ama hayal ettiğin şekilde değil. Komik şakalar bir yana, okumadığım bir şeyi neden imzalayayım ki?"

"Bu cevap küçük kız kardeşimi ne kadar çok istediğine bağlı."

"Küçük mü? İkiz olduğunuzu sanıyordum."

"Birimizin önce doğması gerekiyordu ve bu senin kıymetli Zali'n değildi."

Bilinçli ve yavaş hareketlerle tüy kalemi aldım ve baş ve işaret parmaklarımın arasında döndürdüm. "Belki de ona hiç değer vermiyorum, ama birinin bana sahip olmasına dayanamıyorum."

Quin'in kara kaşları kalktı. "Gurur, bir adamın muhteşem düşüşünden önce yürür."

"Açgözlülüğe bürünmüş bir adamın kemikleri asla ısınmaz," diye karşılık verdim.

Manyak gibi güldü ve akan burnunu sildi. "Beni eğlendiriyorsun, Fae. Sana en azından bu kadarını vereceğim. Şimdi ticaret anlaşmasını imzala."

"Yazacağım." Tüy kalemi havada tutarak masaya yaklaştım. "Zali Omala gelir gelmez."

"Veznar mı?" diye tükürdü naip.

Kapılar açıldı ve işte oradaydı, Yaprak'ım, bu sabah kürsüde giydiği tören kıyafetlerini giymişti, ancak şimdi şeffaf üst kısmı yırtık pırtıktı ve deri elbisesi kesilmiş ve yırtılmıştı, kenarları bir hayvan tarafından çiğnenmiş gibi yırtık pırtıktı.

Öfke içimde patladı. Olay yerini incelemek ve herkesin pozisyonunu dikkatlice not almak için sahip olduğum tüm irade gücüne ek olarak bir ömürlük rezervimi daha harcadım. İki muhafız, Sonail ve Veznar, iki yanımda duruyordu.

Naibin yanında. Leaf'e ilerlemesini işaret etti ve Leaf de yüzünde dikkatle boş bir ifadeyle onun yanına doğru yürüdü.

Vücudunu taradım. Parmakları uyluklarına doğru gevşekçe kıvrılmıştı, endişe ya da korkuyla etine batmıyordu. Sonra ellerini kaldırdı ve birini diğerinin üzerine koyarak belinin önünde birleştirdi, kılıcımı fırlattığımda yakalamaya hazırды.

"İşte bugünün tarihi olayı," diye bağırdı naip halkına. "Fırtınalar ve Tüylər Kralı Arrowyn Ramiel, hain Zali Omala'nın yerine benim hüküm sürmem şartıyla büyük şehrimiz Mydorian ile bir ticaret anlaşması imzalayacak. Buna ne diyorsunuz, Mydorianlılar?"

Kalabalıktan zayıf bir tezahürat yükseldi ve kumlu bir sahilde sönen bir dalga gibi söndü. Alt akıntıda insanlar yuhaladı ve küfürler mırıldandı, ama Quin onları görmezden geldi ve beni yaklaştırmaya çağırdı.

"Pekâlâ," dedim, ilerledim, tüy kalem sol elimin parmakları arasında duruyordu.

Parşömenin ucunu bastırıp yüzümü hafifçe Ari'ye doğru çevirdiğimde naibin ifadesi net ve iyimserdi. Aptalın hiçbir şeyden haberi yoktu. Gizlenme büyüsü üzerimden kayarken tenim karıncalandı.

Kılıcımı çekip dört hızlı hareketle naibin gözde muhafızlarını kasıklarından boynuna kadar keserken, "Ben sağ elimi kullanıyorum, seni aptal herif," diye fısıldadım.

Quin çığlık attı ve ben dökülen bağırsaklardan başımı kaldırdığımda, kılıcımı ona fırlattığım sırada Leaf ortadan kayboldu.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en hızlı hareketle, naibin kolları ince havayı sardı ve ardından görünmez bir Yaprak da beraberinde götürerek kendini balkondan yana doğru fırlattı.

"Hayır!" Kükreyerek gökyüzüne fırladım ve Ari'nin gizlenme büyüsünün örtüsünden çıktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

YAPRAK

HQuin'in kollarının demir pençesinde, balkonun altındaki duvara sabitlenmiş uzun bir brandadan aşağı kaydım.

Görünüşe göre ağabeyim beni atmak için hazırlık yapmıştı, belki de planları ters giderse beni Arrow'dan uzaklaştırmak için, ki tabii ki ters gitmişti. Oldukça kötü.

Peki, tamam. Ben de hazırlıklıydım. Halkımızı altın bağımlısı bir zorbanın yönetiminden kurtaracaksa Quin'i öldürmeye hazırdım. Savaşmadan teslim olmazdım.

Kasaba meydanındaki kalabalığın sol tarafında yere düştük, Quin beni bıraktığında bedenleri kumsaldaki gelgit gibi ayrıldı. İkimiz de ayağa fırladık ve ben Arrow'un kılıcını yukarı kaldırıp aşağı indirdim. Quin kendi kılıcıyla onu engelledi, darbenin gücü omurgamda yankılanırken metaller birbirine çarptı.

Sahiplenilmiş bir kadın gibi reaver ilahisini bağırmama rağmen, lanet olası görünmezlik pelerinin açılıp kapanıyor, bir seferde birkaç saniyeden fazla dayanmıyordu.

İleri geri dövuştük ve Quin'in gözleri vahşı bir enerjiyle parladı, döndüğümünden beri en parlak bakışlarıydı. Tekrar çarpıştık, metalin metal üzerinde sürtünme sesi çınladı, sonra birbirimizden ayrıldık, kalabalık tezahürat yaparken birbirimizin etrafında döndük.

Havayı ter kokusu kaplamıştı ve Mydorian'ın heyecanının enerjisi tenimde cızırdıyordu, beni daha hızlı hareket etmeye, daha sert vurmaya iten bir güç alanı. *Zali* kelimesinin tekrar tekrar söylendiğini duyduğumu sandım. Ama bu muhtemelen beni teşvik etmek için çalışan hayal gücümdü.

Daha önce, balkonda, Quin'in damarlarının serumla dolduğunu açıkça görmüştüm. İlaç yüzünden neredeyse şaşı olmuştu, babamızın kılıcını omuzlarının üzerine kaldırmak şöyle dursun, başındaki tacı bile zor tutuyordu. Bir şekilde güç kazanmıştı ve artık daha hızlıydı, beni alt etmeye daha kararlıydı.

Yaklaşıp gözlerinden alevler fışkırdığını gördüğümde ne yaptığını çok iyi anladım. O piç benimle savaşmak için ateş büyüü kullanıyordu.

Botumun yanındaki yere tükürdü ve sanki bu ona bir puan kazandırmış gibi memnun bir kıkırdama çıkardı. "Düşüncelerin için altın bir tüy, kardeşim. Büyüleyici olduklarına eminim."

"Onları umursamazdın Quin. Gururunu zedelerler. Ve herkes senin bu tür yaralarla nasıl başa çıktığını bilir... dengesiz bir çocuğun soğukkanlılığıyla."

Saldırırken yüz hatlarını nefret kaplamıştı. Yaklaşmasına izin verdim, son anda kenara çekildim ve topuğunun üzerinde dönerken bir ölüm perisi gibi çığlık attı ve kılıçlarımız savruldu ve çarpıştı, savruldu ve çarpıştı, tekrar tekrar.

Yıllar süren dövüş eğitimi, her biri Quin'in zayıflıklarından yararlanmak için mükemmel bir şekilde eşleştirilen saldırı açıları kas hafızamı ateşledi. Bu dövüş

ölümcül de olsa tanıdık bir danstı. Kardeşim ve ben, eğitmenlerin ve ebeveynlerimizin ısrarlı vesayeti altında yıllarca tam olarak bunu yaptık, ben onun kışını kırbaçladım ve Quin kendini mümkün olduğunca az zorladı.

Bugün tembelliğinin bedelini ödeyecekti.

Quin'in her hareketini, kılıcını tutuşunu bile değiştirmeden önce saldırmak için seçeceği her açıyı tahmin edebildiğimi fark ettiğimde, yenilenen güven uzuvlarımı güçlendirdi. Ama ne yazık ki, ateş büyüsü onun çabalarını beceri seviyesinin üzerine çıkarıyor, onu daha hızlı, daha sert yapıyordu ve kılıçlarımız her birbirine değdiğinde dişlerimi sıkıyordum.

Kaygan bir ter tabakasıyla kaplanmış olan kollarım, bıçağı sonunda çıplak omzuma saplanana kadar tekrar tekrar savurduğu darbelerden kaçarken titriyordu. Darbenin etkisinden kurtuldum ve baş dönmesi üzerime çöküp kolumdan kan damlarken küfrettim. Acı hissetmiyordum, sadece damarlarımı dolduran buz gibi öfkenin uyuşukluğunu hissediyordum.

Quin'in kazanmasına izin veremezdim. Van ve her bir Mydorian için bunu yapamazdım.

Lanet olası altın ticaretine lanet olsun. Akıncılara ve tebaasının sağlıklı ve mutlu olması yerine hasta ve ezilmiş olmasını tercih eden tüm aptal hükümdarlara lanet olsun. Ve en önemlisi, aptal kardeşimin krallığımız pahasına bana boyun eğdirip fethetmesine neden olacak her ne yaptıysam bana lanet olsun.

Bir kükremeye ileri atıldım, kesiyor, çalım atıyor, tekmeliyor, itiyor, aklıma gelen her kirli numarayı kullanıyordum. Evet, ateş büyüsü Quin'in yeteneklerini geliştirdi, hareketlerini zarif ve çevik hale getirdi ama ben sevdiğim her şeyi korumak için ateşli bir tutkuyla savaştım - Mydorialılar ve kendim için özgürlük.

Ve ben ondan daha güçlüydüm. Her zaman güçlüydüm, en düşük noktamda bile, Arrow'un köşkünde bir kuş gibi kafese kapatıldığımda, altın

zincirimi gülünç açılarla sarkıtarak kas ve dayanıklılık geliştirdiğimde bile.

Quin'i
yenebilirim.

Onu yenerdım.

Başka bir seçenek yoktu.

Gökyüzü kayrak grisine döndü ve gök gürledi, ses havada titreşerek kalabalığın gürültüsünü ve tepelerinde uçan üç şahinin çığlıklarını bastırdı.

Fırtına Kralı'na lanet olsun. Onu üstümde hissettim. İhtiyacını, beni Quin'den kurtarma arzusunu, sanki kemiklerimi yakan ve dikkatimi dağıtan bir akımmış gibi hissettim.

Arrow'un yapacak bir işe ihtiyacı vardı. Şu anda.

Yukarı baktım ve havada asılı duran gümüşü bakışlarıyla karşılaştım. Tek söylediğim "*Van!*" oldu, Arrow'un ne yapması gerektiğini bilmesi için uzun bir çığlık hecesinin yeterli olacağından emindim.

Bir an için kaşlarını çattı, kalıp beni koruma ihtiyacıyla savaştı. Kanatları havayı bir aşağı bir yukarı sertçe dövdü, sonra balkona doğru uçtu, süzüldü ve Ari'yi kollarının arasına aldı. Büyük Salon'un kapısında gözden kayboldular.

İyi oldu. En azından şimdi ikisi hakkında endişelenmeden konsantre olabilirdim.

"Auron khaban ana," diye yüksek sesle söyledim, döndüm ve sonra kardeşime çılgınca vurdum.

Omzumdaki yara sayesinde kılıcı tutmak için iki elime ihtiyacım vardı, bu da vuruşlarımı kısaltıyor ama güçlendiriyordu.

Bir süre sonra pelerini yerinde tutmaya çalışmaktan vazgeçtim. Zar zor çalışıyordu ve aldığım her nefese ve yaptığım her harekete odaklanmam gerekiyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimdeki teri sildim. Sonunda Quin

Tökezledi, kılıcı bıçağımın kestiği bir açıklık bıraktı, kan uyluğunun üzerindeki derisini kararttı.

"Pratik yapmak için daha fazla zaman harcamalıydın, Quin..." Homurdandım ve hamle yaptım, bıçağım onun deri bilekliğini yırttı. "Tozlu serum içip kara büyücülerin gözüne girmek değil."

Kılıcımı savurarak onu geriye doğru hareket ettirdim ve kendini savunmaya çalışırken kalabalığın içine doğru ittim. Vahşi bir hamleyle bacağımın yan tarafını kesti. Mydorialılar sanki başarısız olmasını istiyormuş gibi onu ileri ittiler.

"Öyle mi düşünüyorsun, Zali?" Elini uzattı ve büyü beni kör etti. "Bazılarımız daha kolay yöntemler kullanmayı tercih ediyor."

Acı ön koluma çarptı ve büyü temizlendiğinde kılıcım gitmişti.

Serbest bıraktığı enerjinin gücüyle geriye doğru savrulan Quin'in bedeni kısa bir mesafe ötedeki bir çim parçasının üzerine yayıldı. Yanındaki yerde Arrow'un güzel kılıcı duruyordu.

Quin omzunun üzerinden baktı, eli bıçağı yakalamaya çalıştı, sonra onu kalabalığın içine fırlattı, kime ya da nereye düştüğünü umursamadan.

Kahretsin. Silahım olmadan bu dövüşü nasıl kazanabilirdim? Bu iş bitmişti. *Ben* bitmişim. Yumruklarımı yüzümün önünde kaldırarak gökyüzüne baktım. Tanrılara şükür, Arrow yıldırım hızıyla geri dönmüştü. Gümüşü bulutlar tarafından arkadan aydınlatılmış, intikamcı bir melek gibi havada asılı duruyor, kanatları yavaşça esintiyi karıştırıyordu. Sırıttı ve bir hançer düşürdü, ben de onu altın kabzasından yakaladım. Auryinnian gümüşü, diyarlardaki en güçlü madde, yumruğumda bir şimşek gibi parladı.

"İyi yakaladın," diye mırıldandı.

"İyi atış," diye fısıldadım, duruşumu genişlettim ve hançeri iyice kavradım.

Quin çılgılık atarak ayağa fırladı, kuduz bir canavar gibi ağzından tükürükler saçarak bana doğru saldırırken uzuvları bulanıklaştı. Hafifçe çömelip her kasımı gererek doğru anı bekledim, dünyam, tüm hayatım bu saniyeye daralmıştı. Ve sonra havaya sıçradım.

Öldürücü öfkenin buharıyla kendimi ileri atarak Arrow'un bıçağını deriye batırdım ve ikiz kardeşimin kalbine sapladım. Bir, iki kez kükredim ve emin olmak için bıçağı döndürdüm.

Acı dolu bir inilti çıkararak kollarımı ona doladım ve yere düştük, uzuvlarımız birbirine dolandı.

"Quin!" Nefesim kesildi ve Arrow'un sanki su altından konuşuyormuş gibi kalabalığa *hareket* etmeleri için bağırdığını duydum. Bize yer açın.

Kardeşimin nefesi yanağıma çarptı.

Ona doğru eğildim. "Her şey yolunda," diye yalan söyledim. "Yanımdayım." "Zali... Çok üşüyorum. Gitme... lütfen."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Burada kalacağım."

Başını okşayarak benimkiyle aynı tonda olan saçlarını gözlerinden çektim ve gözyaşlarımın düşüp göğsünden akan kanla birleşmesine izin verdim.

Bana yaptığı şey yüzünden ağlamadım. Bir zamanlar olduğumuz şey için ağladım-ağabey ve kız kardeş, ikiz kalpler, günlerce ormanda başıboş dolaşırdık, o kadar mutluyduk ki, o kayalıklardan nehre atlayarak ölseydik, o zaman biten hayatlarımızla barış içinde olurduk. Çünkü birlikteydik.

Öngörülerim yanlış değildi. Bundan emindim. Bir zamanlar beni sevmişti. Ve Quin'in o versiyonunu her zaman hatırlayacağıma yemin ettim.

Ormandaki sarmaşıkların ve yaprakların arasından bana gülümseyen berrak yeşil gözler.

"Zali?" Öksürdü, ağzından kan fışkırıyordu. "Hatırlıyor musun... ağacımızı?"

"Beyaz kül mü? Elbette."

"Annem bize hep derdi ki... ondan atlamayın. Çok yüksek. Ama biz... hiç dinlemedik."

"Hayır. Hiç yapmadık."

Titreyen parmaklarıyla göğsüme dokundu. "İkiz ruhlar. Sen de ölebilirsin diye mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Ve eğer yaparsam, halkımız onları doğru yola sokacak altın arayıcılarına ve Van'a sahip. Her şey olması gerektiği gibi, kardeşim. Endişelenmene gerek yok. Artık dinlenebilirsin."

"Evet... dinlen. Çok yorgunum." Son nefesini verirken bile eli ceplerini yokladı ve serum şişesini aradı.

"Artık ona ihtiyacın yok Quin." Şişenin yerine dudaklarımı ağzına bastırdım. "İyi uykular kardeşim," diye fısıldadım ve yarı kapalı gözlerindeki son yaşam kıvılcımının sönüşünü izledim.

Van belirdi, yanıma çömeldi ve birlikte hıçkırırken onu kollarıma aldım.

"Her şey yolunda, Zali. Sana zarar veremez, artık kimseye zarar veremez." Van yanağımdan öptü, sonra ayağa kalktı ve kalabalığı taradı, altın yeşili bakışları yoğundu. "Prensesinize bakın. Sonra da güç hırsının ve altın bağımlılığının ikizini ne hale getirdiğine bak. Quin Omala halkın naibi değildi. Bekçi değildi."

İkizimin yerde yatan cesedini kucaklarken, küçük kardeşimi huşu içinde izledim ve gözyaşlarımı yutmaya çalıştım.

"Quin Güneş Diyarı'yla işbirliği yapan bir gaspçıydı," diye devam etti Van, "kız kardeşinin anılarını çalmak için kara büyü kullandı, onu ateş fae'lerine sattı ve beni bir hücreye kapattı. Hain olan Quin Omala'ydı, seni kurtarmak için onu öldüren kız değil. Onun yanında duracak mısın?"

Güneş surların arkasından batarken kalabalık kükreyerek yeri dövmeye başladı, ses bacaklarımın arkasında titreşiyordu. Van elini uzattı, ben de tuttum ve ayağa kalktım.

"İşte," dedi. "Zali Omala, Mydorian'ın kayıp prensesi. Gelecekteki kraliçeniz."

Van'ın parmaklarını sıkarak gülümsemeye zorladım ve Mydorialılara teşekkür ederek şehrimizi bir zamanlar olduğu gibi gelişen bir başkent haline getirmeye ve sakinlerini sağlık ve mutluluğa kavuşturmaya çalışacağıma söz verdim. Kolay görevler değil ama hayatımı onlara adayacağıma yemin ettim.

Bakışlarım kalabalığın içinde Arrow'u aradı ve onu Ari'nin yanında, yumrukları sıkılı ve vücudu en ufak bir sorun anında ileri atılmaya hazır bir şekilde dururken buldum. Gözlerinin içine bakarak, mesajımı alacağını umarak ruhumu onunkine döktüm.

Ona
ihtiyacım
vardı. Şimdi.

Arrow'un dudakları ayrıldı, sonra o kadar hızlı hareket etti ki vücudu bulanıklaştı, tam uzuvlarım kendi üzerine katlanırken beni yakaladı.

"Yaprağım," diye fısıldadı, başımın üstünü öperek. "Sen iyi misin? Lütfen... İyi olacağını bilmem gerek."

Başımı salladım ve beni göğsüne bastırdı, muhtemelen bu sırada birkaç kemiğimi kırdı. Öksürdüm ve tutuşu gevşedi.

"Özür dilerim," diye homurdandı.

Daha fazla gözyaşı dökmemeye kararlı bir şekilde yavaşça, derin nefes alırken boğazım yandı. Quin için değil. Ve kesinlikle kendim için de.

Arrow beni kucağına aldı, bakışları yüzümde, kollarımda geziniyor, kanı ve tüm o korkunç dağınıklığımı inceliyordu. "Hayatımda yaptığım en zor şey, seni incitmesine seyirci kalmaktı."

"Teknik olarak ayakta değildin," diye geveledim. "En azından yerde değildim."

"Her zaman son sözü sen söylemek zorunda mısın?" Güldü, sonra cevaplayamadığım bir soru sordu. "En yakın tuvalet nerede?"

"İkinci kattaki hamam," diye yanıtladı Van. "Doğuya doğru gidin. Kısa süre içinde oraya temiz giysiler göndereceğim."

Beni yakınında tutan Arrow, açık bir saray penceresinden ateş pambesi gökyüzüne doğru fırladı. Sonra koştu, hamamı ve içindeki en büyük küveti bulana kadar kapı üstüne kapı açtı. Yıldırım büyüyle meşaleleri yaktı, sonra banyo suyla dolarken beni nazikçe kucağına aldı. Kanatları titreyen, kan sıçramış bedenimi sardı.

Bir süre sonra Ari kucağında temiz giysiler ve şifa malzemeleriyle içeri girdi. "Orada beni korkuttun Yaprak. Pelerinin tutmayınca işinin bittiğini sandım."

"Ben de," dedim. "Ama neyse ki ölmeyecek kadar inatçıyım." Bir iğneye iplik geçirerek kıkırdadı. "Gerçekten de öylesin."

Arrow silahı ondan aldı. "Bırak ben yapayım," dedi, sesi alçak bir komut gibiydi.

Eğildi ve başka bir şey söylemeden gitti.

Arrow beni soyarken anılarımı, onları neyin geri getirdiğini ve Mydorian'daki hayatımın ne kadarını hatırladığımı sordu. Ona anlatırken, mor-siyah bir tüyün ipeksi kenarını okşadım.

"Mydorian'a geldiğinden beri kanatlarını sergiliyorsun. Normalde onları saklı tutardın. Neler oluyor?" Sesimde bastırılmış bir kahkaha titreyerek sordum.

Göğsünde kıkırdamadan çok hırlamaya yakın bir ses gümbürdedi. "Kendimi sana karşı çok korumacı hissediyorum diyelim. Seni süpürüp cam tavana fırlatmaktan ve buradan olabildiğince uzağa götürmekten kendimi alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Gidemem," diye fısıldadım.

Uzun bir iç çekti, sonra kesiklerimi temizledi ve en derin olanları büyük bir özenle dikti. Dişlerimi birbirine geçirdim ve defalarca göz kırptım.

"Ağlamakta sorun yok, Yaprak. Çok şey yaşadın, çok fazla şey. Ağlamak bir zayıflık değildir."

"Ailenizi kaybettiğinizde ağladınız mı?"

Başını eğdi ve kesiklerim üzerinde çalışmaya devam etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tabii ki yapmadın."

"Ama çok fazla gün ve gece boyunca aşırı derecede kükremiş ve bağırılmış olabilirim," dedi beni küvete indirirken. "Yine de seni kaybedersen ağlarım. Eğer bu gece ölmüş olsaydın, Mydorian gözyaşlarımla çalkalanırdı ve çok geçmeden de öfkemle alev alırdı."

Ilık su bedenimi yatıştırdı ama sözleriyle kaslarım yeniden gerildi. Daha fazlasını söylemesini bekledim, tüm sinirlerim altüst olmuştu, sanki damarlarımda bir ateş böceği parıltısı uçuyor ve umudu ateşliyordu.

Bir bez aldı ve kollarımdaki kanı yıkadı, sonra keskin bir nefes aldı. "Bana birine değer vermenin onu kaybetme riskine ve acısına değeceğini öğrettin. Ve birini sevmenin bir zayıflık değil, ödülleri sonsuz olan bir cesaret eylemi olduğunu."

İtirafı karşısında şok olmuş bir halde ona baktım. Fırtına Kralı bana karşı bir *şeyler hissettiğini* mi söylemeye çalışıyordu? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapacaktım?

Geniş omuzlarını silkti ve koyu renkli kanatları boyunca bir ürperti yayıldı. "Ve seni göremediğimde ve güvende tutamadığımda kendimi fiziksel olarak iyi hissetmediğimi öğrendim."

"Şimdi de sapık gibi konuştun."

Kıkırdadı. "Eğer öyleyse, utanç duymuyorum, sadece şu anda burada olduğum ve seninle ilgilendiğim için minnettarım. Bırak acını, Yaprak. Ben seni tutarken parçalanmak güvenli. Sana sahibim."

Başımı suyun altına eğdiğimde, fırtına kralının istediğini yaptım ve gözyaşlarımın tekrar düşmesine izin verdim. Bedenim titrerken, ailemi kaybettiğim için ağladım. Benden iki dakika önce doğduğu için benden nefret eden ama asla bir tahtı miras alamayacak olan kardeşim için.

Arrow beni sallarken, sesi kulağımda gümbürderken, eski umutların ve hayallerin yok oluşu için hıçkıra hıçkıra ağladım, sonunda geriye kalanlar için minnettarlıkla gülümsedim.

Van. Ait olduğum özgür insanların ülkesi. Ve beni kollarında tutan adam için -Arrowyn- beni satın alan, beni bir kafesten kurtaran ama tekrar hapseden düşmanım için. Sonsuza dek nefret etmeye yemin ettiğim sevgilim. Kırık kalbimin her parçasıyla sevdiğim kral.

Gözyaşlarımı silerken gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedim.

Alnımdan, yanaklarımdan öptü ve bana her şeyin yoluna gireceğine, başıma kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğine dair güvence verdi. Asla, diye yemin etti. Bir daha asla.

Ari'nin getirdiği kıyafetleri görmezden gelerek beni pelerinine sardı ve Mydorian kâhyasının ona tahsis ettiği odaya taşıdı. Sanki ben

toz, taş ve kum yerine narin kristalden yapıldığını fark edince beni yatağa yatırdı ve yorganı üzerime örttü.

Yanımda otururken dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım şimdi yalvarmam için iyi bir zaman."

Sırıtarak yorganı karnımın üzerine çektim. "Evet, sürünmek için iyi bir zaman."

"Nasıl isterseniz." Derin bir nefes aldı. "Yaprak, sana yaşattığım her acı, kalbinde ateşlediğim her korku ve yıktığım her umut için özür dilerim. Beni affedebilir misin?"

"İyi ilişkiler içinde kalmayı umduğunuz bir diyarı yöneteceğim için mi özür diliyorsunuz?"

Sert bir nefes aldı, büyük omuzları sarsıldı. "Hayır! Doğru olduğu için söylüyorum. Çünkü benden nefret etmene dayanamıyorum. Hayatımda hiçbir şey için yalvarmadım. Ailem öldüğünde bile acımın hafiflemesi için tanrılara yalvarmadım. Buna katlanmak istedim. Onlar hayatta kalmazken ben hayatta kalmanın bedelini ödedim. Ama davama yardımcı olacaksa, senin için milyonlarca kez dizlerimin üzerine çökerim Yaprak."

"Bir milyon mu? Gün doğmadan önce bunu başarmayı planlıyorsanız, başlasanız iyi olur."

Yatağın yanında diz çöktü ve dua eder gibi parmaklarımı iki elinin arasına aldı. "Zali Omala, Mydorian Kraliçesi, Aldara'm, benim kötü kalpli, en değerli Yaprığım, geçmişteki hatalarım için af diliyor ve benimle birlikte Coridon'a dönmen için yalvarıyorum-"

"Arrow, buradan ayrılamam. Düzen kurmam gereken bir krallığım ve ilgilenmem gereken bir Van var. Beni özgür bırakmanın zamanı geldi."

Yutkundu. "Ama senden ayrıldığımı hayal ettiğimde... yapamıyorum... kendimi bunu yaparken göremiyorum."

"Arrow, gitmeme izin vermen en azından bana borçlu olduğun şey. O zaman sana döndüğümde, bunu zorunluluktan ya da korkudan değil, isteyerek yaptığımı bileceksin."

"Korku mu? Benden gerçekten korktuğunu hiç sanmıyorum." "Şimdi korkuyorum," dedim.

Koyu altın rengi kaşları kalktı. "Nedenmiş o?" diye fısıldadı. "Korkarım beni bir daha asla öpemeyeceksin."

Güldü ve ayağa kalktı, yanıma yatmadan önce kıyafetlerini çıkardı. Yavaşça birbirimizin bedenlerine tapındık, gece boyunca bir uyuyup bir uyandığımız sırada her bir şefkatli dokunuş yüksek sesle söylemeye dayanamadıklarımızı ifade ediyordu.

Ertesi gün şafak vaktine kadar uyuduk ve öğle yemeğinden sonra kalkarak sarayı ve şehri teftiş ettik ve Mydorialılara barış ve düzenin yeniden tesis edileceğine ve Fırtına Divanı'nın müttefikimiz olarak yanımızda duracağına dair güvence verdik.

Üç gün boyunca Arrow yanımda kaldı ve en iyi davranışını sergiledi, yalvardı, kandırdı, bana kraliçesiymişim gibi davrandı. Fakat dördüncü günün sabahında Raiden, Arrow'un siyah aygırı Yanar'la birlikte geldi ve acil meseleleri görüşmek üzere Fırtına Kralı'nı alıp götürdü.

Saatler sonra Arrow geri döndüğünde gümüş rengi bakışları ihtiyatlıydı. Öğleden sonra, kendini telaşlı bir duruma sokmuş ve derhal ayrılıp Güneş Diyarı ile ilgili rahatsız edici haberlerle ilgilenmesi gerektiğini söylemişti.

Daha dört gün önce, Fırtına Kralı'na beni özgür bırakması için yalvarmışım ve şimdi, zamanı geldiğinde, *ondan* ayrılmaya dayanamayan bendim.

Kalbim kırılarak onunla birlikte ormana doğru at sürdüm, Raiden da arkamızdan geliyordu.

Reaver perdesini çok geçmeden, Arrow atımın dizginlerini çekip beni

kendine yaklaştırırken arkadaşına ata binmeye devam etmesini işaret etti.
Beni öptü.

Savaşa giden bir adam, sanki beni bir daha görmeyi hiç beklemediymiş gibi.

"Kendine iyi bakacağına dair bana söz ver," dedi ve tüy işlemeli pelerinini çıkarıp omuzlarıma sardı. "Bu sende kalsın, o zaman seni her zaman sıcak tutabilirim."

Ağrıyan kalbim mideme kadar indi. "Asıl endişelenmesi gereken benim. At sırtında seyahat etmek yerine eve uçamaz mısın?"

"Raiden ve ben yol boyunca toplantılar yaptık ve birçok kez teklif etmeme rağmen, uçarken onu taşımama bir kez bile izin vermedi."

Onun alaycı gülümsemesine güldüm. "Kulağa Raiden gibi geliyor. Ama yakında taç giyme törenim için döneceksin, değil mi?"

"Elbette, diyarlardaki tüm altınlar için bunu kaçırmazdım. Ve unutma Yaprak, bana ihtiyacın olursa gelirim. Sana ulaşmak için havalanır, kan ve külün içinden uçarım. Kim olduğunu unutma - benim kanatlı hediyem, sonsuza dek benim Aldara'm."

Bir gece önce yatakta, kaç kez rica ettiysem de benden içmeyi reddetti. Ona olabildiğince yakın olmayı, bağ kurmayı arzuluyordum ama o bedenimin ve kalbimin yaralarını iyileştirmek için gücüme ihtiyacım olduğuna inanıyor ve beni zayıflatmaya cesaret edemiyordu.

Ama şimdi ona veda ederken, hayır cevabını kabul etmeyecektim.

"Ayrılmadan önce Aldara bağını yenile. Benden iç," diye ısrar ettim. Gümüş bakışları üzerimde parladı. "Sadece birazcık. Lütfen, Arrow. Gitmeden önce aramızdaki bağı yeniden hissetmeliyim. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Eğer yapmazsan, odama dönüp kanımı kendim alacağıma ve sonra da sırf sana işkence etmek için bir şişe içinde sana göndereceğime yemin ederim."

İç çekti ve beni kendine çekti, saçlarımı okşadı. Arrow'un dişleri kulağımı ısırırken at altımda huzursuzca kıpırdandı. Başımı eğdim ve boğazımı uzattım. "Lütfen."

"Orada değil. Daha kk bir damar. Daha gvenli." Bileğimi kaldırdı ve usulca öptü, ağzını açtı, nemli ve alaycıydı. Dişlerini geçirirken haykırdım, dili kan akışını durdurmadan önce damarı bir, iki kez hafifçe çekerken inledim.

"Arrow!" Azarladım. "Biraz daha al."

"Kimse sana ne kadar ağzl, vahşi kk bir şey olduğunu söyledi mi?" "Birini tanımak için biri gerekir."

"Bu da senin tuhaf insan sözlerinden biri mi?"

"Evet, seni rahatsız mı etti?"

"Hiç de değil. Ağzınla yaptığın her şeyi seviyorum."

Ben güldüm, o da dudaklarındaki kanı yalayarak bana hınzırca sırıttı.

Arrow, Yanar'ı harekete geçirdi ve dört ağır kalp atışı içinde ağaçlar açılıp onları bütünüyle yuttu.

Sonra yalnızdım, Toz ve Taş Diyarı'nın derinliklerindeki ormana bakıyordum. Tam da o ana kadar hep ait olduğumu düşündüğüm yere.

Bölüm 34

YAPRAK

Mydorian taç giyme törenlerini düzenlemek zaman alırdı. Eski reaver geleneklerine bağlı olan elfler, Auryinnia'dan sadece en fazla uğurlu bir zaman.

Sadece yıldızların ve gezegenlerin mükemmel bir hizada olması gerekmiyordu, aynı zamanda topraklardaki her bir kum tanesinin, bulutun ve gölgenin konumu da önemli görünüyordu.

Bu sabah Ari rahatlamış bir gülümsemeye, Zareen'in taç giymem için koşulların iki hafta içinde uygun olacağını bildirdiğini söyledi. Taç giyme törenini beklemekten yorulmuş olsam da, yeni rollerimize alışırken Van ve bana destek olmak için Mydorian'da kalmasına minnettar olarak gülümsedim.

İki hafta beklemek için çok uzun bir süreydi. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi, çünkü o zaman Arrow'u tekrar görebilecektim.

"Coridon'dan bir mektup daha, kardeşim," dedi Van, saraydan üç hanımla birlikte nehir boyunca yürürken bana yetişerek.

"Bu seferki kim?" Gözlerimi güneşten koruyarak ve ilgisizmişim gibi davranarak arkadaşlarımın önden yürümesine izin vererek sordum.

Sırıtarak bana Fırtına Divanı'nın amblemiyle mühürlenmiş küçük parşömeni uzattı; havada uçuşan tüylerden oluşan bir zemin üzerinde iki şimşek. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Acele et ve aç şu lanet şeyi."

Nefesimi tutarak parşömeni kaptım ve çözerek imzayı taradım. Hayal kırıklığımı yuttum. Yine Stormur.

Arrow'un Mydorian'dan ayrılmasının üzerinden üç hafta geçmişti ve bu süre içinde bana sadece iki kez yazmıştı, her iki mektup da son derece tatmin edici değildi.

Şiirsel aşk ve bağlılık bildirgeleri okumayı arzuluyordum. Bunun yerine uzun uzun hava durumu tasvirleri yazdı ve taç giyme töreninden önce Sayeeda'sının Coridon'a dönmesine izin vermemi tekrar tekrar istedi.

Bu karar benim kontrolüm dışındaydı. Arrow dışında hiç kimse Ari'ye ne yapacağını söyleyemezdi. Eğer Ari onun isteklerine cevap vermiyorsa, o zaman onu Coridon'a ancak buradan ayrılmaya hazır olduğunda geri getirebileceğini anlamalıydı.

Arrow'un mektupları yanlış hissettirdi. Kapalı. Aslında, sesleri hiç de ona benzemiyordu. Sadece sıklık eksikliği değil, içerikleri ve tonları da bana aşkını ilan ettiği için pişman olduğunu ve söylediği sözleri geri alabilmeyi dilediğini söylüyordu.

Ama Ari hiçbir sorun görmedi. Güneş ve Işık Alemleri arasındaki gerilim hala yüksekti. Ve ateş perilerinin mektupları ele geçirip bana karşı kullanmasından korktuğu için Arrow'un çok az önemli şey yazacağına dair bana güvence verdi.

Dizlerinin üzerine çöküp, duygularının değiştiğine dair beni endişelendirdiği için af dilemesini görmek için sabırsızlanıyordum. Ve bunu yapması için iki hafta daha bekleyemezdim.

Tanrı aşkına, adamın kanatları vardı. Neden uykusuz bir eğlence gecesi için Mydorian'a uçmamıştı?

Yürümeyi bıraktım ve zihnimde heyecan verici bir fikir şekillenirken bir daire çizdim.

"Van," dedim, kollarımızı birleştirip ileriye doğru yürüdüm. "Mydorian'da her şey yolunda gidiyor, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Halkımızın karnı doydu ve korkudan yüzlerini buruşturmak yerine yeniden gülümsemeye başladılar."

Yakışıklı yüzünü taradım, yanaklarına renk ve dolgunluğun geri döndüğünü fark ettim. "İyisin ve bir doz serum almak için can atmıyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle olmaz. Sen ve Ari sayesinde bir daha asla yapmayacağım." "Mükemmel! Koşullar mükemmel."

"Ne için?"

Sırıtarak, "Kâtibe Kral Arrowyn'e bir mektup göndermesini söyler misin? Ona şehrinde ayrılmamasını, Mydorian'dan bir kadın elçinin ziyarete geleceğini ve bugün yola çıkacağını söyle. *Kadın* kelimesinin altını çizdiğinden emin ol."

"Zali, ciddi olamazsın. Şehri şimdi terk edemezsin."

"Her şey yolunda gidecek. Yalnız gideceğim, gizleneceğim ve Coridon'a kolayca sızacağım. O kadar endişeli görünme. Ben yokken her şeye iyi bakacağını biliyorum. Sıkıldım ve bir maceraya ihtiyacım var. En fazla bir hafta uzakta olacağım, söz veriyorum, sonra döneceğim. Eğer bana ihtiyaç duyulursa, Arrow beni saatler içinde geri getirebilir."

"Bu güvenli değil!"

"Gizlenme becerilerimi geliştirmek için çok çalıştım. Eğer görünmezsem, bana zarar veremezler."

"Bu kadar umursamaz olmayı ne zaman bırakacaksın, Zali?" dedi bir elini koyu renk buklelerinin arasında gezdirerek.

Güldüm. "Muhtemelen asla." Kolundan çekiştirerek bizi saraya doğru döndürdüm. "Mektubu gönderdikten sonra, ben toparlanırken gel ve benimle konuş." Ayrılmanın en zor kısmı Van'dan, Ari'den ve birkaç endişeli danışmandan uzaklaşmak olmuştu. Ama kardeşimle konuşmamdan üç gün sonra, beyaz kırsığımı Luna'yla birlikte çölü geçerek Auryinnia Dağları.

Limana kadar olan hızlı yolculuk ve büyük bir balıkçı teknesindeki yolculuk olaysız geçmişti ve şimdi damarlarımda heyecan kabarıyor ve eyerdeki yerimi zar zor koruyabiliyordum. Çünkü çok geçmeden Coridon'a dönecek ve en sevdiğim aktiviteyi yapacaktım - hilal şeklindeki yatağında Arrow'a işkence etmek.

Bu düşünceye gülümseyerek Luna'yı durdurdum, yüzümdeki teri sildim ve kesemden su içtim. Uzakta, çölün üzerinde bir toz fırtınası bana doğru yuvarlanıyordu. İçinde iki gece yarısı atı, kum tepelerinin kırmızı ve altın tonlarını emecek kadar siyah bir arabayı çekiyordu.

Arabanın etrafında dörtmala koşan beş atlının zırhlarını tanımadığımı için omuzlarıma bir görünmezlik pelerini çekmeye hazırlandım. Sonra ilk atlının kaskının altından mavi saçların çıktığını fark ettim ve kalbim ağzıma geldi.

Esen.

Arrow'a bir şey mi oldu?

Luna'yı tırısı kaldırdığımda üzengilerde yükseldi ve el salladı.

Yaklaştıkça Esen'in yüzünü inceledim, üzüntü belirtisi aradım. Yüz ifadesi ciddiye ama üzgün değildi.

"Arrow iyi mi?" Onun atı benimkinin önüne geçtiği anda sordum.

"Evet, o iyi. Ama çok yakında, *Leaf*, *senin iyi olmayacağına* söz verebilirim."

Hay sikeyim. Pelerinimi çağırdım ve kızıl saçlı bir fae Esen'in yanında durup çabalarım güldü, siyah gözlerinde ikiz alevler yanıyordu. Pelerinin güç alanı vücudumun etrafına yerleşirken hissettiğim olağan yumuşak çekiş gerçekleşmedi.

Hiçbir şey olmadı.

Güneş Diyarı fae'sine ters ters baktım. "Büyün beni engelliyor."

Yüzüne bir sırtıma yayıldı, sonra başını salladı. "Mydorian'ın Gizli Şehri'nden Zali Omala, Fırtınalar ve Tüylar Kralı Arrowyn Ramiel'in emriyle tutuklusun. Bizimle geliyorsun."

"Yalan söylüyorsun! Ne için tutuklusunuz?"

Başka bir at onunkinin yanında çekilirken Esen'e baktım. Fae miğferini çıkardı ve koyu kestane rengi saçları omuzlarına döküldü.

Raiden.

Gülümsedi, kahverengi gözleri kötü niyetli bir neşeyle kırışıyordu ve her zamanki nazik mizahından eser yoktu.

Kalbim kaburgalarım çarptı, mide bulantısı ve ardından öfke başımın içinde dönmeye başladı.

Nasıl?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Arrow'un sert mektuplarını düşünerek beynimi zorladım. Raiden'ın Yanar'la birlikte Mydorian'da ortaya çıktığı ve Güneş Diyarı'yla ilgili kötü haberler getirdiği gün bana karşı tavrının nasıl değiştiğini. Ve buluşmalarından sonra Coridon'a dönmek için sabırsızlanışını.

O andan itibaren Arrow benden uzaklaşmaya başlamıştı ve ben bunu göremeyecek kadar aptal, kendinden geçmişim.

Yani tek bir açıklaması varmış gibi görünüyordu. Esen'in söyledikleri doğru olmalıydı. Fırtına Kralı benden kurtulmak istiyordu.

Kılıcımı çektim.

Görüşüm daralıp kararırken, aklıma gelen son acı verici düşünce, asla ama *asla* affetmeyeceğim o yalancı, ihanet eden, gümüş gözlü pislik Arrow oldu.

Çürümüş kalbini çıkardıktan sonra bile.

Leaf ve Arrow'un hikâyesi 2. kitap Ateş ve Alevlerin Kralı'nda devam edecek.

Ön siparişi hemen alın!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Leaf ve Arrow'un hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım beğenmişsinizdir.

Okurlardan haber almayı kesinlikle çok seviyorum ve ne kadar kısa olursa olsun aldığım her güzel eleştiri için çok minnettarım. Kitaplarımı diğer okuyuculara tavsiye etmek için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Desteğiniz ve hevesiniz beni hikayeler yazmaya devam ettiriyor!

Saint Jupiter'e bir başka muhteşem kapak için ve böyle olduğu için teşekkür ederim.

birlikte çalışmak bir zevk!

Ve muhteşem beta okuyucularım Rosemary, Ken, Amelie ve Saskia'ya, harika ARC okuyucularıma ve ayrıca The Word Faery'den Erin'e çok teşekkürler

mükemmel geri bildiriminiz için!

Bir dahaki sefere

kadar, Juno

X

OceanofPDF.com

Juno Heart tarafından da

Fırtınalar ve Tüyler Kralı'nı beğendiyseniz, sesli kitabı ve serinin diğer kitapları için bizi izlemeye devam edin.

Bu arada, Kara Kan Fae serisine göz atın, kader arkadaşları, biraz daha hafif ve buharlı olmayan düşman-sevgili hikayeleri Yıldız Fae Diyarı kitaplarının sarayları, ancak swoony angst ve iyi bir mizah dollop ile dolu!

Kitap 1: Asla Prensi

Kitap 2: Daima Kral

Kitap 3: Erdemler Kralı

Kitap 4: O Zamanın Prensi, ön bölüm

Kindle Unlimited'ta tamamlandı ve tıkmaya hazır!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Juno Heart, kibirli fae kahramanları ve onları dize getiren alıngan ölümlü kızlar hakkında düşmanlardan aşıklara fantastik romanlar yazıyor.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen evde kedisini ve köpeğini gütmekle, klavyesine kahve dökmekle veya yerel ormanları araştırmakla meşguldür

ve başka bir aleme açılan kapılar için ara sokaklar.

Yeni sürümler ve özel fırsatlar için Juno'nun haber bültenine katılmak için
BURAYA tıklayın

Uyarılar!

E-posta: juno@junoheartfaeromance.com

♪ a f

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.